TRICIA LEVENSELLER

ÎNTUNERICUL DIN NOI

CAPITOLUL 1

Soțului meu îi ia prea mult timp să moară.

Stau la căpătâiul lui, veșnic soția devotată, și urmăresc cum răsuflarea îi părăsește șuierător pieptul, rugându-mă ca fiecare în parte să fie ultima.

Pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul ăsta are aproape șaizeci și patru de ani! Suferă de tot felul de boli, după o viață de privilegii și desfrânare și diavolii mai știu ce altceva. Însă Hadrian Demos, ducele de Pholios, se agață de viață ca și cum tot ar mai avea ceva de oferit – un bătrân libidinos, imobilizat la pat, căruia nu i-a mai rămas nimic altceva decât să-mi vadă chipul zi de zi.

Pholios se mișcă, parcă trezit de gândurile mele, și mă uit peste umăr, asigurându-mă că Kyros este încă în cameră, înainte să-mi dau scaunul câțiva centimetri înapoi. Îmi fixez privirea în podea și aștept.

— Chrysantha! geme bătrânul.

— Sunt aici, soțule.

Mă întind să-i iau una dintre mâinile pătate și păroase, strângându-mi degetele în jurul ei.

— Arăți minunat astăzi, spune el.

— Mulțumesc!

Reușesc să nu-mi dau ochii peste cap, deși așa mă întâmpină în fiecare dimineață, de parcă dacă-mi face complimente va obține ce-și dorește de fapt de la mine, soția lui de nouăsprezece ani.

Pholios plescăie din buze.

— Apă.

Mă întorc către carafa de pe noptieră, doar ca să descopăr că nu a mai rămas niciun strop.

— Probabil că ai fost destul de însetat peste noapte, Excelență, spun. Îți voi umple din nou pocalul.

— Poată să o facă Kyros.

Mi se ridică firele de păr de pe ceafă, dar mă forțez să afișez în continuare o mască a indiferenței. Să trăiesc cu ducele îmi dă deseori senzația că aș avea o bandă de fier prinsă în

jurul plămânilor. Se strânge în momentul în care îmi dau seama că sunt pe cale să fiu singură cu el.

Ochii lui Kyros, tânărul servitor chipeș în livrea, îi întâlnesc pe ai mei, plini de compasiune și regret, dar îl încurajez subtil din cap să facă ce i se spune. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca prietenul meu să fie concediat pentru nerespec- tarea ordinelor.

— Imediat, Excelență! spune el. Mă voi întoarce în curând.

Ultimele două cuvinte sunt menite să mă liniștească.

De îndată ce servitorul părăsește opulentul apartament principal al Conacului Pholios, ducele își smulge mâna din strânsoarea mea și-și întinde degetele spre sânii mei.

Obișnuită deja cu trucurile soțului meu, mă ridic și mă întorc pentru a mă feri, dar nu mă mișc suficient de repede. Reușește să-mi dea o palmă usturătoare peste fund înainte să mă îndepărtez îndeajuns cât să nu mă mai poate atinge. Îmi mențin privirea fixată în podea.

E cea mai bună tactică pentru a-mi ascunde adevăratele gânduri.

— Să-ți citesc azi? îl întreb.

Pholios mormăie nemulțumit.

— Nu, e de ajuns! Nu vreau mai multe cărți. Întoarce-te aici!

— Ai spus mai multe cărți? Lasă-mă să aleg una!

Pașii îmi alunecă grațios spre partea opusă a încăperii, unde mai multe rafturi decorează peretele.

— Netoată nenorocită! spune ducele. I-am plătit tatălui tău șapte mii de necos pentru tine. Ce risipă!

— Îmi pare rău, soțule!

Banda se încleștează mai strâns.

— Nu vreau să-ți pară rău. Vreau să-ți ridici fustele alea și să te urci în pat pentru a-ți îndeplini datoria de soție!

O așa-zisă datorie pe care nu m-a putut obliga să o îndeplinesc grație bolii lui.

— Ce datorie ar putea fi mai importantă decât să am grijă de soțul meu? întreb.

Nu mă consideră obraznică. Nimeni nu o face. Am muncit mult și din greu pentru a-mi asigura reputația de pros- tuță. Asta m-a salvat de mai multe ori decât pot număra. Așa mi-am manipulat tatăl să mă mărite cu un duce bogat, care mai are puțin și-și dă sufletul. O, dacă aș fi știut atunci la ce m-am

înhămat! Pholios și-a dezvăluit adevărata fire abia după ce ne-am căsătorit. Am crezut că-și dorea doar pe cineva care să-l îngrijească înainte să li se alăture diavolilor într-unul dintre iadurile lor.

— Datoria ta *nocturnă*, a precizat ducele.

— Soarele încă strălucește pe cer, soțule.

— Știu asta!

Are o criză de tuse, iar sunetele umplu camera, dar le ignor și zăbovesc în fața rafturilor pline cu cărți. Știu deja pe care o voi alege, dar nu mă grăbesc să ajung acolo unde mâinile lui mă pot înhăța. Aștept să se întoarcă Kyros în dormitor.

Poate că Pholios e o creatură respingătoare, dar îi place să păstreze aparențele în fața servitorilor lui. Fie știe că faptele sale sunt greșite și vrea să-și mențină cât de cât o reputație, fie crede că orice se întâmplă în dormitor ar trebui să fie ferit de privirile indiscrete. Oricum, când sunt alții prin preajmă, își ține mâinile acasă, deși Kyros ne-a surprins în multe situații nepotrivite. În ultimele două luni, mai exact pe durata căsniciei mele, am fost înșfăcată, ciupită, pălmuită și pipăită de prea multe ori pentru a ține evidența.

Dar toate sacrificiile îmi vor fi răsplătite de îndată ce Pholios va muri. Ducele nu are copii, nici rude care să-i moștenească titlul, ceea ce înseamnă că, la moartea lui, toate acestea îmi vor aparține. Conacul, ducatul, slujitorii, *banii*. Totul va fi al meu, de mânuit după bunul-plac, și niciun bărbat nu va mai putea vreodată să-mi hotărască soarta. Voi fi o ducesă văduvă pentru totdeauna.

Veșnic liberă.

Viitorul acela este atât de aproape, încât îi pot savura gustul. Mai trebuie să îndur doar câteva săptămâni. Cel mult o lună. Mă îndoiesc că Pholios o să trăiască mai mult de atât.

Și atunci nu voi fi mai nevoită să ascund cine sunt cu adevărat.

Când pașii ușori ai lui Kyros îi vestesc întoarcerea, aleg volumul de poezii de pe raft. Pare ușurat să mă vadă în colțul opus al camerei. Nu am nevoie de compasiunea lui – mă descurc cu boșorogul –, dar e, fără îndoială, de apreciat. Mă așez la loc pe scaun în timp ce Kyros îl ajută pe duce să-și potolească setea. Pholios aproape că se îneacă în clipa în care citește titlul tomului din mâinile mele.

— Nu! spune el. Urăsc poezia!

Exact motivul pentru care am ales volumul.

— Îți va limpezi mintea, Excelență. Poezia însuflețește sufletul.

Ducele mai mormăie una-alta, dar se liniștește când încep să citesc. Cred că îi place sunetul vocii mele, deși, în mare parte, se holbează la pieptul meu, așa că ridic cartea puțin mai mult. După aproximativ zece minute, sforăiturile lui Pholios asaltează din nou camera.

— Ești bine, Excelență? mă întreabă Kyros, cu glasul preschimbat într-o șoaptă blândă, ca să nu-l trezească pe duce.

— Destul de bine, Kyros. Și tu?

Închid cartea și mă întorc pe scaun pentru a-l privi așa cum se cuvine. Chiar și în livrea, este foarte atrăgător. Poartă tradiționala cămașă albă, alături de ciorapi, mănuși și cizme. E întotdeauna curat și îngrijit, cu cea mai bună postură posibilă. O gropiță adorabilă îi îmblânzește liniile dure ale bărbiei puternice, iar ochii lui verzi par mereu strălucitori. Părul pieptănat pe spate și sărutat de soare îi atârnă pe lângă urechi, iar silueta lui musculoasă îi pune în umbră pe toți ceilalți lachei.

Zi după zi, suntem doar eu și Kyros, întemnițați în acest apartament, îngrijindu-l pe duce și îndeplinindu-i toate nevoile. Uneori, apare tânărul fiu al lui Kyros, nerăbdător să ne arate broaștele pe care le-a prins în iazul domeniului sau pietrele pe care le-a găsit în pădure. Băiatul știe să păstreze liniștea, în caz că ducele doarme, și, mereu precaut, ne atrage atenția cât să ne convingă să părăsim camera câteva clipe, ca să-i vedem descoperirile.

Întotdeauna savurez oportunitatea.

— Foarte bine, Excelență.

Politicos, Kyros nu vorbește despre căsătoria mea cu ducele și lucrurile la care sunt supusă. Are bunul-simț să știe că nu vreau să discut despre o asemenea umilință.

— Nico a învățat un nou cuvânt azi-dimineață, spune el în schimb, pentru a îndrepta conversația spre subiecte mai plăcute.

Vestea îmi aduce un zâmbet pe buze.

— Și care este cuvântul?

— *Indignat.*

— Ce cuvânt greu pentru un băiat de patru ani!

— Nu-l lăsa să te audă spunând așa ceva! Are patru ani și jumătate și nici măcar o zi mai puțin.

În timpul petrecut împreună în această cameră, am aflat destul de multe despre Kyros și trecutul lui. A avut un fiu la șaptesprezece ani. El şi mama băiatului nu erau căsătoriți, iar când ea a rămas însărcinată, a spus foarte clar că nu are de gând să crească un copil. Deși legea nu impune astfel de condiții burlacilor, Kyros și-a asumat rolul de tată singur.

— Unde e Nico acum? îl întreb.

— În bucătării, îl ajută pe Cook. Ştii cât de mult iubeşte dulciurile.

— Va trebui să-l găsesc mai târziu. Abia aştept să-l aud cum încearcă să strecoare cuvântul *indignat* într-o frază.

Doran, un alt servitor în livrea, intră în dormitor, ținând cu importanță o tipsie pe care se află o singură scrisoare.

— O scrisoare pentru tine, ducesă! spune el cu voce tare, trezindu-l încă o dată pe Pholios.

Aş vrea să-l mustru, dar îmi mențin un zâmbet slab pe buze.

— Mulțumesc, Doran!

Mă ridic și iau pergamentul împăturit.

— Voi lua micul-dejun acum, Kyros. Du-te să-l aduci! porunceşte ducele, din nou alert.

Deși sunt sigură că ambii servitori s-au retras, nu îi observ când părăsesc dormitorul, prea ocupată să mă uit fix la scrisul de mână de pe pergament.

E al surorii mele.

Alessandra nu-mi scrie niciodată. Ce-i drept, și eu îi scriu foarte rar – doar când vreau să mă amuz dojenind-o. Mă consideră o idioată îngâmfată, ceea ce mi se pare cu atât mai distractiv. Sora mea nu a ascuns niciodată ce vrea sau cum va obține lucrul sau persoana pe care a pus ochii. În acest moment, încearcă să-l seducă pe Regele Umbrelor.

Râd ușor în sinea mea. Dacă el nu m-a dorit pe mine, cu siguranță nu o va dori pe ea. Nu are nicio legătură cu vanitatea. Poate că am moştenit frumusețea mamei, dar asta nu are nicio relevanță. O față drăguță te va ajuta să-ți îndeplineşti țelul până la un anumit punct. Cel mai important este că sunt o actriță mai bună. Mă pot preface că sunt exact ce-și doresc bărbații. Și ce-și doresc bărbații cel mai mult, am descoperit, este cineva pe care cred că îl pot controla. Prin urmare, mă prefac că sunt docilă. Când bărbații cred că te pot controla, nu te urmăresc la fel de atent. Când cred că ai tărâțe în loc de creier, nu sunt atât de prudenți cu privire la lucrurile pe care le vor rosti în fața ta.

Dar Alessandra? Mereu mi-am dat seama ce îi trece prin cap. Deşi trebuie să recunosc că nu am crezut-o capabilă de crimă. Când a ieșit la iveală adevărul despre ce s-a întâmplat cu primul ei iubit, am fost surprinsă. Însă şi mai şocantă a fost grațierea imediată a regelui.

E vina mea că noi două nu suntem apropiate. Întotdeauna am concurat una împotriva celeilalte pentru a-i câştiga atenția tatălui nostru. Mama a reprezentat întreaga lui lume, dar la moartea ei, când eu aveam doisprezece ani și Alessandra unsprezece, am știut că dragostea lui se va îndrepta ori asupra Alessandrei, ori asupra mea. Mereu a avut loc în inimă pentru o singură femeie odată, așa că i-am înhățat iubirea înainte ca sora mea să-și dea măcar seama ce se întâmplă. Și ea ar fi procedat la fel dacă ar fi putut.

Trăim într-o lume în care bărbații decid totul. Unde locuim. Când primim bani. Cu cine ne vom căsători. Știam că cea mai bună șansă a mea de a obține fericirea era să-l am pe tata la degetul mic. Totul s-a redus la următoarea decizie: ori ea, ori eu.

M-am ales pe mine.

Uneori mă simt puțin vinovată, dar asta nu va conta când voi avea în sfârșit tot ce-mi doresc. Când voi fi bogată și nu voi aparține niciunui bărbat, o să pot face orice îmi pofteşte inima, inclusiv să dezvolt o relație apropiată cu sora mea, dacă vreau.

Desfac scrisoarea și îi citesc conținutul:

Dragă Chrysantha,

Voiam să te invit personal la nunta mea. Eu și Kallias ne căsătorim peste șase luni. Încoronarea mea va avea loc în aceeași zi, imediat după ceremonia de căsătorie.

Vei participa, nu-i așa? Sau ești prea ocupată să joci rolul infirmierei soțului tău ridat? Cu siguranță poți să-ți faci timp pentru cea mai importantă zi din viața singurei tale surori, nu? Trimite rapid răspunsul tău și îți voi păstra un loc în primul rând pentru nunta acestei femei ușoare cu Regele Umbrelor.

Toate cele bune, Alessandra

Urechile îmi bubuie şi observ prea târziu că am mototolit scrisoarea în pumn.

Regele.

Surioara mea se căsătoreşte cu blestematul de rege.

El nu m-a dorit pe mine, dar o doreşte pe ea. *Pe ea!* Pe ucigaşă.

Mi-am petrecut tot acest timp complotând, planificând, încercând să obţin ceva pentru mine. Am fost molestată, degradată, agresată verbal în fiecare zi – şi pentru ce? Până acum, nu se văd deloc rezultatele muncii mele.

Între timp, Alessandra s-a culcat cu atât de mulţi bărbaţi, încât le-am pierdut şirul. În trecut, am numit-o în moduri mult mai rele decât „femeie uşoară". A fost modul meu de a-i spune să fie precaută. Trebuia să aibă grijă cu reputaţia ei, dacă dorea să-şi asigure un viitor bun. Şi insultele m-au făcut să mă simt mai bine, când gelozia pe care o simţeam pentru că ea avea companie în timp ce eu mă luptam să supravieţuiesc ameninţa să mă copleşească. Credeam că dacă Alessandra continuă să se comporte aşa, o să-mi fie imposibil să mă căsătoresc cu un bărbat bogat.

Dar, cumva, a pus mâna pe un *rege*. Va deveni realmente *regină*. Va avea nenumărate resurse şi nenumăraţi bani şi *totul*. Nimeni nu se va atinge vreodată de ea după ce va fi căsătorită cu cel mai puternic bărbat din lume.

Îmi creşte brusc temperatura şi văd roşu în faţa ochilor.

A câştigat.

Cum a putut să câştige? Nu a făcut nimic! Nu a obţinut nimic pe merit. Nici măcar nu ştia că facem acelaşi joc şi cum, cum, cum naiba a reuşit?

Asaltată de gânduri frenetice, nu mi-am dat seama că m-am apropiat de pat. Pholios atacă asemenea unui şarpe, apucându-mă de şold prin rochie, şi încearcă să mă tragă şi mai mult spre el.

Într-un acces de furie, îl pocnesc peste mână, fără să gândesc.

— Tocmai m-ai lovit? mă întreabă ducele.

— Mă mânca palma, Excelenţă.

Mormăie şi are îndrăzneala să pară ofensat, dar îmi dau seama că o idee lascivă a prins rădăcini în mintea lui Pholios

când zâmbește brusc.

— Vino mai aproape, draga mea soție, o să te iert!

— Mai aproape? repet.

— Da, apleacă-te deasupra patului. Marginea cuverturii a ieșit de sub saltea, pe cealaltă parte. Trebuie să o aranjezi la loc.

Chipul nu-mi trădează nimic, dar sufletul îmi arde. Am fost captivă în conacul ăsta de prea multă vreme, închisă în această cameră cu ducele care se holbează la mine, în timp ce-și linge buzele și încearcă să mă convingă cu vorbe mieroase să mă apropii de el. La polul opus, sora mea se bucură de libertate și trăiește o viață perfectă, scăldată în lux. La brațul nenorocitului de Rege al Umbrelor! Nu reușisem să-l seduc pe durata șederii mele la palat, așa că am zis că e cazul să mă mulțumesc cu următoarea cea mai bună opțiune.

Dar mi-a ajuns să mă mulțumesc cu atât!

Îmi plesnește banda de fier din jurul plămânilor. Creierul mi se detașează de restul trupului, iar mâinile și picioarele mi se mișcă fără să-mi dau seama.

Fac întocmai ce a propus ducele mai devreme: îmi ridic fustele și-l încalec. Ochii îi ies din orbite înainte să-l ducă îndeajuns mintea cât să întindă ambele mâini, înfășurându-le în jurul taliei mele. Încearcă să mă forțeze în poziția pe care și-o dorește, apoi se străduiește din răsputeri să-și împingă șoldurile în sus, cu trupurile noastre separate, din fericire, de straturi peste straturi de haine și așternuturi.

Dar atenția îmi este atrasă de perna suplimentară de lângă capul lui. Când mă aplec să o iau, degetele lui Pholios se îndreaptă spre sânii mei, strângându-mă atât de tare, încât sigur o să mă aleg cu vânătăi. Abia după ce pun mâna pe pernă îmi îndrept din nou spatele și, chiar și atunci, o fac doar pentru a-mi ajusta poziția.

În clipa următoare, apăs perna umplută cu puf peste fața lui.

Ceea ce începuse să se întărească sub mine s-a înmuiat deodată. Strigătele de ajutor ale lui Pholios sunt înăbușite de pernă, iar trupul lui firav abia se mișcă sub al meu. În cele din urmă, mâinile lui îmi părăsesc pieptul pentru a ajunge la brațele mele, într-o tentativă disperată de a le îndepărta forțat de el.

Mențin presiunea.

— Nu asta ai vrut, soțule? Acum sunt în sfârșit bună la ceva?

Dacă Alessandra poate obține orice își dorește, în ciuda faptului că a ucis un bărbat, eu de ce să nu pot? Chipul ei îmi apare în fața ochilor, moment în care îi închid și-mi alung sora din minte, apoi alung fiecare lucru dezgustător pe care mi l-a făcut vreodată acest bărbat.

Niciodată nu va mai pune mâna pe mine!

Chiar și după ce înfrâng rezistența de toată jena a ducelui, nu mă ridic imediat. Stau deasupra soțului meu, pierdută în mrejele unui moment întunecat, între înainte și după.

Înainte nu am fost o persoană violentă. Înainte fusesem întruchiparea răbdării.

Acum sunt liberă. Acum pot fi orice vreau.

Și încep prin a-mi însuși rolul de ucigașă, exact ca sora mea. M-am coborât la nivelul ei. Gândul mă îndeamnă să acționez în cele din urmă. Îmi îndrept postura, pun perna înapoi la locul ei și netezesc părul ducelui. Pare nespus de liniștit în brațele morții.

Oriunde l-am trimis cu câteva clipe în urmă, sper să nu-și găsească liniștea.

Când mă așez din nou pe scaun, observ o siluetă în dreptul ușii. Nico, fiul lui Kyros, stă în prag, cu firimituri pe bărbie.

Privirea îi trece de la mine la duce.

Răsuflarea mi se oprește în gât.

CAPITOLUL 2

Nico își duce degetul la buze, semnalul pe care i-l dau de obicei când doarme ducele. Mă relaxez numaidecât.

Bineînțeles că nu se gândește la altceva.

— Prinde-mă dacă poți, ducesă! șoptește el, apoi țâșnește ca o săgeată pe coridor.

Pornesc imediat după băiat.

— Chiar ai venit la mine cu firimituri pe bărbie și fără dulciuri de împărțit? strig după el.

Nico râde în hohote, zgomotos. Deși este foarte mic, se mișcă surprinzător de iute. Alunecă pe balustrada scării, în timp ce eu trebuie să cobor lent treptele din cauza faldurilor grele ale fustei. De îndată ce picioarele îmi ating podeaua, o iau din nou la goană, ajungându-l într-un final din urmă. Își încordează brațele mici și, chiar înainte să mă apropii de el, Kyros apare de după colț cu micul-dejun al ducelui.

Îl ridic pe Nico în brațe și-l învârt, iar chicotelile băiatului îmi umplu inima de bucurie. Pe furiș, îmi cobor o mână ca să-l gâdil pe burtică, apoi îl așez cu grijă înapoi pe podea. Râsul lui e sunetul ideal în acest conac uriaș. A devenit în sfârșit un loc în care putem fi fericiți cu toții. Ducele este mort.

Mort.

Mort.

Mort.

Nu cred că există un cuvânt mai frumos.

— Ce puneți voi doi la cale? ne întreabă Kyros.

— Tată, ducesa a fost indignată că nu am adus rulouri dulci pe care să le împart cu ea!

— Și eu te-aș fi gâdilat pentru o asemenea neglijență, spune tatăl lui.

— Voi aduce mai multe pentru noi toți! promite Nico.

O zbughește spre bucătării. În timp ce Kyros îl urmărește pe băiat cum se îndepărtează în fugă, nu disting nimic altceva decât iubire în ochii lui.

— Ar fi bine să ne întoarcem repede, înainte ca ducele să se înfurie, Excelență.

— A adormit la loc, așa că m-am gândit să evadez pentru o clipă.

Kyros dă din cap, înțelegător, și ne întoarcem împreună în apartamentul principal.

Trec câteva ore bune până când cineva își dă seama că ducele nu respiră.

ÎN URMĂTOARELE ZILE, nu se întâmplă nimic rău. Nimeni n-are nici cea mai mică bănuială. Bărbatul era oricum pe moarte. De ce să fie ceva necurat la mijloc? În plus, toți mă consideră prea proastă ca să iau măcar în calcul posibilitatea comiterii unei crime. M-am asigurat de asta.

Port negru la înmormântare, reușesc să vărs câteva lacrimi false în memoria lui Pholios, îmi țin fața îngropată într-o batistă de mătase, dăruită de mortul însuși, cu inițialele noastre brodate pe material. Tata mă alină și-mi aduce flori; chiar mă întreabă dacă poate să mă ajute cumva în administrarea moșiei. E destul de mulțumit de mine, din moment ce prețul meu de mireasă l-a salvat de la ruină. În ciuda titlului de conte, ajunsese să fie falit. *Eu* fusesem falită până să mă căsătoresc cu Pholios.

Acum averea lui îmi aparține și pot să fac orice vreau cu banii. Niciun bărbat nu-mi poate spune cum să-i cheltuiesc. Nici măcar propriul tată.

Am putut să-mi îndeplinesc visul.

Am dobândit ce au reușit foarte puține femei.

Adevărata libertate.

Primul lucru pe care-l fac pentru a mă bucura de nou-dobândita libertate este să explorez moșia și să-mi cunosc slujitorii. Pholios nu m-a lăsat niciodată să mă aventurez prea departe de el. Trebuia să-mi iau toate mesele la căpătâiul lui. Trebuia să fiu acolo când se trezea și multă vreme după ce adormea. Ducele a menționat de multe ori că intenționa să-și recupereze banii plătiți pentru mâna mea. Spunea că sunt proprietatea lui.

În cele din urmă, cred că și-a dat seama că s-a înșelat amarnic cu privire la cine avea control asupra cui.

— Excelență, ce mă bucur să te revăd! spune doamna Lagos, intendenta, când ne întâlnim în salon.

Am văzut-o doar de câteva ori de când am pus pentru prima oară piciorul în acest conac sumbru, când toți servitorii m-au întâmpinat în holul principal în calitate de noua lor

stăpână.

La o înălțime de 1,50 metri, doamna Lagos arată la fel de înspăimântător ca o pisicuță, dar zeii să-l ajute pe cel care încearcă să o corecteze atunci când afirmă cu tărie că are fix 1,52 metri (am auzit întâmplător o conversație deosebit de neplăcută în acest sens). Are părul negru ca noaptea și pielea albă ca fildeșul. Cu ochii ovali și fără niciun rid la vedere, este imposibil să-i ghicești vârsta și nici nu îndrăznesc să o întreb.

— Și eu mă bucur să te revăd, doamnă Lagos! Îți mulțumesc că te-ai întâlnit cu mine!

— Firește. Cum îți pot fi de folos?

— Aș dori să aduc câteva schimbări la moșie. Speram că m-ai putea ajuta.

— Cu siguranță. La ce schimbări te-ai gândit?

Vreau ca servitorii să mă adore. Vreau ca ei să *vrea* să fiu stăpâna lor. E cel mai bun mod de a asigura o tranziție fără probleme și nu vreau ca nimeni să pună la îndoială controlul pe care-l dețin acum. Există un mijloc simplu de a realiza acest lucru încă de la început.

— Aș dori să măresc salariile membrilor personalului cu douăzeci la sută.

Doamna Lagos clipește lent, de parcă nu m-ar fi auzit corect. Apoi zâmbește larg.

— Noi două o să ne înțelegem de minune, Excelență.

— Perfect, pentru că plănuiesc să redecorez din plin...

În primul rând, apartamentul principal. Am ordonat să fie golit complet. Fiecare obiect ajunge în depozit, de la pat și draperii la covor. Renovez întregul spațiu, astfel încât să pară că Pholios nu a pus niciodată piciorul în cameră. Vreau să o debarasez de orice ar putea să-mi amintească de el.

Întotdeauna mi-a plăcut rozul și găsesc o cuvertură încântătoare de pat, într-o nuanță de trandafir-pal, care îmi atrage imediat atenția asupra Prăvăliei Matildei. Decorez toată camera cât să se potrivească armonios toate piesele de mobilier – și nu numai. Aleg un tapet alb, împânzit din loc în loc cu crizanteme, după numele meu[1]. Un pat din lemn de stejar alb, cu baldachin și draperii transparente. Fotolii filigranate din aur, cu perne albe și umflate. O măsuță de toaletă, vopsită în culoarea fildeșului, cu mai multe mânere rotunde din aur. Cer ca tavanul să fie pictat în tonurile cerului pe timp de zi, cu heruvimi trandafirii în obraji sărind printre nori.

Între timp, doamna Lagos pregătește restul conacului

pentru renovare. Nu vreau nimic care să-mi amintească de bărbatul oribil care a întunecat odinioară această casă, așa că se asigură că toate tablourile vechi, vazele și orice alte bunuri de valoare ale familiei Pholios, transmise din generație în generație, sunt duse în pod, până când pot fi vândute. Până la trecerea perioadei mele de doliu de un an, considerate obligatorie de societate, nu am voie să particip la evenimente sau să accept vizite de curtoazie.

Și totuși, nu trece nici măcar o săptămână înainte să fiu asaltată de scrisori. Mă uit în treacăt peste câteva fragmente, apoi le arunc pe toate într-o grămadă lângă șemineu.

M-a întristat vestea
Excelență. Dacă ai
nevoie sper că vei
apela la mine.
despre moartea
soțului tău,de un
umăr pe care să
plângi,

O scrisoare de la contele de Barlas.

Să nu cazi pradă tristeții, Excelență! Cel mai bine este să privești cu speranță spre viitor. Pot să te vizitez în curând?

De la contele de Varela.

Te-am admirat de la distanță pentru prea mult timp. Acum că ești liberă să-ți alegi singură calea, aș putea să-mi trec numele în rândul pețitorilor?

De la ducele de Simos.

Și apoi un fragment îngrozitor de stânjenitor, care îmi înroșește obrajii.

O femeie cu statutul tău merită să se bucure de toate plăcerile pe care le oferă viața. Fii amanta mea, ducesă de Pholios, și mă voi asigura că ești mereu satisfăcută!

De la baronul de Moros, care este deja însurat.

Nu voi fi amanta nimănui. Am terminat-o cu bărbații care îmi spun ce să fac, fie că ne aflăm în dormitor sau nu. Scrisorile rămân complet ignorate, deși le citesc din când în când, în momentele în care simt nevoia să fiu revitalizată. E o creștere însemnată a stimei de sine, chiar dacă astfel de atenții sunt nedorite.

Cel puțin din partea bărbaților puternici.

Am visat ani întregi la ziua în care *eu* voi fi cea care deține puterea, liberă să-mi aleg după bunul-plac persoanele cu care să am relații. Sunt o domnișoară de viță nobilă, prin urmare am fost singură toată viața, fără dreptul de a mă bucura de plăcerile simple ale unei companii romantice. De îndată ce mi se sfârșește perioada de doliu, intenționez să pun capăt acelei singurătăți.

Îmi voi lua un iubit.

Unul atrăgător, sărac, dar priceput – unul care să mă răsfețe și să mă iubească și să nu-și dorească nimic altceva de la mine în afară de alinările și mângâierile pe care i le pot oferi.

Bărbații își iau tot timpul amante și, în calitate de ducesă văduvă, s-ar putea să cochetez cu ideea. E neconvențional, dar nu nemaiauzit. Voi avea puterea și statutul social de a face față oricăror priviri acuzatoare pe care le voi primi în consecință. În plus, voi găsi, evident, pe cineva care poate reuși să fie discret.

Însă posibilitatea nu intră în discuție pentru încă unsprezece luni și două săptămâni. Până atunci, alte preocupări îmi necesită atenția, cum ar fi să-mi fac prieteni pe domeniul conacului sau să supraveghez îmbunătățirile aduse moșiei. Meșterii pot fi auziți cum își folosesc ciocanele și fierăstraiele la orice oră din timpul zilei. Zugravii, dulgherii și zidarii vin și pleacă, fără să fie scăpați din ochi de doamna Lagos și personalul meu. Va dura luni sau chiar ani înainte ca întregul loc să fie renovat, dar e de așteptat, din moment ce am moștenit o moșie doar a doua ca mărime după reședința regală din Naxos.

Palatul Alessandrei.

DUPĂ DOAMNA LAGOS, lacheii sunt următorii cuceriți. Kyros mă prezintă în mod corespunzător celorlalți, iar vestea că sunt interesată să învăț cum să joc hach îi încântă peste măsură.

— Vrei să joci o carte cu o valoare mai mare, dar din aceeași suită, îmi explică Doran, în timp ce Kyros se uită peste umărul meu.

După ce aleg cu hotărâre regina de rubin, Kyros se apleacă pentru a-mi șopti la ureche:

— Nu pe aceea. Are o valoare prea mare. Vrei să o păstrezi. Joac-o pe aceasta!

Pune șasele de rubin cu fața în sus pe masă, care învinge cinciarul jucat mai devreme în rundă.

— Cred că a înțeles, spune Plutus cu un licăr dușmănos în ochi când îi iau cartea. Poți să nu o mai ajuți acum!

— Nu fi ofticos! i-o întoarce Kyros. Joci hach de ani buni. Ea abia îl învață.

— Tu ești cel care a invitat-o. Dacă nu poate ține pasul, e problema ei.

Dându-și seama ce a spus, Plutus se face alb la față.

— Iartă-mă, Excelență! Am uitat...

— Nu-ți face griji, Plutus! Poate că dacă fac lucrurile un pic mai interesante, ți s-ar putea îmbunătăți starea de spirit.

Scot un necos din buzunar și-l pun pe masă.

— Nu putem egala miza, zice Doran, care privește fix moneda.

— Atunci puneți în joc ce aveți. Nu cumva v-am mărit tuturor salariile de curând? Sau vă temeți că vă voi lua toți banii?

Nu câștig nici măcar un joc în acea noapte, dar cer să-mi iau revanșa în următoarea.

Când soarele strălucește pe cer, Kyros și Nico mi se alătură la un picnic pe peluză, unde băiețelul îmi culege flori sălbatice, iar eu și Kyros vorbim despre orice și nimic. Nico îmi arată copacii lui preferați în care să se cațere, iar eu îi arăt ce fructe sunt suficient de coapte pentru a fi culese – precum și plantele otrăvitoare de care trebuie să se ferească. Uneori, îi predau lecții la pian, la care mi-a plăcut dintotdeauna să cânt. Am deschis larg buzunarele pentru perfecționarea instrumentului fin.

— Îl răsfeți, îndrăznește Kyros să sugereze, la câteva săptămâni după proaspăta mea văduvie.

— A dărui muzică unui copil nu înseamnă că-l răsfeți. În plus, îmi place să-mi petrec timpul cu el.

Un nor mare acoperă în treacăt soarele, atenuând verdeața luxuriantă a coronamentului arborilor și a peluzelor dimprejur. Pe pătura noastră de picnic, Kyros se lasă pe spate, sprijinindu-se în două mâini.

— Și așa ți-ai imaginat că o să-ți petreci timpul ca

văduvă? Învățând copilul unui servitor să cânte la pian?
— Cu siguranță mi-am imaginat mai puține plângeri din partea tatălui copilului.
Kyros îmi răsplătește înțepătura cu un zâmbet larg, trăgându-și buzele ușor într-o parte.
— Totuși, serios acum, ești fericită?
— Mai fericită decât îmi amintesc vreodată să fi fost.
— Nu părăsești prea des moșia. M-am gândit că ai vrea să fii departe, cu oameni de același rang cu tine. Sau măcar să-i inviți aici. În schimb, îți petreci zilele gătind cu Cook, jucând cărți cu lacheii și învățându-l pe Nico să cânte la pian.
— Asta nu-i nici pe departe tot. Tocmai am înființat un club de carte cu Damasus, Karla și Tekla. Facem schimb de romane înainte să ne întâlnim și să le discutăm.
Kyros râde.
— O ducesă care discută despre cărți cu majordomul și cameristele ei.
— Râzi cât vrei, dar sunt exact unde vreau să fiu. Tatăl meu m-a forțat să particip la fiecare eveniment social, să fiu aranjată și împopoțonată la fiecare bal, să tolerez prezența oricărui bărbat respingător. Acum îmi petrec zilele cu cine îmi doresc, când îmi doresc. Slujitorii mei sunt cei mai buni oameni pe care am avut plăcerea să-i cunosc vreodată. Nu am nevoie de lingușirea falsă a nobilelor sau de atenția nedorită a gentlemenilor. Citesc când vreau. Petrec timp în natură când vreau. Mă bucur de compania calului meu, a unui băiețel de patru ani și, da, a majordomului meu, pe lângă a tuturor celorlalți de pe această moșie. E o viață perfectă și m-am asigurat că orice lucru care poate fi îmbunătățit la conac e deja pe cale să fie renovat. Acum, vrei să-mi dai pace cu mustrările și să mă lași să mă bucur de confortul câștigat cu greu?
— Desigur, Excelență!
Cu zâmbetul cald al lui Kyros oglindindu-l pe al meu, mă întind pe bumbacul moale al păturii în carouri. În piept îmi persistă o senzație de lejeritate și-mi ia ceva timp să o deslușesc.
Așa te simți când ești fericit, îmi dau seama.
Îmi dau glas gândurilor și am pe altcineva dornic să le asculte. Niciun bărbat nu încearcă să mă stăpânească sau să mă controleze. Particip la activități care îmi plac cu adevărat. Sunt eu însămi în preajma oamenilor cărora le pasă de mine.
Toate acestea. Toate acestea au meritat fiecare greutate

îndurată de la moartea mamei.

Sunt de neatins și mă simt atât de bine, încât mai că aș putea zbura.

CÂND PĂRĂSESC MOȘIA, este cu totul altceva.

În public sunt obligată să port negru, ca simbol al durerii mele. La mai bine de o lună de la moartea ducelui, apar într-o rochie în nuanța abanosului, cu o crinolină simplă și un corset strâmt. Mâneci lungi. Fără văl. Cu toate că întreaga ținută are o alură deprimantă, în astfel de veșminte trebuie să fiu văzută în timp ce îmi îndeplinesc sarcinile. Încă zece luni și jumătate până când pot scăpa și de această șaradă.

Sunt în prăvălia unui negustor de mărunțișuri, unde aleg lumânări noi pentru sufragerie, cu un rând de lachei în spate, pregătiți să mă ajute cu achizițiile mele, când cineva se apropie de mine din lateral.

— Excelență?

Mă întorc și ochii mi se opresc asupra lui lady Evadne Petrakis, fiica unui marchiz, care se află și ea la cumpărături. Facem parte din aceleași cercuri sociale, așa că, firește, ne-am întâlnit de nenumărate ori, dar nu aș numi-o prietenă – mai degrabă o cunoștință văzută frecvent. Nu că ar fi ușor să numesc pe cineva prieten sau prietenă, din moment ce mi-am ascuns adevăratul sine de lume timp de șapte ani.

— Lady Petrakis, ce mai faci?

— Mă simt minunat! Și tu? Trebuie să fii atât de mândră de sora ta. Se căsătorește cu regele!

Îmi forțez buzele să se arcuiască într-un zâmbet.

— În cele din urmă, era inevitabil ca regele să aleagă pe cineva. Dar povestește-mi despre tine! S-a întâmplat ceva notabil în lipsa mea de la evenimente? Mă tem că, de la nunta cu ducele, nu mai sunt deloc la curent cu bârfele.

— Câteva anunțuri de logodnă, dar nimic altceva notabil. Nimic scandalos nu se întâmplă acum, cu toate noile decrete ale viitoarei regine.

— Decrete?

Alessandra elaborează legi? Ea?

— O, da! Femeile nu mai trebuie să aștepte să se căsătorească pentru a avea... relații intime. Tații nu mai au voie să accepte prețuri de mireasă pentru fiicele lor. De fapt, sunt obligați să le plătească fiicelor zestre în momentul măritișului cu oricine doresc, o sumă rezonabilă comparativ cu salariul lor

anual.

— Poftim?

— O, da! Unii nobili au fost destul de supărați din cauza asta, dar regele a ordonat să fie decapitați pentru amenințările pe care au îndrăznit să le facă la adresa viitoarei regine. Iar acum nimeni nici măcar nu se mai gândește să protesteze față de noile legi.

— Câte legi noi au apărut? o întreb.

— Sinceră să fiu, le-am pierdut șirul. Chiar săptămâna trecută, sora ta a decretat că domeniile și titlurile o să fie transmise celui mai în vârstă moștenitor, indiferent de sex. A, iar fiicele mai mici nu mai trebuie să aștepte până când cele mai mari își fac debutul în societate înainte să participe la evenimente după bunul-plac.

Clipesc de câteva ori, așteptând ca veștile să capete sens.

— Și regele pur și simplu permite un asemenea demers?

— Îl încurajează. Numele lui apare alături de al ei pe fiecare lege. Poporul spune că el este iremediabil și complet îndrăgostit de viitoarea lui mireasă și că nu i-ar refuza niciodată nimic. Supușii lui o numesc deja Regina Umbrelor.

Și mai multă furie și amărăciune își croiesc drum cu ghearele spre sufletul meu, sfâșiindu-mă treptat. Alessandra trebuia să fie o monedă de schimb, ca mine. O modalitate prin

care tata să scape de datorii și să-și salveze pământurile. Dar sora mea elaborează legi și intră în grațiile tuturor femeilor de la curte. A fost recompensată cu libertate și fericire – de ce, mai exact? Ce a îndurat ea? Nu le-a *câștigat* pe merit. Nu ca mine.

Îmi reamintesc că acum am tot ce îmi doresc. Sunt fericită. Asta este tot ce contează. Trag adânc aer în piept și-mi recapăt stăpânirea de sine.

— O, vai! exclamă Evadne. Am vorbit prea repede? Știu că, uneori, asta îți creează probleme.

Da, pentru că toată lumea crede că sunt o idioată. Sunt o idioată, în timp ce Alessandra este un monarh puternic.

— Sunt bine, spun. Doar puțin amețită. Cred că-mi voi plăti bunurile și voi pleca.

— În regulă. Mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu tine. Apropo, organizez un eveniment peste câteva luni. Voi trimite o invitație. Orice rudă a Reginei Umbrelor este binevenită la moșia mea.

— Mulțumesc, dar nu am voie să particip la evenimente

înainte de terminarea perioadei de doliu. Dacă îți amintești, ducele a murit.

— O, uite o altă regulă pe care a desființat-o viitoarea regină! Femeile nu trebuie să treacă printr-o perioadă de doliu. Nici nu trebuie să porți negru.

Îmi cercetează rochia cu un licăr de compătimire în ochi.

— Firește, ești liberă să iei propria decizie în această privință, dar nimeni nu se așteaptă să arăți respect față de un bărbat de aproape patru ori mai în vârstă decât tine. O zi bună, ducesă!

Când îmi cobor privirea spre cele două lumânări lungi din strânsoarea mea, descopăr că mi-am încleștat degetele cu atâta înverșunare, încât le-am rupt pe amândouă în jumătate.

Lady Petrakis iese din prăvălie, urmărită de privirea mea fixă. De ce nu am citit ziarele? Cum am putut permite ca asemenea vești să mă ia prin surprindere? Pe durata lunilor petrecute cu ducele, evadam în literatură. În ficțiune, unde pretindeam că pornesc în aventuri grandioase sau elucidam un mister complicat alături de eroinele mele preferate.

Am ratat extrem de multe! Alessandra m-a luat prin surprindere.

Ce-i drept, nu mi-am dorit vreodată putere sau să domnesc în vreun fel. Întotdeauna mi-am dorit libertatea, atâta tot. Acum o am, dar pare... mai puțin valoroasă. Mai neînsemnată, când o compar cu ce are sora mea.

Iar acum nu am niciun pretext să nu particip la blestemata ei de nuntă!

Dacă pur și simplu lipsesc, Alessandra va ști că a câștigat. Că sunt atât de împovărată de rușine sau de gelozie, încât nu pot veni. Nici în ruptul capului nu-i pot permite să gândească asta!

Serios, ce a câștigat de fapt? Priviri scrutătoare și constante din partea supușilor săi. O viață devotată îndeplinirii dorințelor soțului ei. Foarte multe responsabilități.

Mă *bucur* că Regele Umbrelor nu m-a ales. Să fiu ducesă văduvă este net superior. Nu sunt ca Alessandra, meschină, vanitoasă și egoistă. Nu simt nevoia să fiu în centrul atenției și să fiu răsfățată. Tot ce mi-am dorit a fost să fiu lăsată în pace, astfel încât să-mi controlez viața. Mi-am îndeplinit visul, așa că a sosit momentul să exercit mai mult control. Să fac mai multe schimbări.

Voi extinde biblioteca. Mai multe cărți, da, de asta am

nevoie! Nu trebuie să țin doliu? Bun. Minunat. Perfect!

Atunci nu voi mai aștepta nici măcar o secundă în plus să-mi găsesc un iubit.

Alessandra îl are pe rege, un bărbat care în curând se va sătura de comportamentul ei prostesc – și care, în cele din urmă, va încerca să o controleze. Dar cum ar fi să apar la nunta ei cu un însoțitor la braț? Cu un bărbat care mă ascultă, complet supus. Cu unul mult mai atrăgător decât Kallias Maheras.

Asta ar trebui să-i atragă atenția.

Cu hotărârea luată, mă apropii de ghișeu.

Bărbatul situat dincolo de tejghea îmi cere numărul de cont. După ce îl recit, își verifică registrele înainte să afișeze un zâmbet forțat.

Cunosc privirea aia. E pe cale să-mi ofere vești neplăcute.

— Iertați-mă, Excelență, dar se pare că în acest moment contul dumneavoastră este gol. Încă nu am primit plata pentru ultima comandă de bunuri pe care ați plasat-o.

Nici măcar nu clipesc.

— Cum este posibil? Am semnat pentru achitarea sumei chiar săptămâna trecută.

— A existat un fel de întârziere din partea avocatului dumneavoastră.

Nu mai spune!

Nu-mi tresare niciun mușchi pe față când le poruncesc lacheilor să-mi pună bunurile pe tejghea.

— Mă voi întoarce în curând, îl informez pe bărbat.

— SCHIMBARE DE PLANURI, KYROS! Următoarea oprire este la Vander.

— Prea bine, Excelență!

Mă ajută să urc în trăsură, iar după o călătorie de zece minute, ajungem în fața biroului avocatului.

— Mă poți însoți înăuntru, Kyros.

Prietenul meu mă urmărește îndeaproape și, deși nu am nevoie de el să-mi păzească spatele, mă bucur să am pe cineva în rolul de umbră.

— Ești pe cale să vezi o altă latură a mea, îl avertizez. Pregătește-te!

— Sună incitant.

Urc în grabă treptele din fața clădirii și, odată ajunsă înăuntru, ocolesc un secretar epuizat înainte să intru în biroul lui Vander, fără să fiu anunțată în prealabil.

Avocatul își ridică privirea de la birou, în mod clar surprins.

— Domnule Vander! spune secretarul, repezindu-se în cameră în urma mea. A sosit Excelența Sa ducesa de Pholios.

— Da, văd asta. Te rog să iei loc, Excelență! Ușa, Alasdair!

Bărbatul slăbănog din spatele biroului își aranjează ochelarii.

Ușa se închide în spatele nostru. Mă așez pe scaunul indicat, iar Kyros rămâne în picioare, aproape lipit de spătar. Recurg la tonul și comportamentul pe care le folosesc cu bărbații, dezinvoltă și distantă.

— Domnule Vander, se pare că s-a produs un fel de greșeală. Am încercat să plătesc pentru unele bunuri la negustorul de mărunțișuri, dar am fost refuzată din cauza unei plăți restante. Ai uitat cumva să trimiți banii?

Bărbatul își unește vârfurile degetelor deasupra biroului, privindu-mă ca pe un pește pe care l-a prins pentru cină.

— O, Excelență, pur și simplu ai cheltuit în exces! Am observat că ai dispus să fie făcute destul de multe schimbări la moșie. Ți-ai depășit alocația lunară. Am programat plata restantă pentru luna viitoare, împreună cu o suprataxă către agenție pentru comisioanele care se acumulează în mod natural cu o astfel de omisiune din partea dumitale.

Încurajat de tăcerea mea, bărbatul continuă:

— Nu-ți face griji, Excelență! Matematica este extrem de greu de stăpânit. O scăpare ocazională este de înțeles, dar mă ai pe mine să mă ocup de toate astea. Mă voi asigura că nu-ți lipsește nimic. Poate ai dori să discutăm despre stabilirea unui buget? Sau poate că, pe viitor, ai dori să-ți aprob achizițiile înainte să le faci?

Kyros a încremenit lângă mine, de parcă ar vrea să spună ceva. Mă ridic de pe scaun.

— Ai terminat să-mi vorbești de sus? îl întreb, menținându-mi glasul indiferent.

Întrebarea îl ia pe nepregătite pe Vander.

— Iartă-mă dacă tonul meu a fost prea aspru, Excelență. Vreau doar să ajut.

— Să ajuți, zici? Atunci, poate ai vrea să mă ajuți să-mi găsesc un avocat nou?

— Ă... Excelență?

Îmi pun mâinile pe biroul bărbatului și mă aplec în față,

iar vocea îmi devine mai ascuțită decât lama unui pumnal.

— Ia spune-mi, domnule Vander, soția ta știe despre cluburile pe care le frecventezi noaptea?

Avocatul clipește, bulversat.

— Despre ce...

— Dar despre femeia pe care o ții pe Sixth Street? Știi tu, cea pe care o vizitezi în weekend, o dată la două săptămâni, când ar trebui să fii plecat din oraș, în vizită la un client bogat?

— De unde...

— N-ai vrea să-mi faci pe plac și să-mi oferi răspunsul la această ecuație matematică? Dacă o iei pe soția ta și adaugi informațiile pe care intenționez să i le divulg, care este rezultatul?

În sfârșit i-am închis gura.

— Sau ce zici de asta? Dacă mă retrag de pe lista ta de clienți și apoi îmi folosesc influența considerabilă în calitate de *ducesă* pentru a-i convinge și pe restul nobililor să găsească pe altcineva să le gestioneze afacerile, care este rezultatul?

Toată culoarea i se scurge din obraji.

— Ai crezut că sunt vreo pradă ușoară? Biata și simpla femeie, abia devenită văduvă, prea copleșită de noua ei responsabilitate? Venitul meu lunar l-ar face de rușine pe *Regele Umbrelor*, iar tu crezi că mi-am depășit limitele conturilor prin renovarea moșiei? Aș putea cumpăra zeci de moșii din venitul meu. Am trecut prin registrele contabile, am văzut încasările și cheltuielile obișnuite ale ducatului. Apoi sunt noile investiții pe care te-am însărcinat să le faci, care aproape că au *dublat* veniturile moșiei. Sau ai presupus că nu le voi verifica? Iar tu? *Nu*-mi spui ce să fac cu banii mei! Soțul meu a murit. Întreaga lui avere și toate proprietățile lui sunt ale *mele*. Le vei plăti negustorilor de mărunțișuri suma datorată. Plus o sumă generoasă pentru a compensa greșeala, care va proveni din contul *tău*. Nu din al meu. O asemenea gafă nu se va mai repeta. Nu voi fi forțată să revin la aceste birouri mizerabile pentru a-ți aminti care îți este locul. Dacă un singur necos este alocat greșit în viitor, nu-ți vor plăcea consecințele. M-am făcut înțeleasă?

Tăcerea este atât de acută, încât îl aud pe Vander cum înghite în sec.

— Da.

— *Excelență*.

— Da, Excelență!

— Bun. Mă aștept să avem o relație lungă și profitabilă pentru amândoi. O zi bună, domnule Vander!

Kyros îmi deschide ușa și nu mă uit înapoi când părăsesc biroul. Abia după ce ieșim din clădire spune ceva.

— Am vrut să aplaud.

Îmi întorc capul spre el, cu umbra unui zâmbet pe buze. Apoi mă înclin de parcă tocmai aș fi oferit o prestație memorabilă și aș fi fost recompensată cu ovații în picioare.

— Într-adevăr, o altă latură a ta, spune Kyros. Ești senzațională!

Nu m-am înroșit niciodată în prezența unui bărbat, dar n-am fost până acum complimentată pentru ceva care contează. E destul de amețitor.

Înainte să pot răspunde, Kyros mă întreabă:

— De ce să continui să faci afaceri cu el? De ce să nu-ți pui în aplicare amenințarea?

— Pentru că l-am pus la locul lui acum. Nu va mai încerca să profite de mine. În plus, orice avocat nou cu care semnez va încerca același lucru. Apoi va trebui să trec încă o dată prin situația asta.

— Și de unde ai știut toate aceste informații? Despre amanta lui și despre cluburi?

— A glumit despre asta cu Pholios în timpul întocmirii actelor pentru contractul de căsătorie.

— Și a uitat că ai fost de față?

— M-a considerat irelevantă.

— Cum este posibil așa ceva?

Fac pașii rămași către trăsură, iar Kyros întinde mâna spre ușă.

— Pentru că asta am vrut să creadă despre mine, îi răspund.

Prietenul meu clatină din cap în timp ce mă strecor înăuntrul trăsurii.

— Și eu ce vrei să cred?

— Că sunt stăpâna ta foarte capabilă.

— Știam deja asta, spune el înainte să închidă ușa.

---

1 Numele protagonistei este Chrysantha, iar *chrysanthemums* este termenul în engleză pentru crizanteme (n.t.).

CAPITOLUL 3

Când mă întorc la conac, o chem pe Medora, camerista mea.

— Da, Excelență? mă întreabă ea de îndată ce intră în cameră.

E mai în vârstă decât mine, are douăzeci și șapte de ani. Pielea ei are o tentă deschisă de piersică, în timp ce a mea e de un bej-închis. Medora se mândrește cu un bust mai generos decât al meu și cu o talie mult mai mică.

— Mă poți ajuta să-mi scot rochia asta hidoasă? o rog.

— Desigur!

— Poate că-n seara asta am putea să o folosim drept combustibil pentru focul din șemineu?

Își drege zgomotos glasul.

— Ai putea la fel de bine să-i arzi greutatea în bancnote, Excelență, pentru că, mai mult ca sigur, atât a costat.

— Nu-mi pasă! Nu mai suport să o văd nici măcar pentru o secundă în plus! Se pare că nu am avut niciun motiv să port negru în tot acest timp.

Îi povestesc despre întâlnirea mea cu lady Petrakis.

— Poate că o ardem pe cea pe care ai purtat-o azi, dar aș putea sugera o întrebuințare diferită a celorlalte? Un material atât de fin ar hrăni numeroase familii.

— Prea bine. Ocupă-te de acest lucru, dar vreau să o văd pe asta cum arde!

După ce o dezbrac, Medora aruncă rochia din țesătură grea peste cenușa din șemineu.

— Gata! Ce ai vrea să porți în locul ei?

Mă îndrept în pas săltat spre garderoba care se asortează cu restul camerei. Finisaj alb. Mânere din aur. Modele spectaculoase cu flori revărsate în cascadă. Mai multe crizanteme.

Mâinile îmi trec de la rochie la rochie. Fără niciun preambul, întreb:

— Medora, ai avut vreodată un iubit?

— Câțiva, Excelență, răspunde ea imediat.

— Mă gândesc să-mi iau un iubit.
— Cu adevărat? Pe cine?
— Încă nu știu, dar vreau să găsesc pe cineva. Și repede. Înainte de nunta surorii mele.
— E nevoie de timp ca să te îndrăgostești, Excelență.
Cercetez cu un ochi critic o rochie de zi verde-aprins, cu mâneci lungi, apoi o dau deoparte și mă uit la următoarea.
— M-ai înțeles greșit. Nu intenționez să mă îndrăgostesc. Vreau doar un iubit.
— O! exclamă ea drept răspuns, de parcă nu prea înțelege.
Așa că o ajut:
— Bărbaților cu statutul meu li se permite să-și ia amante. Prin urmare, de ce să nu mă bucur și eu de o asemenea libertate? Sunt bogată, am rang nobiliar și m-am săturat să-mi petrec nopțile singură! Vreau o amantă. Echivalentul masculin al uneia.
— Adică... un amant?
— Da, acesta ar fi cuvântul.
Pentru o clipă, nu se aude decât sunetul scos de umerașele din garderobă.
— Stai să văd dacă am înțeles bine, spune Medora. Vrei să ții un bărbat așa cum bărbații țin în mod tradițional femeile? Sex în schimbul unei locuințe, al unor haine și al tuturor celorlalte bunuri? Fără dragoste la mijloc?
— Exact!
Într-adevăr, n-ar strica dacă iubitul meu s-ar îndrăgosti nebunește de mine, dar intenționez să-mi păzesc inima.
Mă îndepărtez de garderobă cu o rochie de un portoca- liu-pal, cu mâneci transparente, lungi până la coate, și panglici care se leagă în funde cochete la spate.
— Ce părere ai despre asta? o întreb.
— Cred că este un plan strălucit, Excelență. Atât timp cât ești atentă, de ce să nu ți se permită să te comporți asemenea unui bărbat puternic aflat în poziția ta?
— Atentă? repet, confuză.
— Din două motive. În primul rând, ca femeie, îți vei asuma în continuare toate responsabilitățile dacă vei rămâne însărcinată. În al doilea rând, în ciuda faptului că deții avantajul în privința banilor și a reputației, bărbatul pe care îl vei alege va fi, probabil, mult mai puternic decât tine. Nu vreau să pățești ceva!
Mă emoționează felul în care Medora are grijă de mine.

Firește, m-am gândit deja la astfel de lucruri. Am ajuns până aici, am urcat cât am putut în ierarhia socială și totuși, pentru că femeile sunt cele care poartă copiii, noi trebuie să îndurăm toate consecințele sarcinii. Nu bărbatul, care reprezintă de fapt motivul pentru care o femeie rămâne însărcinată.

Voi plasa o comandă de contraceptive înainte să încep orice relație fizică.

În ceea ce privește a doua îngrijorare a Medorei, nu mi-a scăpat faptul că, dacă vreau să fac asta, va trebui să am încredere într-un bărbat. Nu va fi ca Pholios, mai slab decât mine din cauza bolii. Va trebui să aleg pe cineva care să nu mă abuzeze, care să țină cont de dorințele mele în spatele ușilor închise. Chiar și așa, aș putea alege pe cineva care pare amabil și apoi se dovedește a fi complet diferit atunci când suntem singuri, asemenea lui Pholios. Din fericire, din personalul meu fac parte mulți lachei cu un fizic impresionant, grație doamnei Lagos, căreia îi sunt profund recunoscătoare că i-a angajat. Mă voi asigura că ei se află destul de aproape încât să mă audă, în eventualitatea în care am nevoie de ajutor.

E trist că astfel de lucruri trebuie luate în considerare, dar dacă vreau să fac asta, e nespus de important să o fac așa cum se cuvine.

Îmi pun rochia și mă întorc pentru ca Medora să mi-o închidă la spate. Mă imaginez la nunta Alessandrei, cu toți ochii ațintiți pe mine, nu pe mireasă. Pe mine, nu pe regină.

— Promit să fiu atentă! o asigur. În acest caz, e timpul să fac următorii pași. Presupun că ar trebui să intervievez câțiva candidați.

— Poate că nu trebuie să alegi pe cineva atât de curând.

— Ce vrei să spui?

— Pot să vorbesc sincer?

— Chiar te rog!

Materialul de la spate se strânge odată cu fixarea unei alte închizători.

— Poate că ar fi indicat să-ți iei ceva timp ca să-ți dai seama ce-ți place. Bărbații nu încep prin a-și lua amante. Mai întâi, testează femeile.

— Le testează?

— Da, la bordeluri și-n locații asemănătoare.

— O!

Mă gândesc pentru o vreme la propunerea ei. Chiar și după ce sunt complet îmbrăcată, încă nu mă întorc spre

Medora. *Să vizitez un bordel. Să testez. Să învăț ce-mi place.*

E o idee bună.

Neliniștea și entuziasmul se înfruntă într-un dans lăuntric delicios. Asta voi face. Chiar asta voi face.

Voi avea tot ce mi-am dorit vreodată.

NU E NEVOIE de prea multă muncă de cercetare ca să găsesc locul perfect. Nu numai că Alessandra a fost ocupată cu noile ei decrete, dar poporul din Naxos a făcut rapid modificările necesare pentru a se adapta noilor legi. Femeile nu mai trebuie să aștepte până la căsătorie ca să întrețină relații sexuale?

Atunci de ce să nu avem un bordel dedicat servirii clientelor? Conform articolului din ziarul pe care mi-l arată Medora, *Zanita's* se laudă cu „un mediu primitor, angajați entuziaști și sănătoși și discreție deplină pentru orice nobilă care dorește să ia parte la astfel de experiențe". Marea deschidere a avut loc în urmă cu doar două săptămâni.

Aranjez ca o trăsură să mă ducă la local chiar în această noapte.

Atmosfera senzuală din camera principală de primire este asigurată de lumina lumânărilor, preferate în detrimentul electricității. Din moment ce n-am mai fost până acum la un bordel, nu știam la ce să mă aștept, dar ceva îmi spune că acest loc le întrece în eleganță pe cele frecventate de săraci.

În primul rând, toți cei instruiți în arta desfrâului sunt mai îmbrăcați decât bănuiam. Bărbații poartă pantaloni *foarte* strâmți. Unii dintre ei au optat pentru o ținută diferită, bretele fără cămăși pe dedesubt. Alții umblă desculți, cu cămășile descheiate până la ultimul nasture. Totul este menit mai degrabă să ademenească decât să dezvăluie ceva, cu o notă de rafinament ușor scandaloasă.

În al doilea rând, numărul bărbaților care se prostituează îl întrece cu mult pe cel al femeilor, însă sunt prezente și multe doamne ale nopții. Multe nobile preferă să întrețină relații amoroase cu femei, nu cu bărbați, așa că nu mă surprinde faptul că *Zanita's* oferă clienților o gamă vastă de posibili parteneri. Toți stau tolăniți pe scaune și pe divane cu perne, vorbesc sau participă la jocuri de cărți. Ai crede că aceasta nu este nici mai mult, nici mai puțin decât o sală de jocuri. Domină o ambianță extremă de relaxare și normalitate, creată în mod clar pentru a-i liniști pe clienții mai circumspecți.

— Bine ați venit! mă întâmpină madama, ieșind din

mulțime.

Presupun că ea este madama, pentru că pare puțin mai în vârstă.

— Sunt Zanita. Cu ce vă pot ajuta?

Îi întind o punguță plină.

— Am venit să-ți testez bărbații instruiți în oferirea plăcerii.

— Desigur, doamna mea!

— Excelență, o corectez.

— Vă rog să-mi scuzați scăparea, Excelență! Nu se va mai întâmpla, mă asigură lady Zanita înainte să pocnească din degete. Domnilor, fiți amabili!

Bărbații din cameră se opresc imediat din orice fac și se aliniază la peretele îndepărtat, umăr la umăr.

— Anunțul tău susține asigurarea discreției, spun, întorcându-mă cu spatele la numeroșii bărbați foarte musculoși.

— Într-adevăr, Excelență.

— Aș dori să plătesc pentru vizite la domiciliu.

— Asta nu-i o problemă. Cine ați vrea să vă însoțească acasă în această seară?

Când este prima oară pentru mine?

— Cineva răbdător și blând.

— Va trebui să fiți mai precisă decât atât, Excelență. Aceștia sunt profesioniști, toți instruiți să aibă grijă de nevoile dumitale, nu de ale lor. Oricare dintre ei este capabil să ofere o primă experiență perfectă.

Chiar așa? Ei bine, în acest caz...

Mă apropii câțiva pași și mă plimb prin fața șirului de bărbați. Remarc îndată diferențele cu privire la ten, de la cel pal, ca de fildeș, și nuanțele medii, ca a mea, până la unele tonuri atât de închise, încât pielea bărbaților strălucește frumos în lumină. Mă uit în ochii fiecăruia dintre ei. Unii îmi zâmbesc obraznic, alții îmi fac cu ochiul, iar mai mulți își mușcă buzele inferioare în timp ce-și lasă privirile să-mi alunece în sus și-n jos pe trup, astfel încât să mă simt dorită.

Profesioniști, într-adevăr.

— Îți place să lucrezi aici? îl întreb pe unul la întâmplare.

Întrebarea, deși aparent ciudată, trebuie să-mi ofere siguranță într-o privință.

— Plată în schimbul sexului? răspunde cel cu pielea ca de abanos. Nu este acesta visul oricărui bărbat? Deși este o surpriză delicios de plăcută când o persoană la fel de frumoasă

ca tine intră pe aceste uși.

Atenția îmi revine asupra madamei.

— Îi voi testa pe toți, începând cu el, spun și arăt spre bărbatul care a vorbit. Cum te cheamă? îl întreb.

— Sandros, iubire. Iar eu cum să-ți spun?

Îmi cam place felul în care rostește acest cuvânt, așa că răspund:

— Iubire e ideal.

DOUĂ LUNI ZBOARĂ într-un extaz absolut. Zanita a avut dreptate. Toți angajații ei sunt capabili. Descopăr că mă impresionează mai puțin prin înfățișarea lor, din moment ce sunt toți extrem de frumoși, ci mai mult prin ce-mi oferă fiecare în stilul lui unic.

Thaddeus mă răsfață cu masaje senzuale înainte de fiecare întâlnire, susținând că îi place să simtă fiecare centimetru din mine înainte să începem. Kallen are obiceiul să mă îmbrățișeze după orele de amor, lipindu-mi trupul de al lui în timp ce somnul mă prinde în mrejele sale. Soterios este hotărât să-mi satisfacă de trei ori dorințele înainte să se piardă în euforia plăcerii, spunând că femeile sunt o minune prin felul în care o pot lua iar și iar de la capăt în succesiune rapidă.

Dar Sandros este, probabil, preferatul meu. Nu doar pentru că mi-a oferit o primă experiență perfectă, aproape lipsită de durere, ci pentru că mă sărută timp de ore întregi la fiecare întâlnire. De parcă ar râvni după mine. De parcă aș fi specială pentru el.

Iar eu îi arăt că este special pentru mine prin darurile pe care i le ofer: butoni din safir, costume de mătase, apă de colonie scumpă și orice altceva m-ar încânta să-l văd purtând. Dar momentele mele preferate au loc după înserare, când nu poartă absolut nimic.

Pe măsură ce-mi trăiesc viața așa cum îmi doresc, mă simt mai relaxată și mai liberă decât oricând. Abia aștept să văd ce față va face Alessandra când voi apărea cu Sandros după mine la nunta ei.

În timp ce muncitorii trudesc zi de zi la renovarea interiorului conacului, gândurile îmi fug spre domeniul moșiei. Sunt multe de planificat. Labirinturi din garduri vii, foișoare și flori. Fântâni, pietre de pavaj și tot ce-mi vine în minte. Mă întâlnesc cu botaniști și grădinari, cu mai mulți dulgheri și pietrari.

Labirintul din garduri vii este deja aproape gata și am

plătit în plus pentru a avea plante deja mature. Instalația de apă pentru fântână a fost instalată. Mai aştept doar ca meşteşugarul să termine sculptura: un armăsar frumos, cu membrele din față lovind aerul.

Florile noi şi bobocii înfloriți pe ramurile copacilor înmiresmează plăcut atmosfera, iar peluzele sunt vizibil mai verzi datorită profesionistului care a făcut câteva ajustări în privința semințelor şi a solului.

Moşia îmi aparține deja cu numele, dar acum o arată şi prin aspect.

— Ai un zâmbet fermecător, Excelență, spune Medora în vreme ce mă ajută să-mi scot noua rochie de zi roz-pastel și să-mi pun o cămaşă de noapte din mătase moale.

Simt că plutesc când o port, aşa că am comandat zece asemănătoare ca model, însă de culori diferite. Cea din seara asta are o nuanță izbitoare de lavandă, cu bretele în loc de mâneci.

— Mulțumesc, Medora! E frumos să ai în fiecare zi motive să zâmbești.

— Zâmbetele tale nu sunt singurele care împânzesc ducatul. Poate că nu eşti conştientă de tot binele pe care l-ai făcut personalului prin mărirea salariilor, dar Doran a putut să plătească pentru un tratament de care mama lui avea cu disperare nevoie pentru a-şi domoli durerile de spate. Kyros i-a cumpărat pantofi noi lui Nico – ce-i drept, băiatul creşte mai repede decât poate tatăl lui să țină pasul. Iar eu mi-am ajutat părinții să o scoată la capăt luna asta, când nu au avut suficienți bani pentru a-şi plăti chiria. Ai făcut multe fapte bune, Excelență.

Cuvintele ei îmi încălzesc inima.

— Vreau ca acesta să fie un loc sigur pentru toți cei care locuiesc aici. Vreau ca celor din personalul meu să nu le lipsească nimic din ce au nevoie.

Toți merită să fie fericiți şi să se simtă în siguranță. Nu mi-am dat seama cât de crucial este asta până când, în sfârşit, am început să trăiesc asemenea emoții pe pielea mea.

De îndată ce Medora părăseşte camera, apare în prag Sandros.

Ochii lui se plimbă peste cămaşa de noapte care lasă totul la vedere, iar privirea pe care mi-o aruncă mă înfioară până în vârfurile degetelor de la picioare.

— Sunt aproape gata, spun înainte să intru în camera de

baie. Fă-te comod!

Îmi scot florile de primăvară din păr și-l perii, apoi mă spăl pe dinți și mă ocup de rutina mea de noapte. Cât îmi dau cu apă pe față, mi se pare că disting un sunet peste jetul care lovește chiuveta. Poate că Sandros se mișcă prin cameră?

Dar în clipa în care îmi șterg fața cu un prosop roz, aud un strigăt și vacarmul unei încăierări.

Trupul îmi devine rigid și un val de frică îmi năvălește în sus pe coloană. Cercetez rapid împrejurimile înainte ca ochii să mi se oprească asupra periuței de dinți. Are mânerul confecționat din argint, iar capătul se subțiază până într-un vârf ascuțit.

Cu arma precară ținută la spate, ies din camera de baie.

Doar ca să găsesc un bărbat, unul care cu siguranță *nu* este Sandros, așezat pe cearșafurile acum șifonate ale patului meu.

CAPITOLUL 4

Când îmi aude exclamația de șoc, intrusul se întoarce, de parcă eu l-am speriat pe el, și scoate simultan două arme, o mișcare atât de rapidă, încât abia dacă o observ. Într-o clipă, are mâinile goale; în următoarea, în cea dreaptă ține un revolver, iar în stânga, un pumnal periculos, cu lamă zimțată.

Spatele mi se lovește de perete, chiar lângă ușa deschisă a camerei de baie, și mă trezesc cu pumnalul la gât și cu pistolul apăsat de tâmplă.

Nu mă mișc; nu vorbesc. Abia pot respira, îngrozită de senzația oțelului rece pe piele. Bărbatul se înalță amenințător deasupra mea, o siluetă înfricoșător de musculoasă. Simt cum fiecare centimetru dur al trupului său îl apasă pe al meu. Sinceră să fiu, simt prea mult din el, din moment ce sunt extrem de sumar îmbrăcată.

Are o privire periculoasă și criminală, însă în expresia lui surprind ceva familiar, ușor de recunoscut în mine. O hotărâre de a face tot ce este necesar pentru a obține ce își dorește.

— Cine dracului ești? răbufnește străinul, iar vocea îi trădează atât nerăbdarea și latura violentă, cât și o notă de oboseală.

— Eu? rostesc cu greu, revoltată. Cine ești tu? Ce cauți în dormitorul meu? Ia imediat mâna de pe mine, altfel voi țipa după servitori!

Unde sunt? Cum a trecut intrusul de tot personalul?

Mâna dreaptă îmi este prinsă între trup și perete. Încerc să mi-o eliberez cu mișcări scurte, iuți.

— Dormitorul *tău*? întreabă el neîncrezător.

— Da, dormitorul *meu*.

Conacul meu. Locul meu sigur. Invadat.

Deoarece bărbatul este înarmat și încă nu pot ajunge la armă, încerc o abordare plină de tact.

— Dacă vrei ceva de pomană, poți să te duci în bucătării, unde personalul îți va găsi ceva de mâncare.

Iar Kyros îi poate da o cizmă în fund în drum spre ieșire.

În cele din urmă, îmi eliberez mâna și-mi rotesc brațul,

punând vârful ascuțit în contact cu trupul lui. Intrusul își coboară privirea spre arma improvizată din argint pe care o am lipită de bărbăția lui. Din acel unghi, sper că nu-și poate da seama că nu este realmente un pumnal.

Însă tot l-aș putea răni destul de rău.

— Îndepărtează-te acum de mine! mă răstesc la el.

Bărbatul pufnește disprețuitor, de parcă m-ar considera o insectă măruntă, dar îmi dă drumul. Face cinci pași înapoi, însă nu coboară revolverul, ațintit în continuare direct spre capul meu.

Acum, după ce în sfârșit a mărit distanța dintre noi, pot să-l cercetez pe îndelete. Nu îi recunosc chipul. E... sever, bronzat. Chiar atrăgător. Ochii lui sunt ca niște pumnale cu margini tăioase. Are buzele nerezonabil de pline, iar contrastul dintre bărbia rotundă și maxilarul ascuțit îi oferă deopotrivă o înfățișare băiețească și bărbătească. Părul castaniu, neîngrijit, îi acoperă parțial ochii cu pleoape căzute. Pare de vârsta mea, deși este mai înalt și cu siguranță mai puternic.

— Arăt de parcă am nevoie să primesc de pomană? mă întreabă el, cu vocea suficient de profundă încât să șteargă orice urmă de alură băiețească.

Îmi las privirea să-mi alunece peste hainele lui murdare și uzate – deși peste ele poartă o jachetă impresionantă din piele neagră, lungă până la podea. Apoi o ridic deodată și observ dârele de murdărie de pe obrajii lui, părul sălbatic și ciufulit și îi răspund:

— Da!

Bărbatul își dă ochii peste cap.

— Am călătorit. Mi-a luat luni întregi să ajung până aici, prin urmare mi-am cam pierdut răbdarea. Acum, oricine ai fi, pleacă dracului din casa mea!

— Cum îndrăznești? Sunt lady Chrysantha Demos, ducesa de Pholios și nu-mi poți ordona să-mi părăsesc casa!

Cuvintele mele au un efect neașteptat: intrusul își îndreaptă brusc spatele și-mi învăluie trupul cu privirea.

— *Tu ești* ducesa văduvă? Nu poți să ai mai mult de...

— Nouăsprezece ani, spun.

Deschide și închide gura de câteva ori, dar, în cele din urmă, își pune revolverul în toc și pumnalul în teacă.

— Mi-au spus că bătrânul a lăsat o văduvă, dar nu credeam că ești așa de... tânără. Ce cauți în apartamentul principal?

Până *aici*!

— Nu ai niciun drept să dai buzna în conacul meu și să mă ameninți cu arme! Nu ai niciun drept să-mi pui întrebări ca și cum aș fi o suspectă când tu ești infractorul! Cine te crezi?

Bărbatul își înclină capul într-o parte.

— Nu ți-a spus Vander?

— Ce. Să-mi. Spună? îl întreb printre dinți.

Dacă trebuie să trec din nou pe la acel bărbat îngrozitor, jur că-l voi ruina!

Intrusul își ațintește ochii în tavan când îmi răspunde:

— Numele meu este Eryx Demos. Hadrian Demos a fost bunicul meu. Sunt noul duce de Pholios. Tocmai am sosit din străinătate ca să-mi iau în primire pământurile și titlul.

Inima încetează să-mi mai bată, iar pielea mi se răcește.

— Ce ai spus? șoptesc.

— Aceasta este moșia mea și acestea sunt camerele mele, precizează el, cu privirea revenind asupra mea.

— Nu, zic, la început încet, apoi: Nu! Pholios nu a avut copii. Nu a avut moștenitori. Asta e un soi de înșelătorie cumplită! Voi trimite imediat pe cineva să-l aducă aici pe Vander!

— N-ai decât, dar îți va spune exact ce ți-am zis eu.

Eryx își pune o mână pe ceafă și își trosnește gâtul.

— De ce nu mi-a zis asta până acum?

— De unde să știu eu? Singurul lucru pe care mi l-a spus Vander despre tine a fost că ești o fată puțin cam... ăăă... naivă.

Oare Vander a pus la cale escrocheria înainte sau după ce l-am vizitat în legătură cu încercarea lui de a-mi fura banii? Așa se răzbună pentru faptul că l-am pus la locul lui? Sau m-a considerat o țintă atât de ușoară, încât a aranjat ca un bărbat ales de el să se dea drept nepotul ducelui, astfel încât ei doi să poată fura veniturile moșiei?

Și nu am nicio îndoială că este un vicleșug, deoarece știu că Pholios nu a avut moștenitori. Tocmai din acest motiv l-am ales.

— Mai mult ca sigur, Vander mă confundă cu altcineva, spun. Pentru că te pot asigura că sunt destul de competentă și de capabilă să conduc moșia.

— Da, văd că ai făcut tot felul de... schimbări interesante, comentează el, studiind dezgustat camera. Nu contează. Sunt convins că putem să returnăm cea mai mare parte din acest mobilier oribil. Și să redăm încăperii măreția sa bărbătească.

A spus cumva *măreție bărbătească*?

— Nu vei returna nimic! Banii pe care i-am cheltuit sunt ai mei. Acest conac este al meu. Și nu mi-l vei lua, copil insolent ce ești!

— Am optsprezece ani, spune el printre dinții încleștați, luându-mă prin surprindere.

Credeam că are cel puțin douăzeci.

— Ah, ești mai mic cu un an decât mine! spun cu o notă de trufie în glas.

— Mă îndoiesc de asta. Când e ziua ta de naștere?

— În noiembrie.

— Ai cinci luni avans, ducesă. Așa că nu prea ai cum să mă numești copil.

Tonul lui calm nu reușește decât să mă enerveze.

— Și totuși, nu ești major. Sunt mai aproape de douăzeci și unu de ani decât ești tu, ceea ce înseamnă că *eu* voi conduce moșia până atunci.

Nu știu ce să cred. Nici măcar nu mai știu ce spun. Lumea s-a înclinat, iar eu mă străduiesc din răsputeri să nu cad.

Eryx râde.

— O, nu, nu o vei face! Ascultă-mă cu atenție, șerpoaico! Acesta este dreptul meu din naștere. Port titlul de duce, indiferent dacă sunt sau nu major. Te depășesc în rang, *văduvă*. Dacă va fi nevoie, vom aduce această problemă în atenția regelui, dar nu dau înapoi.

— N-ai decât! Regele e pe cale să devină cumnatul meu.

În concluzie, am încurcat-o în mod regal. Evident, Alessandra îl controlează pe Kallias așa cum un păpușar trage sforile unei marionete, iar sora mea nu are de gând să-mi facă vreo favoare. Ultima oară când i-am scris am numit-o femeie ușoară.

Dar minciuna merită, când văd fisura din masca lui imperturbabilă.

Poate că imaginația îmi joacă feste, dar, pentru o fracțiune de secundă, jur că disting cum ochii presupusului duce își schimbă culoarea, trecând de la un căprui-intens la un chihlimbariu-strălucitor, însă de vină trebuie să fie doar lumina, pentru că după ce clipesc nu mai observ nimic diferit. Sfidând orice logică, Eryx pare mult mai obosit decât atunci când l-am văzut prima dată în cameră. Oftează din greu, trecându-și degetele prin păr.

— Ți-ai ales o țintă greșită, spun. Voi avea grijă ca tu și

Vander să ajungeți în închisoare până mâine.

Calm, hotărât, Eryx își întinde mâna dreaptă înainte – și constat, pentru prima oară, că poartă un inel.

Sigiliul lui Pholios.

Cum naiba a pus mâna pe el? Se afla pe degetul lui Pholios când a murit. Nu-i așa?

Păi, asta măcar explică cum a trecut de servitori.

Drept răspuns la tăcerea mea mormântală, Eryx spune:

— Putem relua cearta dimineața. Am avut o zi lungă și am nevoie de odihnă.

— Ei bine, nu vei avea parte de ea aici!

— Departe de mine un astfel de gând. Tot rozul ăsta îmi provoacă o migrenă. Să ai o seară plăcută în această cameră, ducesă. Nu va mai fi a ta pentru multă vreme.

Afișează un rânjet care îl face să pară și mai periculos.

Deodată, ușa se lovește de perete și nu mai puțin de zece dintre lacheii mei năvălesc în dormitor.

De data asta, Eryx nu pune mâna pe pumnal sau pe pistol. Doar îi evaluează pe bărbați cu calm.

— Nu-i nevoie să apelăm la forță, spune el.

În drum spre ușă, calcă peste ceva de pe podea. Lacheii îl lasă să treacă, așteptându-mi instrucțiunile.

Abia atunci observ că Sandros zace inconștient pe covorașul de lângă pat.

Orbită de indignarea și uimirea stârnite de intrus, uitasem complet de el.

— Duceți-l pe Sandros în apartamentul alăturat și chemați-l pe doctor, vă rog!

Patru bărbați execută ordinul, cărându-l cu greu pe Sandros între ei.

Kyros se întoarce spre mine.

— A trimis după noi Damasus. A spus că un bărbat cu sigiliul ducelui se plimbă prin conac, însoțit de doi golani cu înfățișări de brute. Din acest motiv nu te-au putut avertiza imediat slujitorii. Ești bine, Excelență?

Ce întrebare!

Aveam o viață perfectă, iar acum un copil-bărbat a venit să mi-o ia.

Cum de există? *Nu poate* să existe! L-am ales în mod intenționat pe duce pentru că nu avea copii. Nici veri. Nu avea cui să lase moștenire moșia.

Însă iată că a venit cineva care susține contrariul!

Nu poate fi adevărat! Nu se poate ca totul să se sfârșească! Am *ucis* pentru o asemenea viață!

Am câștigat-o pe merit.

Recăpătându-mi o brumă de stăpânire de sine, spun:

— Voi fi.

Dacă Vander și Eryx cred că le voi preda pur și simplu moșia, se înșală amarnic. Habar n-au cu cine se pun. Poate că pretinsul duce m-a luat prin surprindere, dar de mâine voi fi pregătită.

Îmi duc periuța de dinți înapoi în camera de baie. Lacheii își târăsc picioarele din cameră, dar îi rog pe câțiva să rămână de pază în fața ușii. Pentru orice eventualitate.

Apoi mă urc în pat, îmi pun perna de puf peste față și țip în ea până nu mai pot, până când furia răscolitoare îmi părăsește în sfârșit mâinile și picioarele. Sleită și extenuată, mă întorc pe o parte.

În cale mi-a apărut un obstacol nou, la care nu mă așteptam, dar îi voi da de capăt așa cum am făcut până acum cu toate celelalte.

Escrocul Eryx nu va mai fi aici pentru mult timp.

MĂ TREZESC de câteva ori peste noapte, smulsă din brațele unui somn odihnitor de noile mele necazuri. Când Medora bate ușor în ușă, o las să intre.

— Trebuie să mă ajuți să mă îmbrac repede, Medora! Am o mulțime de lucruri de rezolvat.

Îmi alege o rochie de zi într-o nuanță deschisă de galben, cu o panglică albă strânsă în jurul taliei și alte două mai scurte înfășurându-mi încheieturile. Puțin deasupra tivului, sunt prinse, la distanțe egale, mai multe funde. Îmi completez ținuta cu cercei de opal și cu un singur inel de aur. Medora îmi prinde părul negru în creștetul capului într-o coafură complicată, iar câteva șuvițe rebele îmi alunecă pe spate. Din moment ce gâtul se numără printre cele mai bune trăsături ale mele, îmi port adesea părul așa, mai ales când trebuie să distrag atenția unui bărbat.

— Cred că astăzi mă voi machia.

Surprinsă de dorința mea, Medora ridică din sprâncene. De obicei, nu-mi bat capul cu pudrele. Nu am nevoie de ele și, când le folosesc, provoc frecvent accidente pe stradă. Dar exact de asta am nevoie acum.

Ca impostorul să sufere un accident.

Medora îmi conturează ochii cu negru, îmi aplică luciu roz pe buze, îmi subliniază liniile sprâncenelor şi-mi intensifică roşeaţa din obraji.

După ce sunt dichisită din creştet până-n tălpi, ies din cameră. Kyros urcă scările exact când le cobor. Îşi ridică privirea, se împiedică şi abia reuşeşte să se prindă de balustradă pentru a-şi recăpăta echilibrul. Din moment ce este un tânăr foarte stăpân pe sine, îmi consider ţinuta şi chipul potrivite pentru bătălia de astăzi.

Intru în sufragerie şi sunt îngrozită de ce găsesc acolo. Eryx stă confortabil pe scaunul *meu* din capul mesei. De-o parte şi de alta a lui se află doi gentlemeni, deşi *gentlemeni* este un termen cam generos pentru ei.

La vederea mea, cei doi bărbaţi în plus ţâşnesc de pe scaune şi se îndreaptă spre peretele din spatele lui Eryx, unde iau poziţie de drepţi.

Deci nu sunt gentlemeni, ci servitori? Cel mai probabil „golanii cu înfăţişări de brute" pe care i-a menţionat Kyros aseară.

— Încetaţi cu asta! spune Eryx. Nu v-aţi terminat micul-dejun.

Primul dintre bărbaţi îşi drege glasul înainte să ia cuvântul:

— Ai companie.

Pare puţin mai în vârstă decât Eryx şi mult, mult mai feroce. De fapt, este cam înspăimântător, cu părul împânzit de fire albe şi braţe uriaşe.

Pantalonii aproape că îi plesnesc pe coapsele vânjoase.

Celălalt nu e nici pe departe la fel de masiv, dar pun pariu că Eryx tot nu ar vrea să-l provoace la un meci de skanderbeg. În timp ce primul bărbat are părul închis la culoare şi înfăţişarea unui om periculos, al doilea are părul auriu şi o cicatrice vizibilă pe o mână. Ochii albaştri i se măresc cât îmi admiră aşa cum se cuvine trăsăturile.

— N-ai menţionat că este de-a dreptul superbă! spune el şi se alege cu o lovitură în umăr din partea tovarăşului său.

Ambii bărbaţi îşi feresc privirile, fixându-le în podea. Poartă haine de muncitori, cămăşi şi pantaloni simpli din bumbac, fără îndoială mult mai închise la culoare decât în ziua în care au fost cumpărate. Ce-i drept, ar fi trebuit să-mi dau seama că sunt nişte angajaţi de când am intrat în cameră, deşi nu au manierele unor slujitori bine pregătiţi.

Sinceră să fiu, acum că amândoi stau în picioare, arată mai mult ca niște gărzi de corp.

La micul-dejun?

Ar fi trebuit să bănuiesc că escrocheria nu va putea fi dusă la capăt de un singur bărbat. Oare câți, mai exact, vor fi arestați și aruncați în închisoare de jandarmerie, după ce le voi da în vileag șiretlicul?

— Ducesă, mă întâmpină Eryx, remarcându-mi prezența.

Înfățișarea mea nu-i stârnește nicio reacție, ceea ce mi se pare cu atât mai frustrant.

— Te rog, iartă-le manierele! A trecut destul de mult timp de când s-au aflat într-o companie civilizată. Nu vrei să iei loc?

Îi face semn unui servitor să îndepărteze farfuriile celor doi bărbați înșiruiți acum la perete. Un bol nou este pus în dreapta lui Eryx, care se ridică de pe scaun și îl trage pe al meu de sub masă, ca și cum ar vrea să mă ajute să mă așez.

E o priveliște ciudată, din moment ce bărbatul nu poartă nimic cât de cât adecvat pentru un duce. Nici măcar o vestă sau o jachetă. În schimb, e înveșmântat din cap până-n picioare în negru. Pantaloni, cizme, cămașă cu mâneci lungi, suflecate până la coate.

Scandalos de-a dreptul.

Pare că a făcut o baie de aseară. Părul lui castaniu și-a pierdut puțin din volum, deși continuă să aibă un aspect sălbatic, dar cel puțin a scăpat de dârele de murdărie. După semilunile adânci și întunecate de sub ochii lui, ai crede că nu a dormit deloc noaptea trecută.

Îmi plimb privirea prin cameră, având grijă să mă uit în ochii fiecărui valet în parte, deși par la fel de nedumeriți de cei trei nou-veniți ca mine.

Situația este foarte, foarte greșită. Dar, pentru moment, am mâinile legate.

Deocamdată, am o decizie de luat.

Mi-am lăsat garda jos. Mi-am dezvăluit adevărata fire în preajma servitorilor. Am dat dovadă de prea multă indignare și competență în fața lui Eryx pentru a pretinde că sunt altcineva decât sunt de fapt. Prin urmare, ce rol joc acum?

Pot să ocup locul care mi-a fost indicat la masă. Să mă prefac că sunt ascultătoare și nevinovată, astfel încât Eryx să-și lase garda jos.

Sau...

Pot să mă așez la celălalt capăt al mesei și să dau dovadă

de sfidare.

Refuz să mă prefac încă o secundă în plus în propria casă!

Așa că ignor invitația ducelui și mă îndrept spre celălalt capăt al mesei, unde pot să stau și să fiu egala lui Eryx.

Falsul duce nu se mișcă în timp ce mă urmărește. Xandria, de la personalul din bucătărie, se grăbește să-mi tragă scaunul de sub masă. Când iau loc și-mi ridic privirea, ochii mei se înlănțuie cu ai lui Eryx, care clipește primul și se retrage, așezându-se din nou pe scaunul lui. Mă străbate un mic fior, de parcă aș fi obținut o victorie.

Unul dintre tovarășii ducelui fals râde de insolența mea, iar celălalt îl plesnește încă o dată pentru răbufnirea lui.

— Bună dimineața, ducesă! spune Eryx, ignorându-i.

— Bună dimineața! răspund, fără să-i menționez titlul onorific.

— Încă nu crezi că sunt cine spun că sunt.

— Sunt precaută, atâta tot. Răposatul duce nu a vorbit niciodată despre tine.

Ochii lui Eryx rămân ațintiți asupra chipului meu când spune:

— Cu tine în preajmă, mă îndoiesc că bunicul meu a vorbit prea mult.

— Și-a petrecut întreaga noastră căsnicie în pat.

— Nu asta am spus adineauri?

— A fost *bolnav*, imbecilule! I-am stat la căpătâi și am avut grijă de el, mai mult infirmieră decât soție. Și *tu* unde ai fost?

Fără îndoială că ai băut și ai preacurvit prin întreaga lume, dacă ești cine susții: un Demos.

Eryx se lasă pe spate, suficient pentru ca scaunul să se ridice pe două dintre cele patru picioare.

— Ce faci? întreb, îngrozită. Tocmai am finisat și lăcuit din nou lemnul!

— Orice vreau, mi-o întoarce el, cu vocea plină de aroganță dură.

Schimb tactica.

— Mi se pare un comportament vrednic de dispreț – să pre- țuiești atât de puțin eforturile servitorilor care au petrecut, recent, ore întregi muncind din greu la restaurarea acestui set de masă, dar presupun că unui escroc nu-i pasă deloc de eforturile depuse de ceilalți.

Tăcerea este cutremurătoare.

Până când picioarele scaunului izbesc încă o dată podeaua. Două victorii pentru mine.

— Crezi ce vrei despre mine, spune el. Asta nu schimbă cine sunt, doar îmi va schimba părerea despre tine. Mi se pare ciudat că nu încerci să-mi intri în grații, din moment ce acum viitorul tău se află în întregime în mâinile mele.

— Văduvă sau nu, sunt ducesă. Un astfel de titlu vine la pachet cu respect și privilegiu. Nu mi le poți lua și nici nu mă poți alunga de pe această moșie. Din punct de vedere legal, nu-mi poți face nimic. Cât despre tine, băiețașule, te sfătuiesc să fii foarte atent, pentru că îți pot transforma viața într-un adevărat coșmar!

Își duce o mână la tâmplă.

— Vrei să spui că nu ai început deja? Zeii să mă ajute!

Eryx își masează părțile laterale ale capului, cu ochii închiși și pierdut în gânduri. Când îi deschide larg, arcuin- du-și aproape imperceptibil buzele într-un zâmbet, mă abțin cu greu să nu-mi lipesc spatele de spătarul scaunului.

Un bărbat cu o idee e un lucru periculos.

— Știi ceva, ducesă? Cred că noi doi am început cu stângul. Ne-am întâlnit în circumstanțe neobișnuite, iar de atunci nu am făcut nimic altceva decât să ne ciondănim. Poate că o putem lua de la capăt?

— În ce scop?

Ce pune acum la cale?

— E clar că trebuie să rezolvăm încurcătura asta și cred că totul ar putea merge mai bine dacă nu sărim unul la gâtul celuilalt. Uite, încep eu. Numele meu este Eryx Demos și mă bucur să te cunosc. Aș vrea să-ți cer iertare, în mod oficial, pentru că te-am speriat aseară. Am vrut să explorez conacul înainte ca servitorii să aibă ocazia de a schimba ceva, să văd cum este condusă moșia în lipsa mea. Ar fi trebuit să mă gândesc mai mult la confortul tău și al personalului.

— Nu m-am speriat, mint.

— Nu? Pentru că găsești adesea străini în patul tău?

Se crede amuzant. Expresia feței nu i s-a schimbat, dar o scânteie de umor îi luminează ochii.

— Având în vedere că invit doar străini atrăgători în patul meu, e clar că nu te aflai în locul potrivit.

Din spatele ducelui se aude un pufnet exploziv, urmat de încă o palmă drept răspuns.

— Nu mă mai lovi, Argus!

— Țineți gura aia stupidă ferecată, Dyson!

Eryx strânge din buze înainte să se întoarcă. Pot doar să-mi imaginez ce săgeți le aruncă din ochi celor doi bărbați, care amuțesc imediat și-și îndreaptă și mai mult spatele.

Când se întoarce din nou spre mine, e întruchiparea calmului desăvârșit.

— Se pare că ne insultăm reciproc în continuare. Probabil că este vina mea. Am fost plecat atât de mult timp, încât nu mai știu cum să vorbesc cu membrii aristocrației.

— Ai putea să nu mai vorbești deloc, îi propun.

Masca imperturbabilă se destramă și mă aleg cu o privire furioasă.

— Ar trebui să ne jucăm frumos, ducesă. Comportamentul tău complică extrem de mult lucrurile.

— Tu ești cel care a dat buzna în casa mea, cu intenția să-mi iei tot ce am! Cum crezi că ar trebui să te tratez mai exact?

— Încerc să scot tot ce e mai bun dintr-o situație dificilă.

— Ce e mai bun pentru tine. Nu pentru mine.

Scrâșnește din dinți.

— Ești imposibilă!

Știu – și este cel mai încântător adevăr din lume. Am petrecut mult prea mult timp jucând rolul fetei prostuțe, fără să vorbesc și văzându-mi de treabă. Dar *să vorbești* este cea mai glorioasă formă de libertate. Mi-a lipsit enorm, iar Eryx pare să scoată la iveală o latură a mea care a fost ținută îndelung latentă.

Pe cel mai batjocoritor ton de care sunt capabilă, spun:

— E o plăcere să te cunosc! N-am mai întâlnit un escroc până acum. Nu știu de ce, dar am presupus că vei fi mult mai inteligent. Nu contează. Numele meu este Chrysantha Demos. Probabil că m-ai considerat o țintă ușoară, așa că îmi pare rău că te-ai înșelat. Ducatul se află în mâinile mele perfect capabile și așa va rămâne.

Își mijește ochii.

— Termină-ți micul-dejun, ducesă! Îi vom face o vizită lui Vander pentru a pune capăt disputelor. Cred că amândoi trebuie să știm exact ce scrie în acel testament.

CAPITOLUL 5

Îi poruncesc lui Kyros să-mi pregătească una dintre trăsurile personale. Cea roz, pentru că știu că îl va scoate cel mai mult din sărite pe Eryx. Își dă ochii peste cap când o vede trasă în fața intrării principale. Kyros sare din spate și-mi ține ușa deschisă, pe care o trântesc înainte ca Eryx să mă poată urma. A îmbrăcat din nou acea jachetă de piele ridicolă, lungă până la podea.

— Ducele are propriile trăsuri, îi spun. Și, până când identitatea ta nu este confirmată, doar n-o să-i permit unui potențial infractor să urce în trăsura mea, nu-i așa?

Bat de două ori în acoperiș, iar vizitiul o ia din loc, lăsându-l pe Eryx în urmă, cu o încruntătură de toată frumusețea.

Regatul Naxos se întinde pe un lanț muntos, cu orașul principal desfășurat pe toată lungimea celui mai înalt vârf. Proprietățile ducelui se află la doar un munte distanță, așa că drumul nu durează mai mult de câteva ore.

Îmi petrec timpul încercând să mă relaxez. Sunt singură în trăsură, departe de acel bărbat oribil. În momentul în care mă prăbușesc pe bancheta capitonată cu mătase trandafirie, îmi dau seama cât de încordați mi-au devenit mușchii, care mi se destind după ce-mi torn un pahar de vin din barul ascuns.

Din moment ce abia am închis un ochi noaptea trecută, ațipesc pe banchetă. Când trăsura se oprește, mă asigur că nu mi s-a întins machiajul și, după ce consider că arăt impecabil, intru în clădirea lui Vander, cu Kyros și Doran în spatele meu.

La vederea mea, secretarul se năpustește ca o săgeată spre biroul principal al avocatului, probabil hotărât să mi-o ia înainte de data asta. Îi anunță sosirea mea lui Vander, care îl trimite imediat să prepare ceai.

— Domnule Vander! spun când intru. Ai uitat deja ultima noastră conversație?

Avocatul nici măcar nu clipește, îndreptându-și ochelarii pe nas.

— Te asigur că nu am făcut-o, Excelență. Din ce motiv ne însenineează prezența ta birourile?

Mă impresionează tonul nonșalant pe care-l folosește. Nu mă îndoiesc că mă disprețuiește cu patimă, dar îi plac banii mei îndeajuns cât să mă suporte.

— În casa mea a năvălit un bărbat care pretinde că este moștenitorul ducelui. Presupun că nu ai permite să fiu luată complet pe nepregătite de un străin care intră în conacul meu, așa că am venit aici pentru a căpăta răspunsuri. Am nevoie de ajutorul tău în implicarea legii, astfel încât acest infractor să fie îndepărtat cu forța, pentru că sunt destul de sigură că nu va pleca de bunăvoie.

Vander zâmbește.

Zâmbește.

Cu siguranță e implicat în tărășenia asta!

— De ce pretinde un băiețel că este nepotul ducelui? îl întreb înfuriată.

— Un băiețel? repetă o voce familiară.

Mă străduiesc din răsputeri să nu mă uit spre cer.

Eryx intră în biroul avocatului și, deși nu are nici joben, nici baston, asistentul lui Vander îi ia acea jachetă de piele îngrozitoare. Fără să exagerez, arată ca un tâlhar astfel

îmbrăcat. Tovarășii lui, Argus și Dyson, încearcă să se strecoare în cameră după el.

— Așteptați afară, alături de lacheii ducesei! poruncește Eryx.

— Dar..., dă să spună Dyson, însă Argus, cu înfățișa- rea-mai-de-brută, îl scoate din birou și închide ușa în urma lor.

— Excelență! rostește Vander titulatura cu o importanță exagerată. Ia loc, te rog!

Mi se ridică firele de păr de la ceafă, dându-mi seama că urmează să fiu prinsă la mijloc între acești doi idioți. Mă pregătesc de luptă.

Eryx ocupă scaunul de lângă mine, iar eu îl trag pe al meu vreo treizeci de centimetri în lateral, astfel încât faldurile fustei mele să nu-i atingă picioarele.

— Chiar a fost necesar? mă întreabă el.

— Evident.

Privirile ni se îndreaptă simultan spre Vander.

— Ah, da, păi... totul este puțin cam stânjenitor, dar mă tem, ducesă, că regretatul duce și-a actualizat testamentul.

— Când? îl întreb imediat.

— Înainte să moară.

Strâng din buze.

— Ar fi cu adevărat remarcabil dacă ar fi făcut-o *după* ce a murit, nu-i așa?

Rușinat, Vander tușește zgomotos într-o batistă.

— Iartă-mă, Excelență! Am vorbit fără să gândesc. Ducele și-a schimbat testamentul după ce v-ați căsătorit.

— Când? repet întrebarea. Cu siguranță ai data exactă așternută pe hârtie, nu?

— Mă tem că nu, răspunde avocatul după o clipă de șovăială. Atâta vreme cât dețin cel mai recent testament dintre toate, nu este necesar să notez data.

— Și de unde știi că este cea mai recentă versiune, dacă nu notezi data?

Tăcerea este singurul răspuns oferit de Vander. Se uită fix la Eryx, de parcă s-ar aștepta ca escrocul să vină cu o explicație mai inteligentă.

— Nu pot să înțeleg ce l-a convins pe răposatul meu soț să-ți încredințeze gestionarea tuturor afacerilor lui, în condițiile în care dai dovadă de o incompetență monumentală chiar și-n privința celor mai simple sarcini, cum ar fi să notezi o amărâtă de dată!

— O, nu te mai lua de el! intervine Eryx. Mai au loc asemenea greșeli. Nu înseamnă nimic.

— Nimic?

Se pare că viitorul meu nu are nicio valoare, însă nu voi fi atât de ușor redusă la tăcere.

— Deci, unde a avut loc această schimbare a testamentului? Aici, în birourile tale?

— Nu, firește că nu! răspunde avocatul. Ducele a fost imobilizat la pat.

— Atunci, spune-mi, domnule Vander, *cum* s-a produs mai exact această schimbare, pentru că am stat la căpătâiul ducelui pe toată durata celor două luni ale căsătoriei noastre... și nu-mi amintesc să te fi văzut nici măcar o singură dată în conac.

În birou nu se mai aude niciun sunet. Vander pălește, iar încrederea îi dispare numaidecât, în timp ce Eryx pare doar ușor nemulțumit.

— Sunt convins că am trimis un asistent să se ocupe de procedurile legale, spune avocatul fără convingere în glas.

— Serios? Pe care dintre ei?

— O, păi, nu-mi amintesc exact...

— Susții că regretatul meu soț, *cel mai mare* client al tău, a vrut să facă o schimbare majoră în testamentul lui și nu te-ai

ocupat personal de proceduri?

Vander înghite în sec. Îmi mușc interiorul obrajilor.

— Vrei să știi ce cred eu?

— Nu prea, spune Eryx, dar îl ignor.

— În cel mai bun caz, se pare că asistentul tău a făcut o greșeală. Că acest individ inferior și neinstruit a gestionat de mântuială ultimul testament al iubitului meu soț. Și în cel mai rău caz? Cred că acest bărbat – arăt spre Eryx – nu este nici pe departe moștenitorul ducelui. Cred că voi doi sunteți în cârdășie. Spune-mi, Vander, ai pus acest plan în aplicare înainte sau după ultima mea vizită? Așa te răzbuni? Sau ai aranjat toate astea când ai crezut că sunt o fată prostuță de la care poți fura?

Ținând cont că avocatul nu dezvăluie nimic, continui:

— Ce ți-a promis, Vander? Cât de mult din averea ducelui a fost de acord să-ți predea în schimbul unui titlu și al banilor?

Pare imposibil, dar chipul avocatului devine și mai cadaveric.

— E o acuzație extrem de inexactă, zice Eryx.

— Dovedește-o! izbucnesc, aproape scuipând cuvintele. Pentru că-ți promit că nu mă voi da bătută până când adevărul nu iese la iveală! Dacă descopăr că ai făcut chiar și cea mai mică greșeală, Vander, vei plăti cu vârf și îndesat! Sau poți mărturisi totul chiar acum. Îndreaptă situația și voi ierta nedreptatea comisă. Putem merge pe căi separate, iar regele nu mai trebuie să intervină în rezolvarea problemei. Acum, ai vrea să-mi spui ceva?

Minciuna îmi părăsește ușor buzele. Indiferent dacă mărturisește sau nu, îl voi distruge pe acest bărbat.

Soarta i-a fost decisă.

Vander se mișcă fără astâmpăr pe scaun, apoi se uită neajutorat spre Eryx, care s-a lăsat pe cele două picioare din spate ale scaunului său, complet netulburat.

Avocatul își trage buzele sub dinți și nu îndrăznește să se uite la mine, de parcă ar putea fi tentat să spună ceva ce nu ar trebui, dacă nu se reține fizic.

— Serios, ai prefera să te aliezi cu el decât cu mine? îl provoc. Poate că ar fi indicat să te întrebi de cine ți-e mai frică.

Eryx pufnește.

— Fie! Voi angaja un detectiv particular care să cerceteze în amănunt întreaga chestiune, declar, iar Eryx își dă ochii peste cap.

— Un asemenea demers nu-i deloc necesar.
— Nu sunt de acord.
— Vander, arată-i certificatul meu de naștere! oftează el. Și pe al mamei, că tot veni vorba. Dă-i ducesei dovada pe care și-o dorește cu atâta disperare, ca să putem lămuri problema.
— Desigur, Excelență!
Vander sare de pe scaun și se repede spre niște dulapuri, scotocind printre numeroase hârtii până când găsește documentele căutate. Cu mâinile tremurânde, îmi oferă un pachet mic.
— Poți să încerci să nu mai arăți așa de vinovat? îl întreb. Asta m-ar putea ajuta să-ți cred povestea.
— Iertare, Excelență!
Răsfoiesc lent hârtiile, hotărâtă să citesc fiecare rând. Există un certificat de naștere pentru Ophira Demos, fiica lui Euphrosyne Demos și a lui Hadrian Demos, ducesa și ducele de Pholios. Două sigilii au fost presate în ceară în partea de jos a documentului, unul al regretatului duce și celălalt al răposatului rege. Prin urmare, dacă nu cumva acești doi indivizi au reușit să fure de la regele însuși, Pholios are o fiică.
Următorul pergament este certificatul de naștere al lui Eryx.
Mamă: Ophira Demos
Tată:
Un spațiu gol.
Ridic privirea de la hârtii.
Eryx vede ce am în mână și spune:
— Dacă vrei neapărat să știi, sunt un bastard. Niciun tată nu m-a recunoscut, dar nu am nevoie de unul. Mama mea este fiica ducelui. Hadrian m-a recunoscut drept nepotul și moștenitorul lui legitim în testamentul său.
Pe certificat recunosc atât sigiliul regelui, cât și pe cel al ducelui. Cu toate acestea, observ că, spre deosebire de sigiliul regelui, care pare vechi și deteriorat, al ducelui se află într-o stare mult mai bună, ca și cum ar fi fost imprimat mult mai recent. Ceara nu-i atât de estompată și nu disting niciun fir de praf strecurat în șănțulețele literelor.
Dar nu contează. Nu pot dovezi că toate afirmațiile mele sunt adevărate cu ajutorul unui singur detaliu neînsemnat. Nici măcar nu-mi pot duce la capăt amenințarea de a aduce această problemă în atenția regelui. Sora mea mă urăște, iar regele o iubește. Nu vor asculta nici măcar un cuvânt din ce am de spus.

Simt cum inima începe să-și întețească bătăile. Acestea sunt toate dovezile de care Eryx are nevoie pentru a-mi lua totul.

După câteva secunde cufundate în tăcere, spun:

— Două bucăți de hârtie nu explică de ce Vander mai are puțin și moare de frică sau de ce nimeni nu pare să fi auzit până acum de tine. Ca să nu mai vorbim de faptul că sigiliul ducelui arată ca și cum ar fi fost aplicat recent. Să înțeleg că ducele a aflat abia de curând despre existența ta și apoi, din pură întâmplare, și-a dorit să-ți lase totul moștenire, uitând cu desăvârșire de soția care a stat la căpătâiul lui și l-a vegheat cu devotament? Cât de remarcabil!

Când i-am luat la întrebări pe servitori, după micul-dejun, nimeni nu știa că ducele avusese copii. Însă altceva mi s-a părut mai straniu: am descoperit că niciunul dintre membrii

personalului nu lucrase la moșie îndeajuns pentru a fi locuit pe domeniu când s-ar fi născut un copil. Oare Pholios îi conce- diase pe toți? Din ce motiv?

Sau toate aceste certificate, chiar și purtând sigiliul regelui, sunt incontestabil false?

— Agită-te și vaită-te cât vrei, ducesă! spune Eryx. Asta nu mă va face mai puțin real. Sunt aici. Rămân aici, iar acum tot ce mai trebuie să aflăm este ce ți-a lăsat ducele.

— Așa e! exclamă Vander, întinzând mâna după o servietă pe care o îndesase sub birou.

Caută prin și mai multe documente până când scoate ceea ce trebuie să fie testamentul. Avocatul își drege glasul.

— Nepotului meu, Eryx Demos, singura mea rudă în viață, îi las pământurile mele și titlul onorific, conacul și toate bunurile sale de valoare.

Bate câmpii pe un ton monoton despre cei care locuiesc în ducat și veniturile anuale provenite din lucrarea pământului. Mă înviorez când ajunge la final.

— Iar soției mele îi las o indemnizație de cincizeci de necos pe lună și orice daruri pe care le-a primit în timpul curtării și al căsătoriei noastre.

Următoarea răsuflare aproape că-mi rămâne blocată în gât la menționarea sumei. *Cincizeci*. Fiica unui baron ar primi o alocație mai mare. Cincizeci de necos abia dacă acoperă o zi de cumpărături.

Vander pune deoparte pergamentul și ridică privirea, cu trăsăturile în sfârșit destinse, acum că are ceva de făcut.

— Pot să văd testamentul? îl întreb pe un ton calm, în ciuda furtunii pe cale să se dezlănțuie în mine.

— Firește! spune Vander. Dar permite-mi să te avertizez că orice distrugere a unor documente legale este o infracțiune aspru pedepsită.

— N-am de gând să distrug nimic.

Iau pergamentul, îl citesc eu însămi pentru a confirma tot ce a spus avocatul, apoi verific de două ori sigiliul. Pare legitim.

Cincizeci de necos pe lună. Oare Eryx și Vander chiar cred că o să mă mulțumesc cu o asemenea sumă?

— Cât de generos a fost regretatul duce! spun, reușind să nu-mi pierd cumpătul.

— Așa mă gândeam și eu, zice Eryx, evident referindu-se mai degrabă la posesiunile lui decât la ale mele.

— Cum rămâne cu investițiile mele? cer să știu pe un ton imperios.

— A, da! mormăie Vander, căutând un alt document. Investițiile tale în progrese electronice generează sume astronomice de bani. Însă, din moment ce acestea au fost făcute cu câștigurile ducatului, acest venit îi aparține în exclusivitate ducelui de Pholios.

Cred că s-ar putea să-mi iasă aburi din urechi. Se pare că, fără să vreau, l-am îmbogățit și mai mult pe impostor.

Port o mască a indiferenței, ascunzându-mă în spatele ei așa cum am făcut-o de atâtea ori în viață. Nu pot acționa pripit acum. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să încropesc un plan.

Am petrecut atâția ani complotând să pun mâna pe libertate și avere. Am folosit legea pentru a mă proteja și am găsit singura lacună din sistem care favorizează femeile: văduvia.

Nu anticipasem posibilitatea ca altcineva să folosească mijloace ilegale pentru a-mi lua averea și a prelua controlul moșiei.

Acești bărbați habar n-au cu cine au de-a face.

— Pentru că, în sfârșit, totul s-a rezolvat, spune Eryx, acum este ocazia perfectă de a discuta despre viitorul tău, ducesă.

— Poftim?

— Ducatul îmi aparține și-n niciun caz nu vreau să rămâi. Prin urmare, hai să discutăm ce opțiuni ai.

— Nu mă poți da afară! răbufnesc. Moșia este casa mea!

Indiferent dacă mă aflu sau nu la conducere.

— N-o lua ca și cum te-aș da afară. Gândește-te că e un gest generos prin care îți dau ocazia să fii liberă.

Îmi strâng mâinile în pumni, îngropându-le în faldurile fustei.

— Ai putea, te rog, să vorbești fără ocolișuri?

— Speram să fiu mai delicat, dar o discuție fără ocolișuri ar putea fi cea mai bună modalitate de a pune această întrebare.

Eryx se uită cu subînțeles la Vander.

— O, vrei ca eu să... În regulă!

Avocatul tușește pentru a nu știu câta oară.

— Excelență, căsătoria ta cu ducele a fost... consumată?

— Cum îndrăznești?! țip la el.

— Nu e o întrebare-capcană, ci doar o cale de scăpare pentru tine, intervine Eryx. În cazul în care căsătoria nu a fost consumată, atunci poți obține cu ușurință o anulare. Nu ai avea nicio obligație față de moșie și nici nu ai fi nevoită să respecți ultimele dorințe ale ducelui cu privire la persoana ta.

— Chiar intenționezi să furi indemnizația modestă pe care mi-ai lăsat-o?

Mă ridic de pe scaun și-l înfrunt pe acest... pe acest copil-bărbat!

— Nu e nici pe departe modestă. Și nu contează pentru mine. Dacă vrei, o voi dubla.

— În schimbul a ce? îl întreb, cu ochii mijiți.

— Orice vei declara în această cameră va fi de necontestat. Ducele nu se mai află printre noi pentru a-ți confirma sau nega spusele. Deci, a fost căsătoria voastră consumată?

Vrea să mint – sau să rostesc adevărul. Orice, atâta vreme cât e ceea ce vrea să audă. Că eu și ducele nu am avut niciodată relații intime și astfel căsătoria noastră poate fi anulată. De ce își dorește cu atâta îndârjire să plec din conac? E imens. Am putea trăi amândoi acolo, fără să ne întâlnim nici măcar o singură dată, nu că aș lua vreodată în calcul să împart ce este al meu de drept.

Nici nu mă gândesc să îi ofer lui Eryx ce-și dorește, așa că mint.

— Căsătoria *a fost* consumată.

Cuvintele au un gust amar pe limbă, dar nu șovăi.

Eryx oftează profund.

— Poate că ești bătută-n cap. Încerc să-ți dau o cale de

scăpare, femeie! Ai putea să o iei de la capăt. Să ai parte, de data asta, de o căsătorie fericită, de una adevărată, cu un bărbat pe care l-ai putea iubi. Nu asta își dorește orice femeie?

Nu, eu am alte aspirații. Tânjesc după libertate. Căsătoria este exact opusul.

— Nu voi minți pentru a obține ceea ce *tu* îți dorești. În plus, nu prea înțeleg cum ne ajută pe vreunul dintre noi dacă renunț la toate pretențiile cuvenite unei ducese văduve.

— Te-ai putea întoarce la familia ta. Ai putea trăi cu rudele tale. Cu siguranță vrei asta, nu-i așa? Ți-ai păstra toate darurile primite de la duce şi alocația. Și, așa cum am menționat mai devreme, ți-o dublez cu plăcere.

Oricine altcineva i-ar putea considera propunerea rezonabilă. În mod clar, nu ne înțelegem, iar prin acceptarea ofertei lui Eryx câştig mai mult pe plan financiar.

Dar o voi *refuza*.

Pentru că, dacă sunt de acord cu propunerea lui, mă întorc la tatăl meu în calitate de tânără debutantă necăsătorită și neprihănită – și revin pe piața căsătoriilor. Tata poate încerca să mă mărite din nou. Cu toate că Alessandra a schimbat legea în privința prețului miresei, asta nu înseamnă că tatăl nostru nu mă poate amenința cu dezmoștenirea, dacă nu mă

căsătoresc cu următorul pretendent ales de el. Aş ajunge din nou la mâna bărbaților din jurul meu. Nu mai trec o dată prin asta!

Am muncit al naibii de mult ca să mă căsătoresc cu ducele. Am trecut prin *iad* ca să pun mâna pe averea lui, pe libertățile care mi se oferă în calitate de ducesă văduvă. Nu voi renunța niciodată la asta! Iar dacă rămân, dacă-mi păstrez titlul de ducesă văduvă, o singură persoană îmi stă în calea redobândirii a tot ce ar trebui să fie al meu de drept.

Eryx trebuie să plece, nu eu. Mă voi asigura de asta.

— Te mai întreb o singură dată, spune el. Gândește-te bine la răspunsul tău. Căsătoria ta cu ducele a fost consumată?

Îl cercetez pe îndelete – aroganța lui, tonul superior. Chiar se așteaptă să-i fac jocul. Crede că o să-mi ia totul și că voi pleca, pur și simplu. Pentru că este un bărbat. Pentru că e mare și intimidant și deja m-a amenințat o dată cu un pumnal și un revolver.

Însă nu-și dă seama că, de când am eliberat-o pe adevărata Chrysantha, *nu pot* să o ascund din nou. Nu voi mai juca rolul fetei prostuțe. Nu le voi mai face pe plac bărbaților din jurul

meu. Mi-am ispășit pedeapsa socială, iar acum a sosit momentul să strălucesc.

Fie că va dura zile, luni sau ani, voi scăpa de Eryx Demos și voi avea tot ce este al meu de drept.

Îmi netezesc faldurile fustei, în continuare încrezătoare în forțele mele.

— Ascultă-mă cu atenție, băiețașule, pentru că nu am de gând să mă repet! Eu și Hadrian Demos ne-am consumat căsătoria în noaptea nunții.

Eryx face ochii mici, cu colțurile buzelor lăsate în jos într-o grimasă.

— Ai spus că era imobilizat la pat. Aproape lipsit de putere.

— Vrei să-ți desenez o schemă, ca să înțelegi cum am scos-o la capăt? Ești atât de lipsit de imaginație sau ai cunoștințe

atât de precare despre relațiile intime? Trebuie să-ți explic cum m-am urcat pe el? Cum am...

Vander scoate un sunet ascuțit, acoperindu-și urechile cu mâinile.

— Excelență, e mai mult decât suficient!

Chipul lui Eryx nu trădează nicio emoție. Nu am de unde să știu dacă mă crede sau nu, dar nu contează. După cum a afirmat mai devreme, ducele a murit. Nimeni nu-mi poate contesta declarația. Trebuie să fie luată ca atare.

— În acest caz, continuă avocatul, ducesa va locui în continuare în Conacul Pholios. Își va stabili reședința în apartamentul ducesei și-și va relua îndatoririle de doamnă a casei până când Excelența Sa se va însura.

Nu-l scap din ochi pe Eryx, așa că îl văd cum se strâmbă la menționarea propriei căsătorii.

— Trebuie să stea în apartamentul ducesei? întreabă el. Cu siguranță o cameră la mansardă ar fi mai mult decât potrivită?

Îi ofer un zâmbet malefic.

— Dacă nu-ți plac condițiile, îți sugerez să te însori repede, *Excelență*.

Rostesc ironic ultimul cuvânt, de parcă ar fi o insultă, nu un titlu onorific.

— *Nu* mă însor! spune Eryx. Și nu voi accepta ca doar o ușă să ne despartă noaptea!

— Ți-e teamă că ai putea fi victima unui accident în timp ce dormi? îl întreb cu inocență.

— Nici pe departe.

Dar nu oferă mai multe detalii.

— În acest caz, voi rămâne în apartamentul principal, iar tu poți găsi o cameră mai potrivită pentru tine în mansardă, afirm mulțumită.

Între sprâncenele lui Eryx apare o cută adâncă, semn că s-a înfuriat.

— Nu pot face nimic legal ca să scap de ea? îl întreabă pe Vander.

— Mă tem că nu, Excelență, răspunde avocatul. Lucrurile vor rămâne așa cum sunt acum, până-n ziua în care unul dintre voi se va căsători.

Eryx se agață de acea scânteie de speranță.

— Și dacă s-ar mărita?

— Atunci s-ar muta, firește, cu noul ei soț.

— Atunci întrezăresc un sfârșit al chinului meu, spune Eryx, mai relaxat.

— *Nu* mă recăsătoresc!

Ambii bărbați mă critică din priviri, ignorându-mi în totalitate declarația.

— Se va recăsători, zice Vander.

— Vor veni propunerile, confirmă Eryx, vorbind cu avocatul de parcă nu aș mai fi în birou. Uită-te la ea! Atâta vreme cât își ține gura, se va găsi un bărbat care să facă o ofertă pentru ducesă.

Niciodată nu mi-am dorit cu atâta ardoare să plesnesc pe cineva. Am fost redusă la tăcere *ani în șir*, iar simplul fapt că îmi sugerează să redevin mută și supusă îmi transformă gândurile violente în unele *criminale*.

Preț de câteva clipe, emoția puternică îmi întunecă mintea.

— Uitați că trebuie să accept, spun printre dinți.

Fiind văduvă, nimeni nu poate accepta propuneri de căsătorie în numele meu. Nici propriul tată și în niciun caz noul duce.

— Într-o zi, un alt bărbat îți va face o ofertă pe care nu o poți refuza, zice Eryx. Mă voi asigura de asta, adaugă în șoaptă.

Și ce are de gând să facă mai exact? O să-i mituiască pe bărbați să mă ceară în căsătorie? Presupun că are destui bani încât să tragă sforile necesare. Dar nu plănuiesc să accept propunerea unui alt bărbat, nu atunci când există o avere perfect rezonabilă care mă așteaptă să o recuperez.

— Faci ce vrei! îi spun. Între timp, am un conac de condus.

Și un duce de care să scap.

CAPITOLUL 6

Pe durata călătoriei înapoi spre casă, alternez între autocompătimire și furie, ocupată cu schițarea planului prin care voi recupera tot ce am pierdut. Când trăsura mea frumoasă se oprește în fața conacului, micuțul Nico coboară în fugă treptele de la intrare. După ce mă ajută să ies din trăsură, Kyros își ridică fiul în brațe.

— Mi-a fost dor de tine, tată!

— Și mie mi-a fost dor de tine!

Îndepărtează șuvițele aurii din ochii băiatului și-l sărută pe frunte.

— Tată, de ce pare indignată ducesa?

Kyros se întoarce spre mine, oferindu-mi șansa de a răspunde.

— Pentru că un impostor încearcă să-mi ia casa.

— Ce înseamnă *impostor*?

— Cineva care se preface că este altcineva decât este în realitate.

— Ca atunci când mă prefac că sunt un leu măreț, care a venit să mănânce toate căprioarele din pădure?

— Nu. Un impostor se preface că este o altă persoană, nu o creatură.

— O, deci dacă m-aș comporta ca și cum aș fi tata?

— Exact!

— Nu mi-ar plăcea să fiu tata, spune Nico. Tata nu are nici pe departe la fel de mult timp ca mine să se joace.

O a doua trăsură se oprește în spatele meu, iar pretinsul duce sare din vehicul fără să aștepte ca unul dintre oamenii lui să-i deschidă ușa. Privirile ni se întâlnesc în treacăt, se încruntă, apoi trece cu pași mari pe lângă noi și intră în conac, urmat de acoliții lui.

— Acela e impostorul? întreabă Nico.

— Da. Se preface că este stăpânul casei.

— Dar tu ești stăpâna casei!

— Exact, Nico!

— Nu seamănă deloc cu tine. Nu-i un impostor foarte bun.

Să fiu azi un leu și să-l înfulec?

În cele din urmă, îmi desprind privirea de la ușa prin care a dispărut Eryx.

— Nu, cred că azi ar trebui să înfulecăm dulciuri din bucătărie. Ce ai zice să vedem ce prepară Cook?

Răsucindu-și trupul, Nico se eliberează din brațele tatălui său și se năpustește spre intrarea servitorilor din partea laterală a casei.

— Ne întrecem! strigă peste umăr.

Pornesc după el, dornică să-mi reîmprospătez forțele cu zahăr.

ÎNCERCÂND SĂ NU SCRÂȘNESC din dinți, privesc cum lucrurile îmi sunt mutate înapoi în apartamentul ducesei chiar a doua zi. Din fericire, am renovat și această încăpere de la moartea lui Pholios, deși am optat pentru un albas- tru-deschis, gândindu-mă că poate într-o zi se va muta un iubit în conac. Mi-am închipuit un bărbat întins seducător pe așternuturile de mătase întunecată, dispus să-mi ofere plăcere oricând îmi doresc, zi sau noapte. Mă pregăteam să-l

întreb pe Sandros dacă ar vrea să se mute cu mine și să plece de la *Zanita's*, însă după ceea ce i s-a întâmplat în noaptea în care a apărut Eryx Demos, mă îndoiesc că o să mai pună vreodată piciorul în conac – cel puțin, nu de bunăvoie. Doctorul a spus că-și va reveni în timp, dar se forma o vânătaie urâtă când le-am ordonat unor servitori în livrea să-l ducă înapoi la *Zanita's*. I-am dat madamei un nume și o descriere completă a lui Eryx, pentru eventualitatea în care dorește să depună plângere.

Mă aștept să-i văd pe slujitori mutând lucrurile falsului duce în apartamentul principal de alături, dar, în timp ce-mi aranjez bunurile în camera nouă, nimeni nu intră sau iese din dormitorul lui. Ciudat, dar am lucruri mult mai importante care să-mi țină mintea ocupată.

Cum ar fi să scap de Eryx Demos.

Am o mulțime de idei pe care mi-ar plăcea să le pun în practică. Să-i otrăvesc cina. Să-l arunc dintr-o trăsură în mișcare. Să eliberez câțiva lupi înfometați în camera lui. Sunt soluții rapide, dar nu sunt unele inteligente. Falsul duce nu poate muri în circumstanțe neobișnuite. Toți mă vor considera suspecta principală, mai ales pe măsură ce se vor răspândi veștile despre noua mea reputație și adevărata mea

personalitate.

Prin urmare, mai întâi va trebui să iau în considerare o tactică legală.

— Kyros, spun, găsindu-l pe hol.

— Da, Excelență?

— Am ceva care trebuie rezolvat... discret.

— Preocupările tale te privesc numai pe tine, Excelență. Nu văd de ce ar trebui să afle ducele despre ele.

Îi zâmbesc.

— Am nevoie de un detectiv particular. Ai putea să mergi în oraș ca să-mi găsești unul cu o reputație excelentă și să-i spui că vreau să-l întâlnesc? E vital să nu atragă atenția asupra sa

când vine la conac.

— Desigur, Excelență.

— Mulțumesc!

M-aș duce personal în oraș, dar am un avocat de care să mă ocup. O promisiune rămâne o promisiune.

Vander m-a considerat o pradă ușoară. A crezut că poate să-mi predea toate proprietățile unui străin, pur și simplu, și că nu voi stârni un scandal. M-am comportat prea cuminte pentru prea mult timp.

Dar nu este singurul pe care l-am păcălit. Intru în salonul meu și scot un condei și un pergament din sertarul biroului.

Dragă tată,

Au ajuns la urechile mele niște vești neașteptate. Domnul Vander, avocatul care ne reprezintă pe amândoi, m-a informat că regretatul duce de Pholios are un nepot. Un individ pe numele Eryx Demos și-a stabilit reședința în conac.

Mi se pare atât de ciudat, având în vedere că ducele nu a menționat niciodată nici măcar că ar avea un copil. Ca să nu mai vorbim că nou-ve- nitul nu seamănă deloc cu ducele. De asemenea, nu dă niciun semn că ar fi avut parte de o educație aristocratică. Prin felul în care se îmbracă și se poartă, ai crede că este un membru al clasei

muncitoare. Chiar mă sperie uneori.

Domnul Vander îmi spune că ducele și-a schimbat testamentul cândva în cele două luni de căsătorie, astfel încât acest nepot înstrăinat să moștenească totul. Foarte straniu, din moment ce nu l-am văzut niciodată pe avocat sau pe

vreunul dintre angajații lui venind la moșie. Știi că am fost alături de duce în fiecare oră a zilei, dar trebuie să fi uitat pur și simplu de întâlnire.

Inițial, intenționasem să-ți scriu pentru a-ți spune că vreau să-ți dăruiesc o indemnizație lunară, dar apoi mi-am amintit că noul duce se ocupă de gestionarea banilor. Nu pot să te ajut cu finanțele comitatului tău. Voi face tot posibilul să rămân în grațiile noului duce și să fiu cea mai bună doamnă a casei, așa cum este datoria mea.

Toată dragostea mea,
Chrysantha

Îi dau scrisoarea lui Doran, cu instrucțiuni să o predea imediat și direct în mâinile tatălui meu. Nu mă îndoiesc că am lăsat destule indicii fără să-i stârnesc suspiciuni. Am locuit atâția ani cu tata, însă nu a bănuit niciodată că jucam mereu un rol bine pus la punct.

Pe la amiază, mă uit pe furiș în apartamentul principal, doar pentru a descoperi că nu s-a schimbat nimic. Nu sunt haine în garderobă. Nu văd nici cufere, nici scrinuri cu lucruri personale. Nici măcar o carte pe noptieră.

Ciudat. Foarte ciudat. Oare Eryx a venit înainte să-i fie trimise bunurile?

Când întreb pe unde își face veacul falsul duce, doamna Lagos mă îndrumă către birou.

— Excelența Sa a spus că intenționează să studieze registrele contabile, spune ea. Poate că i-ai putea oferi o mână de ajutor. Părea puțin copleșit.

— Așa voi face, o asigur, râzând.

— Băiatul ăla e depășit de situație.

— E doar cu câteva luni mai tânăr decât mine, precizez, însă nu pentru a-l apăra, ci pentru a vedea reacția doamnei Lagos, care doar își drege zgomotos glasul.

— Femeile se maturizează mai repede decât bărbații. În comparație cu el, ai putea la fel de bine să ai douăzeci și cinci de ani.

— Ai grijă să nu te audă Excelența Sa spunând așa ceva!

— O, slabe șanse! Pe de altă parte, e întotdeauna distractiv să bârfesc cu tine, Excelență.

— Mulțumesc, doamnă Lagos! Și eu te apreciez foarte mult.

Intendenta pleacă cu pete trandafirii în obraji.

Cu o postură semeață, mă îndrept spre biroul răposatului duce, unde își ținea registrele contabile, corespondența și toate documentele importante. După moartea lui Pholios, am folosit încăperea pentru a mă ocupa de contabilitate, dar pentru orice altceva prefer să folosesc salonul, unde intră mai multă lumină naturală prin ferestre. Sau să stau în aer liber, în grădini. Biroul mi s-a părut întotdeauna înăbușitor, chiar și cu îmbunătățirile pe care i le-am adus. Poate că ar fi trebuit să dărâm peretele exterior și să pun mai multe ferestre?

Ceva de luat în considerare după ce scap de Eryx.

Nu bat în ușă, pentru că, orice ar fi, ne aflăm încă în casa mea. Ca să nu mai zic că ar fi un semn de respect. Întrucât nu am nici măcar un dram pentru Eryx, dau buzna în cameră.

Falsul duce e îngropat în hârtii, nenumărate fiind împrăștiate pe podea și pe birou. Dacă nu mă înșel, întrezăresc una lipită de talpa cizmei lui, căreia i-ar prinde bine o lustruială strașnică. Părul îi este la fel de neîngrijit ca de obicei și are primul nasture de sus al cămășii desfăcut. Foarte scandalos, din nou.

— Văd că gărzile de corp nu sunt cu tine. Nu ți-e teamă că te-ar putea ucide cineva în birou?

Nu știu de ce mă amuză să continui să-i aduc în discuție moartea. Poate pentru că o asemenea tactică îmi va asigura un loc în coada listei suspecților. Poate că ideea este suficient de incitantă pentru a mă ajuta să mai supraviețuiesc încă o zi. Sau poate că pur și simplu caut modalități ca să-l desconsider pe acest bărbat, pentru că lucrurile mărunte din viață sunt cele care îți oferă cea mai mare plăcere.

Când ridică privirea, îmi dau seama că poartă o pereche de

ochelari de citit. Ceva în legătură cu înfățișarea lui... mă deranjează. În mod normal, Eryx arată ca un barbar care trăiește în pădure și omoară pantere cu mâinile goale. Dar cu ochelari? Are alura unei persoane studioase. *Inteligente*. Cumva, arată ca un duce bogat.

Îi urăsc ochelarii.

Îl urăsc pe el.

Atrăgător și *bărbat care stă în calea a tot ce mi-am dorit vreodată* nu ar trebui să meargă mână în mână.

Eryx pufnește arogant.

— Nu sunt gărzi de corp. Sunt valeții mei.

Când termină de rostit minciuna, ochii îi fug spre dreapta. Nu-l voi da în vileag. De data asta.

— În acest caz, ar trebui să-i concediezi.

— De ce?

— Ai văzut cum arăți? Ce-ți fac la păr? Și ce porți? Parcă ești un orfan!

Eryx își scoate ochelarii de pe nas și-i aruncă pe birou.

— Pentru că nu cheltuiesc sume exorbitante pe îmbrăcăminte sau pe gel de păr sau pe orice altceva e de așteptat să folosească gentlemenii pentru a se aranja? Sunt un bărbat, nu un păun. Și că tot veni vorba despre bani...

Întinde mâna spre un teanc de hârtii aflat în fața lui, prin urmare trebuie să existe un sistem de sortare a haosului înconjurător.

— Binevoiești să-mi explici ce-i cu astea?

Flutură documentele ca și cum ar fi o armă.

— Ce sunt?

— Note de plată. De la croitoreasă, pantofar, bijutier, parfu- merii, cosmeticieni. Apoi mai sunt de luat în calcul dulgherul, zidarul, cusătorii, pictorii, grădina botanică și lista continuă!

Îmi dau ochii peste cap.

— Ți-au scăpat toate semnele de renovare din conac? Credeai că toate acele camere au arătat dintotdeauna atât de impecabil? Pholios nu prea avea ochiul format pentru astfel de lucruri, iar conacul a dus-o ani buni fără o doamnă a casei care să-l întrețină. Întrucât mi-am petrecut toată căsătoria la căpătâiul răposatului duce, nu prea am avut timp să-mi îndeplinesc îndatoririle de ducesă. Am reușit abia de curând să îmbunătățesc totul.

— Cum rămâne cu rochiile și bijuteriile? Să înțeleg că și

tu aveai nevoie de o îmbunătățire?

— Sunt o lady. Mereu avem nevoie să ne răsfățăm. Dacă ai avea puțină minte, l-ai vizita pe croitor. Și dacă tot ai deschis subiectul, unde îți sunt lucrurile?

— Ce lucruri?

— Hainele? Bunurile personale? Ultima dată când am verificat, apartamentul principal era încă așa cum l-am lăsat. Din moment ce ai făcut atâta tam-tam să-l eliberez, am presupus că dorești să te muți imediat.

Își pune ochelarii la loc și reia citirea documentului pe care-l abandonase mai devreme.

— Am făcut-o deja.

— În timpul în care am ajuns eu la birou?

— Chiar înainte de prânz. N-ai văzut cufărul din lemn de cedru de pe partea opusă a patului.

— Ai... ai un singur cufăr?

— Repet, nu sunt un păun! oftează Eryx. Un bărbat nu are nevoie decât de o singură haină, cinci cămăși și două perechi de pantaloni.

Îmi mușc interiorul obrazului.

— Nu-mi dau seama dacă glumești.

— Vorbesc foarte serios. Poți purta o pereche în timp ce cealaltă este spălată.

Rămân fără cuvinte preț de cinci secunde lungi.

— Până aici! Pot să accept orice altceva, dar asta îmi *dovedește* cu atât mai mult punctul de vedere. Nu ai cum să fii un nobil! Nu ai manierele, nici eleganța, nu ai nimic care să dea de înțeles că ai avut parte de o educație aristocratică. Unde te-a găsit Vander? Într-un șanț?

— Ducesă, am petrecut ultimii cinci ani în armata regelui, ucigând și cucerind în numele Naxosului, în primele linii ale frontului. Faptul că sunt încă în viață ar trebui să-ți spună câteva lucruri. În primul rând, că sunt un soldat al naibii de bun, și-n al doilea rând, că nu-mi pasă deloc de părerea ta. În al treilea rând, m-am săturat să ucid și aștept cu nerăbdare să duc o viață liniștită la această moșie. Acum, continuă el, îndreptându-și din nou atenția asupra documentelor din fața lui, cum rămâne cu aceste cheltuieli? Îmbrăcăminte și bijuterii pentru bărbați. Apă de colonie scumpă. Ce dracu' sunt toate astea? Defilezi jumătate din timp arătând ca un bărbat?

E un mare idiot. Îl fixez cu privirea, nimic mai mult.

Clipește o dată. Apoi, o expresie de surpriză îi străbate

trăsăturile.

— Să înțeleg că ai un iubit pe care-l întreții?

— Cine ai crezut că este bărbatul din dormitorul meu pe care l-ai lăsat inconștient, într-un mod cât se poate de nepoliticos?

Deschide brusc gura.

— Am crezut că este un servitor! Când a refuzat să plece, a trebuit să folosesc forța. Vrei să spui că acela a fost iubi...

— Sinceră să fiu, nu te privește.

Se uită din nou la hârtiile de pe birou.

— De ce plătești atât de mult? Cheltuielile astea sunt ridicole! Lordul ăsta nu are...

— Nu este un lord. E... amantul meu. Adică echivalentul masculin al unei amante.

Sau urma să fie. De fapt, nu apucasem să-l întreb.

Se pare că în sfârșit l-am șocat atât de tare pe Eryx, încât i-am închis gura. În clipa următoare, spune:

— Îl *plătești* pentru... pentru favoruri?

— Pentru sex, clarific, din moment ce pare tulburat de întreaga discuție.

— *De ce?* mă întreabă el, clar uluit. Ai văzut cum arăți? O femeie ca tine nu trebuie să plătească pentru astfel de lucruri.

Las un zâmbet să-mi arcuiască buzele.

— Acesta este modul tău de a-mi face o ofertă?

Ochii lui Eryx se îndreaptă fulgerător spre gura mea în același timp în care strigă vehement:

— Nu!

Am pus întrebarea pentru a-l irita. Dacă aș avea de ales între un mistreț și acest bărbat, aș prefera compania bestiei sălbatice. Râd și-mi îndepărtez o șuviță de păr de pe umăr.

— Atunci voi continua să-mi cheltuiesc banii așa cum cred de cuviință.

În cele din urmă, Eryx reușește să se adune.

— Cu excepția faptului că nicio monedă nu a fost a ta de drept. Ai cheltuit averea *mea*.

Mă copleșește o senzație de rău augur, în timp ce el turuie în continuare.

— Opresc toate renovările din conac! Rolul tău de ducesă îți permite să rearanjezi mobilierul, nu să decimezi această casă istorică. În ceea ce privește achizițiile tale personale, ți le voi scădea din alocație, ceea ce înseamnă că o vei primi pe prima în aproximativ...

Se oprește pentru a face rapid niște calcule.

— Un an.

Silueta lui Eryx se schimbă în fața mea – și-mi ia prea mult timp să-mi dau seama că *eu sunt* cea care tremură.

— Nu poți face asta!

— Pot și o fac.

— Din ce motiv? Ai bani din belșug! *Eu* te-am făcut cel mai bogat bărbat din oraș datorită investițiilor mele! Nu trebuie să-mi reții nimic din alocație. Ești doar meschin!

— E un gest meschin să-ți amintesc care îți este locul? În acest caz, poate că nu ar fi trebuit să-mi spui că arăt ca un orfan.

— Ai un ego atât de sensibil? Ești atât de nesigur încât nu știi de glumă?

— Având în vedere că ambii mei părinți au părăsit această lume, poate că înțelegi de ce m-am simțit profund jignit.

Cuvintele lui mă reduc la tăcere. Pentru aproximativ o secundă.

— Poate că aș fi mai înclinată să-mi pară rău pentru tine dacă nu mi-ai fura banii, pământurile și conacul.

Și dacă nu ar fi bărbat. Are deja un avantaj imens în lume. Mi-e greu să simt vreun dram de compasiune pentru el. Părinții lui au murit? Ei bine, măcar legea interzice oricui să-l dea la schimb pentru o sumă de bani. Nu contează că legea respectivă a fost între timp revizuită. Nu a fost atunci când am suferit din cauza ei.

Nu spune nimic cât își pune semnătura pe un document din fața lui. Mă hotărăsc să schimb tactica.

— Dacă aș avea indemnizația, probabil că aș petrece mai mult timp în afara conacului, ca să-mi cheltuiesc banii.

— Nu, ducesă, mă simt destul de meschin încât să pun piciorul în prag în această problemă. Și voi ține evidența tuturor lucrurilor din conac, pentru eventualitatea în care încerci să amanetezi ceva. Dacă dispare ceva, inclusiv bunurile de valoare ale familiei, pe care am observat că le-ai depozitat în pod, nu servitorii vor suferi consecințele, ci tu. Poți pleca acum.

Nu trântesc ușa în urma mea, dar ridic un anumit deget în fața intrării în birou, unde ducele nu mă poate vedea. Tocmai în acel moment, așa-zișii lui valeți se apropie și observă gestul.

Argus ridică o singură sprânceană, în timp ce Dyson mă salută.

— Continui să-i amintești ticălosului care îi este locul, Excelență, spune Dyson. Nu m-am mai distrat atât de tare de când am vizitat acel bordel în Pegai. Când mai ieşim şi noi, Argus?

— Nu folosi un astfel de limbaj în fața doamnei! Și nu vor mai exista astfel de ieșiri. Excelența Sa are mult prea multe pe cap.

— Nimic măcar una scurtă? Poate ne furișăm pentru o oră în timp ce Eryx se ocupă de niște treburi plictisitoare în oraş?

— Vrei să spui *Excelența Sa*, îi reamintește Argus. Și, chiar dacă ai încerca, mă îndoiesc că ai putea ține o femeie ocupată vreme de o oră.

De data asta, Dyson este cel care-l lovește cu putere pe Argus.

— Dacă vrei să știi, sunt atât de priceput, încât am ținut zeci de femei treze toată noaptea. Nu-ți voi permite să-mi distrugi reputația în fața doamnei!

Într-o fracțiune de secundă, îl prinde pe Argus cu brațul de gât, dar bărbatul mai masiv își înfige cotul în abdomenul tovarășului său. Dyson se îndoaie de spate, însă tot reușește să-și întindă piciorul și să-l lovească pe Argus, care aterizează în fund pe coridor.

Din cauza vacarmului, Eryx deschide larg ușa biroului, surprins să ne găsească așa: pe Dyson cocârjat, pe Argus pe podea și pe mine holbându-mă uimită la ei.

— Nu vă mai dați în spectacol pentru ducesă și mișcați-vă imediat fundurile în cameră!

Argus se ridică iute în picioare, îl apucă pe Dyson de o fâşie din cămaşă şi-l îmbrânceşte în birou. Fără să-mi arunce vreo privire, Eryx închide ușa, blocându-i pe toți trei înăuntru.

Dacă acei doi bărbați sunt valeți, atunci eu sunt împărăteasa tuturor celor şapte regate.

CAPITOLUL 7

Nu-mi amintesc ultima oară când am simțit o furie atât de mistuitoare. Nimeni nu m-a tratat vreodată cu o asemenea ostilitate. Mult prea puține persoane mă cunosc atât de bine încât să mă scoată cu adevărat din sărite.

În mai puțin de douăzeci și patru de ore, acest străin a reușit să preia controlul asupra casei mele și a banilor mei.

Dimineața, nu mă trezesc în zdrăngănitul ciocanelor și-n tropotul pașilor muncitorilor care transportă obiecte grele prin conac. Nici nu mă trezesc în frumosul meu apartament principal, întâmpinată de imaginea unor heruvimi care sar din nor în nor.

M-am întors de unde am început, în blestematul de apartament al ducesei! Încă o dată, a doua la putere.

După ce Medora mă ajută să mă îmbrac, mă plimb prin conac în tăcere. În holul de intrare, scara grandioasă este doar pe jumătate terminată, cu dalele întunecate parțial înlocuite cu marmură albă. Numai jumătate din modelul metalic impresionant de sub balustradă a fost vopsit în auriu. Priveliștea, complet lipsită de orice urmă de armonie, îmi provoacă mâncărimi pe piele.

În sala de bal, jumătate din draperii au fost smulse, în timp ce celelalte au rămas neatinse. Sunt de un roșu țipător, alese probabil de vreun strămoș de-ai lui Pholios. Cine știe pe unde au ajuns draperiile aurii pe care le-am cumpărat?

Vechiul candelabru a fost înlăturat din tavan și zace în mijlocul podelei. Se pare că falsul duce nu i-a lăsat pe muncitori nici măcar să-l scoată din cameră înainte de a-i trimite acasă.

Porțiunile ușor decolorate de pe pereți arată locurile în care odinioară atârnau tablouri. Mai mult ca sigur, Eryx mi-a oprit livrarea de noi achiziții, menite să adauge un strop de viață și de culoare reședinței. Piese de mobilier din seturi diferite împânzesc în linie dreaptă coridoarele. Din cauza unei lucrări de reparație făcute în grabă, pervazurile sunt acoperite cu spumă de silicon, pentru a nu lăsa deloc aerul să intre în

conac, dar arată îngrozitor. Majoritatea ferestrelor nici măcar nu au putut fi înlocuite încă, așa că și acestea sunt de felurite forme, culori și mărimi.

Afară, labirintul din garduri vii este doar în mare parte gata. Sculptura pentru fântână nu va ajunge niciodată. Peluza este parțial tunsă. Nici măcar nu-i văd pe grădinari prin curte, udând florile, așa cum fac de obicei la această oră.

Când mă întorc în casă, îmi dau seama că liniștea nu reflectă numai absența muncitorilor. Unde sunt toți servitorii mei? Damasus nu umblă de colo-colo pe coridoare. Nu dau de cameristele mele nicăieri în bibliotecă sau în salonul meu, ștergând praful. Îmi ia o veșnicie doar ca să o găsesc pe doamna Lagos.

— Unde e toată lumea? o întreb.

Îi observ imediat ochii roșii și sticloși, dar intendenta își îndreaptă spatele atât cât poate o femeie extrem de scundă.

— Ducele a poruncit să eliberez din serviciu jumătate din membrii personalului, zice ea, rostind *ducele* cu atâta înverșunare, încât aproape că fac un pas înapoi. Tocmai i-am informat pe ceilalți.

Îmi pierd glasul pentru cinci secunde lungi.

— Ce ai spus?

— A trebuit să-i alung de la conac. Nu au unde să locuiască și nici nu și-au primit salariile pe ultima săptămână. L-am implorat pe duce să-mi permită să...

Înainte ca intendenta să termine, ies cu pași apăsați din cameră și urc scările ca un rinocer pornit la atac. Nu a fost îndeajuns că mi-a distrus viața? Acum se răzbună pe servitorii mei? Mare greșeală! Cu o lovitură fermă de picior, deschid ușa biroului.

Dyson s-a tolănit pe un fotoliu, întins pe o parte, și ține vârful unui pumnal în echilibru pe un deget. Argus se sprijină de perete, cu brațele încrucișate la piept, iar Eryx stă pe scaunul *meu*, uitându-se peste registrul *meu* contabil.

— Ce ai făcut? urlu la el.

Dyson își scapă pumnalul, iar Argus aproape că-și pierde echilibrul. Mijindu-și ochii, Eryx ridică privirea la mine.

— Ai dat afară jumătate din personal? continui. Să înțeleg că acești doi idioți ne vor pregăti mesele și vor face curățenie în conac? adaug, fluturând mâna spre idioții în cauză. Sau ai de gând să te ocupi tu însuți de cultivarea grădinii și de ștergerea prafului de pe rafturile cu cărți? Într-adevăr, pari mai potrivit

pentru asemenea sarcini decât să lenevești pe acest scaun!

Atenția lui Eryx revine asupra biroului.

— Nu prea am avut timp să lenevesc. A trebuit să-ți examinez toate achizițiile și să-ți verific de două ori calculele ca să mă asigur că nu ai făcut o treabă de mântuială.

— Nu schimba subiectul! Îi vom reangaja pe toți cei pe care i-ai concediat, apoi o să le ceri personal iertare tuturor pentru stresul pe care l-ai provocat, făcându-i să creadă că au rămas lefteri și fără adăpost!

Argus și Dyson încremenesc. Amândoi își țin răsuflarea, de parcă ar aștepta să se întâmple ceva.

— Nu fac asta, spune Eryx, fără să ridice privirea din registrul contabil.

— E o moșie imensă! Pentru ca lucrurile să meargă fără probleme, ai nevoie de un personal complet. Nu poți să...

În cele din urmă, se uită la mine, complet neafectat.

— Pot și am făcut-o. Asta e tot, ducesă.

Mă îndrept cu pași mari spre falsul duce, oprindu-mă chiar la marginea biroului.

— Asta e încă o pedeapsă? Vrei să-mi dai mai multă treabă de făcut, cu doar jumătate din personal pentru gestionarea moșiei? Te face să te simți un bărbat mare și puternic faptul că ai atâta control asupra vieților altor oameni?

Eryx se ridică de la birou, arătându-mi că nu trebuie să facă absolut nimic pentru a fi un bărbat mare și puternic. Simt cum cineva se mișcă în spatele meu. În fața mea, îl văd pe Argus cum face un pas înainte, cu ochii lipiți de duce. Eryx ridică o mână pentru a-și potoli copoii.

Ce aveau de gând? Să mă imobilizeze cu forța?

— Singurul lucru pe care vreau să-l fac este să scap de tine. Dacă faptul că am scăpat de jumătate din personal mă ajută în această privință, atunci voi considera că este un succes.

Rămân cu gura căscată.

— Nu-i vorba deloc despre bani, nu-i așa? Nu cercetezi cu meticulozitate registrele contabile pentru că te îngrijorează dispariția câtorva necos. Cauți dovezi că nu sunt în stare să conduc moșia. Vrei să mă forțezi să plec, alungată de simplul gând că va trebui să trăiesc mai puțin confortabil și să las toate renovările pe jumătate finalizate. Crezi că astfel vei realiza ceva? Ei bine, te înșeli amarnic! Tot ce ai reușit să faci este să-ți întorci întreg personalul rămas împotriva ta și să te alegi cu și mai multă furie din partea mea!

— O, nu! spune el sec. Nu şi mai multă furie din partea ta! Orice în afară de asta!

Văd roşu în faţa ochilor şi, la fel ca-n ziua în care mi-a murit soţul, simt cum creierul mi se detaşează de restul corpului. De la sine, mâna mi se întinde după un prespapier din sticlă de pe birou şi-l arunc înspre capul lui Eryx.

Reacţionând inuman de rapid, fără ca ochii mei să poată surprinde mişcarea, Eryx îl prinde şi-l pune cu calm înapoi pe birou.

Ah! O furie aşa cum n-am mai cunoscut până acum pune stăpânire pe mine. Iau încă o dată prespapierul şi-l izbesc de podea, în apropiere de fereastră, spărgându-l în zeci de bucăţi.

— Distracţie plăcută la făcut curăţenie! îi urez. Ce păcat că nu prea mai ai servitori care să se ocupe de asta în locul tău!

— Spre deosebire de tine, munca grea nu mă sperie.

O, nu! Nu îi permit să aibă ultimul cuvânt!

— Sper că vei arde în iad cu toţi diavolii pentru ceea ce ai făcut!

— Sunt destul de sigur că mă aflu deja acolo, spune el, uitându-se cu subînţeles la mine.

— Şi vei rămâne acolo, pentru că nu plec nicăieri!

Îi întorc spatele şi ies pe uşă, dar revin imediat în cameră.

— Evident că mă refeream la moşie per ansamblu. Plec din birou pentru că nu suport să-ţi mai văd faţa urâtă, nemernic îngâmfat ce eşti!

Trântesc uşa în urma mea, apoi mă sprijin cu o mână de lemn, încercând să mă calmez.

— U-a-u! exclamă Dyson, tărăgănând cuvântul. N-am văzut niciodată o femeie atât de furioasă. Ai forţat o doamnă să înjure!

— Va trebui să se înfurie şi mai tare dacă vrem să scăpăm de ea, zice Argus.

— Şşş! spune Eryx. Încă e aici. O aud cum respiră de cealaltă parte a uşii.

Mă îndepărtez brusc de cameră, ca şi cum aş fi fost arsă. Şi o iau la goană.

AM CREZUT CĂ numai sora mea mă poate scoate astfel din minţi, dar asta a fost înainte să-l cunosc pe Eryx Demos. Să distrugi vieţile altora doar pentru a încerca să mă răneşti? E ceva josnic.

De fiecare dată când simt că s-ar putea dezlănţui furia pe care mă străduiesc din răsputeri să o controlez, îmi imaginez că

mă aplec deasupra lui Eryx, cu șoldurile lui prinse între genunchii mei, și-i apăs o pernă peste față. Când o îndepărtez, îi văd ochii goi, cu lumina vieții stinsă de moarte. Asta îmi doresc. Îmi doresc să moară, știind că eu l-am ucis, împărtășind întocmai soarta soțului meu.

Din păcate, așa ceva nu se poate întâmpla.

Nu se poate întâmpla nimic asemănător.

Dar imaginea îmi oferă putere în noaptea asta, când stau întinsă pe pat, trează.

În momentul în care Kyros bate la ușă, nerăbdarea îmi înlocuiește gândurile criminale. În sfârșit, pot să *fac* ceva în legătură cu toată situația asta!

— A sosit oaspetele tău, Excelență. L-am adus prin bibliotecă. Nimeni altcineva nu știe că este aici.

— Bine lucrat, Kyros. Îți sunt profund recunoscătoare. Poți să o chemi pe Medora, te rog?

Camerista mă ajută să mă îmbrac din nou, îndeajuns cât să am o ținută adecvată pentru primirea unui musafir.

Apoi mă îndrept cu pași ușori spre locul meu preferat de pe moșie.

Bărbatul care mă întâmpină în bibliotecă este tânăr și puternic. Poate spre treizeci de ani, cu pielea de o nuanță intensă de obsidian. Are capul ras și, surprinzător, o barbă scurtă. Poartă o jachetă elegantă și veșminte croite pe măsură, prin urmare trebuie să câștige bine.

— Excelență, spune el, înclinându-se când intru în cameră.

— Îți mulțumesc că ai venit, domnule...

— Tomaras. Ilias Tomaras. La dispoziția dumneavoastră. Înțeleg că aveți nevoie de cineva pentru o muncă de investigație.

— Într-adevăr.

Explic situația pentru a doua oară pe ziua de azi. De data asta, însă, includ toate bănuielile mele și orice detalii care s-ar putea dovedi pertinente, precum discuția neobișnuită cu Vander.

Ilias ia notițe minuțioase pe un carnețel aflat în fața lui, ceea ce îmi place. E incredibil de satisfăcător ca un bărbat să stea nemișcat și doar să asculte. Spre deosebire de toți ceilalți, el e de partea mea și-mi ascultă cu atenție fiecare cuvânt.

— Înțeleg de ce vă faceți griji. Sunt perfect justificate și voi analiza problema. Ați păstrat vreo scrisoare a regretatului duce?

— Mă tem că nu. Am aruncat tot ce era al lui după ce a murit.

— Asta ar putea încetini lucrurile, dar cu siguranță nu mă va opri. Ar mai trebui să știu ceva?

— Falsul duce a angajat un fel de gărzi de corp, iar unul dintre indivizi pare destul de periculos. Le spune Argus și Dyson.

— Poate că voi încerca să aflu mai multe despre acești doi bărbați, pe lângă investigarea ducelui. Ca să găsesc legătura dintre ei.

— Ar fi înțelept.

Ilias încuviințează din cap.

— Cred că asta e tot ce am nevoie pentru a începe. Mai rămâne un singur lucru de discutat, și anume onorariul meu.

— Desigur.

— Pentru un asemenea caz, acesta este de trei sute de necos. Primesc jumătate din bani în avans și jumătate la oferirea informațiilor cerute.

Abia acum îmi amintesc că am acces la o indemnizație lunară care *a fost suspendată* până la momentul în care achizițiile mele personale vor fi plătite. Nu am cum să-l plătesc pe acest bărbat.

Evident, m-am obișnuit mult prea mult să am fonduri nelimitate la dispoziție.

Într-o tentativă de a scăpa de o eventuală umilință, spun:

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Tomaras. Îl voi trimite în curând pe omul meu de încredere la tine, cu prima plată. Sunt foarte nerăbdătoare să începi. Având în vedere că noul duce gestionează conturile, va trebui să fac anumite aranjamente pentru a-ți obține onorariul. Te voi contacta în scurt timp.

Ilias nu reacționează în niciun fel la declarația mea. Își înclină capul.

— Excelență.

— Presupun că te descurci la plecare.

— Categoric.

Domnul Tomaras pleacă, iar rușinea îmi înfierbântă obrajii. L-am pus pe bărbat să bată tot drumul până la conac, doar ca să nu-l plătesc pentru cazul pe care i l-am prezentat. E umilitor să fii o ducesă falită – și sunt furioasă că Eryx m-a adus în această postură.

Nici măcar nu este un duce adevărat! Nu are niciun drept

să pună mâna pe banii mei, dar nici măcar nu pot angaja un bărbat care să-l discrediteze, pentru că mai întâi am nevoie de bani. Poate că asta făcea parte din planul lui, când mi-a suspendat complet alocația.

Acum conștientizez că trebuie să-mi tai toate cheltuielile obișnuite.

Refuz să plâng în timp ce îi scriu o scrisoare Zanitei, întrerupând vizitele lui Sandros pentru următoarea perioadă. Mă simt cât se poate de jalnic, o ducesă fără un necos, care acum nu-și poate permite compania unui bărbat.

Când mă întorc în sfârșit în pat, mă întind complet singură pe așternuturi. Fără Sandros. Fără să cunosc extazul plăcerii. Doar cu o energie abia ținută în frâu și un nume pe care să-l blestem în orele târzii ale nopții.

Eryx Demos – dacă acesta chiar este numele lui adevărat – trebuie să dispară.

Presupun că există doar două căi de urmat. Pot returna o parte din bijuterii și alte lucruri frumoase pe care le-am cumpărat, ceea ce va fi stânjenitor și mă va face să par săracă, mai ales dacă iau în considerare felul exagerat în care mă entuziasmez la tot ce găsesc în magazine. Știu că vestea va ajunge cumva la urechile surorii mele și *nu pot* permite ca așa ceva să se întâmple. Nici măcar nu-l pot ruga pe Kyros să amaneteze ceva pentru mine, pentru că toți vor presupune că a furat acel obiect și vor spera să primească o recompensă de la duce pentru că l-au prins și predat stăpânului său.

Asta înseamnă că trebuie să găsesc o modalitate de a lua banii de la Eryx.

Cerșitul nici nu intră în discuție și e sub demnitatea mea. Aș putea încerca să-i fur, scotocind prin bunurile lui când nimeni nu e atent, dar el știe că vreau banii și abia așteaptă să fac ceva care să-i permită să ia măsuri legale.

Așa că rămâne negocierea sau șantajul.

Dacă Eryx își dorește ceva, trebuie să descopăr ce anume, să-mi însușesc lucrul respectiv și să negociez, oferindu-l la schimb pentru banii de care am nevoie. Sau, dacă are un secret pe care vrea să-l țină ascuns, trebuie să-l aflu și să-l forțez să-mi plătească tăcerea.

Va fi dificil, pentru că nu-mi pot folosi șiretlicurile tradiționale de a obține informații. În mod normal, ajunge să mă prefac că sunt cu capul în nori și distantă, iar bărbații vor divulga tot felul de secrete în fața mea. Ținând cont că nu m-

am obosit să-mi ascund ostilitatea față de el, Eryx nu va face niciodată o astfel de greșeală.

Prin urmare, trebuie să recurg la spionaj.

Până când îl pot plăti pe Ilias Tomaras să-mi accepte cazul, va trebui să joc eu însămi rolul de detectiv particular.

CAPITOLUL 8

Îmi impun să am răbdare înainte să iau măsuri. În mod clar, Eryx este vigilent după atacul meu cu prespapie- rul. Poate că habar n-are de ce sunt capabilă, dar asta nu înseamnă că mă va scăpa din ochi – dimpotrivă, se așteaptă să ripostez după mica lui ispravă cu servitorii. Din fericire, membrii clubului meu de carte rămân la moșie, la fel și Kyros. Majoritatea subalternilor lui Cook au fost concediați, iar jumătate dintre ajutoarele de la grajduri și îngrijitorii domeniului au fost forțați să plece. Am făcut tot ce am putut pentru a le găsi locuri de muncă în altă parte și le-am oferit scrisori de recomandare, dar nu se poate nega că viețile lor au fost schimbate pentru totdeauna din cauza impostorului.

Eryx Demos va primi ce merită, de asta sunt sigură. Trebuie doar să-mi aleg cu grijă momentele potrivite.

Eu și răbdarea suntem prietene vechi. După ce ne-am unit forțele, l-am manipulat ani la rând pe tata, cu măiestrie, îndreptându-i subtil atenția în direcția dorită, lăsându-l să creadă că ideile mele sunt ale lui. Dacă el ar fi deținut controlul, m-aș fi căsătorit cu mult înainte să împlinesc nouăsprezece ani. Nu știa că îi citeam corespondența înainte ca el să o primească sau să o trimită. Nu a bănuit niciodată că unele scrisori au dispărut. Sau că, uneori, citea falsuri.

Am căpătat o iscusință aproape fără egal la imitarea scrisului de mână și deschiderea scrisorilor sigilate, fără să las în urmă vreo dovadă a infracțiunilor comise.

A trebuit să trag de timp până când am găsit soțul ideal: un bărbat bătrân, pe moarte, fără moștenitori.

Nu luasem în calcul posibilitatea ca altcineva să joace după aceleași reguli, încercând să-mi ia ce-mi aparține prin aceleași mijloace.

Din punct de vedere fizic, nu cred că sunt în pericol. Dacă pretinsul duce intenționa să mă ucidă, ar fi făcut-o până acum. Doar dacă nu cumva și el trage de timp, în așa fel încât moartea mea să pară un accident.

Presupun că va câștiga cel care va pune mai bine în

aplicare regulile jocului.

În timp ce aștept să acționez, învăț multe lucruri inutile despre duce.

De exemplu, s-a strâmbat la cină când personalul de la bucătărie a adus rață prăjită. A mâncat în liniște, deși am observat că nu la fel de mult ca de obicei. La desert am avut prăjitură cu căpșuni și i-a cerut lui Cook o a doua porție.

Când mă plimb prin bibliotecă în timpul zilei, descopăr că unele volume lipsesc, iar apoi reapar mai târziu, puse în locuri greșite. Știu exact ce citește și mă irită faptul că avem aceleași preferințe în materie de lectură. Sau că amândoi suntem cititori voraci.

Dar cel mai bizar este că Eryx dispare ore în șir din conac, fără să ceară o trăsură sau un cal. Se strecoară în zonele de vegetație sălbatică de la marginile moșiei și am senzația că nu vrea doar să ia o gură de aer proaspăt. Nu, sigur pune ceva la cale, dar când îi întreb pe membrii personalului care mai lucrează în aer liber dacă văd ceva, nu au nimic de raportat. Unii chiar se oferă să-l spioneze, informându-mă apoi că ducele pur și simplu dispare în neant.

— E imposibil să te ții după el, spune unul dintre îngrijitorii domeniului. Parcă ai urmări o fantomă.

Poate că Eryx a spus adevărul când a menționat că a servit în armată. Asta ar explica asemenea aptitudini.

Însă nu și ce pune la cale.

Bărbatul este un pustnic în aceeași măsură ca mine. Nu participă la evenimente sociale. Nu-și înnoiește garderoba.

De asemenea, nu se sperie prea ușor. Dacă e singur într-o cameră și se întâmplă să mă apropii pe furiș de el, se întoarce spre mine cu revolverul și pumnalul pregătite.

— Serios, trebuie neapărat să te calmezi! mă răstesc la el a treia oară când mă trezesc în bătaia armelor. Într-una din zilele astea o să mă împuști!

— Dacă te împușc, ducesă, nu va fi un accident.

Cuvinte înfricoșătoare, dar nu renunț la furia mea.

— Pune-le deoparte imediat! Chiar trebuie să le porți pe holuri? Ne așteptăm la o invazie în curând?

— E greu să renunți la instinctele dobândite în armată.

Însă tot nu-l cred pe deplin. Îndeosebi pentru că „valeții" lui îi păzesc spatele aproape în fiecare clipă, însoțindu-l chiar și mult timp după ce n-ar mai trebui să fie necesare îndatoririle de valet pentru ziua respectivă.

Oare ducele se află în pericol? Bănuieşte că este ținta cuiva? Ar trebui să fiu îngrijorată? (Nu pentru el, fireşte, ci pentru mine, din moment ce locuim în acelaşi conac.)

La un moment dat, i-am pus aceste întrebări lui Eryx, dar el doar a spus, pe cel mai superior ton posibil:

— Nu fi ridicolă!

Într-o după-amiază, Karla şi Tekla vin la mine cu pămătufurile în mâini.

— Excelență, spune Karla. Ne-ai rugat să te ținem la curent cu orice ştire interesantă care apare în ziare.

Așa e. După ziua în care lady Petrakis a divulgat tot ce înfăptuise sora mea cu noile decrete, mi-am dat seama că aveam nevoie de o modalitate de a fi bine informată.

Cameristelor/Prietenelor mele de la clubul de carte le place la nebunie să citească rubricile de bârfe şi alte articole despre nobilime. Ştiam că pot conta pe ele pentru a mă ține la curent cu orice ştire importantă.

— E despre sora mea? întreb cu prudență.

— Nu, răspunde Tekla. Mă tem că nu este nimic deosebit de interesant. Doar destul de ciudat. A dispărut un nobil.

— Cine?

— Lordul Andris.

Asta chiar e ciudat. De obicei, nobilii dispar când acumulează datorii la jocurile de noroc sau frecventează zonele mai neplăcute ale oraşului. Din ce am auzit, el nu e implicat în nimic dubios. De fapt, singurul lucru pe care-l ştiu realmente despre viconte este că a servit câțiva ani în armată. Se lăuda constant în legătură cu nu-ştiu-ce premiu pe care l-a primit.

Hmm... Eryx a susținut că a fost în armată.

Eryx, care este mereu însoțit de gărzi de corp, cu armele la îndemână.

— De cât timp a dispărut? le întreb.

— De două săptămâni.

Adică, întâmplător, exact de când a venit Eryx în oraş...

Legătura dintre cele două evenimente e prea subțire ca eu să fac cu adevărat presupuneri, dar e ciudat.

— Vă mulțumesc! le spun. Țineți-mă la curent dacă se mai întâmplă ceva notabil, mai ales dacă sunt semnalate alte dispariții.

— Desigur, Excelență! zice Tekla.

— După ce voi avea din nou bani, promit să vă dau amândurora ceva în plus.

— O, ce absurd! exclamă Karla. O discuție între prietene nu implică un schimb de bani!

E prea bună, dar le voi plăti pentru ajutor de îndată ce voi putea.

Ceea ce presupune mai mult spionaj.

În următoarele săptămâni, încerc să-mi fac o idee despre programul lui Eryx, dar nu se ține niciodată de unul. Nu se plimbă niciodată la aceeași oră și nici nu citește la aceeași oră și nici nu analizează registrele contabile la aceeași oră. De parcă s-ar strădui să-i pună bețe în roate cuiva ca mine, care-și dorește să-i scotocească prin lucruri.

Dar ocazia mi se ivește în sfârșit în ziua în care Vander vizitează moșia.

El, ducele și cei doi valeți, Argus și Dyson, intră în birou, avocatul aruncându-mi încontinuu priviri dușmănoase. Mă prefac că nu le observ.

— E necesară prezența mea? întreb înainte ca Eryx să închidă ușa.

— Categoric nu!

— Să trimit după ceai?

— Pleacă, ducesă! spune el și trântește ușa, mormăind de cealaltă parte: A naibii femeie!

Mă îndepărtez cu zgomot, apoi îmi scot pantofii și revin cu pași silențioși în dreptul ușii. Încerc chiar să-mi țin răsuflarea, din moment ce Eryx a reușit cumva să o audă data trecută. Ce-i drept, atunci am fost furioasă și respiram greu, așa că poate sunt prea precaută.

— Sunt aproape ruinat! țipă Vander pe un ton ascuțit. Fata aceea i-a scris tatălui ei despre noi. Lordul Masis îmi vizitează frecvent birourile. I-a convins chiar pe toți asociații lui să nu mai apeleze la serviciile mele, deoarece acum neglijez să trec data pe documente și-mi trimit asistenții să se ocupe de sarcini care ar fi mai bine îndeplinite de mine.

— Liniștește-te, Vander! spune Eryx. Totul va fi bine.

— Nu mai am clienți! Toți au fugit la rivalii mei ca să se ocupe de afacerile lor!

— Mă voi ocupa de asta, îl asigură Eryx.

Nu-mi mai pot ține răsuflarea, așa că mă îndrept în vârfurile degetelor spre locul în care mi-am lăsat pantofii și mă încalț iute, inspirând din nou.

Cu un zâmbet larg, mă furișez spre apartamentul principal, pregătită să cotrobăi prin lucrurile impostorului.

Indiferent dacă servitorii sunt sau nu de partea mea, decid că situația ideală este să nu fiu văzută intrând în camerele falsului duce. Nu vreau să-mi imaginez concluziile pe care ei le-ar trage înainte să am șansa de a le dezminți. Gândul mă face să vomit. Prin urmare, intru în apartamentul ducesei, apoi mă apropii de ușa de legătură dintre dormitoarele noastre. Desigur, este încuiată, dar am o cheie-șperaclu care poate deschide orice încuietoare din conac. Să nu uităm că a fost al meu, până când Eryx și-a aruncat umbra otrăvitoare asupra locului.

Încăperea este... complet neschimbată. La fel de frumoasă și de perfectă precum am lăsat-o, cu excepția patului, a măsuței de toaletă și a altor piese de mobilier, care se află în camera pe care o ocup acum – și nu aici. Au fost înlocuite de mobilierul mai bărbătesc, dispus odinioară în apartamentul ducesei.

Și totuși, locul pare lipsit de viață, pentru că Eryx nu și-a lăsat deloc amprenta asupra sa. Pe de o parte, sunt ușurată că încăperea nu a fost pângărită, dar, pe de altă parte, este destul de trist. Două perechi de pantaloni. Majoritatea gentlemenilor ar leșina la acest gând.

Mă duc la cufărul din lemn de cedru pe care nu l-am remarcat ultima oară când am cercetat camera. Nu văd niciun lacăt și, după o privire aruncată înăuntru, găsesc o butelcuță amărâtă, o eșarfă roșie sfâșiată, o carte cu coperta deteriorată și paginile îngălbenite, intitulată *Aventurile Voletei Mavros*, și câteva medalii gravate cu numele lui Eryx.

Ei bine, se pare că măcar spunea adevărul despre anii petrecuți în armată. Citesc inscripțiile de pe pandantivele rotunde din alamă. *Pentru zel. Pentru curaj. Pentru istețime.*

Nu știu aproape nimic despre armată și despre diferitele onoruri acordate femeilor și bărbaților care au luptat pe front, dar medaliile ar fi impresionante...

Dacă nu le-ar fi primit Eryx. Mă întreb dacă sunt ca trofeele pentru copii oferite la petreceri. Toată lumea primește unul.

În timp ce mă ridic, îmi dau seama că nu sunt haine în cufăr. Doar obiecte personale. Verific garderoba, dar nu a fost umplută de la ultima mea vizită. Camera de baie este complet goală, lipsită de săpunuri, perie de păr sau cremă de ras, deși Eryx este întotdeauna bine bărbierit. Sau poate că nu-și poate lăsa barbă? O, va trebui să-l tachinez în legătură cu asta!

Examinez cuvertura de pe pat. Încă miroase a săpun de rufe. Nu disting niciun parfum bărbătesc. Nu pot să trag decât o

singură concluzie.

Ducele nu stă aici. A făcut atât de mult tam-tam ca să capete apartamentul principal, însă nu doarme în odăile lui. Nici măcar nu-și ține lucrurile aici, cu excepția unui cufăr.

Bun, asta ridică două întrebări noi.

De ce nu doarme aici? Și unde doarme de fapt?

Având în vedere că nu văd niciodată cai venind sau plecând, mă îndoiesc că are vreo iubită cu care se întâlnește pe undeva. În plus, nimeni întreg la cap nu ar accepta să stea în același loc cu acest bărbat oribil.

În acel moment, îmi trece prin minte un gând ciudat.

Eu sunt problema?

Nu vrea să fie în preajma mea? De parcă aș fi atât de dezagreabilă, încât nu poate suporta să doarmă la o ușă distanță de mine? Cu siguranță că nu poate fi asta explicația!

Dar din ce alt motiv ar evita să stea în cea mai confortabilă încăpere din conac? Dacă, într-adevăr, rozul în exces îi provoacă migrene, atunci ce-l împiedică să redecoreze? Nu au venit nici constructori, nici arhitecți. Nu e ca și cum ar avea vreun proiect în lucru.

Într-adevăr, ceva e foarte, foarte ciudat.

DUPĂ PLECAREA AVOCATULUI, mă năpustesc asupra lui Eryx.

— Ați avut o conversație plăcută?

Își masează fruntea cu degetul mare și arătătorul.

— Nu chiar.

— Minunat! Ce voia Vander?

— Eu l-am chemat.

— În acest caz, ce voiai *tu*?

— Asta nu te privește.

Sunt convinsă că tonul profund, chipul aspru și înălțimea impresionantă ar reduce la tăcere pe oricine altcineva – dar tot ce spune pare o provocare pe care trebuie să o accept.

— Dacă întâmpini probleme cu registrele contabile, îți pot oferi serviciile mele. La urma urmei, sunt mai mare și mai înțeleaptă decât tine.

De asemenea, trebuie să intru în acea cameră pentru a strânge mai multe informații despre Eryx. Iar dacă face o treabă lamentabilă cu registrele contabile – păi, nu pot permite așa ceva! Sunt banii mei.

— Sunt mai mult decât capabil să țin toată evidența contabilă, în ciuda acuzațiilor ridicole pe care le-ai făcut înainte

de sosirea mea.

— Singurul lucru ridicol *este* sosirea ta.

— Ai nevoie de ceva? mârâie el. Sau există vreun motiv pentru care îmi bâzâi ca o muscă la ureche?

Tonul meu glumeț devine serios.

— E și casa mea. Doresc să fiu informată cu privire la orice schimbare.

— În numele zeilor, omul a venit aici ca să vorbească despre *tine*, nu despre casă sau situația financiară!

— Despre mine?

— Da, grație viitoarei noastre Regine a Umbrelor, în cadrul contractelor de căsătorie se stipulează că se oferă zestre, înlocuind astfel prețurile de mireasă. Aveam nevoie de sfatul lui Vander cu privire la suma potrivită pentru tine.

Clipesc de câteva ori înainte să-mi găsesc cuvintele.

— Poftim?

Eryx mă țintuiește cu privirea.

— Ești o pacoste. Oriunde mă întorc, ești acolo. În sufragerie. În bibliotecă. Te plimbi pe domeniu. Stai în grădini. Ai un talent nefiresc de a fi exact acolo unde îmi doresc eu să fiu.

Serios? Înseamnă că acest bărbat se mișcă la fel de silențios ca un șoarece, deoarece nu l-am observat niciodată dând peste mine. De fapt, lucrurile stau complet invers. Și nu-mi schimb planurile doar pentru că el ocupă deja o încăpere în casă.

— Camerele din conac sunt foarte spațioase, spun. Există destul loc pentru amândoi.

Evident, nici mie nu-mi place să-l împart cu el.

— Nu sunt de acord și vreau să pleci din casa mea.

Îmi încrucișez brațele peste piept.

— E un conac, nu o casă. Și nu este *al tău*, ci *al nostru*.

— Numai până când te căsătorești. O problemă pe care intenționez să o rezolv cât de curând.

Pufnesc cu aroganță.

— Nu poți să mă căsătorești împotriva voinței mele. Nu ai o asemenea autoritate. Sunt o văduvă. Sunt stăpâna vieții mele.

— Da, nu mă refeream la ceva care să implice folosirea forței. Ofeream doar un stimulent.

— Un stimulent, repet prostește.

— Da, se pare că îți place foarte mult să cheltuiești bani. Așa că eu și Vander am purtat o mică discuție. La logodna cu

bărbatul ales de tine, îți voi acorda o zestre de zece mii de necos. Conform decretului Reginei Umbrelor, acești bani sunt pentru uzul tău personal, iar viitorul tău soț nu va avea niciun drept asupra lor. În plus, îți vei primi indemnizația lunară, așa cum este prevăzut în testamentul bunicului meu. Și dacă te căsătorești cu un nobil bogat, nu mă îndoiesc că poți negocia cu noul tău soț o indemnizație suplimentară. Tu vei fi căsătorită și bogată. Eu voi fi singur și fericit. Amândoi câștigăm.

Zece mii de necos. N-am auzit niciodată de o sumă atât de mare care să fie tranzacționată printr-un contract de căsătorie. De fapt, credeam că prețul de mireasă pe care tatăl meu l-a primit, mai exact șapte-mii-de-necos, a fost exorbitant.

Sunt uluită. Tânjesc cu lăcomie după sumă. Și totuși...

— De ce naiba îți dorești cu atâta ardoare să plec? îl întreb, profund jignită.

— Pentru că ești îngrozitoare, răspunde el, de parcă ar fi fost evident.

— O, *eu sunt* îngrozitoare! Și tu? Țâfnos și încruntat. Arogant și stupid. Prost îmbrăcat și fără maniere. Îți fluturi peste tot armele și ți i-ai făcut dușmani pe toți membrii personalului. Nimeni nu te vrea aici și, din moment ce există preocupări legitime cu privire la identitatea ta adevărată, se presupune că ar trebui să dai dovadă de mult mai mult tact, în loc să semeni discordie!

Eryx face un pas înainte, invadându-mi spațiul personal.

— Dacă ești atât de îngrijorată că nu sunt cine susțin că sunt, atunci de ce nu prezinți problema forțelor de ordine? Sau regelui? Fă ceva în privința asta, dacă ești atât de sigură că ai pus totul cap la cap.

M-a prins aici. Nu pot merge la rege, pentru că are încredere deplină în sora mea. Nu pot apela la forțele de ordine, pentru că nu vor risca să înfurie un bărbat într-o asemenea poziție de putere. Întotdeauna vor crede un duce în detrimentul unei ducese; de aceea trebuie să angajez un detectiv particular. Dar acest sălbatic mi-a confiscat toți banii!

Nu am nicio replică pe măsură, înfuriată după ce mi-a amintit că am fost lăsată fără alocație.

— Ascultă-mă! zice Eryx, iar vocea îi capătă un ton neobișnuit de blând. Având în vedere că nu sunt tatăl tău, nu sunt obligat să-ți ofer o zestre. Fac un gest mărinimos.

— Cum să nu! După ce tocmai ai spus că sunt îngrozitoare și că vrei să plec? Faci asta pentru tine!

— Bine, spune și glasul îi revine la normal. Fac asta pentru mine, dar nu poți nega cum planul meu te ajută și pe tine. Privește astfel situația: am grijă de interesele amândurora.

— Nu am niciun interes să mă recăsătoresc!

— Nu judeca prematur căsătoria. Nu se poate spune că te-ai ales cu cireașa de pe tort ultima oară, nu-i așa? De data asta, vei putea să-ți alegi partenerul. Probabil că poți avea pe oricine vrei. Am văzut teancurile de scrisori pe care le primești. Știu că ai opțiuni.

— Și acele opțiuni îmi vor fi luate în momentul în care mă voi căsători. Voi fi obligată să-mi ascult soțul.

— Dar vei fi bogată.

— Asta ai alege? Sclavie în locul libertății, pentru prețul potrivit?

Își înlătură părul lung din ochi.

— *Sclavie* nu este nici pe departe cuvântul potrivit.

— Atunci, ce zici de *prostituție*?

— Poftim?

— Asta aș da la schimb. Sex pentru bani.

— Nu-i aș...

— Oare? îl întrerup. Bărbații au nevoie de moștenitori pentru a-și transmite titlurile din generație în generație. Din acest motiv își iau soții. Altfel, s-ar mulțumi cu amante toată viața. O soție nu este decât un obiect, un trup pentru descendenții lui.

Eryx tace pentru o clipă.

— Nu mi-am pus problema în felul ăsta.

Sunt absolut șocată că și-a luat un moment pentru a-mi lua măcar în considerare cuvintele. Dar apoi adaugă:

— Atunci, găsește un bărbat pe care *tu* îl dorești! Fii în avantaj! Îndrăgostește-te! Schimbă regulile jocului!

— O, trebuie doar să găsesc un bărbat sexy, atâta tot? Ce se întâmplă când deschide gura? Zău, parcă n-ai întâlnit niciodată un bărbat!

— Trebuie să-ți reamintesc că plăteai pentru a te bucura de compania unui bărbat? Dacă ai găsit unul tolerabil, atunci cu siguranță o poți face din nou, numai că, de data asta, alege un nobil care nu are nevoie de nimic de la tine.

Frustrată, scrâșnesc din dinți.

— Am plătit pentru compania *mai multor* bărbați și au fost tolerabili numai pentru că i-am plătit să fie așa!

Eryx închide ochii timp de fix treizeci de secunde, de

parcă ar vrea să-și închipuie că nu mai sunt aici. Când își ridică pleoapele, pare mai calm. Se uită peste capul meu când spune:

— Vei fi din nou fericită. De data asta va fi diferit. Acum ai controlul deplin asupra curtării tale. Poți refuza pe oricine.

— Credeam că am făcut-o deja, pentru că îți refuz oferta. N-am nevoie de zestrea ta. Nu o vreau.

Mâinile i se încleștează în pumni, iar ochii lui îi găsesc imediat pe ai mei.

Fac un pas înapoi.

Pentru că, pe lângă faptul că pare gată să lovească ceva, ochii lui și-au schimbat culoarea. Au trecut de la căprui la un chihlimbariu-intens.

Și strălucesc.

— Cincisprezece mii, spune el.

— Poftim?

— O să o măresc la cincisprezece mii de necos. Zestrea ta.

Într-un final îi procesez cuvintele, incapabilă să mă uit în ochii lui.

— Nu!

— Douăzeci. E oferta mea finală.

Douăzeci de m... E o sumă fără precedent! E mai mult decât exorbitantă.

Mă simt jignită.

— De ce mă urăști atât de mult? cer să știu.

— Nu te urăsc.

— Minciuni! Dai buzna în casa mea. Îmi furi camera, deși nu dormi acolo. Îmi furi banii, deși nu ai nevoie de ei. Mi-ai concediat jumătate din prieteni, ai lăsat reședința într-o dezordine de nedescris. Acum vrei să scapi de mine, ademenind pe altcineva să mă ia de pe capul tău, doar ca să poți avea acest conac uriaș pentru tine. Te-am nedreptățit într-un mod flagrant, de care nu sunt conștientă?

— Nu are legătură cu tine.

— Faci toate astea pentru că bănuiesc adevărul? Că nu ești cine pretinzi că ești. Pentru că-ți pot scoate la lumină secretele întunecate?

Eryx își ferește privirea, cu corpul încordat precum coarda unui arc. Îmi țin răsuflarea pentru câteva bătăi de inimă, așteptând să văd cum va reacționa în continuare.

Când se întoarce cu fața spre mine, ochii i-au revenit la normal.

— Pentru că îmi doresc să fiu singur.

CAPITOLUL 9

Nu mai există niciun dubiu.

Până acum, am considerat-o o iluzie optică. Dar cu câteva secunde în urmă? De la o distanță de câțiva pași, i-am văzut ochii schimbându-și culoarea de la căprui-închis la chihlimbariu strălucitor și înapoi la căprui.

Eryx ascunde ceva mai mult decât înșelătoria prin care mi-a furat moșia. Nici măcar nu pot începe să exprim în cuvinte ce ar putea fi. Poate că ar trebui să fiu înfricoșată, dar misterul mă atrage așa cum un val răspunde la chemarea lunii. Îi *voi* da de capăt, indiferent ce dezvăluie adevărul.

Îmi dau seama că toate presupunerile mele inițiale sunt greșite. Concedierea servitorilor, alungarea bărbaților responsabili cu renovarea casei, tentativele de a scăpa de mine – nu a luat deciziile astea doar pentru a mă enerva.

Ci pentru a îndepărta cât mai mulți oameni de el. Spunea adevărul cu o clipă în urmă, când a susținut că nu are legătură cu mine. Are legătură cu el. Există ceva despre persoana lui – ceva ce nu vrea să fie descoperit de alții. Are nevoie de cât mai puțini oameni la moșie pentru a-și păstra secretul. Cumva, „valeții" lui sunt implicați. Îi cunosc taina și-l ajută să o ascundă. De asta sunt sigură.

Înainte să decid ce să fac cu noile informații, sosește o scrisoare de la tata:

Draga mea fiică,

Îți mulțumesc că mi-ai spus despre noul duce. Situația e foarte surprinzătoare și suspectă. L-am constrâns atât cât am putut pe Vander în speranța de a obține o mărturisire, dar nu mai pot face nimic. Am încercat să-i scriu surorii tale, dar bănuiesc că-mi arde scrisorile înainte să le citească măcar. Nu vom primi niciun ajutor din partea ei.

Nu sunt sigur de ce m-am obosit să-ți spun asta. E clar că nu-ți faci griji în privința noului duce, dar eu îmi fac griji în privința ta. Nu

știm nimic despre acest bărbat, iar el se pare că profită de tine, împiedicându-te să ai acces la banii răposatului tău soț.

Pot să-ți propun să iei din nou în calcul opțiunea căsătoriei? Dacă-ți găsim un alt soț bogat, de data aceasta unul care nu va muri prea curând, ~~îmi~~ ne putem asigura mai bine viitorul. Am întocmit o listă cu câțiva pretendenți corespunzători. Acum ești văduvă, așa că va trebui să te ocupi singură de acest aspect, dar am încredere deplină în tine că vei reuși să-ți găsești un nou soț.

Tatăl tău iubitor,

Sergios Stathos, lordul de Masis

Arunc scrisoarea și lista de nume în șemineu, ca să fie arse. Știam că tatăl meu nu poate face nimic pentru a mă ajuta să scap de duce. Aveam nevoie doar să-l îngrozească puțin pe Vander, ceea ce a și reușit, motivat de propriile interese egoiste, ca de obicei.

Nu-mi pot imagina cum ar reacționa dacă ar afla că falsul duce mi-a oferit douăzeci de mii de necos ca să mă recăsătoresc. Probabil că i-ar săruta cizma bărbatului.

La fel ca-ntotdeauna, singura persoană pe care mă pot baza pentru rezolvarea problemelor sunt eu însămi. Mi-am notat trei lucruri pe lista de sarcini:

1. Să strâng bani pentru a angaja un detectiv particular care să găsească dovezi ale înșelăciunii lui Eryx.
2. Să descopăr secretul lui Eryx.
3. Să aflu unde doarme noaptea.

Dacă pot dovedi legal că Eryx este un impostor, pot scăpa de el. Dacă îi aflu secretul, pot să-l șantajez și să scap așa de el. Pentru a fi mai sigură, ar trebui să bifez ambele sarcini. Și sunt convinsă că misiunea numărul trei îmi va oferi informațiile necesare pentru reușita misiunii numărul doi.

Mă plimb prin conac, verificând toate camerele de oaspeți în căutarea unor semne lăsate de un bărbat încrezut și perfid. Din moment ce conacul este uriaș, îmi ia mai bine de o oră, dar nu găsesc nimic. Nici cearșafuri sau haine mototolite, nici orice altceva care să-mi dea de înțeles că vreo încăpere este ocupată.

Îmi trece prin minte un gând dezagreabil, așa că încerc să obțin răspunsuri de la doamna Lagos.

— A făcut cineva curățenie în camerele libere din aripile servitorilor?

— Cu siguranță, Excelență. Deși ducem lipsă de personal, nu lăsăm dezordine sau mizerie.

— Nu puneam la îndoială hărnicia membrilor personalului. Sunteți cu toții minunați. Mă întrebam doar dacă există o cameră care ar fi trebuit să fie liberă, dar nu a fost?

Doamna Lagos își înclină capul într-o parte.

— Nu.

Am încredere în ea, așa că îi împărtășesc ce am descoperit.

— Ducele nu doarme în apartamentul principal. Încerc să-mi dau seama unde fuge noaptea. Li s-a ordonat servitoarelor să facă curat în alte aripi?

— Dacă doarme în altă parte decât în apartamentul principal, personalul nu a fost informat în privința asta. Crezi, adaugă ea, palidă la față, că există un loc plin de mizerie în conac, care trebuie curățat? Oare ar fi bine să-l întreb...

— Nu! zic repede. Nu-l deranja pe duce în legătură cu asta. Dacă ar fi vrut să fie luate măsuri, sunt sigură că ți-ar fi spus. Încep să bănuiesc că nu vrea ca cineva din conac să știe unde și-a făcut vizuina.

— Vizuina?

Dau din cap.

— Ca un viezure irascibil.

Doamna Lagos își acoperă gura, încercând să-și ascundă chicotele.

POATE CĂ NU am aflat unde doarme Eryx noaptea, dar n-am nici cea mai mică îndoială că voi găsi ceva util în birou. Dar e greu de spus când nu sunt înăuntru el și „valeții" lui. În niciun caz nu pot fi prinsă cât îi scotocesc prin lucruri.

Așa că aștept momentul potrivit.

Între timp, mă îndrept spre bibliotecă.

Port cea mai confortabilă rochie de zi din garderobă, de un roz atât de pal, încât ar putea fi confundat cu alb. În loc să fie croite strâns, mânecile sunt largi, lungi cât trei sferturi din brațul meu. În partea de sus a mânecilor și de-a lungul fustei au fost cusute panglici în formă de trandafiri, cu florile înșiruite aleatoriu în cascadă. Azi am părul strâns în creștetul capului și am preferat să nu îmi pun cercei. Sau să mă machiez. Sunt doar eu.

Am terminat deja următorul roman propus pentru clubul de carte și i l-am dat lui Damasus ca să-l citească. Ne întâlnim abia peste o săptămână, așa că am timp din belșug să aleg și să termin o carte nouă. Din moment ce starea de spirit îmi

influențează preferințele literare, nu-mi planific dinainte ce urmează să lecturez.

Dar astăzi... caut o carte anume. *Aventurile Voletei Mavros.*

Îmi trec ușor degetele peste rafturile alfabetizate, în căutarea numelui de familie al autorului. Când îl găsesc, scot cartea apucând-o de cotor. E același volum pe care l-am descoperit în cufărul din lemn de cedru al lui Eryx, deși acest exemplar este nou și, mai mult ca sigur, nu a fost răsfoit de la cumpărare. Nu pot fi sigură dacă l-am achiziționat sau dacă a existat deja în colecția răposatului duce. Nu contează.

Ținând cont că Eryx este un bărbat cu puține lucruri personale, cartea are, mai mult ca sigur, o însemnătate deosebită pentru el.

O iau și mă aventurez în afara conacului pentru a găsi un loc de citit, mulțumindu-mă cu foișorul din inima labirintului neterminat din garduri vii. Cel puțin această structură a fost dusă la bun sfârșit înainte ca plantarea să fie oprită brusc. Muncitorii au clădit mai întâi foișorul, astfel încât să nu fie nevoiți să transporte materiale de construcție printr-un labirint ca să ajungă la destinație.

Sub ornamentul vopsit în alb se află o bancă. Aleg o pătură din compartiment, o scutur de praf și mă așez confortabil. Apoi încep să citesc.

Povestea debutează când Voleta are șase ani. E o fată sălbatică, o rebelă care nu ține cont de ce i se spune și dă mereu de bucluc. Se gândește să se cațere în cel mai înalt arbore de pe moșia întinsă a tatălui ei, doar pentru a-și da seama că nu are idee cum să se dea jos. Se furișează noaptea în bucătării,

dărâmă un recipient cu făină și reușește să se acopere din creștet până în tălpi cu pudra albă, lăsând în urmă o serie de pași până în camera ei. În dogoarea verii, nu are răbdare să-și pună hainele de înot și sare în râu, ignorând avertismentele guvernantei. Faldurile grele ale fustei o trag spre fund, până când este salvată de adulta desemnată să o supravegheze.

Sunt și momente fericite. Salvează un pisoi abandonat pe străzile aglomerate. Se joacă de-a costumatul cu fratele ei mai mic. Se urcă pe calul tatălui ei și se preface că preia conducerea unei cavalerii. Pe măsură ce anii trec, Voleta nu-și domolește firea sălbatică, însă învață din greșelile ei.

Luând în considerare lipsa romantismului sau a unei aventuri palpitante, nu-i o lectură pe gustul meu, dar e o

poveste drăguță pentru un copil.

Mă derutează faptul că Eryx are un exemplar. Poate că al lui are valoare sentimentală, ca butelcuța ciobită sau eșarfa aceea. Butelcuța, presupun, este din perioada petrecută în armată. Iar eșarfa? Poate că-i un dar de la o iubită? Apoi, amintindu-mi că acesta este Eryx, mă corectez. O rudă de sex feminin. A spus că este orfan, așa că poate i-a aparținut mamei lui.

Termin cartea în câteva ore, cu membrele amorțite pentru că am stat în aceeași poziție. Îmi întind brațele deasupra capului, apoi mă ascund sub balustrada de la marginile foișorului.

Eryx străbate cu pași apăsați domeniul moșiei, mergând în una dintre „plimbările" lui. De obicei, Dyson și Argus ori îl însoțesc, ori rămân la conac în timp ce Eryx pleacă de unul singur. Dar astăzi, în fața conacului oprește o trăsură, iar cei doi acoliți se urcă în ea, Dyson cu entuziasm chiar.

Se pare că în sfârșit se bucură de o ieșire în oraș. Asta e șansa mea!

Aștept ca toată lumea să-și vadă de drum înainte să mă întorc repede în conac. Trec doar pe lângă câțiva servitori, care fac o reverență sau o plecăciune, ținându-se aproape de pereții coridoarelor pentru a-mi permite să mă mișc în voie. Când ajung la ușa dorită, îmi folosesc cheia-șperaclu pentru a intra în cameră.

Încep cu biroul, unde răsfoiesc toate pergamentele împrăștiate pe suprafața de lemn. Găsesc chitanțele pentru toate achizițiile mele într-o grămadă, iar corespondența adunată în alt teanc. În sertare sunt și mai multe hârtii: începuturile unor scrisori, ciorne cu frânturi de formule matematice, pe care Eryx pare să le fi folosit pentru a se ocupa de contabilitate. Constat cu încântare că numerele sunt corecte când le compar cu registrele.

E o muncă plictisitoare, să fiu atentă la fiecare cuvânt în parte, majoritatea dintre ele fiind neînsemnate. Totuși, găsesc o scrisoare interesantă din partea avocatului:

Excelență,

Am făcut modificările despre care am vorbit. Cred că vei descoperi că totul este în ordine la sosirea ta.

Mai există o problemă pe care nu am reușit să ți-o aduc în atenție, pentru că mi s-a părut nesemnificativă. Bunicul tău a lăsat în

urmă o soție, dar cred că ducesa văduvă îți va da impresia unei persoane cât se poate de docile. E o ființă mică și liniștită și, scuză-mă că spun asta, complet bătută în cap. Nici măcar nu vei observa că-i prin preajmă, așa că te rog să nu eziți să mergi până la capăt cu ce am discutat din cauza existenței sale.

Slujitorul tău credincios,

Simonides Vander

Deci a pus la cale un plan cu Eryx înainte să-mi fure banii. Scrisoarea nu-mi dezvăluie nimic nou, dar descrierea pe care mi-o face Vander tot mă înfurie.

Identific câteva aluzii care s-ar putea dovedi incriminatoare. *Să nu eziți să mergi până la capăt cu ce am discutat*. Sau *modificările despre care am vorbit*. S-ar putea referi la faptul că Vander a schimbat testamentul. Și poate se teme că Eryx va ezita să meargă până la capăt cu complotul lor. Dar formularea e mult prea vagă pentru a dovedi propriu-zis ceva. Un inspector-șef ar râde de mine, dacă i-aș prezenta așa ceva. Reticența lui Eryx de a merge până la capăt și de a-și însuși titlul nobiliar ar putea avea de-a face doar cu rădăcinile lui de om sărac și cu lipsa dorinței de a deveni duce. *Modificările* menționate ar putea fi pur și simplu niște sume mici pe care Eryx a vrut să le transfere dintr-un cont în altul.

Deschid sertarele și sortez și mai multe scrisori, sperând să găsesc ceva cu adevărat incriminator. Abia când ajung la fundul ultimului sertar dau peste o bucată de hârtie mototolită într-o minge mică. Pergamentul este simplu, fără adresă sau semnătură. După ce-l netezesc cât pot de bine, îl citesc.

Am auzit că mai nou te numești duce. Nu știam că un șobolan de șanț ar putea urca atât de mult în rang. Ce sistem fițos de clase sociale aveți acolo, în Naxos!

Pe pergament este o pată maronie, ca și cum cineva ar fi scuipat pe hârtie. Îmi îndepărtez cu grijă degetele, apoi citesc în continuare.

Mi se pare că acum ai acces la o grămadă de bani. După ce mi-ai făcut, îmi ești dator. Am înțeles că încă nu ai fost recunoscut oficial drept duce în fața regelui. Se pare că te afli într-o situație periculos de precară. Ar fi mare păcat dacă anumite informații ar fi scoase la iveală înainte ca titlul să-ți fie oficializat – sau după, dacă mai are vreo importanță.

Vreau cinci sute de necos până la sfârșitul lunii. Voi scrie

mai jos adresa la care poți lăsa banii. E o plăcere să fac afaceri cu tine. Te voi contacta din nou, cât de curând, prietene.

Citesc de două ori scrisoarea, doar pentru a mă asigura că-mi amintesc toate părțile importante.

La început, trebuie să-mi rețin un chicotit. Eryx este șantajat. Dar revin destul de repede cu picioarele pe pământ, pentru că asta înseamnă că altcineva încearcă să-și pună mâinile murdare pe banii *mei*.

Aproape că mă copleșește dorința de a-l înfrunta pe Eryx și de a-i porunci să-mi spună ce a făcut, dar o sting ca pe o lumânare. Trebuie să acționez inteligent. Are această scrisoare vreo legătură cu motivul pentru care Eryx se furișează de pe proprietate, în momente aleatorii, pe parcursul săptămânii? Există vreun complot mai mare decât acela de a-mi fura totul? Orice ar fi, trecutul pare să-l fi ajuns din urmă.

Dar am găsit pergamentul îngropat și mototolit pe fundul unui sertar. Evident, Eryx nu intenționează să plătească această persoană, altfel ar lăsa suma la adresa menționată.

Deodată, spatele îmi devine la fel de drept ca o tijă, iar un gând nou îmi ia cu asalt mintea.

Șantajistul...

Dacă s-ar găsi biletul, dacă s-ar afla că cineva încearcă să profite de duce...

Ar fi suspectul principal, în eventualitatea în care i s-ar întâmpla ceva lui Eryx...

Dacă se ajunge la asta, l-aș putea ucide pe falsul duce și să am un țap ispășitor.

Pun scrisoarea la loc în ascunzătoare și ies din birou, încuind din nou ușa în urma mea. Dacă fusta lungă mi-ar permite să țopăi de fericire, aș face-o.

Văd luminița de la capătul tunelului. Dacă trebuie să recurg la o măsură disperată, pot scăpa basma curată. Mai mult decât atât, se pare că oricine a trimis scrisoarea de șantaj deține informații care l-ar putea incrimina pe Eryx. Mă întreb dacă are vreo legătură cu ochii lui strălucitori? Nu contează, poate șantajistul îl va demasca pe Eryx înainte să fiu nevoită să depun vreun efort.

Sunt aici pentru a urma cea mai sigură cale posibilă ca să obțin tot ce-mi doresc. Pot gândi pe termen lung și să evit comiterea unui crime, dacă nu cumva n-am de ales.

În plus, scrisoarea mi-a dat o idee, iar acum știu cum să

obțin banii necesari de la Eryx pentru a plăti onorariul detectivului particular.

ERYX IESE TÂRZIU din pădure și ratează ora cinei. Ochii i se măresc când mă găsește la masa din sufragerie, în mod clar uimit că-l aștept, având în vedere că nu o fac niciodată. Cina se servește la șase fix. În principiu, dacă pot evita să-i văd fața, profit de ocazie.

— Ducesă, ce faci?

— Te aştept, fireşte.

Se uită la scaunul lui, cercetându-l din mai multe unghiuri înainte să ia loc.

— M-am gândit că poate ai pus un ac pe el sau așa ceva.

— Nu-i o idee rea. Voi încerca să o țin minte pentru data viitoare.

Își dă ochii peste cap, apoi se năpustește asupra mâncării.

— Ce vrei? mă întreabă cu gura plină.

Dezgustător!

— Am o propunere pentru tine.

— O propunere? repetă el, mijindu-și ochii, bănuitor.

— Mi-am dat seama că ne putem ajuta unul pe altul.

— Să înțeleg că te-ai gândit să accepți zestrea generoasă pe care ți-am oferit-o?

Mă străduiesc din răsputeri să nu mă încrunt la menționarea ideii lui.

— Nu. Mi-am amintit că încă nu ai fost recunoscut oficial drept duce înaintea regelui. Desigur, dacă nu cumva ai reușit să mergi pe jos până la palatul regal într-una dintre micile tale drumeții?

Ia o gură de apă, cu ochii ațintiți în continuare asupra mea. Evident, i-am trezit interesul.

— Am mai spus că regele urmează să devină cumnatul meu, continui. Aş fi dispusă să pun o vorbă bună pentru tine, în public, astfel încât să-ți cresc șansele de a-ți însuși titlul nobiliar fără probleme.

L-am surprins. Îl trădează tăcerea.

Și *chiar* ar fi surprinzător, dacă aş avea vreo intenție să mă țin de cuvânt. Nu, Eryx Demos va fi ori în închisoare, ori mort înainte să fiu nevoită să-i fac o asemenea favoare.

— În schimbul a ce? mă întreabă în cele din urmă.

— Vreau ca alocația să-mi fie imediat restituită și dublată, așa cum mi-ai oferit cu atâta generozitate.

Eryx își pune mâinile pe brațele scaunului și mă scrutează

fățiș.

— Unde și când, mai exact, ai pune această vorbă bună pentru mine, în public?

— Nunta surorii mele se apropie rapid. Pe lângă faptul că toate persoanele importante vor fi prezente, regele va fi, mai mult ca sigur, într-o dispoziție bună. Cred că acesta va fi momentul ideal.

Un zâmbet larg apare treptat pe buzele lui Eryx.

— S-a făcut. Voi aranja ca banii să fie depuși într-un cont pentru tine. Mai dorești ceva? mă întreabă când nu mă ridic imediat de la masă.

— Să pretindem, pentru o clipă, că te scald în laude în fața întregii nobilimi, iar tu ai toate documentele necesare pentru a-ți dovedi identitatea.

— *Chiar* am toate documentele necesare.

— Fie, însă nu te vor ajuta într-o prea mare măsură, dacă te prezinți la nuntă comportându-te ca un animal.

— Revenim atât de repede la insulte? mormăie el.

— Dacă o să stai așa cum o faci de obicei, lăsându-te pe picioarele din spate ale scaunului, nu numai că vei fi exclus din societate, dar mă îndoiesc că vei reuși măcar să obții o audiență la rege.

— Ești melodramatică.

Eryx își îndreaptă din nou atenția asupra mâncării.

— Nu, nu sunt. Odell Vassos n-a mai fost primită la evenimente după ce a ieșit în public cu o rochie atât de demodată, încât era purtată de fetele din clasa muncitoare. Presupun că ai crezut că poți să porți la nuntă una dintre cele două perechi de pantaloni?

Nu răspunde.

— Indiferent cine susții că ești, se vede cu ochiul liber că nu ai fost crescut pentru a fi nobil. Sau, dacă ai fost, ți-ai ieșit complet din mână. Mai avem două luni până la nuntă. Lasă-mă să te ajut să te pregătești pentru eveniment.

Să petrec mai mult timp cu el va fi îngrozitor, dar n-am de ales. Voi afla secretul ochilor lui strălucitori.

— În schimbul a ce? repetă el întrebarea, mijindu-și iar ochii.

Mă uit în jos, la unghiile mele de o formă impecabilă.

— Sunt o femeie ocupată. Timpul meu costă bani. Vreau trei sute de necos pentru lecții și ca să te ajut să-ți înnoiești garderoba. În plus, mă vei lăsa să-i reangajez pe servitorii care

nu și-au găsit încă locuri noi de muncă și-mi vei permite să termin renovarea moșiei. Și – fac o pauză ca să trag aer în piept – mă mut înapoi în apartamentul principal, din moment ce, în mod clar, nu stai acolo.

Tace pentru un moment ireal de lung.

— Îți voi da cinci sute de necos și vom uita de renovare și de servitori.

— *Trei sute*. Doar cinci servitori nu și-au găsit încă un loc de muncă. Și moșia nu poate rămâne în continuare în starea asta de dezordine. Ce se întâmplă dacă regele și viitoarea regină ar dori să vină în vizită? Crezi că le vei câștiga bunăvoința dacă văd locul într-un asemenea hal?

Îmi cercetează fața, ca și cum ar căuta vreun vicleșug ascuns. Spre deosebire de prima ofertă, aceasta este reală. Va trebui să-l ajut, dar e un sacrificiu necesar. Trebuie să fac rost de bani pentru a-l plăti pe domnul Tomaras.

— Poți renova câte *un* lucru pe rând. Muncitorii nu au voie să părăsească spațiul desemnat de lucru. Nu vreau să mă trezesc cu o sută de oameni în plus în conac, la orice oră din zi sau noapte.

— Și servitorii?

— Fie! Reangajează-i pe cinci dintre ei.

— Atunci, rămânem la suma de trei sute de necos. O vreau în contul meu până mâine, împreună cu prima mea indemnizație. De asemenea, mă mut imediat înapoi în camera mea de drept.

Eryx clatină din cap, luând încă o îmbucătură din cină.

— Cum de Vander te-a crezut vreodată prostănacă? Ești mai vicleană decât o vulpe.

— Poate că Vander este cel prostănac.

— Poate că ai dreptate. Știi, ducesă, cred că n-am vorbit niciodată atât de mult fără să apară motive de nemulțumire sau răzvrătire.

— Dacă vei continua să te comporți ca un bărbat rezonabil, cred că am putea să o ținem tot așa. Bun, mâine-dimineață ne ducem în oraș! Ai bani de transferat, apoi mergem la cumpărături. E timpul să deții a treia pereche de pantaloni.

CAPITOLUL 10

Adoua zi dimineață, la revărsatul zorilor, îl conduc pe Eryx la croitor, unde ne uităm la nenumărate mostre de țesături.

— Ce zici de acesta? îl întreb, arătând spre brocartul roz-închis.

Eryx se uită urât la mine.

— Știi foarte bine ce părere am despre roz.

— Nu, știu ce părere ai despre nuanța trandafir-pal. Asta e magenta. Una complet diferită.

— Numește-o cum vrei, tot îngrozitoare e. Fără roz!

Croitorul, domnul Asker, îi ordonă unui asistent să ia îndată materialul. Într-un colț al atelierului, Argus și Dyson stau în tăcere, fără să ne scape din ochi.

— Atunci, ce zici de albastru? îl întreb, indicând o mostră de țesătură viu-colorată.

— Ți-am spus, nu-mi doresc să arăt ca un păun.

Zeii să mă ajute!

— Asta poartă bărbații. Și e la modă. Nu te pot ajuta dacă refuzi să fii rezonabil.

Eryx se întoarce spre croitor.

— Nu ai nimic mai întunecat? Sau mai puțin colorat? Sau care să corespundă ambelor cerințe?

— Cu siguranță, Excelență, răspunde domnul Asker.

Pocnește din degete la asistenții lui, care se reped spre încăperile din spate după mai multe țesături.

Mă așez pe cel mai apropiat scaun, amintindu-mi de expresia domnului Asker când am intrat în croitorie. De neprețuit! Aversiunea față de jacheta din piele și hainele muncitorești ale lui Eryx! A trebuit să mă abțin să nu râd.

Când se întorc asistenții domnului Asker, ni se prezintă pe rând mai multe nuanțe de negru, maro și cenușiu-închis. Eryx se luminează la față.

— Nu! spun.

— Da! zice el. Acum e mult mai bine.

— Dacă îți schimbi garderoba, nu poți să ai pretenția ca toate hainele să fie croite din numai trei mostre de țesătură!

Toată lumea va crede că porți aceeași ținută în fiecare zi. Nu e adecvat pentru un duce. Ai nevoie de culoare. Ai nevoie de varietate. Tonurile astea sunt șterse. De ce mă mai aflu aici, dacă ai de gând să ignori tot ce spun?

În căutarea unui aliat, Eryx îl întreabă pe croitor:

— Ce părere ai, domnule Asker?

— Deși aș putea să vă creez câteva ținute adecvate din culorile alese de dumneavoastră, răspunde domnul Asker prudent, mă tem că ducesa are dreptate când afirmă că alți curteni vor crede că purtați adesea aceeași ținută, dacă exagerăm cu aceste mostre. Sunt șanse foarte mari să ieșiți în evidență și să fiți subiect de bârfă.

— De parcă nobilii spilcuiți nu vor bârfi oricum despre întoarcerea lui, zice Dyson.

— Trebuie să te integrezi, intervine Argus.

— Știu, bombăne Eryx.

— Dacă îmi permiteți, vă pot propune un compromis, Excelențele Voastre? întreabă domnul Asker.

— Chiar insist să o faci! răspunde Eryx.

Croitorul pleacă să aducă mai multe materiale cu asistenții lui, iar eu îmi pun picior peste picior, menținându-mi spatele drept pe scaun. Îl studiez cu interes pe falsul duce.

— Îți vom corecta postura, îi spun.

— Postura?

— Stai gârbovit și ai o expresie prea severă chiar și când te relaxezi. Nimeni nu va dori să se apropie de tine dacă arăți ca un morocănos.

— Oare curtenii ar prefera să afișez un zâmbet fals?

— Nu știu. Lasă-mă să-l văd!

Își ridică buzele – și e cel mai tulburător lucru pe care l-am văzut vreodată. Ca o grimasă cu buzele arcuite în sus.

— Nu, cu siguranță nu-i o îmbunătățire, spun. Chiar nu reușești să te porți mai natural?

— Așa arăt când mă port natural.

— Ei bine, nu-i o înfățișare potrivită când sunt și alții de față.

Eryx îmi întoarce spatele.

— Nu te bosumfla! Vom exersa.

Pur și simplu mă gândesc cu groază la lecțiile viitoare, de altfel singura soluție care mi-a venit în minte pentru a face rost de banii de care aveam nevoie. Nu mă îndoiesc că Eryx mi se va împotrivi până la final, însă nu știu cât pot îndura din

această apropiere forțată.

Cel puțin Eryx a transferat suma pe care i-am cerut-o – și nu cred că altcineva a observat că Kyros s-a făcut nevăzut, trimis în vizită la domnul Tomaras cu onorariul cerut.

Lucrurile au început în sfârșit să se pună în mișcare!

Gândul trebuie să fie îndeajuns pentru a mă ajuta să rezist până la finalul zilei.

Când se întoarce croitorul, ne prezintă pe mesele din fața noastră o varietate de țesături.

— Acestea ar putea contribui la extinderea opțiunilor ducelui, Excelență.

Sunt impresionată. Domnul Asker a găsit materiale care îmbină tot ce-i mai bun din indicațiile noastre, astfel încât să fie pe gustul amândurora. Brocart negru-aprins, cu model în fir de argint. Albastru-bleumarin cu note de bronz. Cenușiu cu un luciu verde-stins. Tonuri de maro însuflețite prin cusături violet. Mostre întunecate, dar intense, cu tușe subtile de culoare. De bun-gust, dar puțin sobre. Nenumărate opțiuni, la care nici măcar Eryx nu poate strâmba din nas.

— Da, acestea sunt exact ce căutăm, spun.

Eu și croitorul ne întoarcem la unison spre Eryx.

— Prea bine, zice el. Dar fără roz! Le voi lua pe...

— Pe toate! termin în locul lui, ca nu cumva să spună că-și dorește doar două seturi de veșminte. Avem nevoie de ținute formale complete, inclusiv cămăși, jachete, veste, cravate și pantaloni eleganți de costum. De asemenea, va avea nevoie de haine de zi, pentru evenimente mai puțin formale, precum și de ținute de seară, pentru când își va lua în primire rolul de gazdă.

Fără să aștept vreo contribuție din partea lui Eryx, fac câțiva pași în față pentru a-l ajuta pe domnul Asker să potrivească materiale pentru diferite ținute. După ce îi ia măsurile lui Eryx, croitorul ne informează că hainele vor fi gata în trei săptămâni.

Când ieșim din magazin, Eryx mă întreabă:

— Încotro acum?

— La pantofar. Vei avea nevoie de încălțări care să se potrivească perfect cu noile ținute.

— Am...

— Deja o pereche. Da, știu. Și poți purta perechea respectivă după pofta inimii, în timp ce hoinărești pe domeniul moșiei într-una dintre drumețiile tale furtunoase. Dar în înalta societate, vei purta doar ce consider eu potrivit.

Eryx își strânge atât de tare pumnii, încât i se albesc încheieturile degetelor. Îi urmăresc îndeaproape ochii, dar nu întrezăresc nicio schimbare.

Deodată, Dyson face un pas înainte, parcă pregătit să intervină. Oare crede că ducele chiar m-ar putea lovi? M-am gândit că, dacă ar fi fost un bărbat violent, m-ar fi rănit deja fizic până acum. Argus pune o mână pe umărul tovarășului său și-l trage înapoi. Mă uit întrebător când la unul, când la altul, apoi privirea mi se fixează din nou asupra falsului duce.

— Putem termina cu toate astea chiar acum, îi reamintesc. Dacă preferi să părăsești moșia și să mă lași să-mi reiau rolul de unică proprietară a ducatului, o putem lua pe drumuri diferite, fiecare în tihna lui.

Își forțează mâinile să se relaxeze.

— Nu. La pantofar! Trebuie să participăm la nuntă. Îmi fac speranță că ai putea întâlni pe cineva care îți place. Douăzeci de mii de necos te așteaptă doar pe tine.

— De ce nu încerci să-ți ții respirația până când îi accept?

DUPĂ CE NE ÎNTOARCEM din oraș, îl aștept nerăbdătoare pe Kyros în camerele mele. Când sosește, s-a înserat deja de câteva ore, însă tânărul nu pare deloc obosit.

— Mi-am îndeplinit cu succes sarcinile, Excelență, mă pune el la curent. Am reușit să trimit ofertele de reangajare imediată, iar domnul Tomaras spune că va începe imediat să lucreze la caz și că-ți va prezenta un raport cât se poate de curând.

— Perfect! Sper că știi cât de mult apreciez loialitatea ta față de mine, Kyros.

— E o plăcere să te servesc.

Chiar și așa, îi dau ceva în plus, punându-i o monedă în mână. Pumnul i se închide și-mi prinde ușor degetele, lipindu-le de palma lui. Surprinsă de atingere, îmi ridic privirea, cu o întrebare în ochi.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Sandros și ceilalți. Cu adevărat. Știu că... vizitatorii tăi te făceau fericită, dar... mă tot întreb dacă există altcineva care te-ar putea face mai fericită? Cineva care nu a avut și nici nu are nevoie să fie plătit, pentru că prezența ta este o răsplată suficientă.

Cuvintele în sine sunt nevinovate, dar dorința pătimașă din ochii lui vorbește despre cu totul altceva.

— Doar ceva de luat în considerare, Excelență, continuă el. Nu voi mai deschide subiectul. Sunt și voi fi mereu

prietenul și slujitorul tău devotat.

Îmi dă drumul și dispare în capătul coridorului. Am rămas în picioare, cu mâna încă întinsă și răsuflarea prinsă în gât.

A fost o invitație, fără nicio urmă de îndoială.

Dar din partea lui Kyros?

Asta nu înseamnă că nu am remarcat cât este de atrăgător. Dar este servitorul meu și se bazează pe mine pentru a-și primi salariul – sau, mai bine zis, o făcea înainte de sosirea lui Eryx. Nu m-aș fi gândit niciodată să întrec măsura.

Dar oare se mai poate spune că întrec măsura, dacă nu sunt eu cea care propune aranjamentul?

Aș putea fi fericită cu Kyros... cred. Nu este prietenia temelia perfectă pentru o relație romantică? Dacă mă gândesc mai bine, faptul că-i servitorul meu este de preferat. În relația noastră, voi fi mereu cea cu puterea, banii, siguranța. Prin urmare, Kyros este chiar un candidat perfect.

Niciodată nu m-ar putea răni sau controla cu adevărat, ceea ce mi se pare extrem de atrăgător.

Mă voi gândi la propunerea lui. Și mă voi uita cu alți ochi la Kyros.

N-AR TREBUI să mă surprindă câtuși de puțin că Eryx nu știe deloc să asculte, chiar și atunci când vine la lecțiile pentru care plătește.

— Spatele drept! îl instruiesc.

— Chiar am spatele drept.

— Nu, stai gârbovit.

— Există un singur mod de a sta pe un scaun, spune el.

— Nu, nu-i adevărat.

Ne-am așezat față în față, fără o masă sau altceva între noi. Ca de obicei, Argus și Dyson și-au ocupat locul în colțul salonului și urmăresc cu interes schimbul de replici.

Un lucru bun, pentru că sunt tentată să-l ucid pe Eryx chiar aici, dacă nu începe să coopereze.

Mă ridic de pe scaun și mă apropii de el. Mă înalț amenințător deasupra falsului duce, îmi pun mâinile pe umerii lui și îi împing forțat spre spătarul scaunului.

— Spatele drept! Umerii lipiți de scaun! Picioarele apropiate!

— Picioarele apropiate? Asta nu poate fi corect.

Îi lovesc ușor cizma cu pantoful meu, îndrumând-o acolo unde ar trebui să fie.

— Nimeni nu vrea să vadă un bărbat cu picioarele

desfăcute.

Își încrucișează brațele la piept.

— Aș susține că...

— Nu-ți mai încrucișa brațele la piept! Și, în numele zeilor, nu te lăsa pe spate pe scaun!

O expresie obraznică îi modelează trăsăturile.

— Vrei să spui așa?

Își înclină scaunul, sprijinindu-se pe picioarele din spate. Dar ar fi trebuit să știe că nu-i o idee bună, cu mine stând chiar în fața lui. Îmi strecor pantoful sub scaun și împing cadrul îndeajuns înapoi pentru ca gravitația să-și facă treaba.

Eryx își flutură disperat brațele, dar nu se poate îndrepta la timp. Atât el, cât și scaunul se izbesc de podea.

— O, până aici ți-a fost! spune el, repezindu-se în picioare, iar ochii i se schimbă din nou.

Se deschid până când capătă o nuanță chihlimbarie, în timp ce se ațintesc deasupra mea.

Iată-te!

O iau la fugă, în timp ce de pe buze îmi scapă un hohot de râs.

Dar nici pe departe suficient de repede.

Eryx mă prinde cu putere de talie, mă învârte cu fața spre el, mă aruncă peste umărul lui și străbate în pas de marș salonul. Observ că Argus și Dyson și-au părăsit locul de lângă perete. Parcurg jumătate din distanța până la noi înainte ca Eryx să-i îndepărteze cu o fluturare a mâinii.

— Sunt bine! îi asigură el.

Măcar unul dintre noi să fie.

— Lasă-mă jos imediat! insist, lovindu-i spatele.

Drept răspuns, falsul duce mă trântește pe cea mai apropiată canapea, întinsă pe spate. Părul mi s-a desprins în încăierare și, cât mă străduiesc să mi-l înlătur din ochi, simt cum lumea se înclină într-o parte.

Pentru că Eryx a împins întreaga canapea pe cele două picioare, lăsând-o apoi să cadă. Mă rostogolesc de pe spătar înainte să mă opresc subit, la câțiva pași depărtare.

Cu un rânjet malefic, Eryx întinde o mână ca să mă ajute să mă ridic. Sunt prinsă în capcană, între el și podea, dar asta nu mă împiedică să mă răzbun. Îl iau de braț, doar ca să-l trag în jos, lângă mine, apoi îi folosesc trupul pentru a mă sălta în sus. Din păcate, îmi prinde brațele și mă prăbușesc peste el, cu picioarele întinse în lături.

— Lupți murdar! spune Eryx, imobilizându-mă înainte să-l pot lovi.

Deși nu-i văd fața, i-am simțit zâmbetul când a rostit cuvintele.

— Te-ai fi descurcat bine în armată.

— Nu te comporți ca un gentleman! Eliberează-mă!

— Tu ai început! Eu doar îi pun capăt.

— N-o să ieși tu deasupra!

— Oare?

Ne rostogolește pe podea, în așa fel încât să fiu prinsă sub trupul lui lung și puternic. Părul ciufulit i se revarsă în jurul feței.

— N-am vrut să spun asta literalmente. Dă-te jos de pe mine!

— Nu până când nu te predai.

— Niciodată!

Încerc să-l împing de pe mine, dar nu reușesc să-l clintesc din loc. M-a țintuit complet de podea. Mă uit furioasă la el, în ochii lui de un chihlimbariu strălucitor, ca de lup. Interesant, din moment ce i-am observat ieșind la iveală doar când e furios.

Iar acum nu e furios. Nu, dimpotrivă, e jucăuș. Jucăuș și... încă ceva.

Fața lui este foarte aproape de a mea.

— Dacă te aștepți ca aceste lecții să continue, trebuie să încetezi să te mai comporți ca un nemernic! șuier, iritată că el câștigă încăierarea.

Dar parcă Eryx nu m-ar auzi. Se uită lung la mine, cu cea mai neobișnuită expresie întipărită pe chip. Pare aproape...

surprins? Ca și cum abia acum și-ar fi dat seama cine se află sub el. Pe cine enervează în mod deliberat.

Își plimbă privirea peste fața mea, de la bărbie până la linia părului. Când ochii lui îi regăsesc pe ai mei, spune:

— Dacă te vei mai găsi vreodată în această poziție, ducesă, țintește ochii sau gâtul.

— Dacă mai încerci vreodată așa ceva...

— Nu mă refer la mine. Glumim unul cu altul, nu-i așa? Vreau să spun, dacă te confrunți vreodată cu cineva care își dorește cu adevărat să te rănească. Ochii sau gâtul sau vintrele. Părțile vulnerabile ale unui bărbat.

Nu știu cum să-i răspund. Să înțeleg că acum el îmi predă *mie* o lecție? N-am de gând să-i mulțumesc cât se află în

continuare deasupra mea, în ciuda cererilor mele de a se da jos de pe mine. Mă zvârcolesc sub el, încercând să mă eliberez, dar mișcarea pare să aibă un efect asupra lui.

Ochii îi ard, strălucesc ireal de intens. Și a încremenit cu desăvârșire.

Pentru un moment, uit cine e el și cine sunt eu. Observ detalii care mi-au scăpat până acum, cum ar fi faptul că miroase ca pământul după furtună. Buclele naturale care îi văluresc părul. Mărul lui Adam. Felul în care ochii strălucitori îi conturează mai ascuțit restul trăsăturilor. Îi dau o alură mai bărbătească. Îi văd mușchii încordați ai brațelor, pe care le folosește pentru a se sprijini de podea, înălțându-se deasupra mea.

Ca un iubit.

Ultimul gând destramă în sfârșit iluzia.

— Ce faci? întreb, aplaudându-mă în tăcere pentru că mi-am păstrat vocea fermă.

Clipește confuz, ca și cum și-ar reveni la rândul lui în simțiri, și se ridică. Îi ignor mâna întinsă, săltându-mă singură în picioare și scuturându-mi faldurile fustei. Dar atmosfera din cameră s-a schimbat. Eryx mă privește în continuare lung, intens, de parcă m-ar fi văzut pentru prima oară – și nu mai pot îndura.

Plec, trântind ușa salonului, dar mă opresc brusc, după vreo zece pași: le aud vocile.

— Vrei să vorbim despre ceea ce tocmai s-a întâmplat?

Întrebarea vine din partea lui Argus.

— Șșș! Încă nu a plecat! se răstește Eryx.

Mă îndepărtez cu încă un pas înainte să-mi țin respirația.

— Nu a însemnat nimic, continuă falsul duce după o pauză. M-a prins cu garda jos, atâta tot.

— Nu eram sigur dacă să intervin sau să ies din salon.

Comentariul îi aparține lui Dyson.

— N-a fost așa! pufnește Eryx.

— Dacă zici tu.

— A fost dușmanul meu de la început. N-am avut niciodată ocazia să o văd cu alți ochi.

— Și acum? întreabă Argus.

— E tot dușmanul meu. M-am pierdut pentru o clipă.

— Te-ai pierdut?

— Cu siguranță până și tu poți recunoaște că este cea mai frumoasă femeie pe care ai văzut-o vreodată.

— N-o lăsa să te audă spunând asta! îl previne Argus.

— Nici gând! Vă puteți imagina cât de insuportabilă ar fi atunci? Situația e destul de cumplită acum.

Dyson râde.

— Ochii aceia sunt de vină, continuă Eryx. Sunt hipnotizanți.

— Presupun că nu i-ai admirat doar ochii, călare pe ea cum erai.

— O, du-te dracului!

Dyson râde.

Mă mai îndepărtez câțiva pași înainte de a îndrăzni să mai trag aer în piept. Însă inima îmi bate cu putere, ca și cum aș fi în pericol.

Nu din cauza lui Eryx. Nu e nici fuga sau felul în care m-a prins și m-a ținut. Nici felul în care ne-am atins, nici măcar felul în care m-a privit la sfârșit. De parcă, doar pentru o clipă, singurul lui țel nu ar fi fost să mă alunge de la moșie.

Nu, pericolul vine în întregime de la mine.

I-am susținut privirea. M-am uitat la el și am văzut un bărbat pe care nu-l voiam plecat din viața mea. Am văzut un bărbat pe care îl doream, doar pentru cea mai scurtă clipă dintre toate.

Și a fost înspăimântător.

A DOUA ZI, îl evit pe Eryx, refuzând să intru în sufragerie pentru a lua vreo masă. Cer să mi se aducă micul-dejun în cameră, apoi mă ascund între teancurile de cărți din bibliotecă.

Tekla și Karla sunt și ele aici, cu pămătufurile în mâini, mutând volume și ștergând rafturile. Expusă un pic cam mult la praf, Karla scoate un *hapciu* răsunător, iar Tekla întinde o mână pentru a-i înlătura cu grijă o șuviță de păr de pe față, desprinsă din coc din cauza strănutului. În clipa următoare, ambele fete se îmbujorează și se uită în altă parte. Tekla se duce să inspecteze un alt corp de bibliotecă, deși sunt convinsă că tocmai am văzut-o terminându-l de șters.

Când Kyros începe să hoinărească prin sală, uitându-se printre rafturi, îl admir de la distanță. Și mi-l închipui dezbrăcat în patul meu.

Da, uite un viitor posibil!

Are un copil, așa că, evident, știe câte ceva despre tainele

dormitorului. E blând și amuzant – și-l ador pe fiul lui. Să fiu cu Kyros nu presupune niciun dram de efort. Poate că o relație romantică cu el ar presupune la fel de puțin efort și ar umple golul lăsat în viața mea de plecarea lui Sandros.

Cel pe care sinele meu delirant a încercat să-l umple cu Eryx într-o criză de nebunie.

Kyros mă găsește înainte să pot lua o decizie.

— Aici erai, Excelență! Ducele te cheamă în biroul lui.

Mă schimb la față, abia perceptibil.

— Aș putea, desigur, să-i spun că nu am putut să te găsesc nicăieri? propune el, iar un zâmbet îmi înflorește pe buze.

— Nu-ți face griji, voi ține cont de chemarea lui. De data asta. Vrei să mă însoțești?

Kyros pare surprins de cerere, dar rămâne la un pas în spatele meu după ce ies din bibliotecă, și-mi încetinesc ritmul până când mă ajunge din urmă, menținându-ne intenționat trupurile unul lângă altul. Cu toate că îmi observă imediat gestul, nu încearcă să mă oprească. Mergem în tandem, stând doar îndeajuns de aproape încât să-l pot mângâia cu degetele, dacă întind mâna.

— Ce mai face familia ta?

— Ești amabilă că întrebi, Excelență. Mama și-a revenit după febră, iar sora mea tocmai a acceptat o cerere în căsătorie de la un negustor care face comerț cu mirodenii.

— Mă bucur pentru ea. Când are loc nunta, ca să pot trimite un cadou?

— Nu trebuie să faci asta, Excelență.

— Și dacă vreau? îl provoc.

— Atunci, firește, nici n-aș visa să încerc să te opresc.

— Bun. Notează data pentru mine, ca să nu uit.

— Îți mulțumesc, Excelență!

Când urcăm scările, îmi mușc buza inferioară și mă întreb dacă îndrăznesc să dau glas la ceea ce ar trebui să fie următorul pas pentru noi, așa cum îl concepe mintea mea.

— Chrysantha, spun în cele din urmă.

— Hmm?

— Numele meu. Mi-aș dori să-l folosești, te rog. Numai... numai dacă vrei, bineînțeles. Nu e o poruncă.

Kyros încremenește pe trepte și, deși vreau să mă mișc în continuare, mă opresc și eu, întorcându-mă cu fața spre el. Ochii i s-au mărit și rămâne tăcut preț de câteva secunde.

— Chrysantha, încearcă el. Numele are o muzicalitate

minunată.

— Mulțumesc, Kyros!

Ne reluăm drumul, dar niciunul dintre noi nu mai spune nimic. În ultimele zile, cred că am discutat despre destul de multe lucruri care ne pot schimba complet viețile.

— Nu trebuie să mă anunți, îl informez înainte să trec pe lângă el pentru a intra în birou.

Argus și Dyson stau în spatele ducelui, postați de-o parte și de alta a umerilor lui, ca niște acoliți gata să îndeplinească ordinele stăpânului lor malefic.

— Ducesă! spune Eryx. Nu vrei să iei loc?

Arată spre pernele moi de pe cealaltă parte a biroului masiv. Mă așteptam să-l găsesc din nou îngropat în documente, dar are mâinile împreunate în față, de parcă n-ar fi făcut nimic altceva decât să stea acolo, pregătit să mă întâmpine. Și-a pus din nou blestemații ăia de ochelari. Cei care îl fac să pară mai atrăgător.

— Rămân în picioare, spun și-mi pun mâinile pe spătarul unui scaun, pentru cazul în care voi avea nevoie de sprijin.

Nu știu de ce, dar mă apasă un sentiment intens de stânjeneală, ca și cum ar trebui să mă ascund. Scaunul reprezintă singura barieră pe care o pot folosi acum.

— Argus, Dyson, vă rog să ne lăsați singuri! zice Eryx.

Argus ridică din sprâncene.

— Ești sigur?

— Foarte.

— Dacă ai nevoie de noi, suntem aproape.

Când trece cu pași mari pe lângă mine, Dyson îmi face cu ochiul. Aud ușa închizându-se în urma celor doi bărbați.

Nu-mi place defel situația. Parcă păzesc ușa, pentru eventualitatea în care m-ar tenta să o iau la fugă. Oare de ce inima mea începe să-și întețească din nou bătăile? Acesta este Eryx. Copilul-bărbat. Ducele impostor. Dintre noi doi, *eu* sunt cea care deține controlul. Cui îi pasă că m-a numit cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată?

Pentru un moment nespus de lung, Eryx nu spune nimic – și nu pot suporta tăcerea.

— Deci? întreb.

— Vreau să-ți cer iertare pentru ziua de ieri. Am crezut că glumim și ne purtăm jucăuș, dar e clar că am întrecut o măsură cu tine și, dacă îmi spui care anume a fost, îți promit că nu se va mai întâmpla.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ce vrei acum de la mine?

— Poftim?

— Încerci să fii politicos, deci ce vrei?

— Nimic. Îmi doresc doar să-mi dau seama ce a mers prost, astfel încât lecțiile noastre să poată continua fără să existe o atmosferă tensionată. Te-ai ascuns azi de mine, prin urmare presupun că jignirea a fost gravă.

Acei ochi de un chihlimbariu intens se ridică pentru a-mi întâlni privirea și încerc să mă gândesc la un răspuns. Orice răspuns care are sens în afară de *Am fost distrasă de fizicul tău și te evit pentru ca situația să nu se repete.*

Într-un târziu, reușesc să spun:

— Gentlemenii nu ating doamnele fără permisiune.

Firește, cu excepția cazului în care sunt căsătoriți cu ele. Atunci pot face orice vor, conform legii. Mă întreb dacă Alessandra are în plan să o schimbe.

— Problema e că te-am atins? mă întreabă.

— Ai întrecut măsura. Acea tumbă pe podea a fost complet nepotrivită.

De fapt, *chiar* a fost. E vina lui că ne aflăm în încurcătura asta.

— Dacă îți amintești, *tu* m-ai tras pe *mine* la podea.

— Iar tu ai tras prea mult de timp. Indiferent cât de *hipnotizanți* ți se par ochii mei, mă aștept să te comporți ca un gentleman.

Maxilarul i se încleștează.

— *Chiar* sunt un gentleman, în ciuda faptului că mi-am ieșit din mână. Te asigur că n-am vrut să te rănesc, ducesă. Ce s-a întâmplat ieri nu se va mai repeta. Îmi pare nespus de rău că te-am făcut să te simți inconfortabil.

— O să mă ierți dacă nu te cred pe cuvânt. N-am întâlnit niciodată un bărbat cinstit și-n niciun caz nu mă aștept ca un escroc să fie unul.

De ce mă cert acum cu el? Acceptă-i scuzele și treci peste!

Eryx oftează, dar, măcar de data asta, vocea îi rămâne calmă.

— Poți să ai orice părere vrei despre mine, dar te asigur că nu sunt bunicul meu. Știu ce fel de bărbat a fost. Ducesă, te-a rănit? mă întreabă după o ezitare îndelungată. Din acest motiv te-a speriat atât de mult întâmplarea de ieri? Să înțeleg că el a...

Îi curm imediat vorbele.

— Hai să lămurim ceva, Eryx! Nu suntem prieteni. Nu purtăm astfel de discuții. Încerci să mă dai afară din casa mea. Încerci să iei tot ce ar trebui să fie al meu. Incidentele private care s-au petrecut în căsnicia mea nu te privesc câtuși de puțin şi nu ai niciun drept să mă întrebi despre ele.

— Susții că nu suntem prieteni, însă îmi spui pe numele mic, mi-o întoarce el pe un ton blând.

Și aproape că explodez.

— Nu te recunosc drept duce, așa că nu mă voi adresa ca atare sau cu vreun alt titlu onorific specific rangului. Nu-ți voi spune Pholios, pentru că e numele bărbatului care...

Mă opresc brusc, recăpătându-mi stăpânirea de sine.

— Presupun că aș putea să-ți spun pe numele de familie, dar, din moment ce este şi al meu, pare ciudat. Poate că ar trebui să renunț cu desăvârşire la toate numele şi să-ți spun așa cum o fac numai în gândurile mele.

Zâmbește larg, de parcă îl amuză ultima afirmație.

— Dacă vrei să-mi spui Eryx, aș putea să-ți spun Chrysantha? Așa e corect.

Corect? Corect! Bărbații *nu* au dreptul să rostească acest cuvânt într-o lume care îi favorizează în orice aspect al vieții.

— Nu-mi vei spune în niciun fel, deoarece mă vei chema numai pentru a respecta condițiile înțelegerii noastre.

Eryx închide ochii, ridicându-și apoi încet pleoapele.

— Prea bine. Permite-mi să te asigur că nu te voi mai atinge decât dacă mi se acordă permisiunea.

— O, nu-ți va fi acordată!

— Nu? Atunci cum mă vei învăța să dansez?

În ultimele minute am scrâşnit atât de tare din dinți, încât au început să mă doară.

— Nu mă mai chema până nu e timpul pentru lecția de diseară.

— Am înțeles, ducesă.

CAPITOLUL 11

Mă descurc cu un bărbat furios și irascibil. Mă descurc cu un bărbat ostil și libidinos.

Dar orice încerca Eryx să facă puțin mai devreme m-a luat complet pe nepregătite. Să-mi ceară iertare? Să dea dovadă de înțelegere? Să creeze o legătură între noi? Să mă compătimească?

Nu mă interesează astfel de lucruri. Nu-i voi permite lui Eryx să se umanizeze în ochii mei. Nu-mi voi permite să fiu păcălită de vreo falsă modestie sau de o conștientizare de sine în întregime născocită. Bărbații pot juca un rol, la fel cum procedez și eu pentru a obține exact ce-mi doresc. De data aceasta, nu mă interesează să aflu ce vrea Eryx de la mine.

La cină domnește o atmosferă încordată, dar o prefer în detrimentul oricărui alt scenariu. Nu-mi voi lăsa garda jos în preajma acestui bărbat și nu-i voi permite să mă rănească mai mult decât a făcut-o deja.

— Scopul unei linguri nu este să fie îndesată în gură, nici să servească drept instrument pentru sorbit, spun după ce Eryx gustă primul fel.

Se uită la lingura pe care o ține între degetele încleștate.

— Într-adevăr, cred că-mi amintesc de asta. În armată, de multe ori trebuia să golim repede strachinile. M-am obișnuit să-mi îndes mâncarea în gură și să o mestec în grabă.

Se corectează la următoarea lingură cu supă, ducând-o la buze înainte să o încline doar cât să-i verse conținutul în gură.

— Mama chiar m-a învățat toate normele astea de etichetă, spune el după ce înghite, dar multe obiceiuri bune s-au pierdut pe drum, în timp ce luptam pentru viața mea. Și anumite lucruri nu a putut pur și simplu să mă învețe. De exemplu, nu prea am avut la îndemână seturi sofisticate de argintărie, așa că s-ar putea să nu știu când să folosesc fiecare tacâm în parte.

— Argintăria este un lux de care noi, amărâții din șanțuri, nu ne-am bucurat, intervine Dyson cu un pufnet disprețuitor.

Ce face Eryx? Îmi povestește despre viața și mama lui?

Trebuie să înceteze! Nu trebuie să ne *familiarizăm* unul cu celălalt. Mă aflu aici pentru a-mi îndeplini partea din învoială și nimic altceva.

Eryx își coboară privirea în bolul cu supă de țelină.

— Cel puțin asta are mai multă savoare decât apa aia de canal, pe care ni s-a dat să o dăm pe gât în armată.

Argus îl aprobă cu un mormăit.

— Generalul Kaiser și nobilimea luau mese simandicoase, cu cinci feluri de mâncare, din care nu lipseau carnea și cerealele, în timp ce noi primeam tocane mucegăite.

Pe măsură ce ne sunt servite felurile din seara asta, îi explic cum să mănânce adecvat preparatele și ce tacâmuri să folosească pentru fiecare în parte. Până la sfârșitul cinei, m-am săturat să mă tot uit la gura lui Eryx. I-a scăpat puțină supă de țelină aproape de capătul bărbiei, iar eu am fost prea mândră să îi atrag atenția asupra faptului că s-a murdărit. Din când în când, ochii mi se fixează asupra picăturii. Faptul că nu are nicio idee că e acolo îmi oferă o mică scânteie de bucurie.

Mare păcat că reușește – în sfârșit – să o înlăture, după ce a gustat o bucată înăbușită de porc și s-a șters pentru a cincea oară la gură.

— Acele îmbucături sunt prea mari, constat.

La următoarea, nu mai deschide gura la fel de larg.

Deloc amuzată, spun:

— Mă refeream, firește, la dimensiunea feliei de carne pe care o pui în gură, nu la lățimea maxilarului.

— Știu, spune el, rânjind. Uneori e foarte distractiv să te întărâț pentru a stimula conversația. Nu trebuie să fii atât de posacă!

— Dacă aș vrea să fiu stimulată, mi-aș lua un soț.

Eryx se îneacă la următoarea îmbucătură. Tușește scurt și des pentru două minute bune, cât Argus și Dyson se abțin cu greu să nu râdă în colțul sălii.

— Ducesă, ai făcut o glumă de natură sexuală? mă întreabă Eryx, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— M-am gândit să fiu mai puțin posacă.

— Mă surprinzi constant.

— Poate că dacă ai petrece mai mult timp încercând să mă cunoști în loc să scapi de mine, ai descoperi că de fapt mă placi.

Se așterne o tăcere apăsătoare. O simt cum îmi împovărează pielea. *Ridică privirea!* îmi spune. *Vezi în ce fel se*

uită la tine.

Nu!

Am vrut să spun asta retoric. *Nu* vreau să mă cunoască. Pur și simplu disprețuiesc cât de mult mă disprețuiește *el* pe *mine*!

Sau, cel puțin... o făcea la început.

Acum, ochii mei sunt hipnotizanți și-mi împărtășește povești despre copilăria lui și timpul petrecut în armată. Şi observ lucruri precum gura lui şi felul absolut divin în care miroase.

La naiba cu toate!

Nu-mi dădusem seama că aceste lecții vor schimba lucrurile. Nu credeam că ar vrea să-mi împărtășească povești sau

să glumească cu mine ori să dea naștere, de bunăvoie, unor astfel de clipe, cufundate într-o tăcere profundă.

Trebuie să se oprească. Am nevoie ca el să fie rece, distant și detestabil. Gata cu destăinuirile și interesul prefăcut! Trebuie să rămânem la fel de inaccesibili unul pentru celălalt ca-n momentele în care stăm la capetele opuse ale acestei mese – să fim mereu de neatins.

CA DE OBICEI, încerc să-l urmăresc pe Eryx după cină. Aștept preț de cinci bătăi de inimă după ce dispare din dreptul ușilor. Mai puțin decât în celelalte nopți.

Pantofii cu talpă moale nu scot niciun sunet pe podeaua mochetată, un avantaj suplimentar pe care nu-l luasem în considerare atunci când am ales adâncimea plușului.

De îndată ce ies din sufragerie, silueta lui Eryx se face nevăzută după colț. Mă îndrept în vârfurile picioarelor spre capătul coridorului și arunc o privire pe furiș de-a lungul următorului hol.

A dispărut.

Gândindu-mă că trebuie să fi urcat scările mai repede decât am anticipat, mă grăbesc spre trepte și ajung în câteva secunde la primul etaj, apoi mă opresc și ascult.

Nimic.

Absolut nimic.

Bănuiesc că Eryx știe că încerc să aflu unde doarme. Își ia foarte multe precauții, asigurându-se că nu-l pot urmări până-n locul în care pune capul pe pernă, oricare ar fi acesta. Rătăcesc

fără țintă pe holuri, sperând să fiu călăuzită de notele parfumului său, deși știu că este inutil. Mi-a intuit intențiile, un gând nespus de supărător.

Ajung în bibliotecă, unde cercetez cu atenție volumele de pe rafturi, dornică să aleg unul care să-mi ia gândul de la bărbatul exasperant din conacul meu.

Acei ochi chihlimbarii îmi strălucesc scurt, dar arzător în minte – și, în loc să mă îndrept direct spre zona dedicată ficțiunii, mă îndrept spre nonficțiune. Istoria nu m-a interesat niciodată. De ce ar face-o? Este întotdeauna despre bărbați care-și fură regatele unii de la ceilalți sau se ucid reciproc. Despre bărbați care săvârșesc fapte mărețe. Despre bărbați care pornesc în aventuri. M-am săturat ca bărbații să fie în centrul atenției! Istoria femeilor abia dacă a fost așternută pe hârtie, motiv pentru care îmi găsesc refugiul în ficțiune, unde în sfârșit ni se oferă atenția cuvenită.

Totuși, presupun că Alessandra își va face o intrare spectaculoasă în cărțile de istorie pentru viitoarele generații.

Nu știu de ce mă obosesc să răsfoiesc titlurile despre istoria Naxosului sau să citesc pe sărite fragmente din volumele dedicate diferitelor regate ale lumii. Ce anume mă aștept să găsesc? Ceva care să-mi explice de ce ochii lui Eryx strălucesc în nuanța chihlimbarului când se înfurie? Mintea mea încearcă să găsească un răspuns rațional la acest lucru extrem de nefiresc pe care l-am văzut cu ochii mei.

Poate că, în alte părți ale lumii, unii oameni au ochii chihlimbarii. N-am fost nicăieri în afară de Naxos. Cunoștințele mele sunt limitate.

Se face tot mai târziu în timp ce răsfoiesc pagină după pagină, cuprins după cuprins, fără niciun rezultat. Cu capul lăsat moale pe antebraț, mă întind pe canapea cu ultimul volum selectat. Simt cum pleoapele încep să-mi devină grele, dar mi-am găsit o poziție mult prea comodă ca să mă mișc...

ȘTIU CĂ VISEZ, pentru că peisajul înconjurător pare ireal. Podeaua este formată din nori. Lumânările îmi plutesc deasupra capului, fără nimic care să le mențină suspendate în aer. Aud sunetul liniștitor al apei curgătoare, dar ochii mei nu disting nicăieri vreun pârâu. De fapt, singurul obiect pe care-l pot vedea este patul. Nu un pat propriu-zis, ci o saltea întinsă pe podea, acoperită cu cearșafuri și pături. Le urmăresc cum se

înaltă și coboară în ritmul respirațiilor adânci ale oricui doarme acolo.

Pentru că este un vis, nu sunt defel înfricoșată, ci doar curioasă. Mă îndrept tiptil spre pat, până văd capul așezat pe pernă.

E Eryx și, totodată, nu-i Eryx.

În somn, părul lui neîngrijit este și mai încurcat decât de obicei. Pielea îi pare mai întunecată sub cuvertura albă de puf. Seamănă mai degrabă cu un băiat decât cu un bărbat, odihnindu-se așa, cu obrajii mângâiați de gene ireal de lungi.

Și apoi... trebuie menționate coarnele.

Două îi ies chiar deasupra frunții și se încovoaie spre partea din spate a capului, ajungând la aproximativ zece centimetri în lungime. Sunt negre la bază, însă intensitatea nuanței descrește treptat spre vârfurile ascuțite, de un violet-intens. Nu-mi amintesc de niciun animal văzut până acum, așa că nu am nici cea mai vagă idee de unde mi le-a evocat mintea.

Din moment ce este visul meu și pot face orice îmi doresc, mă apropii de silueta adormită și îngenunchez pe podea, apoi îmi trec alene degetele prin părul lui Eryx și mi le plimb de-a lungul scalpului său. Gestul ridică o porțiune de păr, dezvăluind forma unei urechi neobișnuit de ascuțite, înainte ca mâna să-mi rămână prinsă între mai multe șuvițe încurcate. Deodată, ochii lui se deschid larg, chihlimbarii ca ai unui lup, iar când mă vede, Eryx se rostogolește într-o parte, la un pas să aterizeze pe podeaua de nori.

Într-o fracțiune de secundă, întinderea albă și pufoasă capătă cea mai întunecată nuanță posibilă de negru. Aud bubuitul tunetului, întrezăresc licărul orbitor al fulgerului sub picioare. O adiere bruscă, pe care nu o simt, stinge lumânările plutitoare, dar încă îl pot vedea perfect pe Eryx.

— Ai văzut vreodată o perie de păr? îl întreb, fără să fiu tulburată de schimbarea subită a peisajului. E cu adevărat uimitor cât de încâlcit devine mopul acela de pe capul tău!

Eryx se ridică în șezut, iar păturile îi cad de pe umeri, lăsând la vedere un piept solid, care cu siguranță nu aparține unui *băiat*.

— Ce... ce cauți aici? mă întreabă, uitându-se de jur-împre- jur de parcă nu-i vine să creadă unde ne aflăm.

Când deschide gura să vorbească, observ că are caninii mai lungi decât de obicei.

— Ce caut *eu* aici? E visul meu. Tu ești intrusul aici.

Acum nici măcar somnul nu-mi oferă un răgaz de la persoana ta? Chiar nu mă poți lăsa în pace, nu-i așa?

Mă așez pe patul încălzit de dogoarea trupului său și mă întind pe locul acum liber. În pofida cearșafurilor mătăsoase, nu sunt obișnuită cu o saltea atât de tare. Închid ochii, sperând să mă cufund într-un somn mai adânc, lipsit de companie, chiar de vise. Ce-i drept, mi-ar prinde bine o pauză de la toate astea.

Eryx smulge pătura de pe mine și reușește cumva să o înfășoare în jurul lui, în timp ce stă întins pe cealaltă parte a patului.

— Ce faci? mă întreabă.

— Încerc să te fac să dispari. Acum, dă-mi-o înapoi!

— Acesta e patul *meu*, iar tu trebuie să pleci! Părăsește chiar acum acest loc!

Dându-mi ochii peste cap, mă rostogolesc și mă întorc spre el, cu capul sprijinit într-o mână. Rochia mi se deschide puțin la decolteu, dar nici măcar nu încerc să mă acopăr la loc, pentru că, repet, e doar un vis – prin urmare, cui îi pasă?

Însă ochii lui Eryx coboară fulgerător, ca două săgeți; în clipa următoare își revine în fire și îi ridică înapoi.

Arcuiesc o singură sprânceană.

— Ai putea să nu mai stai în poziția asta? îmi cere, iar ochii îi alunecă din nou spre decolteu, de parcă nu se poate abține.

În cele din urmă, pur și simplu îi închide ferm.

— Ce porți? îl întreb, ignorându-i rugămintea.

De ce și-a înfășurat atât de strâns cuvertura în jurul lui?

— Lenjerie de corp, răspunde el.

Cu buzele cucerite de un zâmbet, întind mâna spre marginea păturii.

— Dă-i drumul! poruncește pe un ton autoritar.

— E visul meu, spun. Acum, dă-o jos!

— Nu!

— Ce încerci să-mi ascunzi?

— Nimic!

Trag cât pot de tare, dar nici măcar în somn nu pot să fiu mai puternică decât el. Fie! Îmi înfoi perna de sub cap înainte să mă cuibăresc mai adânc în saltea.

— *Chiar* nu ar trebui să fii aici! spune el.

— Și unde ne aflăm, mai exact? îl întreb, cu ochii ațintiți asupra norilor prevestitori de furtună. În unul dintre raiurile zeilor?

— Cu siguranță nu.
— Corect, tu ești aici. Unde mi-o fi fost capul? În acest caz, ce-ar fi să-mi spui ce a născocit creierul meu?
— Creierul tău?
— Da, e visul *meu*. Ține pasul, Eryx. Nici măcar eul meu din vis nu poate evoca o versiune mai inteligentă a ta.
Privirea lui amenințătoare este mai periculoasă decât oricând, cu ochii strălucitori și dinții la vedere, dar nici măcar acum nu mă tem de el.
Subconștientul meu l-a transformat într-un monstru. Unul incredibil de atrăgător, dar tot un monstru.
— Ce-mi ascunzi sub pătura aceea? îl întreb. Ți-a crescut un picior în plus?
— Nu.
— Ai picioarele membranate?
— Nu.
— Ai o coadă?
Ezită cu o secundă prea mult înainte să spună:
— Nu.
— Ba da! Ai o coadă. Lasă-mă să o văd!
— Nu! Chrysantha, pleacă de aici!
— Credeam că am stabilit deja că nu pot, pentru că e visul meu. Acum nu mai strica toată distracția și arată-mi-o odată!
Își ia perna și o aruncă spre capul meu. Mă feresc imediat, surprinsă, dar o adaug lângă cea care se află deja sub mine.
— De ce ești mereu într-o dispoziție proastă? îl întreb.
Încearcă să-și treacă o mână prin păr, dar degetele i se încâlcesc în nodul de șuvițe încurcate pe care l-am găsit mai devreme.
— Ce e în neregulă cu tine? mă întreabă cu o voce mai profundă. De ce nu te îngrozesc? Stai întinsă lângă mine, complet vulnerabilă. Expusă. Nu știi că ți-aș putea sfâșia gâtul?
— O, chiar așa? Poate că asta mă va stimula îndeajuns cât să mă trezesc din acest vis oribil.
— Mereu te ții de glume.
Ridic din umeri.
— N-am avut niciodată ocazia să le rostesc cu voce tare.
— Poftim?
Conștientă că este un simplu vis, mă hotărăsc că ar fi interesant să aflu ce se întâmplă mai departe – așa că îi spun adevărul.
— Întotdeauna am ținut totul ferecat în mine. Glumele.

Furia. Temperamentul. Adevărata mea fire. A trebuit să o fac, dacă voiam să-mi găsesc un soț.

— Nu înțeleg.

— Am descoperit la o vârstă foarte fragedă că bărbații preferă femeile pe care le pot controla. Așa că toată viața m-am prefăcut că sunt o idioată, pentru ca ceilalți să-și lase garda jos în preajma mea. Când tata se gândea la bărbatul perfect pentru mine, îi cunoșteam planurile și chiar le-am direcționat după bunul-plac. Vezi tu, nu puteam să am *orice* soț. Aveam nevoie de unul bogat, care urma să-și dea în curând suflul. Pholios se potrivea mănușă pentru rol. Știam că va muri în scurt timp, apoi puteam moșteni totul. Trebuia doar să-l las pe tata să creadă că a fost ideea lui. Tot încerca să mă vândă ca pe un bun unuia dintre prietenii lui bogați. Printre cei pe care a pus inițial ochii s-a numărat și Orrin, lordul Eliades. Dar Orrin era tânăr și sănătos și nu-l voiam pe el, pentru că aveam să rămân cu noul soț pe cap timp de câteva decenii. Însă știam despre Pholios – trebuia doar să-l îndemn pe tatăl meu să-l ia în considerare.

Inspir scurt, apoi continui:

— Crezi că ar fi vorbit despre afaceri cu mine de față, dacă ar fi știut că acord o atenție deosebită unor asemenea lucruri? Că m-ar fi lăsat singură în biroul lui, când trebuia să plece pentru a se ocupa de alte aranjamente? I-am furat sigiliul și i-am scris în numele tatălui meu lui Pholios, rugându-l să vină la moșia noastră și să se prezinte așa cum se cuvine, pentru că are o fiică de vârsta măritișului. Iar el nu a bănuit nimic, nici măcar când Pholios a început dintr-odată să ne vorbească de parcă ar fi purtat deja conversații cu tatăl meu. Dimpotrivă, i-a cântat în strună, deoarece cum ar fi putut să se desfășoare diferit lucrurile?

Mă opresc pentru o clipă.

— Eu am pus totul la cale. De la prima întâlnire și perioada de curtare până la căsătorie. Am fost implicată în fiecare pas. Tata și Pholios nu și-au dat niciodată seama. Iar după ce Pholios a murit, am fost liberă să fiu eu însămi – pentru prima oară în viață. M-am bucurat luni întregi de asta, alături de servitorii și de iubiții mei.

Mă întorc spre Eryx.

— Apoi ai apărut la moșie. Am dat dovadă de impertinență și inteligență în fața ta, pentru că nu știam cine ești și am aflat mult prea târziu. M-am trezit într-un impas, pentru că îmi dezvăluisem adevărata fire și nu puteam să-mi

folosesc șiretlicurile obișnuite pentru a scăpa de tine.

— Vrei să spui că nu ai găsit un iubit care să te dorească fără să fie stimulat de promisiunea banilor?

Nu-i pot desluși tonul, dar cu siguranță nu-mi place postura jalnică pe care mi-o atribuie.

— Nu caut un iubit. Mă interesează doar să am un amant. Fii puțin atent, vorbeam despre trecutul meu. Te concentrezi pe aspectele greșite.

Eryx clipește de aproximativ cinci ori înainte să mă înțeleagă – fiind îngust la minte, nu mă miră că îi ia atât de mult.

— Deci i-ai convins pe cei din familia ta că nu te duce capul?

— Nu pe cei din familia mea. Pe toată lumea. Pe toți curtenii. Pe toți cei pe care i-am întâlnit vreodată. Joc acest rol de șapte ani.

— E o perioadă lungă pentru a te preface că ești altcineva.

— Ar fi meritat cu prisosință dacă nu ai fi apărut. Aș fi avut tot restul vieții să fiu fericită.

Își dă ochii peste cap.

— Numai tu ai susține că nu poți fi fericită. Trăiești în lux deplin. Nu ai dus niciodată lipsă de pantofi în picioare sau de mâncare pe masă sau de un acoperiș deasupra capului. Vrei să-mi pară rău pentru tine deoarece nu mai poți plăti un bărbat să-ți lingă p...

— Nici să nu îndrăznești să termini ideea asta vulgară! Nu e vorba despre bani! Ce mi-am dorit dintotdeauna cel mai mult a fost libertatea, iar tu încerci să mă convingi să mă recăsătoresc – și-mi iei puținele libertăți de care mă bucur acum. În aceste condiții, din punct de vedere legal, sunt legată de *tine* în prea multe feluri. Așa cum s-a întâmplat și cu bunicul tău.

— Nu ești legată de mine în felurile în care ai fost de el.

— O, deci ar trebui să mă mulțumesc să fiu doar o proprietate parțială, nu-i așa? Nu înțelegi. Nimeni nu înțelege.

Foarte multe femei par mulțumite de viețile lor. Să fie date la schimb pentru bani. Forțate să nască moștenitori. Să trăiască fără să fie, pe deplin, propriile stăpâne. Nici măcar nu privesc asta ca pe o corvoadă. Unora le *place*.

Nu mă mulțumesc să trăiesc o viață care nu-mi aparține cu desăvârșire.

Aș prefera să mor.

— Nu eşti singura persoană care a dus o viață grea, spune el. Nu eşti singura persoană care a trebuit să trăiască după capriciile altora. Lumea nu se învârte în jurul tău.

— Aşa e, dar lumea *mea* se învârte în jurul meu, motiv pentru care trebuie să am grijă de mine. Nimeni altcineva nu o va face.

Eryx ezită doar pentru o clipă.

— Stai o zi întreagă fără mâncare. Apoi spune-mi că asta nu e mai rău decât să fii o lady.

— Crezi că meriți să iei tot ce-mi aparține pentru că ai crescut în sărăcie? Aş fi preferat să nu am de mâncare decât să am de-a face cu Pholios, care mă atingea constant şi încerca să mă tragă în patul lui. Nu înțelegi. Nu vei înțelege niciodată.

Nu mai încerca să-mi compari viața cu a ta. Eşti un bărbat şi nu vei şti niciodată ce înseamnă să suferi aşa cum poate numai o femeie!

Strig ultimele cuvinte, trezindu-mă brusc.

E toiul nopții şi sunt încă în bibliotecă, cu volumul pe care-l citeam apăsându-mi pieptul. Cade pe podea când mă ridic şi mă retrag în camera mea.

CAPITOLUL 12

Încerc să-mi scot visul absurd din minte, dar, pe măsură ce zilele trec, mă trezesc privindu-l lung pe falsul duce şi mi-l închipui cu coarne, urechi ascuțite și canini amenințători.

— Ce-i? mă întreabă Eryx la cină într-o noapte.

M-a surprins cu ochii ațintiți asupra frunții lui.

— Nimic, răspund şi redevin interesată de mâncarea din farfurie.

Eryx se răsuceşte uşor, probabil schimbând o privire cu gărzile lui de corp.

Din fericire, nu m-a prins uitându-mă fascinată la fundul lui, cât încerc să-mi imaginez cum i-ar fi putut arăta coada...

Abia când mă ciocnesc de cineva pe hol îmi dau seama că s-ar putea să reflectez prea profund asupra visului. Dar am noroc: o prind pe intendentă înainte să se prăbușească pe podea.

— Iartă-mă, doamnă Lagos! Nu mă uitam pe unde merg.

— E în regulă, stai liniștită! mă asigură ea.

Îşi netezeşte faldurile fustei, apoi îşi îndreaptă șalul în jurul umerilor. Mă uit din nou la el, cu mai multă atenție de data asta.

— E caşmir? De la *Michalis's*?

Pete de un roșu-aprins îi colorează obrajii.

— Doamnă Lagos, ai un admirator secret și bogat despre care încă nu mi-ai spus?

— Nu.

Refuză să mă privească în ochi.

— Nu e un răspuns nici pe departe satisfăcător! Trebuie să știu cine ți l-a dăruit. Nu susțineai că e distractiv să bârfești cu mine? adaug, bosumflată.

— Nu-i vorba despre asta, Excelență! Dacă-ți spun cine mi l-a dăruit, mă tem că te superi.

— Nu fi absurdă! Oricine i-ar dărui prietenei mele așa ceva este...

În sfârșit pun lucrurile cap la cap.

— A fost ducele?

Parcă rușinată, doamna Lagos se uită în podea.

— I-a părut rău pentru tot stresul pe care mi l-a provocat. Concedierea unui număr mare de servitori, conducerea moșiei cu prea puțin personal. A vrut doar să se revanșeze față de mine.

— Cu siguranță nu te-ai lăsa cumpărată cu o asemenea mită, nu?

— Bineînțeles că nu, Excelență! răspunde în grabă, dar, în timp ce o urmăresc cum se îndepărtează, o văd atingând cu drag șalul nou.

Îmi continui drumul spre ușile principale, pentru că plănuisem să ies la o plimbare. Damasus intră în conac chiar înainte să ajung la ieșire.

— Iertare, Excelență! spune el, ducându-și o mână la piept, unde observ o broșă prinsă de reverul vestei.

— E din argint? îl întreb.

— Nu.

O clipă de tăcere.

— Iertați-mă, Excelență, a fost o minciună! Da, e din argint.

— Ducele ți-a dăruit-o?

E mai mult o acuzație decât o întrebare.

Majordomul încuviințează din cap. Lent.

— Până aici! bombăn, apoi mă duc să-l găsesc pe Eryx.

Durează aproape cincisprezece minute, dar în cele din urmă îl zăresc în bibliotecă, evident în căutarea următoarei lecturi.

— Oferi cadouri personalului?

Se răsucește pe călcâie, cu mâna îndreptată instinctiv spre revolver, dar, din fericire, nu-l scoate din toc. Se întoarce din nou cu spatele la mine.

— E o problemă?

— Va fi când își vor părăsi locurile de muncă pentru că darurile tale valorează mai mult decât salariile lor anuale.

— Nu vor pleca. Toți te plac prea mult.

— Da, iar acea camaraderie a fost câștigată. Încerci să-i mituiești pe oameni să te placă!

Se întoarce spre mine și-și încrucișează brațele la piept, sprijinindu-se de teancul de cărți din spatele lui.

— Mai întâi te enervezi pentru că am concediat prea mult personal. Acum, când le arăt cât de mult le apreciez eforturile, ești tot înfuriată? Îți faci griji că îi voi întoarce împotriva ta?

— Nu.
— Atunci de ce ești supărată?
În clipa următoare, expresia îi devine trufașă.
— Pentru că nu ți-am luat și ție un cadou?
— Cu siguranță nu! izbucnesc, scrâșnind din dinți.
Un fulger chihlimbariu îi însuflețește ochii înainte să-mi întoarcă din nou spatele.
— În acest caz, care e problema, ducesă?
— Tu. Tu ești mereu problema.
Și, pentru că nu voi permite să fiu mai prejos decât el, îl trimit pe Kyros în oraș cu instrucțiuni specifice în privința cadourilor pe care doresc să le cumpăr pentru fiecare membru al personalului. Nu-mi pasă dacă mă costă întreaga indemnizație lunară. Nu-i voi permite lui Eryx să câștige.

ÎN ACEA NOAPTE, când mă apropii de apartamentul meu pentru a mă retrage la culcare, găsesc o cutie mică pe podea, lângă ușă. Dintr-un anumit motiv, inima îmi bate mai tare și pielea mi se înfierbântă.
Mă uit de jur-împrejur, asigurându-mă că nu există martori, apoi mă aplec și iau cutia. Mă închid în cameră și cercetez îndelung cadoul.
Ce mi-a luat? Cercei? Un colier?
I-am spus că nu vreau un cadou de la el. Cât se poate de clar, fără să existe vreo îndoială.
Dar nu ar strica doar să deschid cutia. Să văd ce se află înăuntru. Oare a fost atent la preferințele mele în materie de bijuterii? E un cadou bine ales sau ceva ce a văzut întâmplător în oraș?
Balamaua se leagănă în sus la cea mai mică atingere. După ce desfășor hârtia de împachetat, nu găsesc decât un bilet pus pe catifea.
Deci chiar ai vrut un cadou de la mine.
Arunc cutia în celălalt colț al camerei.
— Nu! spun cu voce tare, de parcă ar fi aici, dispus să se certe cu mine.
Nu, nu am vrut. *Nu vreau!* Doar mă *uitam*.
După ce îmi recapăt stăpânirea de sine, strecor biletul înapoi înăuntru și pun cutia exact acolo unde am găsit-o. Ca și cum nici n-aș fi deschis-o.
Până-n zori, dispare.

— A DISPĂRUT un al doilea nobil, îmi spune Karla înaintea următoarei întâlniri a clubului de carte. A fost dificil să obțin un exemplar al ziarului de dimineață. Se pare că a existat un ordin de retragere a numărului din circulație. Credem că a fost mâna regelui.

Tekla dă din cap.

— Nu poate permite ca aristocrații să intre în panică, mai ales acum, când vrea ca toți să se gândească numai la viitoarea lui nuntă.

— Ah, o să fie nunta secolului! spune Karla, suspinând de emoție la acest gând.

— Nobilul dispărut, le reamintesc, un îndemn să-mi ofere mai multe informații.

— A, da! De data asta a fost lordul Kazan.

Încă un viconte care a servit în armată. Hmm...

— Dacă regele forțează ziarele să-și retragă numerele din circulație, atunci probabil că nu vom afla despre următoarea dispariție.

— Presupun că nu, zice Tekla.

— Totuși, nu mi-aș face griji, Excelență, spune Karla. Doar bărbații dispar.

— Nu-mi faci griji, le asigur.

Mă preocupă doar ce înseamnă asta și de ce Eryx se plimbă prin conac de parcă s-ar aștepta la o invazie. Bănuiește că este următorul? Sau este îngrijorat în privința șantajistului? Ar putea răpitorul și șantajistul să fie aceeași persoană?

Singurul lucru pe care îl știu sigur e că, orice s-ar întâmpla, Eryx este cumva implicat în asta.

MOMENTUL ÎN CARE Eryx trebuie să-i livreze bani șantajis- tului sosește și trece, însă nici el, nici golanii lui nu părăsesc

conacul. Știu pentru că îi urmăresc pe cei trei ca un câine loial. Din păcate, nu sunt atât de prudentă pe cât cred.

Pașii mă poartă după un colț al coridorului și dau nas în nas cu Eryx, care clar mă aștepta.

— În numele diavolilor, ce pui la cale, ducesă?

Îmi masez nasul în locul în care s-a izbit de pieptul lui solid. Nu mi-e deloc greu să joc rolul nevinovatei.

— Te observ, evident.

— În ce scop? mă întreabă, mijindu-și ochii.

— Nu vreau să ne faci de râs la nunta surorii mele. Trebuie să mă asigur că pui în practică tot ce ai învățat la lecțiile noastre.

Își dă ochii peste cap.

— Doar nu te aștepți să mă comport în privat la fel ca la un eveniment public.

— Ce mod mai bun de a exersa decât să deprinzi obiceiuri bune acasă?

— N-am de gând să schimb fiecare afurisit de lucru despre mine doar ca să te poți simți mai confortabil în public. Acum. Lasă-mă. Naibii. În. Pace!

— Înjuratul în fața doamnelor nu este...

Își umflă nările și ceva în legătură cu chipul lui se schimbă. Înainte să-mi dau seama ce anume, Eryx micșorează cu un pas distanța dintre noi, aproape călcându-mi pantofii, iar eu sar înapoi, dornică să mă îndepărtez de el.

— Totul în regulă?

Din spatele falsului duce apare ca prin magie Argus, care-i pune ferm o mână pe umăr.

— Eryx?

— Bine, sunt bine, spune el, clipind nedumerit. Doar... ia-o de lângă mine!

Dyson se materializează alături de Argus. Ambii bărbați se strecoară în spațiul dintre mine și falsul duce, însă îi ocolesc.

— Ce e în neregulă cu tine? Pentru o secundă, n-ai arătat prea bine.

— M-am molipsit cu ceva. Nu vrei să te îmbolnăvești și tu, așa că ar fi bine să păstrezi distanța. Îmi bubuie capul și-mi pierd puțin cam repede cumpătul.

— Mereu îți pierzi repede cumpătul.

— Naiba să te ia, ducesă, pleacă odată!

Dispare înainte să mai pot adăuga ceva, iar gărzile lui de corp mă împiedică să-l urmez.

— Dă-i pace, Excelență! spune Dyson.

Îmi revărs furia asupra celuilalt bărbat.

— Nu-mi dai tu mie ordine!

— N-a fost un ordin, doar un sfat. Dar îți sugerez să ții cont de el, măcar de data asta. Altfel, îți promit că nu o să te încânte consecințele.

Consecințe! Stai să vadă ei ce consecințe îi așteaptă când o să se afle că l-au ajutat pe Eryx să pună la cale escrocheria. Mă întorc și plec.

N-am nicio destinație imediată în minte, dar ambii bărbați merg în spatele meu.

— Nu mă voi mai ține după Excelența Sa!

Nu astăzi, cel puțin.

— Nu trebuie să mă însoțiți.

Argus eliberează o răsuflare care ar putea fi un mormăit sau un pufnet. E greu de spus.

— Minunat, acum m-am ales cu gărzile lui de corp drept umbre, nu-i așa?

Cu coada ochiului, văd că buzele bărbatului se arcuiesc în sus.

— Ai înțeles totul greșit, Excelență.

— Sunt convinsă că niciunul dintre voi nu mă consideră atât de proastă încât să cred că sunteți valeți. Am sau n-am dreptate?

— Nu te considerăm deloc proastă, spune Dyson. De fapt, ești mult prea inteligentă pentru binele tău; cu toate acestea, uneori chiar ești grea de cap.

— Poftim?

— Am fost în armată cu Eryx. Același regiment. Ne-a salvat viețile amândurora.

Argus se oprește pe hol, se apleacă și începe să-și suflece manșeta pantalonului. Mă gândesc să-l împiedic pe bărbat să-mi arate piciorul, dar sunt mult prea nerăbdătoare să primesc realmente niște răspunsuri, așa că aștept până când își ridică veșmântul deasupra genunchiului.

— Rană de glonț la picior. Pegainii au luptat din răsputeri înainte de final. Ne-au pus pe fugă și, din cauza împușcăturii, nu aveam cum să țin pasul, dar asta nu-l oprește pe un bărbat ca Eryx. M-a aruncat peste umăr în timp ce fugea și, suportându-mi greutatea, s-a luptat cu nenorociții ăia. El este motivul pentru care azi sunt în viață.

Îl măsor din cap până-n picioare pe Argus, luând în calcul silueta impresionantă și mușchii proeminenți ai bărbatului.

— Ai pus niște mușchi pe tine după cucerirea Pegaiului? îl întreb, făcându-l să râdă.

— Eryx e mai puternic decât pare și, când e suficient de hotărât, nici măcar greutatea mea nu mai reprezintă o problemă.

Cum e posibil așa ceva? Argus trebuie să fie de două ori mai mare decât el, dar ce motiv ar avea să mintă?

Dyson întinde mâna spre tivul cămășii și ridică partea

dreaptă deasupra primelor coaste, dezvăluind o linie de țesut cicatrizat.

— Am fost tăiat ca un pește filetat. Eryx a ajuns la nenorocit înainte să-mi poată face felul, apoi m-a ajutat să șchiopătez până într-un loc sigur, cu pumnalul în continuare înfipt în abdomen, iar el rănit aproape la fel de grav ca mine. Bineînțeles că asta nu l-a încetinit. Când e rănit, flăcăul devine doar mai înfricoșător.

Îmi plimb privirea de la un bărbat la celălalt.

— Deci sunteți acum cu el pentru că îi datorați viețile?

— Da, însă asta nu-i o datorie pe care am putea să i-o plătim vreodată unui om ca Eryx, spune Argus.

— Atunci, de ce sunteți aici, dacă nu pentru a-l proteja? Sunt doar prietenii lui, care au venit să profite de pe urma complotului său de a juca rolul falsului duce?

Argus și Dyson comunică din priviri înainte ca bărbatul mai musculos să spună, pe un ton prudent:

— Ți-a trecut vreodată prin minte că nu ne aflăm aici pentru a-l proteja pe el, ci pentru a te proteja pe tine, Excelență?

Mă lasă clipind prostește pe hol, cu toate celelalte preocupări complet uitate.

Mă gândesc la cuvintele lui Argus tot restul nopții, văzându-l pe Eryx într-o lumină nouă.

La ce fel de orori a fost martor în război? Și, amintindu-mi de biletul șantajistului, mă întreb ce fel de orori trebuie să fi comis Eryx. Știu că soldații pot suferi traume, că unii sunt predispuși la crize și coșmaruri și alte lucruri asemănătoare. Poate că Eryx suferă în moduri pe care nu am fost în stare să le observ. Poate că, dacă îl provoc într-un mod cu totul greșit, aș putea scoate la iveală un temperament orbit de traume. Dacă pun la socoteală și ochii lui stranii, la ce să mă aștept din partea lui?

Dacă reprezintă o problemă atât de mare, atunci este înțelept ca Eryx să fie văzut *vreodată* în înalta societate? Și cum îndrăznește să-și permită să rămână uneori singur cu mine, dacă ar putea avea, dintr-odată, vreun fel de răbufnire violentă!

Acesta să fie motivul real pentru care a concediat atât de mulți membri ai personalului și apoi i-a alungat pe muncitori? Cu cât sunt mai puțini oameni prin preajmă, cu atât mai puțini oameni va ataca violent?

Situația mă înfurie.

Nu numai că-mi ia totul, dar mă pune și în pericol prin simpla lui prezență.

FURIA ȘI DETERMINAREA au fost dintotdeauna mai puternice decât frica. Pentru a preveni o răbufnire sau un atac verbal la adresa lui Eryx, mă feresc din calea lui, cu excepția momentelor în care nu am de ales. Îndur în tăcere lecțiile noastre, mereu cu Argus și Dyson prezenți. Nu-l provoc pe falsul duce mai mult decât este necesar, cu avertismentul lui Argus încă proaspăt în minte. Și, pentru prima oară, Eryx pare să nu ia totul în glumă.

Acum poate să stea pe scaun și să mănânce fără să-mi fie rușine de comportamentul lui. De câteva ori, reușește să se abțină înainte să înjure, deși alteori pare să nu-și dea seama când rostește cuvinte urâte.

Trecem în revistă subiecte adecvate de conversație în prezența gentlemenilor și a doamnelor de viță nobilă.

— Cum ai putea ști ce se spune în mod adecvat când gentlemenii sunt singuri?

— Când o să-ți intre în cap că știu totul?

În momentele în care nu ne aflăm în toiul lecțiilor, încerc să cotrobăi și să spionez în voie, dar n-am făcut niciun progres în descoperirea locului în care doarme sau a motivului pentru care este șantajat.

Din fericire, nu-l mai visez. E destul de rău că am de-a face cu el în timpul zilei.

Pe măsură ce se apropie nunta surorii mele, îmi petrec nenumărate ore aranjând ținutele perfecte pentru mine și Eryx. Deși îi sosesc veșmintele noi, nu le atinge. E mult prea atașat de hainele lui de muncitor și jacheta de piele neagră.

Lucrurile progresează prea lent. Habar n-am ce le voi spune lui Kallias și Alessandrei când îi voi vedea, mai ales în privința falsului duce. Tot ce pot face este să trag de timp. Să-mi țin capul plecat.

Și apoi sosește ziua – sau mai bine zis noaptea pe care o așteptam. Nu a nunții. E ceva mult, mult mai bun.

Ilias Tomaras se întoarce la conac.

Kyros mă însoțește până la bibliotecă și-l rog să aștepte în fața ușii, pentru eventualitatea în care am nevoie de el. Își acceptă îndatorirea fără ezitare.

Ilias Tomaras arată la fel ca data trecută. În ciuda orei

târzii, e îmbrăcat ireproșabil. Omul nu pare să fie deloc obosit.

— Domnule Tomaras, sunt foarte încântată că ai venit. Îți mulțumesc încă o dată pentru discreție.

— Desigur, Excelență. Mă bucur că am câteva lucruri de raportat, deși nu atât de multe pe cât mi-aș dori.

— Te rog, continuă!

— Am început cu mama, Ophira Demos, fiica lui Pholios. S-a născut aici, la moșie, unde a locuit până la vârsta de optsprezece ani.

— Deci el chiar a avut un copil?

De ce nu a auzit nimeni de ea?

— Da, doar unul singur, dar fiica a fost dezmoștenită de tatăl ei și alungată.

— Dezmoștenită? Din ce motiv?

— Fără să atrag atenția asupra mea, am adunat informații de la unii dintre vechii prieteni ai lui Pholios de la acea vreme, integrându-mă printre membrii cluburilor frecventate de ei. Nimeni nu pare să știe exact ce s-a întâmplat. Ce știu sigur este că Ophira a avut o aventură cu regretatul Rege al Umbrelor.

Numeroase teorii îmi iau cu asalt mintea. Oare Eryx este bastardul răposatului rege?

Evoc imaginea acelor ochi chihlimbarii în spatele pleoapelor coborâte. Asta să fie explicația? Dar, din câte știu, toți cei din dinastia Maheras posedă același tip de magie a umbrelor. Fără diferențe. Iar în timpul șederii mele la palat, nu am văzut niciodată ochii lui Kallias aprinși de scântei chihlimba- rii, dar, pe de altă parte, nici nu l-am văzut vreodată supărat.

Toate aceste gânduri îmi trec prin minte într-o secundă.

Chiar înainte ca Tomaras să rostească următoarea frază.

— Însă se pare că a rămas însărcinată la ceva timp după încheierea aventurii.

O!

— Deci altcineva este tatăl?

— Cu siguranță. Și, din moment ce regretatul duce a trecut cu vederea o aventură cu regele, nu pot decât să presupun că noul ei iubit nu era de rangul ei. Cineva pe care tatăl ei l-a considerat nedemn de fiica lui. Oricine ar fi fost, nu s-a căsătorit cu Ophira după ce a rămas însărcinată, așa că putem, de asemenea, să presupunem că fie nu își permitea să aibă o soție, fie nu intenționa să-și ia una. Cred că sarcina reprezintă motivul ostracizării.

Cât de... dureros de trist! Ce soartă îngrozitoare pentru orice femeie!

— Unde s-a dus fiica?

— Asta mi-a ocupat cel mai mult timp, dar în cele din urmă am găsit-o într-un oraș îndepărtat din Estetia numit Dimyros.

— N-am auzit niciodată de așezare.

— Nici eu. Am făcut ceva cercetări. E mic, comparativ cu orice alt oraș, iar cea mai mare mândrie a sa sunt turmele de oi.

— Oi?

— Acolo le cresc – oamenii se fălesc că au cele mai bune rumegătoare ale anului, puse la îngrășat înainte să fie trimise la abatoare. Majoritatea produselor din lână, chiar din întreaga lume, provin din Dimyros. Și s-ar părea că Ophira și-a luat o slujbă, mai exact să aibă grijă de turme.

E uimitor că a reușit să ajungă atât de departe de una singură, dar pot înțelege nevoia Ophirei de a fi departe de tatăl ei. Mă bucur că a găsit o alternativă pentru ea însăși.

— Nu sunt sigur dacă următoarea parte a raportului prezintă vreo relevanță, dar au circulat zvonuri neobișnuite prin Dimyros, continuă Tomaras.

— Mi-ar plăcea să le aud.

— Au fost raportate multe dispariții ciudate. Se pare că au dispărut oi, alte bovine și chiar și unii dintre orășeni. Cadavrele le-au fost găsite mai târziu, uneori nu mai rămânea nimic din ele decât niște oase cu urme stranii și inexplicabile de mușcături.

Simt cum mi se ridică firele de păr de pe ceafă.

— De ce ți-a atras atenția această informație?

— Pentru că, potrivit rapoartelor, aceste atacuri au avut loc abia după sosirea Ophirei în oraș. Momentul nu este precis. Au început la câțiva ani după apariția ei, deci sunt sigură că nu-i nimic. Au existat zvonuri că Ophira n-ar fi fost dezonorată și blestemată numai de tatăl ei. Că nenorocirile se țineau lanț oriunde o purtau pașii.

— Și crezi că există vreo sământă de adevăr în toate astea?

— Nu cred în diavoli sau zei.

— Cum rămâne cu Regele Umbrelor?

— Sunt un om de știință, al faptelor și al rațiunii. Nu l-am văzut niciodată pe rege cu ochii mei, dar știu că invențiile naxosienilor sunt remarcabile. Dacă cineva ar fi vrut să pară

ca și cum ar fi înfășurat în umbre, ar putea găsi o cale

științifică de a-și pune în aplicare planul.

Nu ar spune astfel de lucruri dacă l-ar fi văzut personal pe rege cum trece prin pereți solizi, dar acum nu este momentul potrivit pentru a veni cu argumente.

— Ce s-a întâmplat apoi? îl întreb. A născut? Chiar a avut un copil?

— O, da, Eryx este fără îndoială fiul ei.

Când îi aud confirmarea, îmi cade fața. Chiar este ducele? Cu adevărat? După ce am crezut până-n măduva oaselor în toate suspiciunile mele!

— Nu există nicio șansă ca bărbatul care ocupă acest conac să fie un impostor?

— Întotdeauna există o șansă, Excelență, dar în situația dată... mi se pare puțin probabil. Informațiile pe care mi le-ați împărtășit se potrivesc cu tot ce am descoperit pe parcursul investigației. Băiatul a crescut în Dimyros și s-a alăturat armatei naxosiene de îndată ce a putut să se dea drept un tânăr de cincisprezece ani, deși bănuiesc că avea mai degrabă treisprezece sau pe aproape. A vrut să-i ofere o viață mai bună mamei lui, așa că a plecat. Din câte îmi dau seama, ea nu a protestat. De fapt, mulți dintre vecinii ei au dat de înțeles că își dorea ca băiatul să fie un luptător antrenat.

— Ciudat.

— Așa m-am gândit și eu, doar dacă nu cumva căuta o modalitate prin care, poate, să-și impresioneze tatăl, astfel încât ea și fiul ei să ajungă din nou în grațiile lui.

— Ar avea sens, presupun.

Ilias mă aprobă cu o mișcare din cap.

— Se pare că Eryx avea un talent înnăscut pentru a ucide. A avansat foarte rapid în rang și a primit tot felul de premii.

Da, cele pe care le văzusem.

— Mama lui a murit cu aproximativ optsprezece luni în urmă.

Atât de curând? Nu mă așteptam la asta.

— Care a fost cauza decesului?

— Unii susțin că s-a sinucis. Alții spun că pur și simplu s-a prăpădit lent. Am înțeles că a încetat să mai mănânce. Că a încetat să se mai dea jos din pat. Că a încetat să mai facă orice, practic. Băiatul a aflat despre toate astea abia după ce a murit.

— O femeie nu încetează din senin să mai aibă grijă de ea. Care ar fi putut să fie motivul? insist.

— Ar fi putut să înnebunească. Sau poate că a auzit un

zvon fals – că fiul ei a murit în luptă. Oricare ar fi motivul, se pare că a pierit din cauza durerii.

Nu a răpus-o moartea mamei sale, mă gândesc. Soția lui Pholios a murit cu mult înainte de asta.

— Cât de straniu!

— Într-adevăr, se pare că există o mulțime de lucruri stranii în privința noului duce. A crescut într-un oraș bântuit de dispariții nefirești, mama lui moare în circumstanțe neobișnuite. În plus, se spune că până și unitatea lui din armată avea un talent nemaiauzit de a rămâne în viață. Mulți îl atribuie îndemânării și bravurii lui Eryx pe câmpul de luptă.

Nu știu de ce, dar prin minte îmi trece fulgerător o imagine cu coarnele și caninii din visul meu. O alung numaidecât.

— Deci să înțeleg că asta-i tot? îl întreb. Nu mai pot face nimic? El deține cu adevărat totul și este cine pretinde că este?

Inspir aerul dezamăgirii, în timp ce speranța mă părăsește cu fiecare răsuflare.

Domnul Tomaras își umflă cu mândrie pieptul.

— Mai există o cale de abordare a investigației pe care aș dori să o tai de pe listă înainte să accept a doua jumătate a onorariului meu, Excelență. Dar, în locul dumneavoastră, m-aș pregăti pentru deznodământul mai puțin fericit. Dovezile nu se îndreaptă spre răspunsurile pe care le căutați.

Pe măsură ce cuvintele detectivului prind rădăcini în subconștientul meu, îmi simt trupul de două ori mai greu. Eryx Demos există cu adevărat. Este ducele.

Dar *ce* este el?

În sfârșit, permit gândurilor pe care le-am negat să-mi pătrundă în minte. Ochi chihlimbarii. Morți misterioase. Un vis care, cu cât reflectez mai mult asupra lui, pare din ce în ce mai puțin un vis. Gărzile de corp din conac, menite să mă protejeze.

Sau se află aici pentru a mă împiedica să descopăr adevărul?

— Nici de data asta nu este nevoie să fiu condus până la ieșire, Excelență. Până data viitoare.

Se înclină, iar eu părăsesc înaintea lui biblioteca.

Kyros mă escortează înapoi în camerele mele. Mintea îmi rătăcește în o mie de direcții, răvășită de toate dezvăluirile, când mă întreabă:

— Ai aflat ce sperai?

— Din păcate, s-ar părea că Pholios a avut un nepot. Eryx

este cine susține că este.

— Cum rămâne cu vinovăția evidentă a lui Vander când te-ai întâlnit cu el?

— Nu știu, răspund sincer. Domnul Tomaras mai are o cale de abordare a investigației pe care i-ar plăcea să o pună în practică, dar m-a sfătuit să mă pregătesc pentru deznodământul mai puțin fericit.

Oftez profund.

— Deși e mort, Pholios mă rănește în continuare din mormânt.

— Îmi pare foarte rău, Chrysantha!

— A fost un porc. Și-a alungat fiica însărcinată, a dezmoștenit-o. A fost un bărbat mai josnic decât bănuiam.

Și acum mi-a mai lăsat încă o problemă de rezolvat. Eu și Eryx ne luptăm pentru o moșie și un titlu care nu pot aparține decât unuia dintre noi.

Încă intenționez să câștig – cu orice preț.

Nu pot scăpa de Eryx Demos cu ajutorul legii?

Fie!

Voi trece la planul B.

Eryx este periculos și există ceva nefiresc în legătură cu el. Poate că nu știu ce anume, dar, fără nicio urmă de îndoială, să rămână pe domeniul moșiei e o idee proastă.

Trebuie să moară.

Am deja un țap ispășitor: șantajistul lui misterios. Toată aristocrația mă consideră în continuare o idioată. E timpul să iau măsuri.

— Mai pot face ceva pentru tine, Chrysantha? mă întreabă Kyros după ce mă conduce la ușa mea.

Ochii ni se întâlnesc, iar ai lui ard pătimaș.

Prinsă în vâltoarea ultimelor săptămâni, nici pe departe lipsite de întâmplări, aproape că am uitat de propunerea lui nerostită. Într-adevăr, duc dorul unui bărbat în patul meu, dar știu că acum nu este momentul potrivit. Nu când nu pot să-mi scot din minte intențiile ucigașe.

Întind mâna și o iau pe cea înmănușată a lui Kyros.

— Nu în seara asta, dar poate... mai târziu.

Las aluzia să persiste în aer, promisiunea a ceva mai mult între noi, și este de ajuns pentru moment.

CAPITOLUL 13

Îmi pun o pereche de cizme rezistente, legându-mi șireturile până la gambe. Nu o chem pe Medora să mă ajute să-mi schimb rochia sau să-mi pun mantia.

Nu vreau să-mi dejoace nimeni planurile pe ziua de azi sau să mă dau cumva de gol. În pofida precauțiilor, la doar câteva clipe după ce am pășit în frunzișul pădurii din apropiere, aud cum cineva țipă pe un ton ascuțit:

— Ducesă!

Micuțul Nico coboară prudent din cel mai apropiat copac, sărind ultimii zeci de centimetri și aterizând în mâini și-n genunchi pe pământul acoperit cu mușchi. Bate din palme pentru a îndepărta orice urmă de murdărie, apoi își aruncă brațele în jurul fustei mele.

— O zi bună, ducesă! spune el.

— O zi bună și ție! Ce pui la cale în după-amiaza asta?

— Am zărit un cuib de pasăre sus în copac. Aștept să eclozeze ouăle.

— S-a mișcat vreunul dintre ele?

— Nu, iar mama lor nu s-a mai întors de când am speriat-o în timpul descoperirii cuibului.

Îi iau mâna micuță în a mea și încep să merg.

— Ar fi bine să lași ouăle în pace, altfel mama s-ar putea să nu se mai întoarcă. Atunci puii ar muri.

— O! exclamă el. Ar fi foarte indignată dacă puii i-ar muri. Voi lăsa copacul în pace.

— O decizie înțeleaptă.

— Ce să facem în schimb? mă întreabă.

Pe măsură ce străbatem agale poteca bătătorită, Nico sare pe bețe, rupându-le sub picioare, sau ia pietre pe care le aruncă în trunchiurile arborilor. Până să mă mut la moșie, n-am avut deloc experiență cu băieții de vârsta lui, dar sunt niște ființe destul de distructive.

— O să culeg niște flori sălbatice, îi spun. Bag mâna-n foc că ți se pare ceva îngrozitor de plictisitor.

— Deloc. Te voi ajuta să le găsești pe cele mai bune!

Nu vreau martori pentru partea asta, dar mă îndoiesc că Nico se pune la socoteală. Ce-i drept, a uitat deja de cuibul de pasăre despre care mi-a povestit în urmă cu două minute.

Ne croim drum prin pădure până ajungem la un câmp deschis presărat cu flori. Margarete și păpădii, zorele și iriși. Nico se grăbește înainte și apucă mănunchiuri întregi de plante, smulgându-le pe unele cu tot cu rădăcini, în febra entuziasmului. Nu pare să-i pese dacă florile au ajuns la maturitate. În ochii unui băiețel de patru ani, toate florile sunt la fel.

Îi arăt cum să împletească margaretele în coroane, iar el petrece ceva timp perfecționându-și noua abilitate înainte să se năpustească spre pârâul din apropiere pentru a căuta gândaci și broaște. Având grijă să-l am mereu în raza mea vizuală, încep să-mi aleg propriile flori.

Degețel-roșu. Cucută-de-apă. Beladonă.

Fiecare în parte crește în mod natural în pădurea sălbatică din jurul conacului. Toată viața am fost învățată să stau departe de aceste plante, să nu le ating și, evident, să nu le mănânc. Cu mâna înmănușată, culeg câteva dintre florile în formă de clopoței de la degețelul-roșu, boabe negre de la bela- donă și umbreluțe albe de la cucuta-de-apă.

Asigurându-mă că Nico nu se uită în direcția mea, le pun într-o traistă de piele pe care am adus-o cu mine. Îmi întorc mănușile murdare pe dos și le îndes în buzunar. Apoi caut niște flori inofensive pe care să le aduc înapoi la moșie. Îl strig pe Nico după ce termin. De-abia mă bagă în seamă, în timp ce încearcă să prindă păianjeni de apă, țopăind în porțiunile în care pârâul curge mai lent. E ud până la talie și nespus de fericit.

Are o copilărie atât de diferită de a mea. Se bucură de mult mai multă libertate, deși nu are ocazia să petreacă timp cu alți copii. Nu sunt alții care să locuiască pe domeniul moșiei. Poate ar trebui să găsesc o modalitate de a schimba situația. Am putea angaja mai mult personal. Poate mame singure, care au nevoie de locuri de muncă? Ceva de luat neapărat în calcul după ce scap de Eryx.

De îndată ce revin pe domeniul moșiei, îi dau Teklei mănunchiul meu de flori, rugând-o să-mi găsească o vază pentru ele. În noaptea aceea, când nimeni nu se uită, fur un ceainic mic. Din moment ce vizitez cu regularitate bucătăriile, prezența mea nu stârnește nicio bănuială. Îmi place să gătesc

din când în când, așa că apar adesea, dornică să încerc rețete noi din cărțile de bucate ale lui Cook.

Umplu ceainicul cu apă și îl pun deasupra focului care arde intens în camera mea. Adaug conținutul traistei din piele. Nu sunt pe deplin sigură de cât de mult este nevoie pentru a ucide un bărbat, așa că mă gândesc că n-ar fi rău să fierb o cantitate însemnată din fiecare plantă, lăsând totul să se destrame în apa clocotită, astfel încât otrava să părăsească petalele, boabele negre și umbreluțele albe în ceea ce sper că este o formă mai concentrată.

Un amestec dintre cele mai mortale plante găsite pe domeniul moșiei.

Când consider că poțiunea a avut îndeajuns timp să fiarbă, o torn într-o fiolă de sticlă și îi pun dopul. Arunc resturile de plante în toaletă, apoi spăl ceainicul și-l duc înapoi în bucătărie, în puterea nopții.

Mi se pare o imprudență să-l otrăvesc pe duce la scurt timp după ce am cules flori sălbatice. Nu, trebuie să mai aștept puțin. Să nu permit nimănui să pună lucrurile cap la cap.

Nu sunt ca Alessandra.

Dacă vreau să omor un bărbat, nu voi fi prinsă.

AȘTEPT O SĂPTĂMÂNĂ ÎNTREAGĂ înainte să-mi pun planul în aplicare. Nunta surorii mele are loc în acest weekend. Acționez la limită, dar întârzierea a fost necesară. Prudența este primordială când plănuiești o crimă.

În timp ce mă uit peste propunerile de meniu cu Cook, aranjez ca joi să fie servit un fel de mâncare extrem de picant și consistent, un curry asezonat din belșug cu ierburi și legume, așa cum se gătește în străinătate. Ceva care să ascundă mirosul urât și gustul neplăcut al otrăvii mele preparate în casă.

Cea mai dificilă parte, de departe, va fi să strecor otrava în bolul lui Eryx – fără să fiu văzută. Sunt foarte mulți servitori care stau pe lângă masă, în cazul în care este nevoie de ei, iar bucătăria e plină de personalul care pregătește mesele pentru toți cei de la moșie.

Ajung devreme în sufragerie și trebuie să creez o diversiune doar pentru a rămâne singură cu mâncarea lui Eryx. Răstorn un pahar cu vin, care se varsă pe unul dintre scaune și pe covorul întins dedesubt. În timp ce toată lumea se grăbește să ajute la curățarea mizeriei, scot dopul flaconului de sticlă,

torn otrava în bolul lui Eryx, amestec repede conținutul și-mi reiau poziția anterioară înainte ca altcineva să se ridice de la podea. Masa trebuie mutată, astfel încât covorul să poată fi înlăturat din încăpere pentru a fi curățat sau înlocuit. Scaunul a fost distrus, fără nicio șansă ca tapițeria albă, acum însemnată cu pata roșie ca sângele, să mai poată fi salvată.

În momentul în care totul este pus în ordine, intră în cameră Eryx, urmat îndeaproape de acoliții lui.

— Ce se întâmplă?

— A avut loc un mic incident, Excelență, spune Xandria.

— Ești foarte amabilă pentru că iei vina asupra ta, Xandria, intervin imediat, dar a fost vina mea. Mă tem că scaunul nu a supraviețuit, iar covorul nu arată mult mai bine.

Eryx își ciupește puntea nasului.

— Vei insista să cheltuiești mai mulți bani pentru a le înlocui, nu-i așa?

— Nu te mai îngrijora ca un sărăntoc! Ai prefera să ai o sufragerie goală? Ce vor crede oaspeții când vor vedea un număr impar de scaune la masă?

— Că ducesa nu știe să numere?

— Exact.

Cu un rânjet, Eryx ia loc la masă și savurează aromele mâncării din fața lui.

— Miroase delicios. Transmite-i complimentele mele lui Cook, îi spune celui mai apropiat membru al personalului din bucătărie.

În timp ce întind mâna după șervet, rostesc cuvintele pe care le-am pregătit pentru seara asta:

— Trebuie să te tunzi.

Arunc o privire disprețuitoare spre încâlceala de un castaniu-deschis de pe capul falsului duce. (Nu-mi pasă dacă Tomaras susține că pretențiile lui Eryx sunt legitime, în ochii mei va fi mereu falsul duce, deoarece titlul ar trebui să fie al meu.) Să vorbesc despre evenimente viitoare cu un bărbat pe care nu plănuiesc să-l văd în viitor îmi întărește nevinovăția.

— Trebuie să porți botniță, răspunde el.

Oftez cu o nerăbdare prefăcută.

— Nunta are loc în acest weekend. Trebuie să arăți prezentabil. Am făcut progrese considerabile în privința manierelor tale, dar înfățișarea este la fel de importantă. Te rog, du-te să te tunzi – și *nu*-l lăsa pe Argus sau pe Dyson să o facă. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei a ținut vreodată o foarfecă în

mână. Treci pe la un frizer. Cere-i să-ți dea un aspect de gentleman. Nu poți fi văzut cu mopul acela pe cap!

Eryx mă privește cu atâta înverșunare, încât jur că temperatura din încăpere a scăzut considerabil.

— Fie! rostește printre dinți.

Stă cu ochii închiși și respiră greu, de parcă ar trebui să depună un efort aproape inuman să nu-și piardă cumpătul înainte să-și ia măcar tacâmul. De fapt, își pierde tot mai repede cumpătul în ultima vreme, deși nu-mi dau seama care ar putea fi cauza.

Am luat deja câteva linguri din mâncare, urmărindu-l pe Eryx așa cum o fac mereu, în eventualitatea în care trebuie să-i corectez manierele. Când se uită în bolul lui și pune mâna pe lingură, picioarele îmi tremură pe sub masă. O căldură dogoritoare îmi cuprinde treptat întregul trup când își apropie tacâmul de gură, pentru prima înghițitură.

Există un moment în care am îndoieli. Un moment scurt în care mă gândesc să-l opresc, să-l avertizez că nu ar trebui să mănânce preparatul. O secundă în care pot da timpul înapoi și să împiedic moartea unui bărbat.

Însă acel moment trece fără să spun niciun cuvânt. Eryx înghite o lingură plină de curry, tresărind ușor.

— Nu sunt obișnuit cu arome atât de intense, zice, dar sunt sigur că va ajunge să-mi placă.

Bea niște vin, apoi mai ia o lingură plină.

Și încă una.

Și încă una.

Picioarele îmi tremură tot mai tare. Cât durează până ca otrava să-și facă efectul? Mă agăț de reacția pregătită în prealabil, una de mirare și șoc.

Eryx își duce o mână la stomac, iar respirația i se accelerează.

În sfârșit! gândesc.

Trupul i se zguduie cu putere, moment în care întinde din nou mâna spre paharul cu vin, luând o înghițitură mare. Apoi își apasă o mână peste gură.

— Ce faci? îl întreb. Folosește-ți șervetul, nu mâna pentru a-ți șterge gura!

— Nu asta...

Convulsiile îl cutremură încă o dată și din gură i se revarsă ceva. Inițial, cred că vomită, asta dacă există vreo persoană care vomită... negru.

Deodată, observ că orice îi iese din gură nu cade pe podea. Gravitația nu funcționează așa cum ar trebui în cazul unui lichid. Pentru că nu este nici pe departe un lichid.

Fum.

Nu, nu fum.

Umbre.

Am stat suficient de aproape de Regele Umbrelor pentru a le recunoaște.

Dintre buzele lui Eryx apar umbre negre, care plutesc în sus, plutesc în jos, plutesc în afară. La vederea întunericului care se prelinge din el, falsul duce își lipește mâinile de gură, dar gestul lui disperat nu oprește dezlănțuirea tenebroasă. Dimpotrivă, acum umbrele pur și simplu îi ies pe nări.

În numele diavolilor, ce i-am făcut?

— Eryx? îl strigă Dyson.

Toți slujitorii fac un pas spre el.

— Ce se întâmplă? întreb, cu o îngrijorare autentică în glas.

Eryx fuge din sufragerie, însoțit de Dyson și Argus. Când privirea îmi revine asupra mesei, în căutarea umbrelor care începuseră să plutească deasupra farfuriilor, observ că au dispărut, de parcă nici n-ar fi fost.

Mă întorc spre servitori.

— Ați văzut asta?

— Excelența Sa arăta foarte rău, răspunde Xandria.

— Am avut vedenii sau chiar îi ieșea fum din gură? spune un alt slujitor, dar nu sunt atentă care dintre ei.

— Așa cred, confirmă Xandria. Deși nu l-am văzut până acum pe Excelența Sa cu o pipă.

Tot personalul care servește la masă pare la fel de debusolat de scena precedentă. Mințile noastre se grăbesc să găsească explicații raționale în prezența imposibilului, dar, între timp, am ajuns să înțeleg că e altceva la mijloc.

— Mă duc să văd cum se simte, anunț și mă ridic de la masă, împingând scaunul. Vă rog să strângeți cina. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi se va întoarce.

După ce părăsesc sufrageria, alerg după cei trei bărbați, temându-mă că au dispărut înapoi în locul secret ales de Eryx pentru noaptea asta. Dar îi aud, în special pe *el*, cum urcă scările.

Călăuzită de gemetele lui de durere, îmi pun o mână pe balustradă și o folosesc pe cealaltă pentru a-mi ridica fustele

pornind pe urmele lor. Se pare că falsul duce a reușit să ajungă doar până la o cameră de oaspeți și s-a adăpostit înăuntru.

Îmi lipesc palma de ușă și o împing.

— Eryx? strig. Ești bine?

Cineva trântește ușa pe cale să se deschidă, azvârlin- du-mă înapoi. Aproape că mă dezechilibrez din cauza forței impactului.

— Mai bine păstrează distanța, Excelență, se aude vocea lui Argus. Ducele s-a îmbolnăvit. N-ai vrea să te molipsești și tu.

— Prostii mai mari nici că am auzit! spun, revoltată că mi se interzice accesul într-o cameră din propria casă. Lasă-mă să intru chiar acum, Argus!

— Nu pot, ducesă. Pentru siguranța ta, trebuie să rămâi de cealaltă parte a ușii.

Prin fanta de sub ușă se aude un icnet de durere și simt un junghi subtil de vinovăție– nu mă gândisem că moartea lui avea să fie dureroasă. Pur și simplu mi l-am imaginat prăbu-șindu-se mort după prima înghițitură.

— Pare că mai are puțin și-și dă sufletul, murmur. Voi chema imediat un medic!

— Nu! răsună un strigăt, iar de data aceasta recunosc glasul lui Eryx. Fără doctori!

— Chiar ești prea mândru ca să accepți asistență medicală? Ai spus că ești bolnav. Lasă-mă să chem pe cineva care să te ajute.

— Ducesă, îți interzic! strigă el din nou înainte ca o tuse urâtă să-i curme vorbele.

— Gata, gata! spune Dyson și cred că îl aud cum îi dă o palmă lui Eryx pe spate.

— Nu-mi poți interzice nimic.

— A naibii femeie! zice falsul duce, apoi tușește din nou. Dacă chemi un doctor, îți voi tăia din nou indemnizația.

O, n-ar îndrăzni!

— Nu vrei să chem un doctor? Fie, lasă-mă să intru!

— Nu! strigă drept răspuns Argus.

— Bine, îl trimit acum pe Kyros.

Ușa se deschide larg, smucită din balamale. Eryx abia se ține pe picioare, susținut de-o parte și de alta de Argus și Dyson. Are chipul înclinat spre podea și văd mici spirale de umbră cum șerpuiesc în sus, dispărând când i se ridică deasupra capului.

— Ce ești? îl întreb, chiar dacă întrebarea ar trebui să fie absurdă.

Eryx tușește și mai multe umbre i se năpustesc din gură.

— Am doar o reacție adversă la ce-o fi fost în curry.

— O reacție care te face să scoți umbre la fiecare răsuflare?

— Nu fi absurdă! Am o pipă aici. Ar trebui să contracareze reacția.

— Nu, ieșeau umbre din tine și la parter!

— Prostii!

— De ce mă minți? De ce nu vrei să vină un doctor? Ce naiba se întâmplă?

Mârâie, dar sunetul se transformă într-un alt acces de tuse.

— Am mai pățit asta. Nu-ți face griji! Voi fi bine. Trebuie doar să-mi las trupul să lupte împotriva infecției. Poate ar fi bine să nu mai pui acest curry în meniu.

— Voi repeta întrebarea și, de data asta, *nu* mă minți! Ochii tăi își schimbă culoarea. Din gură ți se revarsă încontinuu umbre. *Ce* ești? Bastardul răposatului Rege al Umbrelor?

Domnul Tomaras a spus că nu este posibil, dar oare s-a înșelat? N-ai cum să ignori umbrele.

Eryx încremenește.

— Nu sunt... Cum ai... Nu!

Scoate un sunet gutural, cuprins de un alt spam de durere.

Va continua să refuze să-mi dea răspunsuri? Fie!

— Sper din tot sufletul că o să te însănătoșești până la nuntă. Nu mi-ar plăcea ca Regele Umbrelor să-ți vadă abilitățile. Probabil că nici nu te-ar accepta în calitate de duce.

Eryx își fixează ochii asupra mea – strălucitori, de un chihlimbariu-auriu. Mârâie din nou la mine, ca un animal, dezvăluindu-și caninii alungiți.

Exact ca în visul meu.

Argus și Dyson îl trag înapoi în cameră înainte să se mai întâmple ceva. Ușa mi se trântește în nas.

În ritmul bătăilor năvalnice ale inimii, încep să mă îndepărtez. Ce ar fi făcut Eryx dacă Argus și Dyson nu l-ar fi reținut?

Bărbatul nu a rămas cu traume după război. De fapt, nu este nici pe departe un bărbat, ci cu totul altceva. Și a angajat doi bătăuși pentru a-l ajuta să nu-și dezvăluie sinele adevărat. Ce s-ar face fără ei? I-ar ieși coarnele din cap? Mi-ar sfâșia gâtul cu caninii?

Şi ce măsuri ar lua Regele Umbrelor dacă ar afla că există cineva cu astfel de puteri? L-ar vedea ca pe o amenințare?

Mai mult ca sigur.

Am nevoie de răspunsuri.

În pofida fricii și a incertitudinii, mă strecor în camera de lângă cea în care se ascunde Eryx. Îmi lipesc urechea de peretele comun și încerc să-mi domolesc răsuflarea, deși mă îndoiesc că poate să o audă în starea în care se află.

— Ce facem? întreabă Dyson.

— Nimic, răspunde Argus. Trebuie doar să lăsăm otrava să-i părăsească organismul.

— Sunt convins că a fost nenorocitul ăla de Sarkis!

Sarkis. Acesta trebuie să fie numele șantajistului.

Eryx geme din nou.

— E ridicol! bombăne Dyson. Îi ia mai mult să se vindece acum decât în dățile în care a încasat câteva gloanțe.

— Nu luptă împotriva unui atac concentrat într-un singur loc. Otrava îi circulă prin sânge.

Mai trec cinci minute, apoi respirația lui Eryx se liniștește. În clipa următoare, îmi țin răsuflarea.

— Ești bine? întreabă Dyson.

— Acum da.

— Îl vom prinde pe Sarkis, spune Argus. Nenorocitul ăla va plăti pentru ce a făcut.

— Acum avem o problemă mai mare. Știe.

— Nu știe, îl contrazice Dyson. Știe doar că ceva nu-i în regulă.

— Ar trebui să o omorâm, propune Argus.

Mă străduiesc din răsputeri să nu scot niciun sunet.

— Nu! răspunde Dyson. Îmi place de ea. În plus, nu poate să moară – e prea frumușică.

Pentru câteva secunde, nimeni nu vorbește; probabil că amândoi așteaptă ordinul lui Eryx.

— Nu o ucide. Nu o voi scăpa din ochi la nuntă. Nu va spune nimic nimănui. Dyson are dreptate. Nici măcar nu știe ce știe.

— Bine, zice Argus.

Deși plămânii se luptă pentru aer, mă forțez să aștept.

— Crede că ești bastardul răposatului Rege al Umbrelor. Poate că ar trebui să încurajezi această teorie, sugerează Dyson.

— Nu-i cu mult mai bună decât adevărul, i-o întoarce Argus.

— E mult mai bună decât adevărul, spune Eryx.

În clipa următoare, se deschide ușa de la camera lor; când nu le mai aud pașii, trag adânc aer în piept.

Nu l-am ucis. E perfect în regulă.

Nu mă bănuiește, dar nu sunt neapărat în siguranță.

La naiba!

Se pare că nu pot să mă concentrez asupra unui singur gând. Nu cât timp propunerea lui Argus țipă după atenție.

A vrut să mă omoare!

După ce ajung în dormitor, încui ușa, apoi o fixez cu privirea.

Iau în considerare să-l chem pe Kyros. M-aș simți mult mai bine cu un alt trup în cameră, dar știu că nu l-aș invita în patul meu din motive juste.

În plus, doi bărbați abia au reușit să-l imobilizeze pe Eryx – și probabil doar pentru că nu vrea să-i rănească. Presimt că Kyros nu ar avea nicio șansă împotriva falsului duce, dacă acesta și-ar dori cu adevărat să intre aici.

Le-a ordonat oamenilor lui de încredere să nu mă omoare.

Deocamdată, asta e de ajuns.

În timp ce stau întinsă pe pat, așteptând să adorm, gemetele de durere ale lui Eryx mă însoțesc pe tărâmul viselor.

---

2 Florile de la cucuta-de-apă sunt dispuse în formă de umbrelă (n.t.).

CAPITOLUL 14

Îmi petrec ziua următoare închisă în camerele mele.

Medora nu-mi pune întrebări, iar Eryx nu mă caută. Slavă zeilor sau, mai degrabă, diavolilor, din moment ce probabil că ei sunt responsabili pentru apariția lui Eryx în viața mea.

Nu e bastardul regretatului Rege al Umbrelor.

Dar ce e, atunci?

Mai există o familie cu astfel de puteri? Cine a fost tatăl lui Eryx? Mă întreb dacă aceasta este direcția pe care domnul Tomaras vrea să o exploreze în cadrul investigației. Ce secrete va scoate la iveală dacă descoperă adevărul?

Pentru prima dată de când Eryx s-a mutat în conac, înțeleg cu adevărat situația în care mă aflu.

Nu sunt în siguranță.

Eryx nu e uman. Nu are auz uman, altfel cum ar putea să-mi distingă răsuflarea de cealaltă parte a ușilor? Nu se vindecă la fel ca un om. Nu are ochi umani și nici putere de vindecare umană. Posedă și un fel de puteri metamorfice, din câte îmi pot da seama, pentru că aspectele fizice nu sunt întotdeauna evidente.

Deodată, îmi amintesc de visul meu.

Dacă a fost real, atunci înseamnă că există și un element mintal, ca un har. Îmi poate citi gândurile?

Simpla idee îmi vlăguiește trupul, dar rațiunea o reduce la praf și pulbere. Dacă ar fi așa, ar ști că eu l-am otrăvit. Nu tipul acela Sarkis.

Dacă fac o singură mișcare greșită, Eryx s-ar putea hotărî să-și încheie socotelile cu mine. Are doi bărbați intimidanți din punct de vedere fizic care lucrează pentru el. Bărbați care ar muri pentru el, care i-ar proteja secretele, care ar ucide în *numele lui*.

Credeam că știu regulile jocului nostru, dar se dovedește a fi mult mai mortal decât bănuiam.

Așadar, ce decizii aș putea lua?

Iau în considerare toate opțiunile posibile: aș putea renunța la moșie și să mă întorc la tatăl meu: să mă

recăsătoresc și să mă mut cu noul soț; sau să rămân exact unde sunt și să mă prefac că nu e nimic în neregulă cu Eryx, sperând ca el și brutele lui să nu mă considere niciodată o amenințare prea mare.

Sinceră să fiu, acestea nu sunt realmente opțiuni. Doar modalități de a rămâne în siguranță. De a rămâne supusă voințelor bărbaților.

Mai bine mor.

Asta înseamnă că trebuie să-mi joc în continuare rolul, pentru a vedea spre ce deznodământ ne îndreptăm.

Eryx își face griji că voi merge la Regele Umbrelor și voi dezvălui tot ce cred că știu. Încă nu are idee că lui Kallias nu o să-i pese deloc de ceea ce am de spus.

Tomaras nu m-a putut ajuta. Regele nu mă va ajuta.

Și uite așa, îmi rămâne o singură opțiune.

Trebuie să recurg la talentul meu actoricesc. Dacă pot să mă apropii de Eryx, să-l conving să aibă încredere în mine și să aflu ce se petrece cu adevărat aici, atunci se va întâmpla unul dintre următoarele două lucruri: fie voi găsi dovada de care am nevoie că nu este uman – o dovadă pe care nici măcar Regele Umbrelor nu o poate ignora –, fie îi voi descoperi slăbiciunea și voi ști cum să-l ucid.

Singurele deznodăminte cu care mă pot împăca.

De azi înainte, trebuie să-l manipulez pe Eryx Demos ca pe orice alt bărbat. Fără îndoială, cel mai bun mod de a-l îndemna să-și dezvăluie secretele este să-l conving că este îndrăgostit fără speranță de mine. Nici măcar n-aș lua în calcul un asemenea plan, însă știu deja că mă consideră atrăgătoare. Înfățișarea mea i-a furat de multe ori privirea.

Dar asta va fi complicat. Nu pot fi prea bătătoare la ochi, altfel se va prinde imediat că joc teatru. Trebuie să-mi mențin alura disprețuitoare în preajma lui, în timp ce-l ademenesc să o considere fermecătoare. Trebuie să mă port în continuare de parcă îl urăsc, dar să-l ispitesc îndeajuns încât să mă vadă ca pe lucrul pe care și-l dorește cel mai mult – pentru că nu mă poate avea.

Pe măsură ce planul capătă contur, entuziasmul înlocuiește frica.

Încă mai am șansa să câștig tot ce mi-am dorit vreodată.

N-AM VRUT NICIODATĂ să merg la blestemata asta de

nuntă. Alessandra va fi insuportabilă, cu siguranță. Nunta mea a fost restrânsă, cu doar câțiva invitați prezenți. A avut loc chiar la moșie, pentru că ducele nu putea călători departe. Fără îndoială, Alessandra va face comparații nu numai cu privire la locațiile evenimentelor – un palat în comparație cu o moșie –, ci ne va compara și soții: al ei, tânăr și chipeș, al meu, bătrân și cu pielea zbârcită, după cum s-a exprimat.

Dar, în acest moment, consecințele de a nu participa le depășesc cu mult pe cele de a o face. N-am de gând să primesc o altă scrisoare de la sora mea în care-mi povestește cât de grandios a fost evenimentul, acuzându-mă că gelozia este motivul pentru care nu am venit.

În plus, mi-am dat seama că decizia de a pune o vorbă bună pentru Eryx la rege îmi va oferi două avantaje importante. În primul rând, îmi îndeplinesc partea din învoială încheiată cu falsul duce, așa că el va continua să creadă că mă port cu mănuși. În al doilea rând, sunt șanse mari ca orice îi spun regelui să fie ignorat, pentru că Alessandra îl va încuraja, probabil, să acționeze împotriva mea. Prin urmare, dacă mărturisesc că dorința mea cea mai mare este ca Eryx să fie recunoscut oficial drept ducele de Pholios?

Va fi interesant de văzut cum vor decurge lucrurile.

Mă trezesc devreme ca să am toată dimineața la dispoziție pentru a mă pregăti. N-am mai fost văzută în societate de dinaintea nunții mele. Trebuie să arăt perfect când îmi fac reintrarea. Am înțeles că este de prost-gust să porți alb la o nuntă dacă nu ești mireasa, așa că, firește, am comandat o rochie de nuanța alabastrului. Are mâneci lungi, deși umerii îmi sunt goi. Perlele îmi coboară sinuos de-a lungul corsetului și peste faldurile fustei în spirale amețitoare. Un decolteu în formă de V îmi scoate în evidență clavicula delicată, oprin- du-se chiar înainte de rotunjimile sânilor. Îmi prind o țesătură strălucitoare în spatele capului, suficient de subtilă pentru ca oricine altcineva care se uită la mine să o treacă imediat cu vederea, dar îndeajuns de izbitoare pentru ca Alessandra să-i remarce asemănarea intenționată cu un voal.

Aleg un roșu-intens pentru a-mi colora buzele. Nu port mănuși, dar diamantele îmi împodobesc urechile și gâtul ca niște lacrimi cristaline. Medora îmi strecoară câteva chiar și în păr, pe care l-a aranjat într-o coafură elaborată, cu mici șuvițe ondulate dezmierdându-mi gâtul.

Cobor treptele într-o cameră de primire goală. Se pare că

am reușit să mă pregătesc mai repede decât falsul duce.

Așa că aștept.

Și aștept. Și iar aștept.

Anxietatea prinde rădăcini în sufletul meu. E destul de rău că mă neliniștește gândul de a-mi revedea sora, mai ales

că Sandros nu mă însoțește. Nu am cu cine să mă laud. Dar mai există câteva aspecte de luat în considerare, cum ar fi faptul că Argus vrea să mă ucidă, Eryx este un fel de monstru și s-ar putea să întârziem la nunta la care nu-mi doresc deloc să particip.

Încep să mă plimb agitată de colo-colo, în timp ce Damasus stă tăcut în apropiere. Privirea îmi fuge din nou spre pendula de pe peretele îndepărtat.

— Damasus, poți să verifici ce durează atât de mult? îl rog pe majordom.

— Desigur, Excelență.

Urcă agil scările, iar eu verific încă o dată ora.

Mi-aș dori să-mi pot lua propria trăsură, dar, dacă sosim separat, risc ca Eryx să ne facă de râs. N-am încredere să-l scap din ochi nici măcar pentru o clipă la un eveniment public. Ca să nu mai spun că o plimbare privată cu trăsura este momentul perfect pentru a-l fermeca.

Bat nerăbdătoare din picior. Chiar atunci, Kyros trece prin camera de primire, ținând în mână un buchet de flori culese din grădină.

Își plimbă privirea peste trupul meu, de la creștet până-n tălpi. Într-o fracțiune de secundă, ochii ni se întâlnesc.

Aștept să fiu stăpânită de un roi lăuntric de fluturi, așa cum s-a întâmplat de nenumărate ori cu Sandros.

Însă niciunul nu-și întinde aripile.

— Nunta are loc astăzi, spune Kyros într-un târziu, ca și cum și-ar fi amintit de ce sunt îmbrăcată atât de elegant.

— Credeam că e ziua ta liberă? îl întreb.

— Așa e.

— Atunci de ce culegi flori?

Pare stânjenit înainte să spună:

— Voiam să ți le las în cameră, ca să le găsești mai târziu... — O!

Kyros este la fel de atrăgător și de amabil ca întotdeauna, dar când mă uit la el, nu simt absolut nimic. Cum e posibil? Am presupus că mintea și trupul meu au nevoie de timp pentru a se adapta la perspectiva de a-l considera mai mult decât un

prieten. Dar... nu simt niciun impuls amoros când mă uit la el.

Trebuie să spun ceva. Trebuie să fac ceva, însă nu-mi vine nimic în minte.

— Sper să te distrezi de minune, Chrysantha! Fie ca reîntâlnirea cu sora ta să nu-ți provoace niciun dram de durere și sper că vei ocazia să dansezi. Toată lumea merită șansa de a te vedea într-o astfel de rochie.

Apoi dispare pe coridoarele conacului. Sunt prea confuză de lipsa de reacție a trupului meu pentru a răspunde.

În numele diavolilor, ce e în neregulă cu mine?

Damasus coboară treptele și ocupă locul de lângă mine.

— Vin, Excelență. Întârzierea s-a produs din cauza unei probleme simple, mai exact aceea de a învăța cum să fie legată cravata.

Depun ceva efort pentru a nu mă încrunta.

— Cravata?

— Da, se pare că nici Excelența Sa, nici valeții lui nu au mai legat vreodată una. După o lecție scurtă din partea mea – și o cantitate considerabilă de timp petrecută pentru a le descurca tentativele anterioare –, acum sunt gata de plecare.

Numai Eryx putea să nu știe cum să-și îmbrace propriile haine. Bărbatul e fără speranță.

Serios, doar nu se așteaptă să-l las să uite de un moment atât de stânj...

Mintea mi se golește complet de gânduri la vederea siluetei care apare în partea de sus a scării. Sprâncene groase, gât larg, trăsături aprige. Coboară cu toată grația pe care i-am insuflat-o forțat în timpul lecțiilor. Cu spatele drept, fără să stea gârbovit.

Pare ireal de înalt în capătul scării și este incredibil ce efect poate să aibă asupra fizicului acestui bărbat o ținută croită pe măsura lui. Vesta și jacheta i se întind pe pieptul lat. Pantalonii îi strâng coapsele musculoase. Buzele acelea pline și pomeții ascuțiți și ochii pătrunzători. În hainele de muncitor, arată înfricoșător și intimidant. Dar îmbracă-l într-o ținută formală curată și arată *mortal*. Periculos până-n măduva oaselor și apoi suficient de bogat pentru a distruge complet pe oricine.

Și *părul* lui.

A fost tăiat mult mai scurt, iar acum abia dacă îi trece de urechi. Orice gel sau ulei i-a pus stilistul a rezistat peste noapte – i-a dat șuvițele pe spate, în așa fel încât să-i expună în sfârșit

fruntea netedă.

— Eryx, spun brusc, fără să-mi dau seama.

Face un pas precaut spre mine, de parcă se așteaptă să fug în orice secundă. La început sunt confuză, dar apoi îmi dau seama că *falsul duce crede că mă tem de el.* Deoarece știu că are puteri. Deoarece a încercat să mă atace când l-am văzut ultima dată.

Chiar ar trebui să-mi fie frică. Mi-a fost când Argus a sugerat să mă omoare.

Dar în acest moment, uitându-mă la el, înveșmântat și aranjat așa, nu simt nicio urmă de teamă.

Simt... fluturi.

Îmi iau o postură cât pot de semeață, menținându-mi aerul de superioritate și ignorând senzația lăuntrică.

— Gata cu planul tău de a mă face să întârzii la evenimentul secolului? Sau trebuie cineva să te învețe și cum să deschizi o ușă pentru o doamnă?

După privirea lui inițială de șoc, face un pas înainte pentru a deschide ușa din față, în timp ce mă uit lung la spatele lui. Ținuta pe care i-am ales-o arată remarcabil. Pantaloni

negri, vestă roșie și o jachetă cu modele albe spiralate, care se asortează cu rochia mea fără să fie evident. Cravata neagră completează cu eleganță ținuta. După ce deschide ușa, Eryx se întoarce spre mine, oferindu-mi posibilitatea să cercetez îndeaproape cum se prezintă din față. Spectaculos, într-ade- văr. Per ansamblu, cu hainele, silueta și trăsăturile lui arată...

— Știu, spune Eryx, coborându-și privirea spre locul asupra căruia mi-am ațintit ochii. M-am transformat într-un păun.

Trage de cravată de parcă l-ar împiedica să respire.

Așa e. Din acest motiv mă holbez la el. Hainele sunt de vină. Nu are absolut nimic de-a face cu el. Fluturii bat și mai aprig din aripi.

Opriți-vă! le poruncesc.

— Cred că arătați foarte elegant, Excelență, afirmă Damasus.

— Te-a plătit să spui asta? îl întreabă Eryx cu ochii mijiți.

— Bineînțeles că nu! intervin, recăpătându-mi vocea. De parcă ai avea nevoie să fii și mai plin de tine, în condițiile în care ai deja un orgoliu imens.

— Arăt ridicol!

— Arăți... Păi, cine știa că ascunzi toate astea sub părul ăla sălbatic?

Flutur mâna spre fața lui, iar Eryx mormăie ceva.

Pare să nu aibă idee cât de atrăgător este. Slavă zeilor!

— Mergem? mă întreabă înainte să se îndrepte cu pași mari spre trăsură.

— Stai! spun. Trebuie să mă iei de mână.

Se întoarce și se uită intens la mâna mea, ca și cum ar fi un șarpe.

— Trebuie?

— Da, când însoțești o doamnă la un eveniment, trebuie să o iei de mână.

— Nu suntem încă la eveniment.

— În acest caz, gândește-te la asta ca la un antrenament. Sincer, crezi că situația mă încântă mai mult decât pe tine?

Cu siguranță nu-i așa, dar trebuie să-i dau motive să mă atingă.

După un oftat exagerat, îmi ia mâna în a lui – înmănușată. Mă privește îndelung, aproape ca și cum ar pândi o reacție. Până la urmă, ultima oară când a pus mâna pe mine a dat de necaz.

În plus, privirea aceea, în timp ce-l ating...

O căldură electrizantă îmi trece prin vârfurile degetelor și-mi inundă întregul corp.

În numele zeilor!

— Să mergem! spun, trăgându-l după mine și reluând rolul profesoarei. Poți să-mi pui mâna în îndoitura brațului tău sau să o ții drept, uite așa, îi explic și-i demonstrez. Când ajungem la trăsură, trebuie să-mi ții mâna cât urc. La sosire, tu vei coborî primul, înainte să mă ajuți să fac același lucru.

Se încruntă.

— Nu mi-am dat seama că doamnele au nevoie de un asemenea ajutor.

— N-avem nevoie. Consider-o, dacă binevoiești, o oportunitate pentru bărbați să se gândească la altcineva decât la ei înșiși.

Unul dintre servitorii în livrea coboară treptele ascunse ale trăsurii, iar Eryx îmi ține mâna cât urc, apoi mă urmează înăuntru. Observ că Argus și Dyson se alătură vizitiului, amândoi îmbrăcați în uniforme pentru a se integra în mulțime. La doar un strigăt depărtare.

Ocup una dintre băncile cu perne, iar Eryx se așază pe cea

opusă – deşi stăm cu trupurile îndreptate unul spre celălalt, față în față, ne uităm intenționat în altă parte. Când trăsura o ia din loc cu o zdruncinătură, simt ochii falsului duce fixați asupra mea.

Neavând altceva de făcut, mă întorc spre el.

— Ce-i? îl întreb.

Pare că nu e sigur ce să spună, dar se hotărăște la:

— Credeam că e nepoliticos să porți alb la o nuntă?

Zâmbesc, dar rămân tăcută. Eryx nu știe nimic despre relația dintre mine şi sora mea. Nu ar înțelege şi nu vreau să i-o explic.

— Măcar nu e roz, bombăne el.

— Cu ce ți-a greșit culoarea?

— E dezagreabilă – și-ți poți închide gura chiar acum. Nu vreau să-ți aud comentariul despre cum mi se potriveşte întocmai pentru că sunt la fel de dezagreabil.

Închid gura, aproape rușinată că mi-a prezis perfect comentariul.

— Amintește-mi cât de lungă este călătoria până la palat, spune.

— Câteva ore.

— Nu cred că voi supraviețui, șoptește și închide ochii, masându-și tâmplele.

Asta-i bună, având în vedere că, dintre noi doi, el este cel neuman și mă poate ucide cu caninii lui ascuțiți. Deşi dinții lui arată perfect normal în acest moment.

Ochii i se deschid brusc şi mă surprinde uitându-mă intens la gura lui.

Din nou.

— Ceva ce vrei? mă întreabă cu o voce mai joasă.

Pândește în continuare o reacție din partea mea. Ce crede? Că voi țipa? Presupun că i-am dat de înțeles că m-am ascuns în cameră pentru că mă tem de el, mai degrabă decât să-i pun la cale moartea.

Poate că ar trebui să mă tem de falsul duce, dar, până acum, singurul lucru care mi se pare înfricoşător este sugestia lui

Argus de a mă ucide. Forma monstruoasă a lui Eryx nu mă preocupă.

Și cum naiba se explică asta?

— Vreau răspunsuri, spun.

— Nu se va întâmpla.

— O, haide, Eryx! Ce e rău în a răspunde la câteva întrebări? Voi începe cu ceva simplu. Te doare când ți se lungesc caninii?

Buzele îi rămân ferecate.

— Îți ții părul lung ca să ascunzi felul în care ți se ascut urechile când îți pierzi controlul?

Tăcerea persistă.

— Ai blană pe coadă?

Ochii îi devin chihlimbarii și-și încrucișează brațele peste piept, de parcă astfel ar întemnița adevărul în el.

Întind mâna și îi lovesc genunchiul.

— Oprește-te! mă avertizează.

— Sau ce?

Îl înghiontesc din nou.

Îmi prinde încheietura într-o mână, așa că o folosesc pe cea liberă și de data asta îl împung în piept. Își mișcă fulgerător cealaltă mână, imobilizându-mi brațele.

Îl lovesc cu piciorul.

Când scoate un sunet gutural, nu-mi scapă străfulgerarea caninilor alungiți. Își pune picioarele peste ale mele și-și împinge genunchii în ai mei, ca să nu-l pot provoca mai mult.

Sau așa crede el.

Îi suflu în ochi, ridicând o șuviță de păr care i-a căzut pe frunte.

Și-n acel moment ies coarnele. Îi răsar din partea de sus a frunții, exact ca în vis. Mârâie la mine.

— Iată-te! spun, admirând fiecare detaliu peste care-mi plimb ochii, de parcă înfățișarea lui ar fi minunată.

Într-un fel, presupun că e.

— Ce naiba e în neregulă cu tine? mă întreabă Eryx cu o voce înfiorător de amenințătoare. Încerci să-ți semnezi singură condamnarea la moarte?

Se apleacă înainte și-mi prinde brațele deasupra capului, țintuindu-le de peretele trăsurii.

— Nu mă vei ucide.

— Îmi supraestimezi controlul.

E atât de aproape, dinții îi sunt atât de aproape – și totuși, nu mă tem. Dimpotrivă, simt... că dețin controlul. Pentru că am scos la iveală exact ce mi-am dorit. Dovada a ceea ce este. Pot scoate monstrul la suprafață la fel de ușor cum respir.

Și e *extrem* de palpitant.

— Nu mă vei ucide, repet, de data asta pe un ton mai

tăios.

— Atât de sigură pe tine?

Zâmbește. Și e un zâmbet malefic. Un zâmbet seducător. Un zâmbet *mortal*.

Apoi atacă.

Îmi țintește direct gâtul și mă pregătesc pentru ce-i mai rău, sângele înghețându-mi în vene. Sunt convinsă că l-am judecat greșit și că sunt șanse foarte mari să mor în următoarele secunde.

Dar nu simt durere. O, da, există o presiune, însă nimic mai mult. Două puncte de contact, caninii lui inferiori – îmi dau seama o clipă mai târziu – îmi ating baza gâtului. Presiunea nu este blândă, dar nici nu o să mă aleg cu vânătăi.

Nici măcar nu am timp să clipesc înainte ca Eryx să-și plimbe ușor dinții pe laterala gâtului meu, tot mai sus. Ceva asemănător unui suspin îmi părăsește buzele când caninii lui în sfârșit îmi ajung la marginea maxilarului, iar sunetul este cel care-l convinge să se retragă.

Cu ochii strălucitori fixați asupra mea, falsul duce mă eliberează în cele din urmă și revine la locul lui din trăsură.

Abia atunci mă cutremură un adevărat sentiment de groază. Pentru că acel sunet pe care l-am scos, acel suspin?

Nu a fost unul de frică. Și asta e mai înspăimântător decât orice altceva.

CAPITOLUL 15

În mod clar, trebuie să-mi găsesc un iubit nou. Dacă trupul meu îl consideră pe Eryx atrăgător, atunci cu siguranță a trecut prea mult timp.

Dar nu prea pot face asta cât mă străduiesc să-l seduc. S-ar prinde imediat de vicleșug...

În orele rămase din călătorie, nu insist să-mi ofere mai multe informații, iar el nici măcar nu se obosește să se uite în direcția mea. Dimpotrivă, pare să se concentreze foarte tare să *nu* se uite la mine, ca și cum dacă ar ceda tentației, va dezlănțui ceva.

Pe durata întregului drum, simt o furnicătură pe partea laterală a gâtului. Nu reușesc să scap de senzație, de parcă el ar fi reușit să lase ceva în urmă. Dar, chiar dacă ating locul sensibil, nu există nimic fizic de găsit.

Devine imposibil să nu mă gândesc la dinții, la gura lui. Coarnele și caninii au dispărut de mult, însă încă mi-i pot imagina clar. Din moment ce știe – și simte – că mă holbez la el, doar își închide ochii, ca o reacție împotriva privirii mele pătrunzătoare.

— A naibii femeie! mormăie de mai multe ori.

Într-un târziu, la sfârșitul a ceea ce pare cea mai lentă călătorie cu trăsura din istorie, ajungem la palatul din Naxos.

Ușa trăsurii se deschide, dar Eryx nu se mișcă.

— Tu trebuie să ieși primul. Îți amintești?

— Îmi amintesc totul, spune el în cel mai exasperant mod posibil.

Apoi coboară și întinde mâna înapoi în trăsură, pentru mine. În momentul în care îl ating, aceeași senzație de pe gât îmi șerpuiește până la mână.

Pe toți diavolii, ce-mi face?

Când picioarele mele ating pământul, Eryx îmi strecoară mâna în îndoitura cotului său.

Palatul din Naxos este un edificiu gotic masiv, cu desăvârșire negru, până la șindrile. De pe stinghii, garguiele înaripate se uită înfuriate la noi, iar unele dintre ele îmi

amintesc de Eryx când este transformat. Studiez coada uneia, lungă, netedă și cu un triunghi de piele în capăt.

Sub ochii gărzilor înarmate, intrăm pe poarta principală. Soldații își poartă puștile atârnate pe un umăr și toți sunt înveșmântați în uniforma alb-negru a gărzilor palatului.

Înaintăm de-a lungul unui covor roșu, prin intrarea impresionantă din față, mărginită de sute de vaze, fiecare plină cu o duzină de trandafiri negri. Lumina răspândită de lumânările de nuanța abanosului învăluie candelabrul, iar cineva a topit ceară chiar pe balustradă, lăsând modele negre, spiralate.

Un servitor ne conduce spre capătul unui coridor care știu că dă în sala tronului. Nu-i nicio surpriză că nunta are loc aici, din moment ce asta va facilita considerabil pregătirile pentru încoronarea Alessandrei de după evenimentul secolului.

Încăperea a fost decorată după gusturile gotice și sinistre ale surorii mele, scăldată pretutindeni în nuanțe de negru și roșu. Petale de trandafir, întunecate ca esența nopții, au fost răspândite pe covoarele purpurii. Remarc scaunele de abanos, cu perne stacojii, aduse pentru invitații de la nuntă. Florile înconjoară coloanele, ținute laolaltă cu un fel de fir, aranjate astfel încât să formeze modele sinuoase, care arată, într-un mod cu totul tulburător, asemenea unor umbre. Mă uit pe furiș la Eryx, dornică să văd dacă reacționează cumva la împrejurimi.

Pare complet relaxat, deși îi pot simți tensiunea din corp, dinspre locul în care mâna mi-a rămas prinsă în îndoitura cotului său.

Suntem conduși către locurile noastre, care se află, deloc surprinzător, chiar în partea din spate a sălii. Sora mea mi-a spus în scrisoare că îmi va păstra un loc în primul rând, dar clar s-a răzgândit.

Eryx se apleacă spre mine.

— Un duce nu ar trebui să fie așezat în primele rânduri?

— Încă nu ai fost recunoscut drept duce sau ai uitat?

Nu trebuie să știe adevăratul motiv pentru care am fost retrogradați pe ultimele rânduri. Sora mea mă vrea la nunta ei ca să se umfle în pene, dar nu vrea să ocup vreun loc de cinste.

Nici măcar nu o pot învinovăți.

— Dar ești sora ei! N-ar vrea să te aibă aproape?

Nu-i răspund la întrebare.

Deoarece ne numărăm printre ultimii care iau loc, nu avem ocazia să interacționăm cu ceilalți invitați, slavă zeilor!

În plus, atenția tuturor este îndreptată înainte, spre tronuri. Nimeni nu ne-a observat sosirea – noul și misteriosul duce, însoțit de ducesa rămasă de curând văduvă.

Din colțul sălii, un cvartet începe o melodie romantică, lentă. Acesta trebuie să fie semnalul pentru rege, deoarece, după o clipă, o siluetă învăluită în umbre apare printr-unul dintre pereții din față. Își ocupă locul pe estradă, chiar în fața celor două tronuri uriașe.

Kallias Maheras atrage instinctiv privirile, izbitor chiar și-n lipsa umbrelor care se înfășoară hipnotizant în jurul lui ca o flacără vie. Păr negru, piele arămie, trăsături divine. E îmbrăcat în întregime în negru, de la teaca spadei din lateral și cizmele strălucitoare până la cravata mătăsoasă.

Însă nu mă uit prea mult timp la el. Sunt mai interesată să surprind reacția lui Eryx față de rege.

Îl cercetează pe Kallias cu o atenție neclintită, pe care o remarc pentru prima oară la el. Chipul nu i se schimbă, dar ochii îi strălucesc chihlimbariu înainte ca licărul auriu să se stingă într-o secundă. Îl măsoară din cap până-n picioare pe rege, ca și cum și-ar evalua un fel de adversar.

Adversar la ce?

Dintr-odată, Eryx își dă seama că-l urmăresc și, în mod deliberat, își desprinde privirea de la Regele Umbrelor.

Rețin informația pentru o examinare ulterioară.

Doi bărbați stau în stânga regelui: Rhouben Contos, moștenitorul unui viconte, și Petros Leva, al doilea fiu al unui conte. Trebuie să fie prieteni apropiați ai regelui dacă ocupă o poziție atât de stimată. Ciudat că nu observasem până acum legătura dintre ei. Anul trecut, am rămas o perioadă îndelungată la palat, încercând să-l cuceresc pe rege. Nu l-am observat petrecând prea mult timp cu alți curteni.

În fața bărbaților se află Rhoda Nikolaides, o marchiză văduvă, și Hestia Lazos, fiica unui viconte. Poartă fuste-suprapuse, roșii și identice, cu pantaloni negri pe dedesubt. Prietenele surorii mele. Un cerc foarte mic de prieteni apropiați, când îl compar cu întregul personal de la moșie – toți membrii personalului mi-au devenit nespus de dragi.

În spatele regelui zăresc un fel de ofițer de stare civilă. El și bărbații fac schimb de amabilități, iar în timp ce ofițerul vârstnic stă gârbovit, regele își menține spatele drept, mândru și puternic. Umbrele pâlpâie și se rotesc în jurul lui, de parcă i-ar trăda entuziasmul.

Arată exact precum cele care s-au împrăștiat din gura lui Eryx în noaptea în care l-am otrăvit.

Nu este fiul răposatului Rege al Umbrelor. Acest lucru a fost deja confirmat de două ori, dar nu se poate nega că există ceva familiar în privința abilităților lui Eryx.

— Încetează! șoptește el.

— Nu fac nimic.

— Te uiți când la mine, când la rege.

— Și ce?

— Orice gând îți trece prin cap, te înșeli.

— Gândul care-mi trece prin cap este că semeni și mai puțin cu Kallias Maheras decât cu presupusul tău bunic. Nu aveți nicio trăsătură în comun.

Eryx strânge din buze într-un fel care-mi dă de înțeles că s-a săturat complet de mine.

În sală se așterne tăcerea când umbrele regelui dispar brusc. Kallias se întoarce intrigat spre ușa de la capătul culoarului și încremenește cu desăvârșire, ca și cum l-ar fi luat în stăpânire o putere nelumească.

Toți se mișcă pe scaune pentru a vedea ce i-a atras atenția.

În clipa următoare, ne ridicăm în picioare.

Deoarece și-a făcut apariția sora mea.

Și nu poartă alb.

Nu, rochia Alessandrei este mai neagră decât un cer fără stele, cu mâneci lungi, înfășurate strâns pe brațe. Fusta are o croială strâmtă în talie și faldurile se desfășoară până la podea, iar straturile de șifon se revarsă într-un număr atât de mare de jur-împrejurul ei, încât materialul parcă se însuflețește la fiecare pas, la fiecare mișcare.

Ca umbrele.

Își poartă părul despletit, ca un văl întunecat. Un colier de rubin îi împodobește gâtul și cercei asortați îi atârnă aproape până la umeri. Are buzele la fel de roșii ca ale mele.

Cu pași mari și hotărâți, Alessandra vine singură pe culoar. Remarc că tata nu a fost invitat să o ofere viitorului ei soț și nici nu pare să stea pe vreun scaun în fața noastră. Dar sora mea arată mai bine așa – merge de parcă nu ar avea nevoie de nimeni și de nimic. Nu aparține nimănui. Alege o viață cu

regele. Nu mă observă când trece pe lângă mine. Nu, nu-l vede decât pe bărbatul de la capătul culoarului, care o așteaptă.

Și, pentru prima dată, realizez că e îndrăgostită de el.

Sora mea nu este o actriță. Oricum, nu una talentată. Nu ca

mine. Devotamentul din ochii ei, scopul unic cu care se îndreaptă spre rege – nu există nicio urmă de îndoială.

Îmi pare rău pentru ea.

Prin faptul că-l iubește pe Kallias, renunță la puterea ei. Dacă regele știe cât de mult îi pasă de el, îi va folosi sentimentele pentru a încerca să o controleze.

Alessandra ar fi trebuit să fie mai atentă.

CEREMONIA ESTE PLICTISITOARE, iar încoronarea e și mai plictisitoare. Privesc fără interes cum se pune o coroană pe capul surorii mele. Invitații ovaționează, de parcă ar fi sincer fericiți să aibă o regină, nu ca și cum doar s-ar preface de față cu regele.

De fapt... femeile chiar sunt încântate. Mulți dintre bărbați nu par mulțumiți. Cât de îngrozitor că sora mea elaborează legi care îi împiedică să exploateze în atâtea moduri femeile!

Cu un zâmbet strălucitor, Alessandra se ridică în picioare și se uită la poporul ei. Pare cu adevărat fericită, ca și cum ar avea tot ce și-a dorit vreodată.

Și apoi, prin vacarmul stârnit de aplauze, fluierături și strigăte, ochii ei se opresc asupra mea.

Știu cum ar reacționa Chrysantha din trecut. Și-ar ridica nasul, apoi ar privi în altă parte. Cu o atitudine aparent superioară, m-am asigurat că Alessandra nu-mi acordă niciodată prea multă atenție. De ea m-am temut cel mai tare că ar putea să-mi descopere adevărata fire. O parte din mine încă vrea să o trateze așa. Partea meschină, care încă nu poate înțelege cum a reușit sora mea să pună mâna pe un rege, în timp ce eu trudeam zi și noapte pentru a-mi asigura o căsătorie cu un duce slinos, care nu-și ținea mâinile acasă.

Dar când mă uit cu adevărat la ea, pentru prima oară în ultimii ani, îmi dau seama că nu mai trebuie să fiu fata aceea. Să joc rolul prostănacei nu-mi mai aduce niciun beneficiu. Ca văduvă, îmi controlez pentru prima oară viața și o singură persoană mai stă în calea dobândirii a tot ce mi-am dorit vreodată. Acum intenționez să-i folosesc – eventual – pe sora mea și pe soțul ei pentru a-mi îndeplini visul.

Așa că înclin capul spre Alessandra. Un semn de respect, chiar de felicitare.

Pentru o singură clipă, ochii ei se măresc. Apoi își recapătă stăpânirea de sine și se uită la soțul ei. Cei doi o iau

înainte și ne conduc în afara sălii tronului și-n sala de bal, unde putem savura aperitive și băuturi răcoritoare sau să dansăm.

Rând cu rând, ni se cere să ne alăturăm reginei și regelui pentru balul festiv. Urmăresc cum duci, marchizi, conți, viconți și oaspeții lor trec pe lângă noi, într-un alai pătruns de propria importanță. Nimeni nu se obosește să arunce o privire către baronii și ceilalți nobili de rang inferior așezați pe ultimele locuri, în timp ce părăsesc încăperea înaintea noastră.

Când în sfârșit ne vine rândul, Eryx mă ia din nou de braț. Dinspre ușile deschise ale sălii de bal aud primele acorduri ale unei orchestre. Un vestitor anunță oaspeții unul câte unul înainte să li se permită intrarea. Eu și Eryx așteptăm la coadă.

— Frumoasă ceremonie, spune el.

Scot un sunet prin care nu-mi exprim nici acordul, nici dezacordul.

— Nu ți s-a părut? mă întreabă.

— A fost decentă.

— Dacă n-a fost de vină ceremonia, atunci ce te-a nemulțumit? Nu-ți place alegerea surorii tale? Crezi că ar fi trebuit să-l refuze pe *rege* și să aștepte pe cineva mai bun decât el?

— Nu prea îmi pasă ce alegeri face.

Cândva, nu aș fi susținut așa ceva. Alegerea ei m-a impulsionat să comit o crimă. Dar faptul că mă aflu aici și o revăd îmi oferă o perspectivă mai clară. Credeam că suntem adversare, că dacă suntem implicate în același joc doar una dintre noi poate câștiga.

Însă poate că adevărul este mai complicat decât atât. Dintotdeauna ne-am dorit lucruri diferite. Nu trebuie neapărat să se ajungă la o decizie de tipul eu sau ea. Deși mă doare să o văd într-o astfel de poziție de putere, în timp ce eu muncesc în continuare al naibii de mult pentru a-mi căpăta finalul fericit, asta nu înseamnă că ar trebui să o învinovățesc. Nu, vina e doar a bărbaților care ne-au determinat să facem anumite alegeri.

Când ajungem în cele din urmă în fruntea șirului de invitați, îi dăm vestitorului numele noastre.

— Excelențele Sale, Eryx Demos, ducele de Pholios, și Chrysantha Demos, ducesa văduvă.

Toate capetele se întorc în direcția noastră, chiar și ale cuplurilor care deja dansează. În momentul în care intrăm în sală, arunc o privire scurtă peste mulțime. Multe fețe ies în evidență, cele ale potențialilor mei admiratori, care mi-au

trimis scrisori, însă mă uit deasupra capetelor bărbaților înainte de a-i privi în ochi. Nu-mi doresc defel să-i încurajez din neatenție. Nobilii sunt și așa destul de îndrăzneți.

La un moment dat, după ce reușesc într-un final să scap de toți bărbații care mă sorb din priviri, devin conștientă de un aspect pe care nu l-am luat până acum în considerare.

Eryx este tânăr, bogat și necăsătorit. Asta este de ajuns ca să provoace valuri la orice eveniment public. Dacă mai pui la

socoteală și faptul că e periculos de atrăgător, te alegi cu un coșmar în toată regula.

Acum că Kallias Maheras este însurat, Eryx Demos a devenit cel mai eligibil burlac din lume.

Domnișoarele și mamele lor aproape că salivează la vederea lui Eryx. Și, când reușesc într-un târziu să se adune îndeajuns încât să-și închidă gurile căscate, se împing cu coatele pentru onoarea de a fi primele care să-l abordeze.

— Excelență, nu vrei să ne prezinți ducelui?

— Desigur, lady Petrakis, spun. Acesta este ducele de Pholios. Excelență, acestea sunt marchiza Petrakis și fiicele ei, lady Violetta și lady Evadne.

Cele două tinere fac reverențe ample, apoi ridică privirile spre duce printre gene, flirtând cât se poate de bătător la ochi. Eryx le răspunde cu o plecăciune maiestuoasă. Sunt aproape mândră de gest, pentru că este unul pe care l-am pus să-l exerseze de cel puțin o sută de ori.

— Mă bucur să vă cunosc! Îmi pare foarte rău, dar trebuie să ne scuzați. Regele și regina ne așteaptă.

Nu, nu ne așteaptă, dar nu-l dau în vileag. Felul în care domnișoarele își calcă fustele unele altora pentru a se apropia de Eryx îmi lasă un gust neplăcut. Nu intenționez să rămân prea mult pe aici.

— Desigur, răspunde marchiza, dar sper că ne veți căuta din nou înainte ca noaptea să se sfârșească.

Cu toate că Eryx pare tentat să scrâșnească din dinți, zâmbetul nu îi părăsește buzele.

— Ne vom strădui din răsputeri, dar mă tem că am făcut deja multe promisiuni în seara aceasta. În calitate de gentleman, n-aș cuteza să mai rostesc una, decât dacă aș fi absolut sigur că mă pot ține de cuvânt.

Una dintre fiice oftează, impresionată de răspunsul lui. Îmi cobor pleoapele, ca să nu observe cineva că-mi dau ochii peste cap.

Înainte ca altcineva să mai aibă ceva de adăugat în această privință, Eryx mă trage după el în mulțime, înspre inima sălii de bal.

— A fost extrem de diplomatic din partea ta, șoptesc. În toate lunile de când te cunosc, nu te-am văzut niciodată atât de răbdător cu cineva.

— Ai fost martoră doar la interacțiunile dintre noi doi, subliniază el.

— Deci poți da dovadă de răbdare față de străini, dar nu față de femeia cu care împarți un spațiu de locuit?

— Exact.

Un bărbat își croiește cu eleganță drum printre fustele invitatelor, în foșnetul materialelor, pentru a fi următorul care ne abordează. Nu știu cum reușește fără să doboare pe cineva la podea.

— Privește și învață! îi șoptesc lui Eryx înainte ca bărbatul să ne taie calea.

— Excelență! spune ducele de Simos, cu ochii ațintiți asupra mea. M-am temut de ce e mai rău, din moment ce scrisorile mele au rămas fără răspuns.

Mă uit fix la cravata bărbatului.

— Iartă-mă, Excelență! Am vrut să-ți răspund, dar, de fiecare dată când încercam să aștern cuvintele pe hârtie, eram copleșită de imaginea fizicului tău impresionant.

Eryx abia izbutește să-și rețină un pufnet disprețuitor. Îl remarc doar pentru că îi așteptam reacția la cuvintele mele.

Inițial, Simos nu știe ce să spună. În cele din urmă, zice nedeslușit:

— Îți mulțumesc pentru compliment, Excelență! Îmi poți acorda plăcerea unui dans?

— O! exclam, făcând subtil un pas înapoi. Dacă nu reușesc să termin o scrisoare, cu siguranță nu voi putea să dansez fără să leșin. Sunt sigură că un gentleman ca tine nu ar vrea să mă fac de rușine în fața atâtor oameni, nu-i așa?

Vocea lui Simos își pierde din vigoare, redusă la un simplu murmur. Dacă m-aș fi uitat la el, sunt convinsă că aș fi văzut un bărbat căruia tocmai i s-au scufundat toate corăbiile.

— Bineînțeles că nu, Excelență. Sper că te vei liniști! Te rog, insist să-mi scrii, dacă... dacă reușești.

Bărbatul se îndepărtează mai puțin încrezător decât atunci când s-a apropiat de noi. Când atenția îmi revine asupra lui Eryx, falsul duce arată cât se poate de uluit.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Se numește actorie.

— *Cum* de a funcționat asta?

— E un scenariu simplu și extrem de eficient, pe care l-am perfecționat de-a lungul anilor. Le oferi bărbaților informații dezamăgitoare, dar care le satisfac vanitatea. Nu prea au cum să mă contrazică sau să mă implore în continuare, fără să infirme complimentele pe care le primesc. Majoritatea dintre ei sunt mult prea vanitoși pentru a purta discuții în contradictoriu despre înfățișările lor.

— Cum e posibil să te creadă pe cuvânt? Tu să leșini? Tulburată de acel bărbat cu mâinile moi?

— Nu mi-am dat seama că ai găsit ocazia de a-l ține de mână.

— Nu trebuie să-l ating, mormăie Eryx, ca să știu că nu a muncit din greu nici măcar o singură zi din viața lui.

— Și ăsta e un lucru rău?

— Am spus că nu e nimic care să te tulbure îndeajuns încât să leșini.

— Și după cine ar trebui să fiu leșinată? După tine?

Se fâstâcește la următoarele cuvinte, de parcă nu e sigur dacă ar trebui să încurajeze ideea sau să protesteze vehement față de ea.

Înainte să bălmăjească un răspuns, ne abordează mai mulți curteni, cerând să fie prezentați noului duce. Ascult

cum Eryx refuză cu grijă aluziile nu-tocmai-subtile ale mamelor că ar trebui să le invite fiicele la dans. De îndată ce pleacă un grup, un altul îi ia locul. Bărbații se apropie încontinuu și mă imploră să le acord un dans, iar eu îi dezamăgesc prin cuvinte blânde, care le gâdilă orgoliile.

După ce mai multe femei pleacă de lângă noi, demoralizate, unii dintre bărbații din sală încep să se apropie de Eryx, gândindu-se că poate motivul pentru care nu dansează este că preferințele lui se îndreaptă în altă direcție.

— Ai vrea să dansezi? îl întreabă direct Petros Leva, prietenul regelui, pe Eryx.

Nu se sinchisește să se prezinte, în pofida faptului că Eryx nu are nicio idee cine este. Petros îl măsoară din priviri pe falsul duce înainte să se uite în ochii lui.

Invitația la dans pare să-i fi furat glasul lui Eryx.

Petros se întoarce spre mine.

— Se simte bine?

— S-ar putea să leşine.

— N-ar fi prima dată când mi se întâmplă asta. Într-adevăr, nimeni nu este pregătit pentru mine înainte să mă vadă.

— Vinovaţi sunt acei pistrui încântători de pe obrajii tăi, îi spun, zâmbind. De ce nu mă inviţi pe mine la dans?

Se ştie că lui Petros îi plac atât bărbaţii, cât şi femeile. Nici nu mi-a trecut prin minte că voi concura cu Eryx pentru aşa ceva, dar acum, după ce n-am fost prima aleasă, nu-mi pot reţine supărarea.

— Eşti mai frumuşică decât el, dar îi sunt loial surorii tale.

Răspunsul este ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l aud. Trebuie să fie un prieten apropiat de-ai Alessandrei dacă ştie adevărul despre relaţia noastră.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar interesele mele sunt cât se poate de diferite, intervine Eryx înainte să pot schimba subiectul.

— Ce păcat! zice Petros. Dar îndrăznesc să spun că le oferi speranţă tuturor celorlalţi din sală prin faptul că refuzi să dansezi cu femei.

— Mă tem că nu intenţionez deloc să dansez. Suntem pe cale să vorbim cu regele şi cu regina.

— Chiar aşa?

Petros cercetează iute sala.

Kallias şi Alessandra stau pe scaune lângă peretele din partea opusă a sălii. În acest ritm, ne va mai lua încă o jumătate de oră să ajungem la ei.

— Ooo, pe asta trebuie să o văd cu ochii mei! Urmaţi-mă!

Petros se îndreaptă hotărât spre monarhii noştri, iar eu şi Eryx ne grăbim să ne ţinem după el. Când cineva încearcă să se apropie de noi, Petros îi alungă imediat.

— Au fost chemaţi de rege şi de regină. Îi poţi hărţui mai târziu! Nu te uita aşa la mine, Leta Trakas! I-ai sâcâit destul pe tinerii din sală. Du-te şi dansează cu soţul tău!

Înainte să mă pregătesc mintal, îmi cobor privirea spre sora mea. Se uită intens la soţul ei, ca şi cum ar dezbate dacă să rămână la petrecerea pe care a organizat-o sau să continue festivitatea într-o locaţie mai intimă. Nimeni nu o poate învinovăţi pentru asta.

— Alessandra.

Ochii surorii mele se fixează asupra mea. Pe un ton trufaş, spune:

— Vrei să spui *Majestate*, Chrysantha.

— Excelență.
— Poftim?
— Dacă ai de gând să insiști să mă adresez formal, atunci și tu trebuie să faci la fel. Până la urmă, sunt o ducesă.
— În numele diavolilor, există două ca voi? bombăne Eryx în șoaptă, prea încet pentru ca altcineva în afară de mine să-l audă.
Alessandra nu spune nimic, în mod clar surprinsă de replica mea sarcastică. Pentru a risipi tensiunea, adaug:
— Îți mulțumesc pentru invitație. Îmi pare bine să te văd fericită. Pur și simplu strălucești. Ți-ai croit singură rochia, nu-i așa? Întotdeauna ai avut un talent înnăscut la cusut.
Își înclină capul într-o parte, de parcă nu-și poate da seama ce să creadă despre mine. Vorbesc sincer? Sau există ceva insultător în vorbele mele? Sau o lingușesc pentru că vreau să o rog ceva?
Pentru că Alessandra nu pune capăt tăcerii, continui:
— Și-mi pare bine să te revăd și pe tine, regele meu. N-ai fi putut găsi pe cineva mai potrivit decât pe sora mea.
— Știu asta, spune el, iar când se uită la Alessandra și vede confuzia întipărită pe chipul ei, se apleacă spre ea, șoptind cuvinte cu un glas atât de domol, încât nu le aud.
Mă întreb dacă Eryx le poate distinge.
Alessandra clatină din cap, răspunzând cu *nu* la orice a întrebat-o regele.
— Cine este invitatul tău? se arată deodată interesată. Am auzit că te-ai încurcat cu un bărbat. De la *Zanita's*?
După ton, îmi dă clar de înțeles că mă consideră o ipocrită – și presupun că am fost, mustrând-o pentru că se culca mereu cu oricine își dorea, deși am făcut exact același lucru. Diferența o reprezintă faptul că mustrările mele au fost doar de ochii lumii.
— Nu, spun. Din păcate, a trebuit să renunț la Sandros. Acesta este Eryx Demos, nepotul răposatului meu soț și bărbatul care va prelua titlul de duce de Pholios. Am vrut să vi-l prezint.
Alessandra îl examinează atent pe Eryx. Regele nu spune nimic, lăsându-și soția să preia inițiativa.
— Iubitul tău a fost mai atrăgător sau mai puțin atrăgător decât acest bărbat? mă întreabă regina.
Surprinsă de întrebare, mă uit la Eryx, care pare la fel de nedumerit. Nu știu ce pune sora mea la cale, dar fac tot

posibilul să-mi păstrez calmul, dornică să scap cât mai repede de această întâlnire.

Așa că îi acord întrebării atenția pe care o merită. Mi-l imaginez pe Sandros stând lângă Eryx. Ar fi un pic mai scund și mai suplu, dar chipul lui inspira poeții.

— Sunt la fel de atrăgători, răspund.

— Hmm.

Alessandra se întinde să ia mâna soțului ei în a sa. Se joacă îngândurată cu degetele lui, în timp ce continuă să mă cerceteze cu ochi de șoim.

— Ce vrei? mă întreabă în cele din urmă.

Ca Eryx să dispară din viața mea.

— Inițial, am vrut să-ți cer să-i refuzi acestui bărbat ducatul, astfel încât să rămână în grija mea.

Lângă mine, Eryx inspiră șuierător, dar îl ignor și continui:

— Totuși, după ce am petrecut ceva timp încercând să-l cunosc mai bine, trebuie să recunosc că este un duce bun. Dorința mea este ca el să fie recunoscut oficial de Majestățile Voastre drept noul duce de Pholios.

Acea expresie confuză refuză să părăsească fața surorii mele. Încă nu știe ce părere să aibă despre mine. Alessandra se întoarce spre Eryx.

— Lasă-ne singuri!

Mă întreb dacă va îndrăzni să nu o asculte, conștientă că ultimul lucru pe care vrea să-l facă este să mă lase singură cu regele și regina.

— Nu voi fi departe, mă asigură.

Mai degrabă o amenințare decât o promisiune.

— Poți pleca și tu, îi spune Alessandra lui Petros, care a rămas în tot acest timp suficient de aproape încât să audă conversația.

— Îmi strici toată distracția, îi zice el binedispus, dar se supune la rândul lui ordinului.

În clipa următoare, rămân singură cu sora mea și soțul ei.

CAPITOLUL 16

De îndată ce Eryx se îndepărtează, Alessandra se apleacă înainte pe scaun.

— Ce pui la cale?

— Ce pun la cale?

— Da, nu ești tu însăți.

— Pentru prima oară în viață, îmi permit să fiu eu însămi.

— Și ce înseamnă asta? Te-a ademenit, în sfârșit, un bărbat în pat, iar acum cobori de pe piedestal și nu-ți mai ții nasul pe sus?

Nu-mi pot reține zâmbetul. E prima conversație sinceră pe care o avem de ani buni.

— Nu, nu mai depind de tata sau de oricine altcineva pentru a supraviețui, așa că nu trebuie să mai fiu femeia care vor bărbații să fiu.

Alessandra mijește ochii.

— Și ce femeie e aceea?

— Frumusețea cu capul în nori care nu vrea decât să-i facă pe plac tatălui ei, pentru că este prea proastă ca să-și dorească ceva pentru ea însăși.

Alessandra își îndreaptă postura pe scaun și mă examinează îndelung, din cap până-n picioare, de parcă m-ar întâlni pentru prima dată. Într-un fel, presupun că așa și este.

— L-am avut pe tata la degetul mic ani întregi și, între noi fie vorba, nici măcar tu nu ai văzut dincolo de trucurile mele.

Am păcălit pe toată lumea, iar acum am tot ce mi-am dorit vreodată.

Aproape.

— Așa că nu are rost să-mi joc în continuare rolul. Nu cu tine, cel puțin.

Îi susțin privirea. Nu mă uit în altă parte, nu dau înapoi. Aceasta sunt eu.

Kallias se întoarce spre soția lui, parcă așteptând ca ea să acționeze cumva. După câteva clipe lungi, Alessandra afișează o expresie enigmatică și mă întreabă:

— Și ce ți-ai dorit?

— Libertate. În calitate de ducesă văduvă, niciun bărbat nu-mi poate spune ce să fac. Sunt stăpâna vieții mele. Acum mai am nevoie de un singur lucru, și anume de fondurile nelimitate care vin la pachet.

— Încerci să-mi spui că ai vrut să te căsătorești cu Pholios?

— Cine crezi că a sădit ideea în capul tatei?

O altă clipă de tăcere.

— Stai să mă asigur că am înțeles bine. Te-ai prefăcut că ești idioată pentru... șapte ani, ca să-ți poți controla propria viață? Și a *funcționat*?

Rostește ultimul cuvânt pe un ton mai răstit decât pe restul.

— Da. Și-ți datorez niște scuze, adaug. De fapt, probabil în jur de o sută. Vezi tu, știam că singura persoană care s-ar fi putut prinde de înșelătoria mea ai fi fost tu. Te-am ținut la distanță ca să mă protejez. M-am comportat ca o fățarnică neprihănită deoarece știam că asta te va enerva și te va face să stai departe de mine. Am fost nepoliticoasă, te-am tratat cu superioritate și te-am judecat doar ca să-mi interpretez rolul până la capăt. Nu ai meritat nimic din toate astea. Mi-am ales supraviețuirea în detrimentul tău. Nu credeam că am de ales. Regret că te-am rănit atât de mult de-a lungul anilor!

Alessandra se ridică în picioare.

— Kallias?

— Da, draga mea?

— Mi-ar plăcea să dansez.

— Atunci, hai să dansăm!

Îi întinde mâna și o conduce spre centrul sălii de bal. Alessandra nu-mi mai adresează niciun cuvânt, dar mă privește fix până când un alt cuplu care dansează îi iese în cale și o împiedică să mă vadă. Sora mea nu e o persoană care să-și țină gândurile pentru ea. Înseamnă că am șocat-o cu adevărat dacă a rămas fără cuvinte. Sau poate că doar are nevoie de timp pentru a procesa totul.

Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare că nu m-a aruncat în închisoare sau nu a luat vreo altă decizie drastică. Nu mă așteptam deloc ca discuția să ia o asemenea întorsătură, dar, după ce am început să vorbim, nu m-am putut abține să nu-i mărturisesc adevărul. Habar n-am de ce.

Pentru că dacă Alessandra îmi devine aliată, mă poate ajuta să scap de Eryx? E o explicație.

Dar nu contează asta. Trebuie să-l găsesc pe Eryx. Sper din tot sufletul că nu a descoperit o modalitate de a mă face de râs în cele câteva minute în care am fost despărțiți. Mă învârt pe loc, în căutarea părului său aranjat și dat cu gel. Falsul duce se plimbă prin sala de bal, în apropiere de estradă.

Oare a tras cu urechea?

Firește! Cum altfel se putea asigura că nu-i dezvălui secretele? Sper să fie primul pas spre câștigarea încrederii lui. Dar s-ar fi dezlănțuit iadul dacă regele și regina l-ar fi prins asupra faptului.

Fără să privească în direcția mea, se apropie de un grup mic de bărbați. Cu ce scop? Oare chiar își dorește să le vorbească sau nu vrea să mă înfrunte după ce l-am prins spionând? Îl observ pentru o clipă. Îl bate ușor pe umăr pe unul dintre invitați, apoi își strâng mâinile și ceilalți măresc puțin

cercul ca să-l includă și pe el. Fie își face prieteni uimitor de repede, fie îi cunoaște pe acești bărbați.

Spre surprinderea mea, nu-i recunosc pe majoritatea dintre ei. Credeam că îi cunosc pe toți curtenii.

Pentru a mă strecura grațios în conversație, mă apropii tiptil și-l iau pe Eryx de braț după ce sunt sigură că m-a văzut. Luând în considerare ținuta strâmtă pe care o poartă, i-ar fi dificil să găsească un loc pentru a-și ascunde revolverul și pumnalul cu lamă zimțată, însă îl cred în stare de așa ceva. Să-l sperii în această mulțime ar fi un coșmar.

Eryx își pune o mână peste a mea și mă trage în față, inclu- zându-mă cu ușurință în conversație.

— Domnilor, permiteți-mi să v-o prezint pe Excelența Sa lady Chrysantha Demos, ducesa văduvă de Pholios.

Fiecare dintre cei patru bărbați din jurul lui se înclină.

— Trebuie să fii cel mai norocos bărbat din întregul Naxos! spune primul curtean – e mai bătrân decât ceilalți din grup, cu părul albit la tâmple și riduri de jur-împrejurul gurii. Ai moștenit un ducat, care s-a întâmplat să vină la pachet cu frumoasa doamnă a casei.

Bănuiesc că a vrut să fie un compliment, dar nu mă bucur să fiu retrogradată la „doamna casei". Sunt proprietara și stăpâna de drept a conacului.

— Excelență, îmi spune Eryx, permite-mi să ți-i prezint pe generalul Kaiser și pe doi dintre subalternii lui, căpitanul Rodis și căpitanul Zogafros. Iar acesta este...

— Lordul Barlas, închei în locul lui.

Încă un bărbat care mi-a trimis scrisori imediat după moartea soțului meu. Are deja o amantă, una pe care o ține de ani buni. Fie vrea să o înlocuiască în curând cu mine, fie intenționează să aibă o scurtă aventură amoroasă. Oricum, nu mă interesează. Nu arată rău, dar nu mi-a plăcut niciodată caracterul lui. Fac o reverență grupului.

— Mă tem că ne-ai prins în mijlocul unei conversații destul de plictisitoare, spune unul dintre căpitani, al cărui nume l-am uitat deja.

— Da, îl aprobă celălalt. Discutam despre eforturile de război din Estetia, un subiect care trebuie să fie îngrozitor de plictisitor pentru tine, Excelență.

Sunt prinsă la mijloc între impulsul de a-l corecta pe bărbat și tentația de a afirma că singurul lucru pe care îl consider plictisitor este compania.

Însă lordul Barlas ia cuvântul.

— De ce nu mi te alături pe ringul de dans, Excelență, ca să-i putem lăsa pe bravii noștri luptători să-și continue discuția?

Deschid gura, pregătită să-i resping cu viclenie invitația, dar Eryx îmi strânge cu mai multă înverșunare mâna.

— Lordule Barlas, ce ofertă generoasă! Ducesa ar fi încântată.

Mă predă celuilalt bărbat așa cum trec banii dintr-o mână în alta.

Situația mă șochează atât de tare, încât nu pot formula niciun cuvânt de protest. Până acum, eu și Eryx am făcut un joc din a ne refuza admiratorii. Acum mă înmânează cu mâna lui unuia dintre ei?

Cum îndrăznește?

Îl voi ucide. De data asta pe bune.

Îl văd pe Eryx cum dispare în spatele unui grup de invitați, încă absorbit în conversația cu bărbații din armată.

Apoi n-am de ales decât să mă uit la contele din fața mea.

— Excelență, trebuie neapărat să-ți spun că arăți realmente divin în seara asta! Le-ai făcut de rușine pe toate celelalte femei din sală.

— Chiar nu este nevoie să-mi faci un compliment prin insultarea celorlalte femei din sală, remarc.

Râde de parcă aș fi spus ceva amuzant.

— Unde îți este amanta în seara asta? îl întreb, încercând să-mi păstrez tonul plăcut.

— La mine acasă, mă așteaptă. Petrecerile o copleșesc. Nu-i placă să iasă în lume.

Nu îi place? Sau nu o lasă el?

— Spune-mi, Excelență, mi-ai primit scrisorile?

— Nu, răspund. Mai mult ca sigur, s-au pierdut pe drum.

— Ce păcat! Va trebui să scriu altele.

— Poate că ar fi indicat să-ți petreci timpul acordându-i atenție femeii pe care o întreții deja.

— Nu e nevoie să fii geloasă! În acest moment, te bucuri de întreaga mea atenție. Bucură-te de ea cât încă mai poți!

Dar cine se crede mai exact că e? Unul dintre darurile zeilor pentru lumea noastră?

Nici pe departe.

Jur că este cel mai lung dans pe care am fost forțată să-l accept și, evident, să-l îndur – iar dispoziția nu mi se îmbunătățește deloc când îi surprind pe sora mea și pe rege pe ring.

Dansează aproape indecent de aproape unul de celălalt, cu mâna lui deasupra șoldurilor ei. Se privesc lung și pătimaș în ochi, de parcă nu-și doresc ca acest moment să se sfârșească vreodată.

Simt acea furie familiară cum amenință să preia din nou controlul. Iat-o pe sora mea cu un bărbat care o iubește. Care o tratează frumos. Cum reușește Alessandra să câștige în continuare? Ce secret a descoperit sora mea, iar mie mi-a scăpat? De ce obține orice își dorește, în timp ce eu mă trezesc încă o dată în aceeași situație, supusă cuiva care se gândește mai mult la cizmele lui lustruite decât la mine?

Durează o clipă, dar îndrept furia în direcția corectă, privindu-l cu dușmănie pe bărbatul care mă ține prizonieră pe ring.

Când se termină dansul de cinci minute, contele își întețește strânsoarea asupra mea.

— Hai încă unul!

— În calitate de soră a reginei, am multe îndatoriri de îndeplinit în seara asta. Trebuie să mă scuzi, ar fi bine să văd dacă are nevoie de ceva.

— Regina se pregătește pentru încă un dans cu regele.

— Mă simt obosită. Mi-ar plăcea ceva de băut.

— După dans.

Mă trage după el pe notele următorului cântec. Indiferent cum încerc să mă îndepărtez de el, mă strânge și mai tare, iar

mâna stângă îi rătăcește mult prea jos.

La următorul pas, îl calc pe picior. Cu putere.

Ieneşte şi, deşi trebuie să fie surprins, nu renunță. Aşa că repet mişcarea.

— Excelență, cu siguranță ştii paşii corecți ai dansului! zice el.

— Cu siguranță știi când o doamnă încearcă să-ți spună *nu*.

Mă ignoră. Pe măsură ce pete roşii îmi apar în colțurile ochilor, plănuiesc cum mă voi răzbuna pe acest bărbat care îndrăzneşte să mă atingă fără permisiune.

Acest dans este mai lung decât primul și simt cum lordul îmi lasă o vânătaie în locul în care și-a ajustat strânsoarea, trecând de la mâna la brațul meu pentru a mă ține mai ferm.

În momentul în care începe un al treilea cântec, mă gândesc serios să-l lovesc între picioare – la naiba cu totul! –, când o umbră se înalță amenințător deasupra noastră.

Ridic privirea, uimită să dau cu ochii de Eryx, ale cărui irisuri strălucesc ca două flăcări chihlimbarii.

— Îmi dai voie să intervin, spune el.

Cuvintele sunt o poruncă în toată regula.

Când lordul Barlas încearcă să bălmăjească nu-știu-ce motiv pentru care Eryx nu poate, de fapt, să intervină, falsul duce întinde mâna, apucă încheietura contelui și o strânge.

Aud un *pocnet*.

Lordul Barlas scoate un țipăt sfâșietor și se îndoaie de spate, strângându-și brațul rănit la piept – și, în cele din urmă, mă eliberează. Din fericire, sunetul se pierde în ritmul tot mai alert al muzicii. Totuşi, Eryx nu pare să fi terminat cu el. Își pune o mână pe umărul contelui și-mi doresc din adâncul sufletului să urmăresc ce îi va face în continuare, dar îmi amintesc că ne aflăm într-un loc public și că nu ar trebui să provocăm un scandal.

Mă arunc între cei doi bărbați, lovindu-mă de brațul întins al lui Eryx, care mă sfredelește cu privirea lui ucigașă.

— Dansează cu mine! îi spun.

După reacția lui, mă îndoiesc că mă aude, dar îndrăznesc să-l prind de braț și să i-l pun în jurul taliei mele. Apoi îl iau pe celălalt în strânsoarea mea. La următoarea schimbare de tempo, îl învârt pe Eryx departe de bărbatul rănit, pe care nimeni altcineva nu pare să-l fi observat.

Când ochii falsului duce se fixează asupra mea, strălucirea

nu se estompează. Are trupul rigid, deși reușește să se miște așa cum îl dirijez. În mod clar nu știe cum să danseze pe acest cântec. Și de unde să știe? Nu e ca și cum l-aș fi învățat pașii.

Mă aplec înainte.

— Ochii tăi, Eryx! Trebuie să-ți recapeți controlul!

Își coboară imediat pleoapele.

— N-am terminat cu el.

— Ești într-un loc public.

— Nu-mi pasă! Te *rănea*.

— Mă voi ocupa de el mai târziu.

— Și cum plănuiești să faci asta?

— O să mă gândesc la ceva. Poate că o voi plăti pe amanta lui să-l părăsească.

Eryx deschide ochii – sunt mai puțin chihlimbarii și un pic mai căprui.

— Asta nu-i o pedeapsă pe măsură.

— E singurul tip de pedeapsă pe care îl pot pune în practică.

— Din acest motiv intenționez să mă ocup de el. Astfel de bărbați nu merită să trăiască.

Fac un pas greșit.

— Vrei să spui că l-ai ucide pe acest bărbat pentru mine?

Ochii i se măresc, de parcă tocmai și-ar fi dat seama că a rostit adevărul.

Și că a vorbit serios.

Fluturii încep să-și fâlfâie din nou aripile înăuntrul meu.

Din moment ce nu mă mai pot uita la chipul lui, îmi îndrept privirea spre mâinile noastre împreunate. De sub jachetă i se întrezărește cămașa albă. Mâneca e pătată cu roșu.

— Ai cumva sânge pe încheietură?

Se uită în jos, la locul care mi-a atras privirea.

— Nu.

— Atunci ce e?

Nu-i vine în minte nici măcar o singură minciună și ar fi o prostie și să încerce să spună una.

Ce ar putea fi confundat cu sângele?

— Ești rănit? îl întreb.

— Nu, nu-i al meu.

Nu știu dacă asta e mai bine sau mai rău.

— Unde ai fost?

— La toaleta bărbaților.

— Cel puțin ai spus o minciună mai bună.

I se încordează fiecare mușchi din corp.

— Încetează! îl avertizez. Concentrează-te să-ți redobândești controlul! Apoi putem pleca.

— Nu pot! spune el printre dinți. Încă vreau să-l omor.

— Nu te gândi la el! Gândește-te la mine! Concentrează-te asupra dansului!

Câteva cupluri îl observă în sfârșit pe Barlas și-l ajută să iasă de pe ringul de dans. Dacă bănuiește cineva ce i s-a întâmplat cu adevărat, nu ne abordează. Cel puțin contele are bunul-simț să nu acuze un duce.

— De fapt, asta – Eryx face o pauză – nu este oribil.

— Și de ce ar fi dansul oribil?

— În general, majoritatea oamenilor nu se bucură de lucrurile la care nu sunt buni.

— Cred că putem cădea de acord că tu cu siguranță nu faci parte din *majoritatea oamenilor*.

Eryx respiră adânc pe nas.

— Chiar te pricepi să mă distragi.

— Mai bine decât Argus și Dyson?

— Mult mai bine.

— Ce fac ei de obicei când te transformi?

Începe să spună ceva, apoi se oprește brusc, de parcă și-ar fi amintit că vorbește cu mine.

— Eryx, ochii tăi încă strălucesc puternic. Trebuie să te calmăm.

— Cum naiba să mă calmez când te-am dat pe mâna acelui bărbat care...

— Pentru că știi că voi avea grijă să suferi pentru asta. Când ajungem acasă, o să te fac să-ți dorești să nu mă fi întâlnit niciodată.

— Nici nu mă îndoiam, zice el, zâmbind, apoi se schimbă la față. Trebuie să știi că habar n-aveam. Nu credeam că se poate întâmpla ceva rău într-un loc public.

— Și am să-ți spun și de ce: pentru că nu știi toate șiretlicurile la care recurg bărbații în locurile publice, pentru care mai și scapă nepedepsiți. Și cum ai fi putut să știi? Nu încearcă astfel de trucuri asupra celor care au puterea să se împotrivească.

Ochii lui Eryx strălucesc mai intens. Îngrijorată, mă uit în jur să văd dacă a observat cineva, dar, deocamdată, suntem în siguranță. Însă el chiar trebuie să se stăpânească.

— Nimeni, *nimeni* nu te va mai atinge așa! șoptește el. Mă

voi asigura de asta.

Vreau să pufnesc zeflemitor, dar mă abțin. Îmi dau seama că nu o spune cu vreun simț al proprietății. Nu, Eryx s-a străduit din răsputeri să scape de mine din prima zi. Vorbește serios pentru că are simțul dreptății. Ar interveni în numele oricărei femei pe care ar vedea-o tratată astfel.

Așa că nu-l corectez și nici nu-l sfătuiesc să nu mai spună asemenea lucruri prostești.

În schimb, îl tachinez.

— Și cum te vei asigura de asta? Ai de gând să mă urmărești oriunde merg? Ai de gând să-l omori pe fiecare bărbat care mă atinge într-un mod nepotrivit? Ai vrea o listă cu toți cei care s-au purtat necuviincios în trecut? N-ar mai rămâne mulți curteni în Naxos.

Mă trage mai aproape de el.

— *Cine?*

— Zeilor, glumeam! Relaxează-te!

— Cine? insistă el, pe un ton înverșunat. Sunt prezenți în această sală?

— Te rog, dacă vrem să te scoatem de aici fără să atragem priviri indiscrete, trebuie să te calmezi. Încercam să destind atmosfera cu o glumă, nu să-ți stârnesc temperamentul.

— Îți pasă deodată de bunăstarea mea?

— După ce tocmai ai arătat tuturor că ai grijă de a mea? Da!

Cuvintele au în sfârșit efectul dorit: mușchii i se destind. Ritmul muzicii se întețește, iar Eryx trebuie să se concentreze din greu pentru a-mi urma exemplul. Când degetele i se răsfiră pe spatele meu, mă întreb dacă își dă măcar seama de gest. De parcă ar încerca să-și extindă strânsoarea asupra mea.

Ca să nu mă calce pe picior, desigur.

— Uită-te la mine! spun. Nu-ți urmări picioarele!

— Dacă nu-mi urmăresc picioarele, te voi răni.

Zâmbesc larg.

— Nu, nu o vei face. Îmi vei intui mai bine mișcările dacă mă privești. Ai încredere în mine!

În acel moment, ridică ochii spre fața mea, iar în piept mi se răspândește o senzație apăsătoare și învolburată.

O ignor, bucurându-mă în schimb de cuta apărută pe fruntea lui Eryx, un semn al eforturilor încrâncenate de a se concentra. Ochii îi coboară spre gura mea.

— Râzi de mine? mă întreabă.

— Nu, pur şi simplu cred că eşti adorabil când te concentrezi.

— Adorabil?

Cuvântul sună ridicol rostit de vocea lui profundă.

— Da.

— Acum ştiu că mă iei peste picior.

Îmi dau ochii peste cap.

— Linişteşte-te! Aproape s-a terminat.

Și, pentru o clipă, îmi ascultă sfatul. Trupul i se relaxează, iar mâinile şi picioarele lui le urmăresc cu grație pe ale mele. Strălucirea chihlimbarie îi părăseşte ochii.

— Bun.

Deodată, muzica revine la un tempo lent. Iar Eryx se uită în continuare la mine.

Pentru că aşa i-am spus.

Mă trage mai aproape, instinctiv. Pe măsură ce privirea îi devine mai intensă, degetul lui mare îmi trasează liniştitor un cerc pe spate. Un licăr chihlimbariu îi aprinde din nou irisurile.

Îi strâng cu putere mâna, o încercare de a-l smulge din transă, dar Eryx îmi oglindeşte gestul, înțelegându-l greşit.

— Ochii tăi, şoptesc.

Clipeşte de câteva ori, de parcă şi-ar recăpăta luciditatea, apoi chihlimbariul se estompează treptat până la nuanța obişnuită de căprui. Mai arunc o privire degajată în jur, doar ca să mă asigur că nimeni nu a văzut schimbarea.

Ochii mi se opresc asupra reginei şi a regelui, care dansează la doar două cupluri depărtare de noi. Kallias se uită fix la Eryx, iar sora mea se uită fix la mine.

Groaza îşi înfige ghearele în trupul meu, dar îi ofer Alessandrei un zâmbet încurajator. De ce mă urmăreşte? De ce nu-l scapă regele din ochi pe Eryx? A văzut schimbarea? Și, dacă într-adevăr a văzut-o, de ce nu face nimic?

De îndată ce se sting ultimele note ale cântecului, îl scot pe Eryx din sală înainte să se mai întâmple ceva.

CAPITOLUL 17

Abia în trăsură îmi dau seama că lipsește ceva.

— Unde sunt Argus și Dyson?

Ne-au însoțit la nuntă. Au așteptat împreună cu personalul palatului în timpul ceremoniilor și-mi amintesc că ne-au urmărit în sala de bal. Unde s-au dus după aceea?

— Au vrut să rămână peste noapte în oraș, să se bucure de tot ce are de oferit.

— Hmm. Asta-i cea mai bună.

— Poftim?

— Cea mai bună dintre minciunile pe care le-ai spus în seara aceasta. A fost aproape credibilă.

Trăsura o ia din loc.

— Și de ce ești atât de sigură că e o minciună? mă întreabă Eryx, masându-și tâmplele.

— Te aștepți să cred că te-au lăsat singur în mijlocul unui eveniment public în care te-ai fi putut expune – și, aș putea adăuga, aproape că ai *făcut*-o –, ca să se bucure de oraș? După ce au jucat rolul umbrelor tale în propria casă, protestând în puținele dăți în care ai cerut să fii singur cu mine? Nu, toți trei ați pus ceva la cale în seara asta. Ceva ilegal, dacă mi-aș da cu presupusul, având în vedere faptul că ai dispărut din sala de bal mai bine de zece minute și te-ai întors cu sânge pe manșetă – iar Argus și Dyson nu s-au întors.

Vocea îmi capătă un ton jucăuș, de tachinare.

— Se descotorosesc de un cadavru pentru tine?

Întregul corp al lui Eryx încremenește pe banchetă, iar ochii mi se măresc la reacția lui.

— Glumeam!

Dar e prea târziu. S-a dat de gol – și o știe.

Mă săgetează cu ochii lui plini de intenții criminale.

— Tu. Trebuie. Să. Pleci. Acum!

— Adică din trăsură?

— Adică din viața mea! O să distrugi totul!

Gata, până aici! Pentru o vreme, toate uneltirile îmi zboară din minte și nu mai pot să mă stăpânesc, incapabilă să fac

altceva decât să dau acestei acuzații răspunsul pe care îl merită.

— O, eu voi distruge totul? Ai uitat partea în care ai intrat valvârtej în viața mea, mi-ai furat casa, banii și liniștea sufletească? Ți-am predat luni întregi lecții de etichetă! Te-am ajutat să-ți găsești haine decente! Tocmai am pus o vorbă bună regelui pentru tine! Ce mai vrei de la mine? Nu trebuie să ai încredere în mine, dar ce altceva mai trebuie să fac ca în sfârșit să mă respecți?

Răbufnirea nu are niciun efect asupra lui.

Își întoarce capul să se uite pe fereastră, un semnal nu-tocmai-subtil că a încheiat conversația.

Abia când trăsura se oprește în fața conacului îmi dau seama că nu am adus în discuție faptul că e un monstru și că i-am păstrat și acest secret.

Ciudat că nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

NU ANTICIPASEM consecințele participării la nunta surorii mele. Se pare că membrii nobilimii evitaseră să mă viteze direct pentru că s-au gândit că s-ar putea să-mi mai jelesc soțul. Dar faptul că m-am prezentat la un eveniment social, în

cadrul căruia am mai și dansat cu doi tineri diferiți, s-a dovedit a fi toată invitația de care aveau nevoie viitorii mei pețitori.

Toată lumea din blestematul ăsta de regat a ajuns cumva la concluzia că misteriosul duce și ducesa văduvă de Pholios primesc musafiri.

A doua zi după nuntă, Damasus mă găsește citind în grădină.

— Excelență, a venit un anume lord Varela să te vadă.

Îmi înmânează cartea de vizită a contelui, însă nici măcar nu mă uit la ea. Refuz să primesc vizitatori din rândul domnilor. Cel mai bine este să pun capăt unor astfel de obiceiuri de la început. Acesta e căminul meu și nu voi permite să fie pângărit de prezența filfizonilor exagerat de zeloși.

— Azi sunt plecată, Damasus.

— Cu siguranță ești. Îl voi informa imediat că nu ești acasă.

— Mulțumesc!

Majordomul se retrage cu o plecăciune.

Dar reapare douăzeci de minute mai târziu.

— Acum ne-am trezit cu un anume lord Regas la ușă.
— Încă sunt plecată.
— Desigur, Excelență.
Peste încă o oră, Damasus revine în grădină.
— Glumești! răbufnesc.
— Știu foarte bine că nu-ți dorești să primești vreun musafir azi sau, dacă suntem complet sinceri, vreodată, dar mă tem că ducele l-a poftit pe lordul Moros în conac înainte să-l pot informa că nu ești acasă. Excelența Sa îți cere să vii în salon.
Ar fi trebuit să mă aștept la asta. După conversația de noaptea trecută, sunt sigură că falsul duce intenționează să invite tot felul de gentlemeni să mă vadă, sperând să mă ademenească din nou cu promisiunea căsătoriei.
Al naibii idiot!
Însemnez locul în care am rămas cu lectura mea curentă, un minunat roman de dragoste despre doi bărbați care trebuie să depășească diferențele dintre clasele lor sociale pentru a fi împreună, și mă îndrept în pas de marș spre salon.
Eryx râde de ceva ce tocmai a spus baronul, o priveliște rară și extrem de neobișnuită. Asta mă face să mă opresc brusc, ba chiar mă enervează. Cum îndrăznește să se bucure de suferința mea? Dar avem companie, așa că schițez un zâmbet.
Moros mă observă înaintea lui Eryx și, când intru în salon, se ridică în picioare. Falsul duce reacționează cu o fracțiune de secundă mai târziu, amintindu-și de lecțiile de etichetă.
— Iat-o! spune el. Știam că ducesa va fi nerăbdătoare să discute cu tine astăzi. Chrysantha, Moros are de împărtășit niște povești absolut încântătoare despre peripețiile de la pescuit.
— Sunt convins că ducesa nu dorește câtuși de puțin să discute despre peripețiile de la pescuit, dar nu mă îndoiesc că vom găsi un subiect comun, răspunde bărbatul atrăgător.
Probabil că se apropie de patruzeci de ani, dar a îmbătrânit destul de bine. Are o mustață extravagantă și păr bogat, dinți drepți și ochi adormiți, cu pleoapele lăsate.
— Poate că ar trebui să vă las să vorbiți, zice Eryx, care ocolește masa de ceai la care au stat el și Moros, centrată în fața canapelei.
— Nu vei face așa ceva! afirm.
— Ducesă, spune Eryx stânjenit, în timp ce încearcă să mă ascundă de privirea baronului.

Ca și cum toată ființa mea ar fi ofensatoare, nu doar cuvintele și tonul.

— Chiar pare destul de fermecător. Dă-i o șansă, atâta tot! îmi șoptește pe un ton mai lin.

— Acesta este baronul de Moros, rostesc pe același ton.

— Da, sunt conștient.

— Eryx, e *căsătorit*!

Afirmația îl face pe Eryx să se întoarcă brusc, cu privirea ațintită asupra bărbatului.

— Nu! murmură pentru sine. Moros, ești deja însurat?

— Zece ani și încă număr, răspunde bărbatul. M-am simțit foarte singur. Sunt în căutarea unei amante noi. M-am gândit că eu și ducesa am putea ajunge la un aranjament.

Eryx se răsucește pe călcâie înapoi spre mine, cu ochii mari.

— Dacă nu cumva intenționezi să mă tratezi ca pe o prostituată, îi spun, mă întorc în grădină. Data viitoare, poate vorbești cu mine înainte să te hotărăști să inviți bărbați în conac în numele meu.

Ies cu pași mari din salon, cu cartea încă sub braț.

Încerc să mă pierd din nou în atmosfera romanului, mă străduiesc din tot sufletul, dar sunt extrem de furioasă. Dintre toate momentele posibile, am fost întreruptă în timpul primei scene de sărut, iar acum nu o pot savura în mod corespunzător, pentru că mă distrag gândurile de a-i scoate ochii lui Eryx din craniu.

Nu sunt sigură cât timp stau acolo, plângându-mi de milă, când sunt încă o dată întreruptă. Jur că dacă Damasus are vești despre alt musafir...

— Îmi pare rău, Chrysantha!

Bineînțeles că este Eryx.

— Mi-ai distrus momentul de lectură!

— Habar n-aveam că individul e deja căsătorit. Nu încercam să te vând sau ceva asemănător. Jur! Nu sunt un astfel de bărbat.

Râd de el, pentru că nu-și dă seama cât de ridicole îi sunt cuvintele.

— Eryx, exact asta încerci să faci. Mi-ai oferit douăzeci de mii de necos să mă căsătoresc. Nu-ți pasă pe cine trebuie să plătești ca să scapi de mine. Ești doar supărat că te-ai înșelat și nu ai găsit pe cineva care să mă ia pe viață.

Mă ridic, dornică deodată să mă mișc, și mă îndrept spre

cărarea care străbate domeniul şi dispare în pădurea învecinată.

Eryx se ține după mine.

— Nu-i aşa şi o ştii! protestează el. Nu sunt ca tatăl tău. Nu te vând celui care oferă mai mult. Încerc să-ți ofer o viață confortabilă cu cineva pe care-l iubeşti și suficienți bani pentru a-ți dărui singură toate lucrurile pe care ți le-ai putea dori. După tot ce ai aflat despre mine... am presupus că vei fi mai nerăbdătoare să pleci de pe moşie. Mă gândesc doar la tine. De ce nu înțelegi asta?

— Nu iei în considerare ce vreau. Asta e tot ce contează și de aceea eşti exact ca tatăl meu.

— Fie, atunci ce vrei? izbucneşte el, iar păsările din apropiere se îndepărtează în fâlfâit de aripi, părăsind ramurile întinse deasupra noastră.

— Vreau să-mi recapăt conacul. Vreau să-mi recapăt domeniul. Vreau să-mi recapăt banii. Vreau să aflu cine şi ce eşti de fapt. Vreau să mă simt în siguranță şi confortabil. Vreau să pleci!

Dar el nu poate să-mi ofere niciunul dintre lucrurile menționate. Până la urmă, de ce și-ar dori să o facă? Nu-i pasă. Și, cumva, are tot dreptul să şi le însuşească.

— Nici măcar nu încerci! strigă la rândul lui. Ai putea avea toate aceste lucruri. Dar nu aici, pe acest domeniu. Ai putea descoperi dragostea și fericirea cu un tânăr care te va respecta și te va prețui.

— Nu vreau dragoste şi fericire! Vreau libertate. Vreau să fiu lăsată în pace. Nu vreau *să încerc*! Toată viața am încercat să fiu altcineva pentru a-i oferi tatălui meu tot ce a vrut.

Pentru a obține tot ce vreau. Gata, m-am săturat! L-am îndurat pe Pholios timp de două luni, până când moartea l-a revendicat în cele din urmă. Acum ar trebui să fiu stăpâna vieții mele, dar, cumva, sunt legată de tine. Tu m-ai *chemat* astăzi! M-am supus doar pentru a-l proteja pe Damasus de furia ta. Ai prea multă putere asupra persoanelor la care țin!

Pădurea înconjurătoare amuțeşte pe deplin după izbucnirea mea.

— Ce... ce ai îndurat? mă întreabă el cu glas domol.

— Nu vrei să afli ce s-a întâmplat.

— Și totuși, te rog să-mi spui. Vreau să înțeleg.

— De ce? Te ajută în vreun fel dacă înțelegi? Mă vei lăsa deodată în pace când vei afla cum Pholios mă critica și țipa la mine în fiecare zi? Îmi vei creşte alocația dacă îți spun cum m-

a pipăit ori de câte ori a avut ocazia? Îmi vei înapoia ducatul dacă îți povestesc despre vânătăile pe care mi le-a lăsat? Dacă mă transform într-o fată demnă de milă în ochii tăi, te vei comporta brusc ca o persoană decentă?

Cu cât vorbesc mai mult, cu atât se transformă mai repede. Mai întâi, ochii. Apoi urechile. În cele din urmă, coarnele și caninii îi ies la iveală la menționarea cuvântului *a pipăi*.

Mă cuprinde dorința distinctivă de a mă retrage cu un pas, de a-i oferi spațiu siluetei uriașe din fața mea, dar rămân ferm pe poziții, hotărâtă să mă agăț de furia îndreptățită.

Cu o voce mai joasă decât înainte, Eryx spune:

— Dacă nu ar fi deja mort, l-aș ucide cu mâinile mele.

— Nu poți să spui astfel de lucruri!

— De ce nu?

— Pentru că atunci o să cred că-ți pasă, când e clar că nu-i așa!

Mârâie la mine, un sunet undeva între uman și animalic, de parcă m-ar contrazice doar cu o singură vibrație guturală.

Întind mâna, apuc un corn și îi trag fața în jos, astfel încât ochii să ne fie la același nivel.

— Nu-mi pasă cum arăți, Eryx Demos! Nu vei câștiga o ceartă dacă te transformi în fața mea!

Ochii îi sunt ațintiți asupra gurii mele, exact acolo unde vreau, dar trupul meu trădător reacționează la privirea lui. Încep să respir întretăiat, iar inima mi-a luat-o la galop, la câteva răsuflări distanță să-mi sară din piept. Simt cum micșorez pas cu pas distanța dintre noi, de parcă Eryx ar avea propriul câmp gravitațional și mă ademenește înăuntru.

Îmi amintesc mult prea bine atingerea acelor canini ascuțiți pe gâtul meu. Acum îmi imaginez cum mă trag de buze.

Rațiunea s-a preschimbat într-un concept îndepărtat, dar reușește cumva să se strecoare printre gândurile trădătoare și să-mi ajungă în prim-planul minții.

E prea devreme pentru a-i oferi ce-și dorește. Trebuie să te implore. Abia atunci îi vei afla secretele.

În ultima secundă, îl împing, îndepărtându-i fața de a mea.

— Revino-ți în fire înainte să te vadă unul dintre îngrijitorii moșiei!

Eryx clipește nedumerit, apoi își închide strâns ochii, concentrându-se. Coarnele i se micșorează până când îi dispar sub piele, ca niște săbii puse la loc în teci. Urechile nu îi mai sunt ascuțite, ci rotunde. Caninii i se retrag. Când deschide ochii,

încă sunt chihlimbarii, dar nu mai strălucesc.

— Deci, să înțeleg că asta-i tot? îl întreb, continuând conversația. Niciun progres azi? Lucrurile între noi au rămas la fel ca în urmă cu douăzeci de minute?

— Îmi pare nespus de rău pentru felul în care ai fost tratată de bunicul meu, spune Eryx cu o voce blândă. Nu a fost corect. A abuzat de puterea lui și sper că plătește cu vârf și îndesat pentru faptele lui, arzând într-unul dintre iadurile

diavolilor. Dar doar pentru că un bărbat s-a comportat așa, nu înseamnă că toți bărbații...

— Să. Nu. Termini. Acel. Gând! îl avertizez pe un ton atât de înverșunat, încât mijește ochii.

De pe buze îmi scapă un râs lipsit de umor sau veselie.

— Vrei să am încredere într-un alt bărbat? Să sper, pur și simplu, că următorul nu va abuza de puterea lui? Vreau ca eu să fiu cea care deține puterea: puterea de a mă îndepărta de cei care mă tratează urât, puterea de a mă proteja, puterea de a lua mereu propriile decizii cu privire la trupul meu și viața mea. Nici tu, nici altcineva nu poate pune un preț pe o astfel de libertate. Așa că tu și cei douăzeci de mii de necos ai tăi mă puteți lăsa dracului în pace!

O tăcere mormântală se așterne după răbufnirea mea.

Pentru prima dată, Eryx pare să fi rămas fără cuvinte. Ne înfruntăm din priviri, în sunetul respirațiilor mele sacadate, o consecință a ferocității cu care mi-am ținut micul discurs.

Când falsul duce își coboară privirea, spune:

— Meriți această putere. Bineînțeles că o meriți. Îmi pare rău că nu pot renunța la a mea pentru binele tău. În acest moment, chiar am nevoie de ea.

— Te urăsc! șoptesc, iar el mă aude.

Dar nu-i aștept răspunsul. Plec și, de data asta, nu mă urmărește.

ÎMI PETREC RESTUL ZILEI încercând să mă calmez. De fiecare dată când sunt în preajma lui, mi se întâmplă ceva. Îmi pierd complet uzul rațiunii și mă dezlănțui ca o ființă mânată de haos și furie.

Am dat-o în bară. În loc să-l farmec treptat, l-am făcut în toate felurile. I-am spus că-l urăsc, ceea ce e adevărat, dar nu mă ajută în încercarea de a-l seduce.

Trebuie să existe o cale de a-l convinge să aibă încredere

în mine. Trebuie să-l iau prin surprindere, măcar atât. Nu voi permite ca Eryx să dețină din nou avantajul. M-am săturat ca el să mărșăluiască mândru în spațiul meu, oricând dorește. Sunt nevoită să merg în singurul loc în care ne vom afla pe picior de egalitate.

Sau, și mai bine, în care aș putea avea un atu esențial.

Hotărâtă să testez o teorie, în acea noapte îmi iau o pătură și mă duc în bibliotecă. Ultima oară când am ațipit în această sală, l-am visat pe Eryx. Mai mult decât atât, el mi-a *vizitat* cumva visul. Sau eu am pășit în al lui. Oricum, mi s-a părut că intruziunea mea l-a deranjat. Trebuie să fie îngrozitor ca altcineva să vină neinvitat în spațiul tău sigur.

Mă ghemuiesc pe canapea și-mi impun să dorm.

Firește, durează ore întregi, pentru că însuși corpul meu conspiră împotriva mea.

În cele din urmă, alunec într-un întuneric binecuvântat. Și atunci se întâmplă: deschid ochii într-o cameră conturată de nori albi și pufoși. Mă aplec pentru a-i prinde în căușul palmei, dar nimic nu se desprinde din podea. Ridicând din umeri, mă îndrept spre pat.

Dezbat în gând cel mai bun mod de a gestiona următoarea parte a planului. Sunt extrem de tentată să smulg cearșafurile de pe el, ca să-i întrezăresc în sfârșit coada, dar ceva îmi spune că, în acest caz, nu ar trebui să întrec măsura. Cu un oftat profund, mă mulțumesc să-i lovesc salteaua cu piciorul.

Eryx se trezește brusc și complet transformat, exact ca ultima dată când ne-am întâlnit în asemenea circumstanțe.

— Nu din nou! geme el.

— Mă tem că da, spun, încrucișându-mi brațele peste piept. Trebuie să avem o discuție.

— Abia am avut una în urmă cu câteva ore!

— Păi, mai vreau una.

Eryx se uită peste marginea patului, parcă sperând ca hainele să i se materializeze din neant. N-are el norocul ăsta. Probabil că se află în afara limitei visului.

Ce păcat că pieptul acela incredibil de musculos va trebui să rămână la vedere!

— Dacă vrei să rămâi neprihănit, ai putea să-ți tragi cearșafurile sub bărbie, îi propun.

Se uită amenințător la mine.

— Vorbește! Apoi vezi-ți de drum!

— În primul rând, vreau să-ți cer iertare, spun, încercând

să-mi maschez cât pot de bine minciuna. Mai devreme, mi-am vărsat nervii pe tine. Am spus nişte lucruri fără să vorbesc serios.

— Te referi la partea în care ai susținut că mă urăşti?

— Să nu intrăm în detalii. Când suntem furioși, cred că amândoi spunem lucruri fără să vorbim serios. Am tras o concluzie, şi anume că noi doi putem ajunge la o înțelegere, acum că avem o mai bună imagine de ansamblu asupra poziției celuilalt.

— Ce vrei să spui?

Îmi răsucesc o şuviță de păr între două degete.

— Știi că nu părăsesc moșia. Știi că dorința mea cea mai mare este să dețin controlul asupra vieții mele, pentru a scăpa de restricțiile pe care bărbații mi le-au impus dintotdeauna. Iar eu îți știu secretul.

Eryx tresare, dar continui:

— Frânturi din el, oricum. Situația de față ne oferă o oportunitate.

— E toiul nopții, mult prea târziu pentru astfel de discuții. N-ai vrea să spui odată ce ai de zis?

Reacția lui îmi întrerupe brusc firul gândurilor.

— Ai adesea semicercuri întunecate sub ochi. Pentru că nu dormi cu adevărat când se întâmplă asta? Se întâmplă des?

— Concentrează-te, Chrysantha! Vrei să-mi faci o propunere.

— Ai dreptate. Dacă mă laşi să-mi trăiesc viața așa cum cred eu de cuviință – să dețin controlul asupra servitorilor, a conacului şi a banilor mei –, te voi ajuta. Dar gata cu discuțiile despre căsătorie și alungarea mea de pe domeniu sau ceva asemănător.

Își masează tâmpla.

— Cu ce crezi că am nevoie de ajutor *acum*?

— Cu păstrarea secretului tău. Nu este o amenințare. Dimpotrivă, mă ofer să te ajut să te controlezi. Au fost deja multe situații în care intervențiile mele s-au dovedit cruciale în a-ți stăpâni ochii strălucitori. Se pare că îmblânzesc într-o oarecare măsură bestia și cred că te-aş putea ajuta să-ți înfrânezi reacțiile în viitor. Dacă o mai ții mult așa, personalul își va da seama că se întâmplă ceva necurat.

— Tu *scoți* bestia din mine! Acum insiști că știi cum să o îmblânzești?

— O fac intenționat. Mă distrează când te enervez. Cu un

antrenament adecvat, cred că ai putea ține totul sub control.

— Nici nu știi cu ce ai de-a face! Cum poți să vrei să te pui astfel în pericol?

Mint. Din nou.

— M-ai protejat de lordul Barlas. Nu m-ai rănit până acum și nu văd de ce ai începe din acest moment. Și... ei bine, ai putea să-mi spui cu ce am de-a face. Ajută-mă să te ajut!

— Ca să ai mai mulți ași în mânecă pe care să-i folosești împotriva mea?

— Ce vrei să spui?

— Dacă ai ști totul, m-aș afla complet la cheremul tău. În circumstanțele date, abia dacă simt că ne aflăm pe picior de egalitate.

— Cum poate fi asta adevărat? De ce crezi că reprezint o asemenea amenințare pentru tine? Nimeni nu mă va crede dacă îi spun ce am văzut.

— Pentru că ai o legătură cu Regele Umbrelor și, deși nimeni altcineva nu te va crede, el ar putea să o facă. Și s-ar putea să mă considere o amenințare la adresa regatului său. Ai văzut cum s-a uitat la mine la nuntă, abia dacă m-a scăpat din ochi.

Pff, de parcă aș putea să obțin vreodată o audiență cu el! Poate că ignoranța tuturor cu privire la relația dintre mine și sora mea este singurul lucru care îmi cruță viața în acest moment.

— De ce te-ar considera Regele Umbrelor o amenințare? Am propriile teorii, dar vreau să le aud pe ale lui.

Eryx își coboară privirea spre pătură.

— Descendenții familiei Maheras susțin că umbrele lor simbolizează un drept divin de a conduce, însă adevărul este cât se poate de diferit, și anume că sunt opera blestemului unui diavol. Diavolilor le face o deosebită plăcere să provoace haos în viețile ființelor umane, deși puțini sunt suficient de puternici ca să se materializeze fizic în lumea noastră. Chiar și atunci, sunt capabili să înfăptuiască așa ceva numai după secole întregi în care și-au clădit puterea. Dinastia Maheras a fost blestemată de cel mai puternic dintre toți, iar moștenitorii nu vor nicio amenințare la adresa coroanei lor. Dacă o persoană cu abilități le dezvăluie în public, atunci este imediat executată în privat. Cum pot simboliza umbrele un drept divin de a conduce, dacă și alți oameni posedă puteri?

— Să înțeleg că asta-i tot? șoptesc. Ai fost blestemat de un

diavol?

— Nu, Chrysantha. Sunt ceva mult, mult mai cumplit.

Mi se face pielea de găină.

— De ce îmi spui asta?

— Ca să te ajut să înțelegi cu ce ai de-a face! Nu vrei să trăiești pe această moșie cu mine. Nu vrei să mă ajuți. Ar trebui să ai grijă de tine.

Măcar nu trebuie să depun prea mult efort pentru a-mi invoca sfidarea.

— Și dacă ți-aș spune că este opusul a ceea ce vreau? Chiar vreau să trăiesc pe această moșie. Am grijă de mine. Chiar vreau să te ajut și nu mi-e frică de tine sau de abilitățile diavolești pe care le ai!

Frustrat, Eryx își încleștează degetele în jurul coarnelor.

— Nu mă asculți! Nu știu cum altfel să spun asta. În cel mai bun caz, controlul pe care-l am asupra monstrului este fragil. S-ar putea să nu-l pot împiedica să se năpustească asupra ta!

Mă uit îngândurată la fruntea lui.

— Încerci să-mi spui că ai companie în capul ăla al tău?

— Nu. Sunt doar eu, dar așa fac diferența între a deține și a pierde controlul. Când nu sunt în apele mele, mă transform. Nu mai sunt în toate mințile.

— Dar acum?

— Dorm. Mereu mă transform când dorm, pentru că nu pot să-mi mențin forma umană când nu sunt conștient.

Zâmbesc.

— Ce e? mă întreabă pe un ton defensiv.

— E plăcut să înțelegi. Să capeți niște răspunsuri.

Eryx închide ochii strâns.

— Dorm. Nu-mi mânuiesc cuvintele cu la fel de multă atenție pe cât ar fi necesar. Din acest motiv nu ar trebui să fii aici.

— Asta înseamnă că, dacă te bat suficient la cap, voi afla tot adevărul?

— Nu. Nu sunt *atât* de obosit.

— Fie! Dar putem ajunge la o înțelegere?

Pare uimit.

— Cum de mai vrei să insiști în privința asta? Ce trebuie să spun ca să te conving să fugi?

— Ce trebuie să spun ca să te conving că nu mi-e frică? i-o întorc. Trebuie să ai încredere că vorbesc serios.

Ridică privirea spre mine.
— E o idee îngrozitoare. Cea mai rea de până acum.
— Hai să-i dăm o şansă! Care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?
— Aş putea să te ucid!
— Ai avut o mulţime de oportunităţi să faci asta. Evident, nici tu, nici monstrul nu vreţi asta.
Bombăne ceva care sună foarte asemănător cu: *Ai fi îngrozită dacă ai şti ce vrea de fapt monstrul.* Se cutremură.
— Şi ce vrea de fapt monstrul? întreb cu neruşinare.
Eryx înghite în sec, dar hotărârea i se întipăreşte ca o mască peste chip.
— Nimic ce nu pot controla.
Dintr-un anumit motiv, iese la suprafaţă amintirea caninilor lui pe gâtul meu.
Acum eu sunt cea cutremurată.
— Atunci, rămâne stabilit. Vom începe mâine. Prin urmare, ar trebui să te las să-ţi faci somnul de frumuseţe.
— N-am fost de acord cu nimic!
— Nu, dar nici nu mi-ai refuzat propunerea, aşa că mă mulţumesc cu ce primesc. Ne vedem mâine! Fără valeţi. Să sperăm că vor fi încă în oraş, descotorosindu-se de acel cadavru.
Eryx îşi arată caninii într-un mârâit chiar înainte să strâng cu putere din pleoape, forţându-mă să mă trezesc.

CAPITOLUL 18

Chiar şi după ce mă întorc în camerele mele, sunt mult prea entuziasmată ca să dorm. Fără îndoială, mă încântă doar perspectiva că Eryx o să-mi împărtăşească mai multe despre el. Nu are nicio legătură cu faptul că i-am văzut mai îndeaproape forma monstruoasă. Sau că am stat la câțiva paşi distanță de părul lui ciufulit, trăsăturile şlefuite de aroganță şi trupul dăltuit în marmură.

Sunt prea pragmatică pentru asemenea reacții.

Încă în cămaşă de noapte, mă îndrept spre salon – nu mai pot îndura o clipă în plus să mă foiesc în pat. Mă aşez la birou, întind mâna spre lampă şi iau o coală nouă de pergament.

Nu prea ştiu unde va ajunge scrisoarea, doar că-mi doresc neapărat să-i scriu surorii mele. Probabil pentru că trebuie să o înduplec din timp, în aşteptarea momentului în care voi avea – în sfârşit – informația necesară pentru a-l demasca pe Eryx.

Dragă Alessandra (sau trebuie să-ţi spun şi în privat Majestatea Voastră?),

Abia când aştern aceste rânduri pe hârtie îmi dau seama că ne-am petrecut o mare parte din vieţi conversând prin scrisori. Ne-am scris mereu una alteia cu prilejul zilelor de naştere şi al unor ocazii speciale. Sau când voiam să ne lăudăm cu vreo izbândă.

Aş vrea să schimb asta.

Nu-ţi scriu azi pentru a mă lăuda sau pentru a-ţi trimite urări false de bine. De fapt, nu sunt pe deplin sigură de ce-ţi scriu. Dar mi-a făcut plăcere să te văd la nuntă. Deşi am schimbat puţine cuvinte, au părut sincere şi mi-aş dori să existe mai multe astfel de momente între noi.

Deci, iată încercarea mea de a împărtăşi mai multe lucruri sincere.

• Îmi place la nebunie să citesc. E activitatea mea favorită. Prefer ca poveştile mele să fie presărate cu romantism şi acţiune – tot ce-mi lipseşte în viaţă, presupun.

• Ador să locuiesc la țară. Grădina se numără printre locurile mele de suflet. Îmi place să miros florile și să urmăresc fluturii.

• Unul dintre servitorii mei are un băiețel de patru ani, care e absolut minunat! Îl învăț să cânte la pian. Îi place să mă ajute să culeg flori sălbatice sau să mă însoțească în plimbările mele.

• Am ajuns să prețuiesc sentimentul că sunt în siguranță și dețin controlul.

Probabil că tot ce-am enumerat mai sus îți pare foarte neînsemnat. Conduci un regat și te admir pentru că ai curajul să-ți asumi o astfel de responsabilitate. Întotdeauna mi-am dorit o viață în care să nu atrag atenția asupra mea. Sunt fericită că în sfârșit o am.

Dacă ai timp, m-ar bucura să primesc vești de la tine.

Cu sinceritate,

Chrysantha

Citesc scrisoarea de câteva ori, încercând să mă hotărăsc dacă chiar ar trebui să o trimit. Îmi va râde în față? O va citi măcar? Presupun că nu voi afla decât dacă încerc.

Când se va trezi Doran, îl voi însărcina să o trimită.

Petrec restul dimineții citind. Nu sunt pe deplin sigură cum ar trebui să arate prima noastră sesiune de antrenare a monstrului. Evident, va fi mult diferită de orice altă lecție pe care am avut-o până acum. Cum să-l conving pe Eryx să mi se destăinuie în timp ce crede că-l ajut?

Mă aștept să-mi vină o idee când va sosi momentul.

Totuși, când cobor scările pentru a lua micul-dejun în sufragerie, arunc o privire pe ferestrele mari care dau spre partea răsăriteană a conacului – și-l văd pe Eryx îndreptân- du-se cu pași hotărâți spre pădure.

Oftez profund și-mi dau ochii peste cap. Cu siguranță se va întoarce peste o jumătate de secol. Probabil că a plecat să se intereseze ce s-a întâmplat cu Argus și Dyson. Încă nu s-au întors și, după cum se prezintă situația, ceva a mers prost.

Personalul nu pare să observe felul în care-mi înfulec micul-dejun. Mă ridic de pe scaun de îndată ce pun ultimul dumicat în gură. Timpul este esențial. Cu faldurile fustei adunate într-o mână, țâșnesc ca o săgeată spre bibliotecă. După ce ajung în dreptul ușilor, mă învârt pe loc, uitându-mă pe hol în stânga și-n dreapta.

În ambele dăți în care l-am visat pe Eryx, mă aflam în

bibliotecă. Mai mult ca sigur, acest amănunt are legătură cu faptul că falsul duce nu doarme prea departe. Din ce alt motiv nu ar ocupa dormitorul principal? Se teme să nu-mi apară în fiecare noapte în vise şi să nu pună geană pe geană. În consecinţă, trebuie să fie suficient de aproape de acest loc fără să fie prea aproape de servitori.

În dreapta, spre capătul coridorului, sunt bucătăriile, iar dincolo de acestea, odăile servitorilor. Deci nu poate ocupa nicio încăpere din partea asta a conacului. În stânga se află salonul meu, holul de intrare, sufrageria, camera de primire şi sala de bal.

Nu poate dormi în niciuna dintre acestea. Cineva cu siguranţă ar fi observat, eu sau un membru al personalului.

Dacă urc un etaj, dau de camerele de oaspeţi, pe care le-am verificat deja.

Prin urmare, unde aş putea să mai caut?

Hotărându-mă să gândesc neconvenţional, ies din conac şi mă uit la ferestrele bibliotecii. Cât cercetez domeniul din curtea interioară, aştept să mă lovească inspiraţia.

Nu se întâmplă nimic.

Oare şi-a construit o vizuină în pădure? Negreşit, asta l-ar îndepărta prea mult de bibliotecă, ca să nu mai vorbim de conac, per ansamblu.

Încep să mă plimb, admirând florile frumoase şi arborii bine întreţinuţi. De când l-am reangajat pe unul dintre îngrijitorii domeniului, exteriorul proprietăţii arată mult mai bine.

Deodată, rămân cu piciorul suspendat în aer, observând uşile de lemn situate aproape la nivelul solului.

Pivniţa.

Nu, imposibil!

Din ce în ce mai agitată, mă îndrept spre încuietoarea uşilor. Nu ar face aşa ceva! Este un loc murdar şi, fără îndoială, plin de păianjeni şi *de ce mă obligă să intru în pivniţă?*

Cheia-şperaclu se potriveşte perfect în încuietoare. O întorc şi mă întâmpină îndată întunericul, stând la pândă din adânc, dintr-un loc neatins de razele soarelui. E singura parte din conac care nu a fost modernizată cu electricitate. Sincer, nu prea am avut de ce să o fac.

Dar, chiar la intrare, zăresc un felinar atârnat de un cârlig, cu interiorul plin de ulei şi exteriorul impecabil, fără niciun fir de praf.

Evident, cineva folosește pivnița.

Aprind felinarul, apoi îmi încep drumul anevoios, coborând treptele în spațiul rece. Rânduri peste rânduri de rafturi sunt folosite pentru păstrarea vinurilor și depozitarea alimentelor. Praful acoperă majoritatea bunurilor, însă pe pământ se distinge o potecă bătătorită, o dovadă incontestabilă a miilor de pași care au străbătut-o.

Încăperea pare să se întindă la nesfârșit. N-am avut niciodată motive să trec pe aici și, la vederea celei de-a cincea pânze de păianjen, sper din tot sufletul că aceasta este ultima mea vizită.

Încerc să mă orientez, închipuindu-mi cum arată podeaua de deasupra mea. Odăile servitorilor ar fi în direcția asta. Și aici sunt bucătăriile. Da, aud înăbușit zarva creată de membrii personalului, care strâng micul-dejun și pregătesc prânzul.

Asta înseamnă că biblioteca ar trebui să fie cam pe...

Trec de următorul colț al coridorului și încremenesc.

Cineva a pus scânduri pe jos pentru a acoperi pământul. O pătură simplă, cu o cuvertură albă, a fost întinsă direct pe structura improvizată din lemn. În momentul în care pășesc în spațiul descoperit, îmi ajunge un miros la nări.

Cel al pământului după furtună.

În tot acest timp, a locuit aici, între două rafturi pline cu conserve de fructe. Sunt îngrozită până-n măduva oaselor. Nu mi-aș lăsa unul dintre servitori să doarmă într-un asemenea loc, dar el s-a ascuns în pivniță în încercarea de a mă împiedica să-i descopăr secretul. Oare condițiile din Dimyros au fost mai bune sau mai rele decât cele de aici? De ce-mi pasă?

În lateral se află o mătură, pentru a menține podeaua curată. Un cufăr din apropiere dezvăluie încă o pereche de pantaloni și câteva cămăși. Lângă o găleată cu apă sunt așezate o oglindă de mână, un brici și un săpun.

Pe toți zeii!

În acel moment, cât cercetez partea îndepărtată a odăii, găsesc o singură bucată de pergament, prinsă de perete cu un pumnal asemănător celui pe care Eryx îl ține mereu asupra lui, în teacă.

Când mă apropii, reușesc să citesc mâzgălelile.

~~BEMUS ANDRIS~~
~~TARASIOS KAZAN~~
~~URIAN STRATOS~~
~~TYPHUS VALIS~~
~~CALLISTUS LIAKOS~~
~~KYMUS PANOS~~

Primele două nume sunt ale lorzilor care au dispărut, cei menționați în ziar, conform relatărilor cameristelor mele, Karla și Tekla. Oare regele a izbutit să mușamalizeze ce s-a întâmplat cu ceilalți de pe listă? Încerc să-mi amintesc dacă l-am văzut pe vreunul dintre acești bărbați la bal. Nu cred, dar mi-e greu să fiu sigură. Citesc mai departe.

ORESTES SARKIS

~~GENERALUL KAISER~~

Următoarele două nume ies indiscutabil în evidență. Le știu. Sarkis este bărbatul pe care Eryx îl consideră răspunzător pentru otrăvirea lui. Cel care îl șantajează. Și tocmai l-am cunoscut pe general noaptea trecută, la bal.

Numele lui a fost tăiat cu o linie de cerneală mai întunecată decât cele precedente.

Pentru că a fost trasată aseară.

E o listă neagră.

De asemenea, cu cerneală închisă la culoare a fost adăugat un nume nou, scris în lateral de-a lungul marginilor, deoarece nu mai e loc pe pergament.

ZOSIMO BARLAS

O căldură pârjolitoare îmi cuprinde întregul corp.

Eryx a trecut numele azi-noapte. După ce contele a fost violent cu mine. Chiar dacă Eryx i-a rupt încheietura mâinii. A spus că nu este de ajuns.

În mod clar, a vorbit serios.

Și mă simt ușoară ca o pană, aproape ca și cum aș putea pluti. În bătăile tot mai năvalnice ale inimii, cutia toracică nu mai pare suficient de încăpătoare. Pe măsură ce fluturii îmi freamătă în piept, mă gândesc la bărbatul care vrea să mă protejeze, deși își dorește cu disperare să scape de mine.

În cele din urmă, ochii mei ajung la capătul listei, la ultimul nume.

KALLIAS MAHERAS

Încep să râd incontrolabil.

Atât de multe lucruri capătă în sfârșit sens. Motivul pentru care Eryx s-a împotrivit cu înverșunare să stau în conac, alături de el. Motivul pentru care nu doarme în camerele ducelui. Felul în care a acceptat cu atâta ușurință să participe la nuntă cu mine.

Avea nevoie de titlul de duce pentru a se apropia îndeajuns de acești bărbați. Ca să-i ucidă. A dispărut de la nuntă ca să poată scăpa de general. Argus și Dyson îi îngroapă pe undeva cadavrul, sperând că nu va fi găsit.

Și Eryx mai are doar două nume de tăiat, dacă îl exclud pe Barlas. Pe lista lui se mai află Sarkis – care, dintr-un motiv necunoscut, i-a scăpat printre degete în tot acest timp, în ciuda abilităților lui Eryx – și *regele*.

Cum se așteaptă să scape basma curată cu ultima crimă? Și cine va conduce regatul după aceea?

Păi, Alessandra ar domni, dar ea și regele nu au moștenitori. Nu ar avea cui să-i înmâneze mai departe coroana. Nici nu mai are rost să menționez ținta uriașă de pe spatele surorii mele, după ce nu-l va mai avea pe Kallias alături, ca să o protejeze.

Nu sunt cu adevărat îngrijorată pentru Alessandra. Nu mă îndoiesc că-și poate purta singură de grijă. Nici măcar nu sunt prea supărată la gândul că regele va muri.

Altceva mă deranjează, și anume aroganța lui Eryx. Fir-ar să fie, chiar nu-l duce deloc capul? Nu poate scăpa nepedepsit. E un plan stupid și ridicol. Și ce îl motivează să-i ucidă pe cei de pe listă? Ce ar fi putut să-i facă toți acești bărbați? E în oraș doar de câteva luni!

Trebuie să aibă de-a face cu timpul petrecut de Eryx în armată. Ce altă legătură ar fi putut avea generalul cu el? Iar Kallias controlează armata, prin urmare aceasta trebuie să fie conexiunea dintre acești bărbați.

Totuși, rețin numele Orestes Sarkis. Îl voi ruga pe Kyros să treacă pe la domnul Tomaras pentru investigații suplimentare. Poate că detectivul va reuși să descopere legătura exactă cu Eryx.

Fără să mai zăbovesc, îmi ridic faldurile fustei și mă întorc pe drumul pe care am venit. Nu vreau să fiu prinsă și am multe la care să mă gândesc.

>-+-*>—€>»<*-!-<

ÎMI GĂSESC un loc confortabil în grădina cu flori, care îmi oferă o perspectivă clară asupra pădurii, și aștept. Pentru prima oară, ei nu mă dezamăgesc.

Aproximativ trei ore mai târziu, apare cel mai prost trio din lume. Sunt plini de murdărie, sânge și diavolii mai știu ce altceva.

Eryx târăște de unul singur un cerb în urma lui, iar animalul are ochii închiși, răpus de moarte.

— Avem carne de vânat la cină! strigă Eryx când se apropie, apoi cotește spre bucătării.

— E o poveste convingătoare, îl laud. În sfârșit începi să

deprinzi arta „înșelăciunii". După ce termini de curățat sângele generalului de pe tine, nu uita că azi avem prima sesiune de antrenare a monstrului.

Argus mormăie un cuvânt foarte obraznic, iar Dyson exclamă:

— Cum? Cum de știe asta?

Eryx îl izbește în piept, un avertisment să-și țină gura.

— Când o să vă dați seama, idioților, că reprezint un atu pentru voi? Ați da dovadă de puțină inteligență dacă m-ați ține aproape, în loc să mă înlăturați complet din uneltirile voastre. Și, Argus, înainte să propui din nou să mă omorâți, mi-am informat sora că, dacă mi se întâmplă ceva, tu ești prima persoană pe care ar trebui să o ia la întrebări.

E o minciună sfruntată, dar îl reduce la tăcere pe bărbatul masiv.

— Ce mai vrei acum, Chrysantha? mă întreabă Eryx, întruchiparea calmului.

— Nu te amenint. Fie că mă crezi sau nu, nu pun nimic la cale. Voiam doar să vin cu o sugestie.

— Și anume?

— Plantează dovezi ale uciderii generalului asupra lordului Barlas. A fost văzut vorbind cu generalul la bal și o merită cu vârf și îndesat.

Apoi intru în conac, lăsându-i pe cei trei să curețe mizeria.

>-+-*>—€>»<>-!-<

CÂND ERYX VINE în sfârșit să mă găsească, poartă o pereche de pantaloni noi – unii simpli, negri, dar la modă – și o cămașă albă, cu mânecile lungi suflecate până la coate.

— Hmm. Încă un motiv pentru care oricine ar trebui să aibă mai mult de două perechi de pantaloni, spun.

— Pentru a-i înlocui pe cei distruși după comiterea unei crime?

— Exact.

Zâmbesc larg, uimindu-l cu desăvârșire pe Eryx.

— Cum poți glumi despre asta? Știi, fără nicio urmă de îndoială, că tocmai am ucis pe cineva. Nu te tulbură nici măcar puțin?

— Sunt sigură că ai avut motivele tale.

— Cred că poate ar trebui să vezi un medic.

Arcuiesc o sprânceană.

— Ceva nu-i în regulă cu tine. Nu te înfricoșează faptul că un monstru în carne și oase stă în fața ta. Comiterea unei crime

nu te face nici măcar să clipești. Încep să cred că *tu* nu ești umană.

Pufnesc cu aroganță, plimbându-mi privirea prin salon înainte să întind mâna după ceașca de ceai.

— Poate că nu i-ai încredințat nimănui secretul tău, atâta tot. Dintre toți oamenii care l-au descoperit fără ajutor, câți te-au respins?

— Dacă te pun și pe tine la socoteală? Doi.

Sarkis trebuie să fie celălalt.

— Totuși, exact asta vreau să spun. Nu te resping din pricina a ceea ce ești. Urăsc rolul pe care îl ai în viața mea. E ceva cu totul diferit. În plus, suntem aici pentru a schimba situația. Trebuie să înveți să ai încredere în mine.

— Dacă mi-ai înșela încrederea, ai putea strica totul.

— Comploturile tale mărunte de răzbunare se află la coada listei mele de priorități.

— Asta crezi că fac? Ucid bărbați care mi-au rănit sentimentele?

— Nu e așa?

Eryx scrâșnește din dinți.

— Kaiser a fost un nemernic egoist care și-a tratat soldații mai rău decât câinii. Au murit bărbați de ispravă, în zadar, pentru că generalului i s-a oferit mult prea multă putere, fără să-și bată nimeni prea mult capul să-l țină sub supraveghere.

O putere primită de la Kallias Maheras.

— Și acum te-ai asigurat că s-a făcut dreptate.

Încuviințează mândru din cap.

— Ai vrut să-l omori? Sau ai eliberat monstrul? întreb, deși știu deja că totul a fost premeditat.

Îmi acopăr urmele, ca să nu-și dea seama că am descoperit locul în care doarme.

— A fost intenționat.

— A fost vreodată... neintenționat?

Tăcerea lui este un răspuns destul de grăitor.

— Din acest motiv ai nevoie de mine. Te pot ajuta.

Mă aștept să protesteze sau să fugă din cameră, fără să-mi mai adreseze vreun cuvânt. În schimb, mă surprinde când se așază în fața mea, pe canapeaua situată de cealaltă parte a măsuței de ceai.

În sfârșit recunoaște că are nevoie de ajutor. Sau are încredere în mine. Oricum, trebuie să încurajez asta.

— Mă poți ajuta să înțeleg? Ce se întâmplă când pierzi

controlul?

Sper că e o întrebare rezonabilă. Trebuie să-l obişnuiesc treptat cu noua dinamică dintre noi.

Eryx îşi muşcă interiorul obrazului şi-şi fixează ochii în podea.

— Monstrul simbolizează toate instinctele mele primare. Cele mai cumplite gânduri care mi-au bântuit vreodată

mintea. Vrea să ia. Să ia orice îi place, să ia orice viață care îl deranjează sau amenință ce îi aparține.

— Cred că pot înțelege asta.

— Problema intervine când eu şi monstrul vrem acelaşi lucru. În cazul generalului, amândoi voiam să moară. În astfel de momente, e aproape imposibil să țin monstrul la distanță.

— Dar vorbeai cu el. Ochii nu-ţi străluceau atunci.

— Monstrul nu e în totalitate prost. Poate să aştepte răbdător, atât timp cât ştie că va obține ce-şi doreşte. Când mă enervez sau...

Se oprește brusc.

— Când mă enervez, mă transform.

— Te-am văzut transformându-te când nu erai supărat.

— E stânjenitor şi nu vreau să vorbesc despre asta. Ne putem concentra doar asupra...

— Te transformi și când ești înflăcărat. Recunoaște odată! Nu e nimic stânjenitor în privința asta.

— Înflăcărat. Ce mod delicat de a o spune.

Mijesc ochii.

— Tu eşti cel stânjenit, nu eu. M-am gândit doar să-ți protejez firea exagerat de sensibilă.

— Foarte amuzant.

— Nu încerc să fiu amuzantă. Bărbații sunt cele mai sensibile persoane pe care le-am cunoscut vreodată și, totuși, susțin că femeile sunt mereu la un pas de o criză de isterie. Pot afirma cu încredere că lucrurile stau complet invers. Acum, să văd dacă am înțeles corect: dacă te copleşesc emoții foarte puternice sau ai intenții legate direct de instinctele tale primare, îți e greu să nu te transformi.

— Da.

Cad puțin pe gânduri.

— Care este forma ta adevărată?

— Ambele sunt. M-am născut cu înfățișare umană. Transformarea s-a produs pe măsură ce înaintam în vârstă.

— Și e o consecință a...?

— Frumoasă încercare. Încă n-am ajuns în acel punct.

Zâmbesc.

Încă. E un semn încurajator.

— În regulă, spun. Până acum, ce ai încercat să faci pentru a te stăpâni?

— Totul.

— Cum ar fi?

— Durere. Beție. Distrageri. Astfel de lucruri.

— Ce fel de distrageri?

— Argus sau Dyson va încerca să-mi ia gândul de la orice mă enervează.

— Și funcționează?

— Nu prea.

Îmi încrucișez brațele peste piept.

— *Tu* trebuie să calmezi monstrul. Nu e responsabilitatea lor. Vei dobândi controlul asupra lui doar după ce va accepta că tu te afli la conducere.

— Să înțeleg că acum ești expertă în monștri?

— Nu, dar știu destule despre impulsuri. Mi-am petrecut ani buni stăpânindu-le pe ale mele. Crezi că mi-a plăcut să joc rolul fetei bătute în cap? Crezi că nu am vrut să-i agresez verbal pe bărbații care mă desconsiderau? Trebuia să dețin controlul. Trebuia să am în vedere scopul meu final. Cu siguranță, acest lucru nu e diferit.

Eryx strânge din buze.

— Dacă ar fi fost atât de simplu, aș fi rezolvat problema până acum.

— Ce te liniștește? Ce-ți aduce pacea?

— Poftim?

— Pacea. Opusul războiului? Există un loc, un lucru sau o persoană care te face să te simți împlinit? Care te calmează?

— O persoană? În niciun caz. N-am fost niciodată într-un loc pașnic. Toată viața am fost înconjurat de pericol.

— Dar un țel viitor? Ceva ce încerci să obții?

Se gândește o clipă.

— Presupun că încerc să obțin pacea în propria viață.

— Prin comiterea unor crime?

— Printre alte lucruri.

— Și care e țelul final? Când vei termina? Când va fi viața ta perfectă?

— După ce mă voi ocupa de dușmanii mei, voi putea în sfârșit să mă odihnesc.

Îi examinez semicercurile întunecate de sub ochi.
— Atunci, gândește-te la asta. Închipuie-ți că în sfârșit te odihnești, pentru că ți-ai îndeplinit misiunea. Și asta se poate obține numai dacă rămâi în forma ta umană.
— E ridicol.
— Faptul că nu-ți poți controla emoțiile e ridicol. Ești ca un copil bosumflat, care are crize de furie.
— Nu mă comport deloc ca un...
— Îi ucizi pe oamenii care te-au supărat pentru că nu știi cum altfel să-ți rezolvi problemele.
— Au meritat...
— Luând în considerare educația de care ai avut parte, nici măcar nu te poate învinovăți cineva. Mai întâi, bunicul tău ți-a abandonat mama, apoi mama ta te-a abandonat pe tine. Vei continua pe această cale, un ciclu nesfârșit. E tot ce știi.
Ochii îi strălucesc chihlimbariu.
— Știu ce încerci să faci și nu va...
— De ce nu ți-ai ucis bunicul? Doar el stătea în calea averii tale. De ce ai lăsat natura să-și urmeze cursul? Știai ce fel de bărbat era, însă i-ai permis să facă în continuare orice vrea. I-ai permis să facă în continuare orice vrea cu mine...
Din cap îi răsar coarnele negre, cu vârfurile violet. S-ar putea să mă mustre puțin conștiința pentru că-l provoc astfel pe Eryx, dar nu-i fac nicio favoare dacă mă port cu mănuși.
— Nu ai simțul onoarei. Nu ai simțul dreptății, decât dacă te avantajează direct. Ai concediat o parte din personalul conacului pentru a-ți proteja secretele. Mi-ai furat ducatul pentru că, în viziunea ta, îl meriți mai mult decât mine. Probabil că nici măcar nu ai fi intervenit să mă salvezi de lordul Barlas dacă nu ar fi fost vina ta, de la înc...
Mârâie și se năpustește înainte, sărind perfect peste măsuța de ceai, fără să dărâme nicio ceașcă. Aterizează în fața mea și-mi acoperă gura cu palma.
— Măcar de data asta, vrei, te rog, să taci?
Îi alung mâna cu o palmă bine plasată.
— Nu până când nu te transformi înapoi în ființă umană! Găsește-ți pacea interioară! Gândește-te la țelul tău final!
Închide brusc ochii, strângând cu putere din pleoape în timp ce continui să vorbesc.
— Tatălui tău nu i-a păsat de tine sau de mama ta. Probabil că tu ești cel care l-a speriat.

În colțurile ochilor îi apar cute fine, de la încercările de a crea un zid între noi.

— Argus și Dyson îți rămân alături doar pentru că-ți sunt datori. De fapt, nu le pasă de tine. Mi-au spus că detestă faptul că sunt legați de tine.

Eryx întredeschide un ochi.

— Ce idee ridicolă!

Fie, vrea să joc și mai murdar. Pot să fac asta.

— De fapt, nu te ajut din bunătatea inimii mele. Nu vreau decât să mă asigur că nu mă faci de rușine, din moment ce numele noastre sunt legate. Dacă te duci la vale, atunci mă iei și pe mine cu tine.

Deschide brusc ochii. Când întinde o mână în spate, pentru a-și ajusta pantalonii, îmi dau seama că i-a ieșit coada și că are nevoie de mai mult spațiu.

— Concentrează-te! strig la el. Cât de greu poate fi să faci un lucru simplu, Eryx? Nu fi un monstru, atâta tot. Fii orice trebuie să fii pentru a-ți găsi pacea interioară!

Se repede spre mine, iar gura îi trosnește, încremenind la o răsuflare distanță de gâtul meu. Aud un *clic* audibil, trădând locul în care s-a oprit în ultima secundă.

— Ți-am spus că va fi periculos, îmi zice el, cu vocea preschimbată într-un mârâit gutural.

— Iar eu ți-am spus că nu mi-e frică de tine. Controlează-te! Cum te aștepți să conduci un ducat când nici măcar nu-ți poți menține ochii căprui? Îți vei ucide toți arendașii când, inevitabil, le vei dezvălui latura ta monstruoasă?

Arunc acuzațiile spre Eryx ca pe niște săgeți otrăvitoare, nesigură pe cine sunt menite să convingă de toate defectele lui – pe mine sau pe el?

— Prima femeie care te sâcâie prea mult, implorând să-i acorzi un dans la următoarea petrecere – va face cunoștință cu mânia ta? Câte vieți nevinovate vei curma ca să-ți poți păstra secretul?

— Se pare că pe toate, mai puțin pe a ta!

În secundele necesare pentru a-i pătrunde înțelesul vorbelor, Eryx își recapătă în sfârșit stăpânirea de sine. Se transformă la loc într-un bărbat perfect normal, deși mult prea atrăgător pentru binele lui. Ar trebui să ne simțim împliniți. A reușit! Însă nefericirea de pe chipul lui se regăsește și-n sufletul meu.

— E prima și ultima noastră sesiune de disciplinare a

monstrului, spune el.

Rămân cu ochii ațintiți la spatele lui, în timp ce se îndepărtează.

CAPITOLUL 19

Ei bine, putea fi şi mai rău, presupun.

Eryx ar fi putut să mă omoare. Ar fi putut să nu se obosească să discute cu mine. Aş fi putut să nu-i găsesc niciodată lista de nume.

Dar în sfârșit facem progrese. Și îi cunosc o parte din planuri. Am nevoie doar de mai multe dovezi.

Și trebuie să-l conving pe falsul duce să mai facă o încercare. Trebuie să-şi deschidă mai mult sufletul. Să se simtă în siguranță. Să mă lase să îi fiu alături, așa cum le-a permis lui Argus și Dyson. Nu contează că m-a făcut nefericită faptul că l-am făcut pe el nefericit. Așa e cel mai bine pentru mine.

Dar acum nu-mi mai vorbește.

— Eryx! strig când el iese din birou a doua zi.

— Nu! spune înainte să dispară în capătul coridorului.

Argus pășește în fața mea când încerc să-l urmez.

La cină, își pune „valeții" să stea lângă el, fără să se mai obosească să recurgă la pretexte. Cei trei pălăvrăgesc ca niște buni prieteni ce sunt, ignorându-mă dinadins.

Dyson împărtășește o poveste despre prietenul lui din copilărie, care i-a rupt nasul.

— Abia a doua zi a aflat că totul fusese o neînțelegere. De fapt, n-am sărutat-o pe Calandra Karahalios.

Argus și Eryx izbucnesc în râs, iar „valetul" izbește cu pumnul în masă. Mijesc ochii, deranjată de gest, dar niciunul dintre ei nu-mi acordă nici măcar o fărâmă de atenție.

În pofida situației neplăcute, contul meu bancar a explodat. Eryx depune în mod regulat sume mari. Nu ştiu dacă falsul duce crede că-mi cumpără tăcerea sau mă plătește să stau departe de el. Oricum, nu am ajuns la un acord oficial, așa că nu intenționez să fac nici una, nici alta.

Aproximativ o săptămână mai târziu, sosește o scrisoare care-mi distrage atenția de la eforturile zadarnice. Sora mea chiar mi-a trimis un răspuns. Preț de câteva minute lungi, țin pergamentul între degete, apoi îl deschid în sfârșit.

Dragă Chrysantha (titlurile onorifice nu sunt necesare în scrisorile noastre),

Urăsc să citesc. Nu-mi pot imagina ceva mai plictisitor, dar mă bucur că ai o activitate care să-ți ocupe timpul în peisajul rural. Presupun că nu este surprinzător că viața la curte nu te mai entuziasmează câtuși de puțin. Ai putut să-ți petreci toate zilele tinereții participând la petreceri, baluri și alte evenimente, în timp ce eu am fost forțată să rămân acasă și să aud despre ele după aceea.

Mă săturasem să fiu ignorată de toată lumea pentru simplul fapt că sunt a doua fiică. Iată, niște cuvinte sincere pentru tine! Nu cred că am fi putut avea o copilărie diferită, având în vedere că societatea și-a deschis porțile pentru tine, iar mie mi-a oferit doar obstacole și restricții.

Observ o mică zgârietură pe pergament, de parcă nu a fost foarte sigură ce să spună mai departe, înainte să adauge:

O perioadă îndelungată, te-am urât. Multe lucruri nu se aflau sub controlul tău, dar nu toate. Cuvintele tale puteau să fie atât de crude uneori. Singura modalitate de a mă proteja a fost să nu-mi mai pese deloc de tine.

M-am tot gândit la relația dintre noi și m-am hotărât să nu te mai urăsc. Mă bucur că viața mea a luat-o pe această cale. Am devenit cine sunt datorită ție. Tu, tata, Hektor – toți ați avut un rol în modelarea mea. M-am transformat nu

doar într-o regină extraordinară, ci și într-o femeie care luptă să obțină ce-și dorește cu orice preț.

Noi două am făcut tot ce am putut ca să supraviețuim. Mi-am găsit fericirea și pacea. Se pare că și tu mai ai puțin până să le găsești pe ale tale.

Prin urmare, pentru moment mă voi purta frumos. Dar, dacă văd cea mai mică urmă de înșelăciune din partea ta, atunci relația dintre noi s-a terminat – definitiv, de data asta.

Dragostea a făcut diferența. Să-l am pe Kallias alături a schimbat totul și nu pot decât să sper că vei descoperi la rândul tău o asemenea fericire.

Îmi pare rău pentru iubitul tău. Conform zvonurilor care mi-au ajuns la urechi, înțeleg că noul duce reprezintă motivul dispariției lui din viața ta. Nu știu dacă se teme să aibă o femeie modernă sub acoperiș sau care ar putea fi problema, dar nu voi permite ca situația să continue. Am schimbat legile cu un motiv întemeiat, iar dacă nu le respectă, atunci spune-i că va avea de-a face cu mine.

Apropo, cum e la Zanita's? Am auzit că este un loc minunat. Dacă nu aș avea o căsnicie fericită, m-aș duce personal în cercetare.

Toate cele bune,
Alessandra

Iau un pergament nou și scriu imediat un răspuns.

Alessandra,

Aș vrea să fi putut schimba rolurile. Mi-ar fi plăcut să rămân acasă și să nu atrag atenția nimănui. Credeam că singura modalitate de a supraviețui este să îndur în tăcere și să găsesc o situație ideală pentru mine. Îmi pare rău că te-am tratat cu atâta indiferență. Îți mulțumesc că ai împărtășit această durere cu mine, ca să pot înțelege mai bine.

Uite un alt adevăr: am fost foarte geloasă pe tine. Pe libertatea ta și pe faptul că erai lăsată în voia ta. Ai avut relații adevărate, iar eu am fost făcută să cred că nu se alege nimic de mine dacă nu fac exact cum vrea tata. Mi-aș fi dorit să fiu ca tine. Prin decretele tale, chiar schimbi în bine viețile femeilor. Ai văzut binele pe care-l poți face cu puterea ta și sunt mândră de tine pentru o asemenea izbândă.

Zanita's e un loc minunat, îl recomand cu pasiune. Îți mulțumesc pentru amenințarea pe care o pot folosi asupra ducelui dacă devine prea supărător. Și, amin- tește-ți, dacă regele te supără în vreun fel, îl poți amenința cu o vizită la Zanita's.

Sper că o va lua ca pe o glumă, așa cum mi-a fost intenția.

E în regulă. Cititul nu este pentru toată lumea. Ce faci ca să te distrezi în afară de cusut? Sper că poți să-ți faci timp pentru tine, în ciuda programului foarte încărcat.

Cu sinceritate,
Chrysantha

Trimit scrisoarea azi, prin Doran.

— ACEASTA A FOST PREFERATA MEA, de departe, spune Karla la următoare adunare a clubului de carte.

— De acord, răspunde Tekla, iar ambele fete suspină mulțumite.

Trebuie să recunosc: acesta a fost, poate, cel mai romantic roman pe care l-am citit pentru clubul de carte, iar o astfel de mărturisire spune multe, ținând cont că, în esență, citim doar astfel de titluri. Până și cărțile alese de Damasus conțin un strop de romantism, chiar dacă intriga principală se învârte în jurul unei aventuri captivante, pe viață și pe moarte.

— De data asta, nu cred că am înțeles cu adevărat povestea de dragoste, spun.

Deși scenele pasionale au fost excelente, ce s-a întâmplat până atunci nu mi s-a părut îndeajuns de credibil pentru a le justifica pe deplin.

— Ce anume nu ai înțeles? întreabă Damasus. Cei doi bărbați au fost atrași unul de celălalt de când s-au cunoscut.

Ridic o sprânceană.

— S-au *urât* unul pe altul de când s-au cunoscut.

— Exact! zic Karla și Tekla la unison.

Se întorc una spre alta și râd, amuzate de sincronizarea pur întâmplătoare.

— Ura nu înseamnă dragoste.

— Bineînțeles că nu! intervine Tekla. Dar e remarcabil cât de des coincid cele două sentimente.

Sunt nedumerită. Am citit cu toții aceeași carte? Cu siguranță nu putem vorbi despre același lucru!

— Ambele sunt emoții incredibil de puternice, explică Karla.

— Da, însă o trăsătură comună nu le transformă în aceeași emoție. Se află la capetele opuse ale spectrului!

Vocea îmi sună mai tare decât am intenționat, așa că adaug:

— Iertați-mi izbucnirea!

— Nu vreau să spun că devin imposibil de diferențiat pentru că sunt atât de puternice, continuă Karla.

— Atunci, ce vrei să spui? întreb.

— Când urăști pe cineva cu atâta înverșunare, persoana respectivă trebuie să fie demnă de acea ură. Nu ai urî cu

ardoare pe cineva nedemn de tine sau pe cineva care nu e la nivelul tău de inteligență sau carismă. Pentru a urî pe cineva atât de mult, trebuie să fiți pe picior de egalitate. Iar un asemenea nivel de ură presupune, neîndoielnic, existența unui nivel de respect. Recunoști că adversarul tău reprezintă o amenințare reală. Că e la nivelul tău.

Tekla aprobă cu o mișcare vehementă din cap.

— Și când un asemenea nivel de ură presupune existența unui nivel egal de respect, e mult prea ușor ca pasiunea să se transforme dintr-o emoție în alta.

Mi se ridică firele de păr de pe ceafă, iar pielea mi se face de găină. Arunc o privire scurtă prin bibliotecă. Aproape că aș spune că suntem urmăriți.

— N-am văzut niciodată lucrurile din perspectiva asta, spune Damasus. Chiar îmi place descrierea pe care ai făcut-o.

— De aceea sunt extrem de populare poveștile de dragoste despre dușmanii care devin iubiți, adaugă Tekla. E vorba despre profunzimea sentimentelor. Despre intensitate. E atât de dinamic!

— Firește, nu toate relațiile înflăcărate trebuie să înceapă așa, intervine Karla, care se uită sfioasă la Tekla. Prietenia reprezintă un început la fel de bun și de puternic pentru a curta pe cineva.

— Cu siguranță, spune Tekla.

Ochii fetelor se întâlnesc, iar eu și Damasus ne uităm repede în altă parte.

Privirea mi se oprește asupra celor două sfere chihlimbarii care plutesc deasupra unui rând de cărți, în spațiul îngust scăldat în întuneric, dar clipesc și dispar.

Îmi împiedic vocea să tremure când spun:

— Din punctul meu de vedere, cei doi bărbați s-au purtat îngrozitor unul cu celălalt. Cuvintele schimbate la furie, pumnii aruncați – cum poți lăsa în urmă toate astea?

— Oare frații nu se tratează abominabil unii pe alții, deși, în adâncul sufletului, se iubesc cu adevărat? Nu pot doi îndrăgostiți să reacționeze la fel? întreabă Karla.

— Nu! afirm cu hotărâre. Nu, dragostea ar trebui să fie blândă și ocrotitoare. Ar trebui să fie dăruită fără insulte și ostilitate.

— În ce lume trăiești? întreabă Damasus cu umor.

Karla râde.

— În una în care ducesa îi plătește pe bărbați pentru

favoruri. În viziunea ei, iubirea este prezentă doar atunci când ea deține controlul.

Tekla o ciupește de braț.

— Ce-i? o ia la rost Karla.

În acel moment, vede cum m-am schimbat la față.

— Îmi pare rău, Excelență! A fost o glumă. N-am vrut să spun că...

— Ce știi despre iubire? răbufnesc. Voi două vă tot sorbiți din ochi, dar amândouă sunteți prea speriate pentru a face primul pas într-o relație propriu-zisă. Măcar eu iau inițiativa pentru a obține ce-mi doresc!

Obrajii fetelor iau foc, iar Damasus mă privește încruntat.

— Excelență, nu cred că asta a fost adec...

— Și tu! Ești singur de când îmi amintesc, Damasus, deci ce știi de fapt?

Ochii majordomului se întunecă.

— Cu toate că nu simt atracția așa ca alții, asta nu înseamnă că nu-mi place să citesc cărțile propuse la club și să le discut. Când a dispărut tot hazul de la întâlnirea noastră?

Mă uit din nou în jur, în căutarea acelor ochi, întrebân- du-mă dacă îi văd pentru că sunt cu adevărat aici sau pentru că planul de a scăpa de Eryx s-a transformat într-o obsesie. E imposibil ca falsul duce să ne asculte pe furiș, nu-i așa?

Din moment ce nu zăresc licărele chihlimbarii în bibliotecă, mă relaxez. Nu, bineînțeles că nu se află în bibliotecă. Are lucruri mult mai bune de făcut decât să tragă cu urechea la o discuție prostească despre un roman de dragoste. Sunt doar copleșită de tot ce s-a întâmplat în ultima lună.

Și nu sunt supărată pe prietenii mei. Nu, frustrarea e îndreptată direct asupra mea, pentru că-mi irosesc prea multe gânduri pe falsul duce.

— Îți cer iertare pentru cuvintele dure, șoptesc, uitân- du-mă mai întâi în ochii fiecărei fete, apoi în cei ai majordomului. Nu sunt în apele mele astăzi, dar asta nu e o scuză. Sunteți prietenii mei și meritați să fiți tratați mai bine. Nu se va mai repeta.

— N-am vrut ca vorbele pe care le-am rostit mai devreme să sune așa, spune Karla, care nici nu îndrăznește să se uite la Tekla. Regretatul duce s-a purtat foarte urât cu tine. Nimeni nu te desconsideră pentru alegerile tale. Toți facem ce trebuie pentru a supraviețui. Pentru a găsi fericirea. Și cred că arată diferit pentru fiecare în parte.

Deşi îi tremură, Tekla întinde mâna până când degetele ei le strâng pe ale Karlei – care nu se fereşte de atingere.

— Damasus, aş vrea să mă consult cu tine într-o privinţă, îi spun brusc. Pe coridor.

— Desigur, Excelenţă!

Ieşim amândoi din bibliotecă, iar majordomul nu se oboseşte să mă întrebe dacă am cu adevărat nevoie de ceva când

închidem uşile în urma noastră. El o ia într-o direcţie, iar eu fug în cea opusă.

Mă simt mizerabil, ruşinată de comportamentul meu. Ura pe care i-o port lui Eryx nu poate fi folosită drept pretext pentru a-mi vărsa nervii pe personalul meu. Trebuie să fiu mai bună. Le voi da fetelor liber pentru restul zilei, astfel încât să poată petrece puţin timp împreună, doar ele două, ca să-şi dea seama ce-şi doresc una de la alta. Iar lui Damasus i-ar prinde bine încă o mărire de salariu.

În acel moment, îmi amintesc că trebuie să vorbesc cu Eryx înainte să pot face asemenea schimbări, doar dacă nu cumva vreau să iau banii din indemnizaţia personală.

Copleşită încă o dată de un val de furie, mă încui în camera mea.

NU-L LAS PE ERYX să fiarbă în suc propriu mai mult de câteva zile înainte să-l vizitez în singurul loc în care nu poate scăpa de mine.

— Fir-ar să fie! strigă el după ce îi dau cu piciorul în saltea.

Oftează profund când îşi dă seama că am păşit din nou în visul lui.

— Cum de continui să-ţi găseşti drumul până aici? Nu, *de ce* continui să-ţi găseşti drumul până aici?

— Mă eviţi.

— Fac asta când nu vreau să te văd.

Îmi studiez unghiile.

— Apreciez depunerile în contul meu, dar nu-mi pot îndeplini partea din învoială dacă nu mă laşi să te ajut să te antrenezi mai mult.

— Tu şi învoielile tale. Nu le mai vreau! Ia-mi banii odată şi fă ce vrei cu ei! Nu-mi pasă! Doar lasă-mă în pace!

— De ce? Credeam că am făcut progrese reale când ne-am

antrenat împreună. Am scos monstrul la iveală, iar tu l-ai ferecat înapoi.

Eryx își încordează pumnii.

— Am vrut să-ți sfâșii gâtul din pricina lucrurilor pe care le-ai spus.

— Deci acesta este adevăratul motiv pentru care vrei să renunți? Ți-am rănit sentimentele? Știi că nu am vorbit serios. Încercam doar să te enervez.

— Știu asta.

— În acest caz, care-i problema?

— Nu există una.

— Minunat, atunci ne vedem imediat după micul-dejun, pentru următoarea lecție.

— Chrysantha!

— Ce-i?

Se ridică în picioare, prinzându-și cuvertura în dreptul taliei. Din păcate, aceasta refuză să stea. În cele din urmă, ținând-o pe toată în lateral, Eryx traversează podeaua acoperită cu nori până la mine.

— Nu vreau să le continuăm, spune el.

— De ce?

— Pentru că... tu...

— Da?

— Îmi amintești de mama mea.

Cuvintele aproape că mă trezesc din propriul vis.

— *Ce?*

Nu-i pot aminti de mama lui! Ar trebui să mă dorească. Nu mă poate dori dacă îi amintesc de mama lui. Mamele nu sunt sexy.

— Evident, nu semeni cu ea fizic. Dar îmi tot dădea lecții despre forma mea, convingându-mă să mă transform, și nu-mi place să fac asta.

— Și ea a încercat să te ajute să controlezi monstrul?

De aceea a murit? A cedat nervos și a omorât-o în cele din urmă?

— N-am spus asta.

— Dacă nu te-a învățat cum să deții controlul, atunci de ce ar fi... Voia să *eliberezi* monstrul?

— Da, încerca în toate modurile posibile să mă convingă să mă transform. Exact ca tine. Nu mai vreau să trec din nou prin așa ceva.

— De ce?

Mă tem că nu va răspunde sau că întrebarea mea a fost prea vagă. Într-un târziu, ridică privirea.

— Mama m-a crescut cu un singur scop. M-a *conceput* pentru un singur scop, iar fiecare aspect al vieții mele a fost predeterminat de ea, până când am fost despărțiți în perioada în care am servit în armată. Chiar și înrolarea mea s-a datorat insistențelor ei.

— Ce a vrut de la tine?

După o clipă de ezitare, zice:

— Răzbunare. Urma să fiu arma prin care să se răzbune.

Se întoarce și se îndreaptă înapoi spre pat, după ce a spus tot ce a avut de spus.

Ochii îmi fug spre fundul falsului duce.

Sau, mai degrabă, se opresc deasupra lui, unde un mic triunghi violet-închis se întrezărește deasupra cuverturii.

Vârful cozii.

Rămân cu gura căscată.

— De ce este violet?

Eryx împietrește și se uită peste umăr. De îndată ce ochii îi aterizează asupra cozii, dispare sub cuvertură. Ignorându-mă, se târăște înapoi în pat.

— Fără atacuri verbale ca să te conving să te transformi, spun. Mă pot descurca în astfel de condiții.

— Cum ai de gând să te descurci în astfel de condiții?

— Mi-ai oferit chiar tu soluția. Să te enervez nu este singura modalitate prin care să te conving să te transformi.

Sub privirea intensă a acelor ochi chihlimbarii, măriți de șoc, mă forțez să mă trezesc.

Lasă-l să se agite, tulburat de cuvintele mele. Lasă-l să se zvârcolească și să se răsucească pe saltea, în timp ce se gândește cum intenționez să-l înflăcărez și să-l oblig să se transforme.

Cu un zâmbet larg pe buze, mă întorc în camera mea. Data viitoare, n-am de gând să-l caut. O, nu! Va veni el la mine. Tocmai m-am asigurat de asta.

Simțindu-mă mândră de mine, de data asta adorm în patul meu.

Nu sunt sigură cât am dormit înainte ca o trosnitură bubuitoare să-mi răsune în vise, dar când întredeschid ochii, se aude un alt zgomot puternic, ca și cum ar fi fost dărâmat ceva, urmat de scârțâitul ușii mele, desprinsă din balamale și izbită de podea.

Inițial, mă gândesc că este Eryx. Cine altcineva ar avea puterea să facă așa ceva? Și imaginea lui îmi este foarte proaspătă în minte după încă o vizită.

Dar nu Eryx ocupă spațiul în care se afla odinioară ușa.

CAPITOLUL 20

Zeci de bărbați năvălesc în cameră, ca un val învolburat. Îl aud pe unul dintre ei sughițând, iar altul râde și-l lovește peste braț.

— Nu văd niciun monstru pe aici, bălmăjește un individ.

Un altul se răsucește pe călcâie pentru a cerceta minuțios întregul dormitor. Când lumina lunii îi dezvăluie fața, mă dau înapoi, scârbită.

Are o înfățișare mai dură decât Argus. Brațe ca de maimuță, o barbă mare și neîngrijită, un chip sever.

— Sarkis, ți se pare că arată ca dormitorul principal, cel al stăpânului?

Acesta este bărbatul care-l șantajează pe Eryx?

— Mda, zice Sarkis. Însă nu-i niciun stăpân pe aici.

Râgâie zgomotos și se îndreaptă cu pași mari spre patul meu.

Cuprinsă de groază, sar și aterizez pe cealaltă parte a patului, conștientă de bătăile disperate ale inimii gata să-mi sară din piept.

Pentru prima oară, îmi doresc ca Eryx să nu doarmă atât de departe de mine.

Acești bărbați au venit pentru el. Nu pentru mine.

— Ce cauți în patul ducelui? vrea să știe Sarkis. Ți-o trage?

— Nu poți să dai buzna în camera mea și să pui întrebări vulgare!

Bărbatul face încă un pas înainte.

— Te întreb ce am chef.

— Da, spune altul, cooperează sau îți vom face felu' așa cum a pățit-o majordomul ăla.

Damasus!

— V-ați atins de personalul meu?

Ocolesc patul, gândindu-mă să trec pe lângă ei și să verific dacă Damasus și restul celor din conac sunt teferi, dar două brațe îmi șerpuiesc în jurul taliei.

— Unde crezi că pleci? întreabă unul dintre bărbați.

— Ești deja îmbrăcată de culcare, spune altul. Cel mai bine ar fi să te urci înapoi în pat, iar eu te urmez.

Încerc să scap din brațele celui care mă ține imobilizată, dar mă simt prinsă ca într-o menghină. O scânteie de panică îmi electrocutează trupul. Îl zgârii pe temnicerul meu.

— Ah! țipă el ascuțit, dându-mi în sfârșit drumul și ridicând cu grijă o mână spre pielea sfâșiată.

Mă apropii cu spatele de peretele îndepărtat, punând o distanță cât mai mare între mine și ei.

— Damasus! strig. Damasus, mă auzi? Ești bine?

— M-a zgâriat! se plânge bărbatul pe care l-am atacat, întorcându-și fața însângerată spre Sarkis.

— N-ar fi trebuit să te atingi de domnișoară, i-o întoarce conducătorul lor. Nu de asta suntem aici. Trebuie să găsim monstrul și să ne ocupăm de el.

— Poate că asta va ajuta.

Un alt bărbat necunoscut iese din grup. Mă lipesc de peretele dormitorului până când mă doare spatele, dar nu-l pot împiedica să ajungă suficient de aproape cât să mă atingă.

Mă plesnește peste față.

Icnesc, cutremurată de lovitură, cu mâna pe locul care mă ustură.

— Trebuie să țipi pentru noi, domniță! spune el.

— Poftim?

— Am spus țipă!

Mă apucă de păr și mă trage în sus, iar eu gem de durere, încercând să-l lovesc cu piciorul, dar unghiul este greșit și nu-l nimeresc.

— Nu cred că-i pasă de metodele tale, zice o altă brută. Hai să o încercăm pe a mea!

Țip înainte ca pumnalul să-mi cresteze pielea, dar, după ce o sfâșie, vocea îmi devine mai stridentă. Bărbatul pornește de la încheietura mâinii, alunecând lama de oțel în sus, lent și cu bună-știință, în timp ce celălalt mă ține pe loc.

Mă împotrivesc cu fiecare dram de putere, mă zvârcolesc și mă zbat. Când tactica nu dă roade, încerc să-mi las corpul moale, dar sunt prea puternici. Sunetele mele de durere sunt singura constantă pe măsură ce pumnalul își croiește calea în sus, iar vocea îmi crește în volum cu fiecare apăsare a metalului în carne.

Deodată, o umbră se mișcă în fața mea. Bărbatul cu pumnalul este azvârlit și izbit de garderobă, lemnul trosnind

înainte să se prăbușească la podea, iar cel care mă ține se întoarce, eliberându-mi, în sfârșit, brațele.

Mi-e prea frică să mă uit la tăietură. Durerea îmi răzbate din fiecare centimetru al antebrațului și simt cum sângele mi se scurge lent spre picioare, picurându-mi de pe degete. Țipetele mi s-au transformat în hohote de plâns și abia văd printre lacrimi cum încă o brută zboară spre tavan, distrugând candelabrul și crăpând tencuiala. Un alt bărbat îi atenuează căderea când se prăbușește pe podea și amândoi sunt acoperiți de o ploaie de cioburi de sticlă.

Umbra continuă să se miște ireal de iute. Se năpustește spre individul care mă ținuse imobilizată, într-o mișcare imposibil de urmărit. În clipa următoare, cel care mă atacase e în aer și spulberă geamul, dispărând în noapte.

Acum nu mai sunt singura persoană din cameră care țipă.

Se aud mai multe împușcături, moment în care mă las pe podea, alunecând în balta formată de propriul sânge. Vreau să-mi acopăr capul cu mâinile, să-mi ascund fața în covorul de pluș, dar se pare că nu-mi pot desprinde privirea de la umbră, curioasă de ce ar putea face în continuare.

Rațional, știu că Eryx îi elimină pe bărbați, unul câte unul, dar când văd cum brutele își descarcă revolverele în el, fără să-l încetinească, e ușor să mi-l închipui ca fiind cu totul altceva. După ce abilitățile lui de vindecare forțează gloanțele să-i iasă din trup, acestea cad cu un zăngănit metalic pe podea, complet inutile. Nu aud de fapt sunetele, dar văd gloanțele rostogolindu-se pe podea, deformate pe o parte din cauza impactului. Știu asta pentru că unul dintre ele se oprește în dreptul covorului pe care stau întinsă. Îl iau și-l strâng cu putere în mână, oferindu-mi ceva tangibil cât urmăresc dezlănțuirea sălbatică de forțe din jurul meu.

Eryx ridică un bărbat și-l izbește peste genunchi, rupându-l în jumătate. Altuia îi smulge brațele din articulații, iar unul se alege cu un pumn în genunchi și aud cum i se sfărâmă rotula înainte ca ultimul strop de vlagă să-i părăsească trupul și să cadă pe podea. Fără să ezite, Eryx îi zdrobește craniul sub picior, iar intrusul nu se mai mișcă.

Pe rând, atacatorii sunt învinși de falsul duce, în timp ce eu stau întinsă pe covor, cu capul întors într-o parte, privind totul ca și cum aș visa în continuare, doar că acesta este cu siguranță un coșmar.

Eryx îi rupe gâtul ultimului bărbat rămas și totul devine

imposibil de nemişcat.

Se aprind luminile, deşi sunt mai difuze decât înainte, cu candelabrul parțial distrus atârnat deasupra noastră. Totuși, oroarea deplină a situației iese la iveală când remarc fiecare detaliu teribil.

Mobila distrusă, oasele rupte, sticla spartă. Sângele, materia cenuşie, saliva – toate se preling încet împrejur. Cel puțin un bărbat s-a scăpat pe el înainte să-și dea sufletul – sau după, poate –, iar fața altuia a înghețat într-un țipăt în momentul morții.

Și totuși, în inima carnagiului, există şi frumusețe.

Pentru că îl pot vedea pe *el*.

Ochi chihlimbarii, urechi și canini ascuțiți, coarne care îi ies din craniu. Din locul în care stau întinsă pe podea, pare ireal de uriaș. A reușit să-și pună doar o pereche de pantaloni și să-și încalțe bocancii înainte să urce toate rândurile de scări. De unde a știut că sunt în pericol? Se afla foarte departe, jos, în pivniță...

Găuri de gloanțe îi împânzesc partea din față a trupului, dar în loc să-i curgă sânge...

Ies umbre. Din răni i se revarsă umbre negre, adunându-se pe podea înainte să le calce în picioare. Pentru că, într-adevăr, Eryx se mișcă.

Și se îndreaptă spre mine.

Cade în genunchi, iar mâinile îi tremură cât mă privește lung, cu ochi chihlimbarii. Cred că s-ar putea să scâncesc în continuare de durere.

— Poți să te ridici? mă întreabă cu blândețe.

Clatin ferm din cap.

— Nu-i nimic. Atunci, rămâi chiar aici.

Întinde mâna spre brațul meu rănit. Pe măsură ce-și recapătă forma umană, coarnele și caninii i se retrag.

Tresar cu mult înainte să se apropie suficient cât să mă atingă.

— Liniștește-te! spune el. Nu o să te rănesc, Chrysantha. Nu trebuie să-ți fie frică de mine.

Și, în ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat, pufnesc iritată.

— Mie? Să-mi fie frică de tine? Vezi să nu!

Expresia lui confuză formează un contrast absolut comic cu ochii ca de lup, rămași la vedere.

— Atunci, de ce...

— Fir-ar să fie, mă doare brațul! Nu vreau să-l atingi!

Se clatină înapoi, uimit de răspuns. În timp ce scutură din cap, de parcă nu-i vine să creadă ce vede, surprind o mișcare în spatele lui.

E Sarkis! Trebuie să se fi ascuns undeva înainte ca Eryx să apară în cameră, așteptând ocazia să-l atace. Acum se apropie din spatele lui, ținând în mână o sabie cu cea mai groasă lamă pe care am văzut-o vreodată.

Mai mult decât atât, Sarkis arată diferit acum. Oare din păr îi ies cumva urechi ascuțite? Și parcă se văd niște coarne. Nu ca ale lui Eryx. Nu, sunt jumătate cât ale lui, de un galben sinistru.

Rostesc cuvintele fără să gândesc:

— În spatele tău!

Eryx se răsucește rapid, apucându-l pe Sarkis de gât.

Sabia se mișcă, iar lama taie pe diagonală pieptul lui Eryx. Mai multe umbre i se preling din trup, dar asta nu-l împiedică să-l arunce pe Sarkis departe de el. Bărbatul reușește cumva să aterizeze în picioare, deși își pierde arma.

— Totul se sfârșește aici! strigă Eryx.

Se repede asupra adversarului său.

Sarkis ar trebui să fie mort. Cum poate face față puterii nefirești a lui Eryx? Dar bărbatul îi blochează loviturile și dă la rândul lui câțiva pumni, forța lor cutremurându-l pe Eryx, care pășește împleticit înapoi.

La prima rană, din Sarkis curg umbre în loc să se prelingă sânge.

— Tu mi-ai făcut asta! urlă Sarkis, destrămând dârele firave de întuneric.

— Ți-am salvat viața!

— Nu, m-ai transformat într-un monstru!

— Nu, ți-am dat din greșeală abilitățile mele. Ai devenit un monstru prin propriile forțe.

Sarkis își ia avânt și se năpustește asupra lui Eryx, doborându-l la podea. Deși aterizează aproape de sabie, nu prea are cum să ajungă la ea.

Uitând de propria durere, mă reped spre armă și o lovesc cu piciorul, astfel încât să străbată distanța până la Eryx. Când degetele i se încordează în jurul mânerului, ridică lama și o trece peste gâtul celuilalt bărbat, despărțindu-i capul de umeri.

Din rană nu se prelinge nicio umbră.

Nu există nimic altceva decât un cadavru deasupra lui

Eryx, pentru că nici măcar umbrele nu pot vindeca o asemenea rană.

Decapitarea este singura modalitate de a-l ucide.

Nu pot face asta!

Nu că ai vrea, rostește o voce din subconștient. *Tocmai l-ai ajutat să scape din ghearele morții.*

Da, pentru că un monstru necunoscut se afla în camera mea și aș fi putut să fiu următoarea lui victimă.

Eryx împinge cadavrul de pe el și se ridică în picioare.

— Mersi! spune, cercetându-mi atent brațul.

Îndrăznesc să mă uit la rană. Lama pumnalului mi-a ajuns până la jumătatea antebrațului; pielea îmi este despicată larg, sângele curge încontinuu din tăietură. Disting ceva alb în jurul mușchiului roșu...

Aproape că leșin când îmi dau seama că este propriul os.

Îmi mușc interiorul obrazului ca să nu-mi pierd cunoștința, mult prea înfricoșată pentru a-mi mișca brațul.

— Damasus, spun nedeslușit. Au spus că l-au rănit. Trebuie să...

— Să am grijă de tine, completează Eryx. Mă voi întoarce cu pansamente și...

— Nu, te rog! Vezi dacă e bine. Asigură-te că sunt teferi și ceilalți membri ai personalului. Nu, stai, mă duc eu!

Înainte să pot face măcar un pas, mă ia amețeala. Eryx mă prinde imediat de umeri și sunt atât de aproape de el, încât ating în treacăt umbrele care ies din rănile lui.

Nu sunt nici reci, nici fierbinți, doar frânturi de mișcare, ca și cum cea mai delicată briză mi-ar mângâia pielea înainte să-și continue drumul spre podea.

— Ia-o mai ușor! mă sfătuiește el, iar când se uită la brațul meu, caninii i se alungesc din nou, oferindu-i o înfățișare sălbatică. Te-au tăiat.

— Nu-mi spui nimic nou.

— În propria *mea* casă!

— Nu e o casă. Nu e a ta, rostesc fără energie.

Ochii îi coboară într-o fluturare de gene, maxilarul i se încleștează, dar, măcar de data asta, nu cred că reacționează la ceva ce am spus.

— E vina mea, șoptește.

— Bine, cum vrei! Plânge-ți în continuare de milă! Trebuie să am grijă de personalul meu.

— O să mă ocup de asta dacă îmi promiți că stai locului

până când pot chema un doctor.

— Nu poți.

— De ce nu?

Arăt spre oazele tenebroase de la picioarele lui.

— Asta se va opri într-o clipă.

Urmăresc hipnotizată spectacolul care sfidează posibilul. Umbrele seamănă foarte mult cu cele ale regelui, însă, în mod clar, se comportă și acționează diferit.

Încă am glonțul prins strâns în pumn.

Dinspre capătul coridorului se aude cineva venind în fugă. Mă arunc în fața lui Eryx, de parcă astfel i-aș putea ascunde

puterile de ochii celor din personal, dar sunt doar Argus și Dyson.

— De ce ai nevoie? întreabă Argus.

— Cheamă un doctor. Chrysantha e grav rănită.

După fața lui Argus, pare că e ultimul lucru pe care vrea să-l facă, dar Dyson spune:

— Mă ocup imediat!

Când privirea îmi revine asupra lui Eryx, rănile i se închid, iar umbrele dispar. Ochii i se estompează până la o nuanță intensă de căprui.

— Damasus! insist, cu vederea când încețoșată, când limpede.

— Așa e, zice Eryx. Argus, du-te și găsește-i pe toți membrii personalului! Vezi cine are nevoie de ajutor. Apoi, du-te să...

Nu aud următoarele instrucțiuni.

>-+-*>—€>»<>-!-<

DESCHID OCHII, cutremurată de junghiul ascuțit din braț, cu mușchii deja pulsând agonizant.

Rana doare mai rău decât atunci când a fost provocată, iar acum miroase a alcool. Mă întorc și descopăr că am un ac înfipt în carne, începutul unei singure cusături. Nu mai sunt în dormitorul meu, ci din nou în apartamentul ducesei, probabil pentru că aici sunt mai puțini bărbați morți.

Când ridic privirea, dau cu ochii de un doctor bătrân și amabil, care mă observă în tăcere.

— Bun, sunteți trează, spune el, trecându-mi acul până la capăt prin piele. Îmi pare rău pentru durere, Excelență, dar nu puteam să vă dau să beți asta înainte să vă recăpătați cunoștința.

Îmi întinde o cană.

— Ce este? îl întreb.
— Laudanum. Pentru durere.
— Nu pot să-l beau. Reacționez groaznic la el. Încă din copilărie.
— Atunci, mi-e teamă că o să vă doară destul de rău. Măcar nu ați fost conștientă cât m-am ocupat de curățarea rănii.
Pe măsură ce orice urmă de somnolență dispare, tot mai multe amintiri ies la suprafață.
— Damasus! zic deodată. Mi-ai îngrijit majordomul?
— Încă nu, Excelență. Ducele a spus cât se poate de clar că dumneavoastră sunteți prioritatea.
Îmi îndepărtez brusc brațul, strâmbându-mă din cauza durerii acute care îmi străbate mușchii.
— Du-te la el! îi cer pe un ton poruncitor.
— Excelență, aveți o rană deschisă!
— Pe care tocmai ai spus că ai curățat-o! Pot aștepta. Vei avea grijă mai întâi de tot personalul meu.
— Dar ducele...
— Nu va fi deloc mulțumit de întârziere. Acum, du-te! Te asigur că nu-ți voi permite să mă îngrijești până când nu te ocupi de tot personalul meu!
Ridurile de pe chip i se adâncesc, dar, în cele din urmă, spune:
— În regulă, Excelență, dar va trebui să-l informez pe duce că refuzați îngrijirea.
— Așa să faci. Dar du-te odată!
Încercând să nu mă uit la brațul vătămat, îl așez ușor pe pat, lângă mine. Îmi pulsează dureros, în ritmul bătăilor inimii. Eliberez un oftat ușor, dar nu-mi regret decizia.
Damasus nu poate să moară! Nimeni nu are voie să moară! Nu pot...
Deodată, ușa este trântită de perete. Tresar, apoi inspir cu lăcomie și mai mult aer, răvășită de durere.
— Refuzi tratamentul? se răstește Eryx.
— Ți-am spus că vreau ca doctorul să-l vadă mai întâi pe Damasus. Nu m-ai ascultat!
— Rănile lui Damasus nu sunt la fel de grave ca ale tale!
— Nu-mi pasă.
Deși nu mă pot mișca prea mult, întorc capul astfel încât să nu-l mai văd, punând capăt conversației.
— Fie! zice el.
Mă aștept să părăsească dormitorul. În schimb, aud

clipocitul apei. Ce face acum? Mă răsucesc şi-l văd în camera de baie, săpunindu-şi bine mâinile.

— Ce ai de gând?

— Poate că nu sunt doctor, dar am fost nevoit să fac asta de zeci de ori în armată. Dacă nu-l laşi pe cel de profesie să te îngrijească, atunci te alegi cu mine.

După ce-şi usucă mâinile, se aşază lângă mine şi se întinde după firul de sutură şi acul medical, ambele instrumente aruncate pe pat.

Când ochii ni se întâlnesc, ai lui strălucesc chihlimbariu, însă doar pentru o clipă, o provocare să-l înfrunt, să protestez.

Nu e ca şi cum aş putea fugi. În plus, presimt că Eryx se va asigura că-mi pierd din nou cunoştinţa, dacă nu cooperez de data aceasta.

— Bine!

Îmi feresc privirea, lăsându-mi braţul expus.

De îndată ce simt cum se mişcă iar scaunul de lângă mine, mă pregătesc pentru valurile de durere. Dar, pentru că nu mai pot îndura suspansul, mă răsucesc încă o dată spre bărbatul nesuferit.

— Ce s-a întâmplat acolo? îl întreb. Te-ai luptat cu acei bărbaţi, apoi am vorbit. Au apărut Argus şi Dyson. Nu-mi amintesc nimic după aceea.

Acul îmi încremeneşte deasupra pielii, iar o umbră de vinovăţie străbate trăsăturile lui Eryx.

— Ai leşinat, spune el.

— Am leşinat?

— Da, bănuiesc că te-ai apropiat prea mult de mine.

Mă încrunt, dar fix în acel moment acul intră în piele. Tresar şi mă smucesc din pricina înţepăturii, care mă împiedică să reacţionez la afirmaţia lui absurdă.

— Doare!

— Ştiu, dar mai trebuie să fie făcute cel puţin zece suturi.

Simt cum un tremur îşi croieşte drum spre suprafaţă, aşa că încerc să vorbesc în continuare.

— Cât de rănit e Damasus?

— L-au bătut destul de rău. Are nenumărate vânătăi, dar nu e nimic rupt în afară de nas, pe care doctorul va trebui să i-l îndrepte. Când l-am văzut, era binedispus, aşa că sunt convins că rezistă la îngrijiri mult mai bine decât tine.

Îmi trece firul prin piele şi-l trage astfel încât să-mi apropie marginile rănii. Scrâşnesc din dinţi, reuşind să nu-mi

mușc limba.

— Ai sângerat mai mult decât mi-am dat seama inițial, spune Eryx pe un ton lejer. E remarcabil că ai rămas conștientă atât de mult timp. În cele din urmă, ți-am ridicat brațul, iar asta a ajutat considerabil la încetinirea lucrurilor. Toți membrii personalului au vrut să fie aici, lângă tine, mai ales servitorul ăla Kyros. Dar le-am poruncit tuturor să stea departe.

Bagă din nou acul, iar eu abia reușesc să-mi rețin strigătul.

Mă uit urât la el. A îmbrăcat o cămașă nouă după atac și nu are nicio zgârietură.

Și tonul nonșalant cu care vorbește... nu știu de ce, dar nu mi se pare de încredere.

— De unde ai știut că sunt în pericol? îl întreb.

— Te-am auzit țipând.

— Tocmai din pivniță?

Acum e rândul lui Eryx să tresară.

— Da, din pivniță. De cât timp știi?

— Nu de mult. În cele din urmă, mi-am dat seama că stai în apropierea bibliotecii.

— Prea inteligentă pentru binele tău, ca de obicei.

— A trebuit să investighez. Ești un mister, iar mie nu-mi plac misterele. Îmi place să știu totul.

— Atunci, înțeleg de ce te frustrez atât de mult.

— Nici măcar nu poți începe să întocmești lista calităților tale frustrante, Eryx. Să ți le enumăr? Am... Au!

Mai finalizează o sutură și închide ochii când țip de durere. Își încordează fiecare mușchi al feței, de parcă ar încerca să-și țină în frâu o criză. De mânie? De furie?

La adresa mea?

— Spune-mi de ce, zic, disperată să-mi fie încă o dată distrasă atenția.

— De ce?

— Da, *de ce* ai venit?

Din moment ce tace, continui:

— M-ar fi ucis. Și ai fi scăpat în sfârșit de mine. Nu te-aș mai fi descusut să-mi spui secretele tale. Nu te-ai mai fi îngrijorat că aveam să dezvălui tot ce știu. Aș fi fost doar o amintire îndepărtată, iar tu ai fi avut ducatul numai pentru tine. M-am gândit că poate i-ai adus pe acei bărbați la conac să facă treaba în locul tău.

Ridică ochii spre ai mei, iar acul înlemnește înainte de următoarea cusătură.

— Eu sunt motivul pentru care au venit, dar nu a fost o invitație să te rănească.

— Atunci ar fi trebuit să fie o întorsătură norocoasă de situație pentru tine. Așa că voi repeta întrebarea, de ce i-ai oprit? De ce să-ți expui încă o dată abilitățile în fața mea? Ai fi avut tot ce-ți dorești.

Urmăresc cum ochii lui redevin chihlimbarii.

— Nu totul.

Cât face următoarea sutură, îmi țin buzele ferecate, sperând că va continua. Abia când un alt scâncet de durere îmi zboară de pe buze, deși m-am străduit din răsputeri să-l înăbuș, Eryx spulberă tăcerea strecurată între noi.

— Dacă nu știi, atunci nu ești atât de deșteaptă pe cât te crezi, spune după o eternitate.

Are nevoie de ceva de la mine? Ceva ce poate avea doar atâta vreme cât ducesa văduvă trăiește? Ce-mi scapă?

Eryx se apleacă peste brațul meu și eliberează o răsuflare rece și prelungă peste porțiunea de carne vie și usturătoare.

— Spune-mi de ce m-ai avertizat, Chrysantha.

— Poftim?

— M-ai atenționat în privința bărbatului care se furișase în spatele meu. Eram deja rănit și sângeram umbre peste tot. Te-ai gândit să mă împiedici să simt mai multă durere? Sau ai crezut că ar fi putut să mă omoare și ai vrut să mă cruți? Știi, ar fi putut să reușească. Nu sunt complet invulnerabil. Ar fi putut să mă ucidă, iar tu ai fi avut totul. Conacul, moșia, servitorii, banii.

Un moment de șovăială.

— Ți-ai fi recăpătat iubitul. Totul ar fi fost din nou al tău. Gândul trebuie să-ți fi trecut prin minte, așa că de ce m-ai avertizat?

— Tocmai mă salvaseși! spun. Îți eram datoare.

— Deci acum suntem chit? Data viitoare când voi fi în pericol, mă lași să mor?

— Da.

Eryx zâmbește, arătându-și caninii ascuțiți, iar inima îmi tresare în piept la vederea lor. O clipă mai târziu, se concentrează din nou asupra cusăturilor, cât se poate de serios.

— Îmi pare foarte rău că ești rănită, Chrysantha! șoptește, iar vocea i se frânge, surprinzându-ne pe amândoi. Nu ar fi

trebuit să se ajungă la asta. Nu l-am crezut niciodată pe Sarkis capabil de așa ceva. Dacă aș fi bănuit pentru o secundă

că te afli în pericol, îți jur că aș fi luat mai multe măsuri de precauție. N-am vrut niciodată să-mi las trecutul să te rănească.

— Cine erau acei bărbați? De ce au vrut să te omoare?

— Sarkis a fost în regimentul meu în armată. A avut loc un incident cu inamicul. Amândoi am fost răniți. L-am aruncat peste umăr și l-am dus într-un loc sigur, dar a fost expus îndelung la umbrele mele, în timp ce mă vindecam. S-au strecurat în rănile lui deschise.

Gura mi se rotunjește în forma literei O.

— A moștenit o parte din abilitățile mele. Forța și vindecarea supranaturale. La început, s-a bucurat de puterile noi. Îi plăcea că eram absolut de neoprit în armată, dar nu era la fel de precaut în ascunderea harurilor sale. Regele a emis un mandat de arestare pe numele lui. Mi-a fost teamă că Sarkis mă va da și pe mine de gol. Am încercat să-l reduc la tăcere și am dat greș. Așa cum era de așteptat, după aceea s-a întors împotriva mea. De atunci, mi-a fost ca un ghimpe în coaste.

Strâng din dinți cât lucrează la următoarea sutură.

— Și nu ți-a trecut prin cap că ar trebui să știu despre el?

— Ți-am spus. Nu credeam că reprezintă un pericol pentru tine.

— Trebuie să începi să ai încredere în mine cu astfel de lucruri. Am fi putut avea gărzi de corp pe domeniu. Am fi putut preveni asta.

— Nu-mi stă în fire... să am încredere în alte persoane.

Mă uit cu subînțeles la brațul meu.

— Când consecințele nu te afectează doar pe tine, poate binevoiești să iei în considerare o asemenea alternativă.

Se crispează.

— Am luat la cunoștință.

Privirea i se fixează din nou asupra brațului meu, trăgând puțin prea ferm de fir la următoarea cusătură.

— Cu riscul de a părea jalnică, asta *chiar* doare! Ai putea încerca să fii blând? N-am fost toți binecuvântați cu vindecare supranaturală.

— Nu ești jalnică. E o tăietură foarte adâncă. Vei avea o cicatrice impresionantă.

O cicatrice?

— N-am avut până acum o cicatrice.

— Nu te mai încrunta! Cicatricile sunt bune. Înseamnă că ai supraviețuit.

— Am supraviețuit doar datorită ție.

Am fost neajutorată. Total depășită numeric, cu nimic altceva decât veșmintele de culcare pentru protecție. Nu-mi amintesc un moment în care să mai fi simțit o asemenea groază.

— Nicio ființă umană nu ar fi putut înfrunta atât de mulți adversari cu mâinile goale.

— Atunci, astăzi sunt recunoscătoare că nu ești în întregime uman.

La următoarea înțepătură de ac, suprim încă un scâncet, iar Eryx își încleștează maxilarul.

— Ultima.

Înnoadă firul suturii, întinde un fel de unguent calmant peste linia de carne cusută și începe să înfășoare rana.

Apoi se întoarce în camera de baie ca să se spele din nou. În drum spre ușa dormitorului, spune:

— Odihnește-te, ducesă! Trupul tău trebuie să se vindece.

Deja arunc cuverturile de pe mine.

— Nu voi face așa ceva! Vreau neapărat să văd cum se simte Damasus. Camera mi-a fost distrusă, prin urmare o să mă asigur că se înlătură mizeria și o să fie curățată temeinic.

Cineva va trebui să vorbească numaidecât cu jandarmii când sosesc. Și am de comandat mobilă nouă.

— Întotdeauna te preocupă blestemata asta de mobilă!

— Dacă te irită fiecare lucru mărunt despre mine, poți oricând să pleci.

— Nu mă irită fiecare lucru mărunt despre tine.

— Toate dovezile demonstrează contrariul.

Încerc să-l ocolesc, dar pășește odată cu mine, continuând să-mi blocheze calea.

— Mă respecți? mă întreabă deodată.

— Poftim?

— Mă urăști atât de mult pentru că recunoști, la un anumit nivel, că suntem egali?

Simt că-mi fuge pământul de sub picioare. *Chiar* a fost în bibliotecă, trăgând cu urechea la clubul de carte!

— N-am putea fi niciodată egali. Nu când tu deții toată puterea, spun.

— Și dacă nu aș face-o?

Atunci nu aș avea motive să te urăsc, nu-i așa?

Licăriri chihlimbarii îi însuflețesc ochii. Încerc să-mi dau seama ce am spus de l-am supărat, dar nu găsesc nimic incriminatoriu, așa că i-o întorc:

— Mă consideri egala ta?

— Te respect.

— Dar nu mă consideri egala ta?

— Te consider...

Glasul i se stinge, dar ochii lui nu-i părăsesc nici măcar pentru o secundă pe ai mei.

— Ceva de rănit? De ucis? Și ce? Ai spus că poți controla bestia.

— Pot controla bestia.

— Atunci de ce îți strălucesc ochii când te uiți la mine? Te porți ciudat. Eu...

Fără o vorbă, Eryx se apropie de mine și mă îndepărtez cu spatele de el, cât de mult pot, când văd cum îi apar caninii. Mă lipesc de perete și am grijă să-mi țin la distanță brațul rănit ca să nu-mi agravez rana. Eryx își plimbă un deget pe linia gâtului meu, trasând calea urmată odinioară de caninii bestiei.

— Nu ți-a fost niciodată frică de ceea ce sunt. Îmi place asta. Bestia toarce de încântare. Te consider mai mult decât egala mea, Chrysantha. Ești mult mai bună decât mine.

— Știam deja asta.

Și, de parcă acest comentariu sarcastic ar fi picătura care a umplut paharul, ochii îi coboară spre gura mea înainte ca buzele lui să le acopere pe ale mele.

CAPITOLUL 21

Presiunea neașteptată mă surprinde, dar, în același timp, trebuia să știu că se va ajunge în acest punct. Pentru că așa se întâmplă de fiecare dată. Asta își doresc bărbații de la mine. Sunt o frumusețe rară. Ceva ce ei vor să revendice, un trofeu pe care vor să și-l însușească. Întotdeauna vor să ia, să ia și iar să ia.

După prima întâlnire a buzelor noastre închise, Eryx se îndepărtează puțin și suntem despărțiți de o singură răsuflare. Trage adânc aer în piept, mă inspiră cu totul. Sau se liniștește. Stă atât de nemișcat pentru o secundă întreagă, încât cred că își înfrânează impulsurile.

Frunțile ni se ating. Îmi înghiontește jucăuș nasul cu al lui. Apoi buzele îi coboară. Însă nu la gura mea.

Îmi mângâie linia bărbiei. Nu prea știu de ce permit asta. O curiozitate morbidă, poate?

Când buzele i se opresc la urechea mea, îmi șoptește, cu vocea preschimbată într-un mârâit gutural:

— Spune-mi unde îți place să fii sărutată.

Aceste cuvinte au un efect devastator asupra mea. Se dezlănțuie ceva în mine, ceva ce s-a aflat prea mult timp în stare latentă. Un fior electrizant îmi trosnește sub piele și ignor complet vocea rațiunii.

Îmi ridic mâneca lungă a cămășii de noapte, dezvăluind încheietura brațului nevătămat, și desenez lent un cerc pe vene, chiar sub mână.

— Aici.

Cu ochii chihlimbarii fixați într-ai mei, Eryx îmi ia brațul și-l apropie de gura lui, privindu-mă în timp ce-mi sărută pielea acolo. Încântat de reacția mea, îmi suflecă mâneca tot mai sus, pentru a-mi expune interiorul cotului. Dinții și gura îi călătoresc până în locul nou descoperit, sărutându-mi zona în care îmi simte pulsul. Limba îi țâșnește printre buze pentru a-mi dezmierda pielea, arzându-mă cu atingerea fulgerătoare.

Îmi forțez respirația să rămână uniformă, dar acum sunt prea entuziasmată.

— Aici, spun, ducându-mi două degete la baza gâtului.

El face un pas înainte, îmi înlătură cu grijă mâna, își împletește degetele cu ale mele și ne țintuiește mâinile înlănțuite pe perete, deasupra capului meu, înainte să-și încline capul. Mai întâi, simt cum răsuflarea lui fierbinte îmi gâdilă pielea sensibilă. Buzele îi sunt de o răbdare infinită în explorarea seducătoare a gâtului meu. De o supunere infinită când strig „mai tare" și „mai jos".

Cu gura, trasează o dâră înflăcărată mai jos, tot mai jos, dincolo de decolteul meu, urmându-mi întocmai porunca. Oferă, oferă și iar oferă.

În afară de mâinile noastre împreunate și de locul în care buzele lui mă seduc, nu ne atingem. Nu mă înșfacă brutal, nu mă pipăie lacom, doar îmi oferă exact ce îi cer.

Și, pentru prima oară în viață, nu pot îndura.

Îmi smulg mâna dintr-a lui, iar el își îndreaptă spatele, gân- dindu-se că poate vreau să-l opresc. Să opresc asta. În schimb, îi iau fața între palme și o apropii de a mea, ca să pot fi sărutată așa cum trebuie. Numai că Eryx stă perfect nemișcat sub atingerile mele. Nu reacționează. Nu-mi răspunde la sărut.

Îl țin la o lungime de braț distanță, îndeajuns cât să mă pot uita la el. Ochii îi sunt de nuanța chihlimbarului topit, colții îi ies de sub buze și mă privește intens, cu o emoție care poate fi descrisă doar drept uluire.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Nimic. Doar că... n-am mai făcut asta până acum și nu vreau să te rănesc sau să iasă bestia sau...

— Ce nu ai mai făcut până acum?

Se uită sfios la buzele mele.

Săruturi. Nu a mai sărutat pe nimeni până acum. Cum e posibil așa ceva? Buzele alea ale lui sunt perfecte pentru săruturi!

— Nu mă vei răni, îl asigur, aproape înnebunită de dorința unui sărut pasional.

Nu vreau doar să fiu sărutată. Vreau să fiu devorată. Să mă pierd cu totul. Să nu mai gândesc.

— Simți că nu deții controlul?

— Nu în acest moment.

— Atunci, ce te reține? îl întreb uimită.

Întinde mâna pentru a-mi lua o șuviță de păr întunecat și începe să o răsucească în jurul unui deget.

— Ai fost rănită de toți bărbații din viața ta. Nu vreau să

mă număr printre ei. Am nevoie să-mi spui ce e în regulă. Nu ştiu unde să te ating sau să te sărut. Cu forța mea suplimentară, nu ştiu ce înseamnă prea dur sau prea blând. Nu vreau să te rănesc, repetă el.

Nu am niciun răspuns. Niciunul. Sunt extrem de nedumerită și de emoționată. Acest lucru nu s-a mai întâmplat până acum. Nimeni nu mi-a spus vreodată ceva asemănător.

Nici măcar Sandros, care mi-a oferit plăcere, nu m-a întrebat vreodată ce vreau. Mi-a oferit și a luat, iar eu am fost de acord cu aproape orice, pentru că mi-am dorit să încerc totul. Dar asta? Să am cu adevărat posibilitatea de a alege – e real? Sau doar ceva ce crede că vreau să aud?

— Chiar nu ai mai făcut asta până acum? insist, pentru că nu sunt sigură ce altceva să spun.

— Nicio femeie nu mi-a cunoscut vreodată secretul. Nu puteam risca să mă apropii atât de mult de altcineva. Nu-mi pot ascunde firea când sunt... înflăcărat.

— Asta simți pentru mine? Înflăcărare? Pasiune?

— Tu! Tu mă faci să uit complet de toate regulile și motivele cu putință. Mă faci să vreau să cred că este posibil să nu fiu singur pentru totdeauna. Mă faci să vreau să revendic lumea întreagă și să ți-o dăruiesc pe o tavă de argint. Ești diferită de toți cei pe care i-am cunoscut vreodată. Și, zeilor, cât îți iubesc gura! Felul în care zâmbește. Cuvintele pe care le rostește. Cum se simte lipită de a mea. Doar privindu-ți buzele simt cum mi se usucă gâtul și rămân fără aer.

Îmi mușc buza inferioară, încercând să mă gândesc la ceva de spus drept răspuns. La orice. Dar de parcă nu se mai poate abține, Eryx mă sărută din nou. La început, se mișcă nesigur, cu stângăcie, dornic să descopere cum ni se potrivesc buzele. Însă durează doar câteva secunde înainte să mă înec în sărutările lui. Și, naiba să-l ia, dar e atât de bine să fiu din nou sărutată! Când intensitatea se domolește, bănuiesc că se va opri. Apoi îmi dau seama că-mi oferă încă o dată controlul, o permisiune nespusă de a stabili ritmul.

Zeilor, e incredibil! Dețin și, totodată, nu dețin controlul. Simt că aș putea face orice. Când vreau să-mi înfășor brațele în jurul gâtului său, șuier și mă retrag. Brațul rănit îmi pulsează dureros.

— Ești rănită! spune Eryx cu voce tare, de parcă și-ar fi amintit deodată. La naiba, ce fac? Îmi pare foarte rău! Ar trebui să te întinzi pe pat.

Arcuiesc o sprânceană la el.

— Am vrut să spun singură. Trebuie să te odihnești și să te vindeci. Mă voi ocupa eu de toate.

Nu pleacă imediat, ci se uită lung după mine, ca și cum ar aștepta ceva.

— Ce e? îl întreb.

— Ți s-a părut agreabil?

Agreabil? Vorbește serios?

— M-ai atins o dată și ai de gând să pretinzi că îți pasă de părerea mea? De ce-ți bați capul în loc să începi iar să-mi dai ordine, ca de obicei?

Pufnește și, când își dă seama că nu glumesc, spune:

— Asta vrei? Ca lucrurile să rămână așa cum erau înainte?

— Tu nu? Fără îndoială, ți-ai pierdut pentru o clipă mințile și atât.

— Mi-am pierdut pentru o clipă mințile și atât? se miră el.

— Păi, eu cu siguranță nu pot fi trasă la răspundere pentru acțiunile mele. Sunt pe laudanum.

O minciună ușor de găsit. Prea ușor de folosit pentru a mă proteja. Expresia lui Eryx se transformă într-una de groază pură. Se uită prin cameră, apoi ochii i se opresc pe cana lăsată de doctor. Cea pe care nu am băut-o, dar probabil că Eryx ajunge la concluzia că am cerut să am mai mult laudanum la îndemână, dacă simțeam că am nevoie.

Își trece agitat mâinile prin păr, chiar își smulge câteva șuvițe.

— Îmi pare foarte rău! N-am știut! Niciodată n-aș fi...

Se întrerupe singur și iese cu pași mari din apartamentul ducesei, fără să arunce o privire înapoi, dar ușa nu se trântește în urma lui.

Epuizarea îmi curge prin vene, brațul îmi zvâcnește încontinuu, dar chiar și după ce mă urc în pat, mintea nu mă lasă să mă scufund în uitare. Se concentrează pe acel bărbat îngrozitor, pe săruturile și cuvintele lui blânde. Pe felul în care l-am rănit, permițându-i să creadă că a profitat de mine. Vinovăția mă consumă, dar nu-i pot da voie să câștige.

Eryx... a spus cuvintele potrivite, a făcut lucrurile potrivite, însă nu pot să mă încred în nimic din toate astea. Bărbații vor

spune și vor face tot ce le stă în putință pentru a obține ce-și doresc. Mi-a simțit gustul. Fie va scăpa de obsesie, fie va dori mai mult. Orice ar fi, mă descurc.

ÎN URMĂTOARELE DOUĂ SĂPTĂMÂNI, observ cum jandarmii vin şi pleacă. Bărbaţi de la morgă sosesc să ia cadavrele. Un personal special de curăţenie pătrunde în conac fără să fie escortat de cineva de pe domeniu, pentru a curăţa cum trebuie apartamentul principal. Nu ştiu dacă mai pot sta acolo după acest incident. Prea multe lucruri oribile s-au întâmplat în acea încăpere. Poate că ar trebui să zidesc uşa şi să las camera să se prăbuşească în timp.

Habar n-am ce le spune Eryx jandarmilor, dar nu mă îndoiesc că îi implică pe Dyson şi pe Argus – ce-i drept, e mai credibilă povestea că trei bărbaţi au ucis peste o duzină de intruşi.

Trec pe la Damasus, care în sfârşit s-a recuperat suficient cât să primească vizitatori.

— Nu le-am deschis uşa! spune el într-unul dintre primele lui momente de luciditate, după ce i se diminuează cantitatea administrată de analgezice. Niciodată n-aş fi lăsat pe cineva să intre în casă la o oră atât de târzie! Au dărâmat uşa, m-au întrebat unde doarme stăpânul, dar nu le-am spus nimic!

Nu, sărmana Tekla fusese cea care le-a spus exact unde se află apartamentul principal, ca intruşii să o elibereze pe Karla. Le-au ameninţat pe fete că o să le rănească în fel şi fel de moduri, apoi le-au încuiat într-o debara de la primul etaj.

— Nu credeam că am făcut ceva rău, a spus Tekla când m-a văzut şi mi-a observat rănile. Ştiam că stăpânul nu doarme acolo. M-am gândit că vor găsi doar o cameră goală. N-am bănuit nici măcar pentru o clipă că te pun în pericol, Excelenţă. Îmi pare foarte, foarte rău!

Când izbucneşte în plâns, îmi arunc braţele în jurul ei, asigurând-o că mă simt foarte bine şi că totul e în regulă acum.

Nu-mi pot stăpâni amărăciunea când mă gândesc la suferinţa pe care Eryx le-a provocat-o membrilor personalului meu. Nasul rupt al lui Damasus, groaza Teklei şi a Karlei, faţa palidă a doamnei Lagos când a văzut daunele provocate conacului, spaima lui Kyros când nu l-a putut găsi imediat pe Nico în timpul atacului.

Eryx nu trebuie să mai creadă că poate rezolva totul de unul singur.

Medora îmi schimbă bandajele în fiecare zi. Uşa din faţă a conacului este înlocuită. Apartamentul principal miroase a produse de curăţare. Pielea mi se vindecă.

Putem repara tencuiala, înlocui lemnul crăpat, remedia

adânciturile din alamă. Dar rănile sufletului nu pot fi lecuite atât de ușor.

Nu l-am mai văzut pe Eryx de la atac. Nici măcar nu știu dacă mai este la moșie.

Continuăm să ne facem unul altuia aceleași lucruri: ne jignim, apoi ne evităm. A sosit momentul ca situația asta să se sfârșească. Ar trebui să vorbim, pur și simplu. Sau să țipăm unul la altul și să ne descărcăm. Dar nu o să-i mai permit să mă afecteze.

Doctorul se întoarce la conac ca să vadă cum ne simțim cu toții. Îmi îndepărtează suturile înainte să-l vadă pe Damasus. Sunt de față la fiecare control, vrând să mă asigur că toată lumea se află în cea mai bună formă. Când doctorul a terminat consultațiile, se îndreaptă spre birou, probabil pentru a-și încasa plata de la Eryx.

După o discuție îndelungată, bărbatul pleacă, iar eu fixez cu privirea ușa închisă.

E timpul să interacționez din nou cu Eryx. Nu mai pot permite ca lucrurile să continue așa. Fără îndoială, nu mai am mult până la elucidarea misterului. Dacă pot descoperi frânturile lipsă, putem pune capăt șaradei. Secretul lui mă consumă. Simt că dacă reușesc să aflu întregul adevăr, atunci următorul pas va deveni clar. Și totul va căpăta sens.

Când intru în cameră, Eryx stă la biroul impresionant, cu capul în mâini, în timp ce Dyson testează rezistența brațelor unui fotoliu mare din colț, tolănit ca de obicei, iar Argus își ține brațele încrucișate peste piept.

Trei perechi de ochi se uită în sus.

— Putem vorbi puțin în privat? îl întreb, ațintindu-mi privirea asupra falsului duce.

Pare... dezamăgit, cumva, dar spune:

— Da, desigur.

Mă îndrept spre centrul camerei, plimbându-mi privirea între ceilalți doi ocupanți.

Argus își dă ochii peste cap, apoi îl înșfacă pe Dyson din fotoliu și-l scoate în pas de marș din birou.

— Nu face nimic din ce n-aș face eu! strigă Dyson înainte să se închidă ușa.

Mă întorc către Eryx.

— Le-ai spus?

— Dyson este la fel de plin de tact ca întotdeauna, răspunde, masându-și fruntea.

— Te lauzi cu cucerirea ta? îl iau la rost, cu amărăciune.
Înghite în sec, stânjenit.

— Nici pe departe. Aveam nevoie de un sfat. Eu...

— Tu ce?

Mijește ochii.

— Nu știu nimic despre tine.

O, dar vrea să știe! I se citește pe chip. Trebuie doar să-l conving să se deschidă în fața mea.

Țintesc direct jugulara. Uitându-mă cu subînțeles la brațul meu expus, în curs de vindecare, spun:

— Ai adus frică și durere în această gospodărie – și a sosit momentul să te oprești.

— Și cum propui să fac asta? mă întreabă, în mod clar agitat.

— Poți începe prin a-mi povesti totul. Gata cu secretele! Gata cu minciunile! Gata cu surprizele! Lasă-mă doar să te ajut!

— Nu știu cum. Așa îmi trăiesc viața de foarte mulți ani.

— Ei bine, ce-i prea mult strică. Gândește-te bine la tot ce trebuie să-mi împărtășești și la cum anume o vei face. Între timp, voi pune la punct aranjamentele necesare pentru următoarea ta lecție.

— Ți-am spus, nu mai vreau să mă insulți. Nu pot...

— Fără insulte. Schimbăm abordarea. Ai la dispoziție – mă uit la ceasul de pe perete – patru ore pentru a pune cap la cap tot ce vrei să-mi spui. Apoi ieșim împreună în oraș.

— Ieșim în oraș?

— Da, mergem la un bordel.

CAPITOLUL 22

— E o idee foarte proastă, spune Eryx în timp ce stăm toți patru în fața intrării de la *Zanita's*.

— Mda, o să ucidă pe cineva, adaugă Argus, fără să mă ajute câtuși de puțin.

— Nu va ucide pe nimeni, intervin. De aceea sunteți voi aici. Ca să vă asigurați că nu se întâmplă așa ceva. Dacă nu vă simțiți în stare să vă îndepliniți partea, atunci nu văd niciun motiv care să vă justifice prezența aici.

Pentru o clipă, Dyson intră în panică.

— Putem să o facem. Suntem cei mai buni la asta! Trebuie neapărat să fim aici.

— Atunci să nu mai tragem de timp.

— Stai! spune Eryx, întinzând mâna ca să mă oprească. Cum o să decurgă lucrurile? Ce anume ai de gând să faci?

— Doar relaxează-te și urmează-mi exemplul. Am născocit deja povestea perfectă.

— Mda, zice Dyson. Chrysantha s-a gândit la toate. Chiar ar trebui să ai mai multă încredere.

— Iar tu ar trebui să nu mai gândești cu penisul, i-o trântește Eryx.

— Dacă Chrysantha te poate ajuta să ții asta sub control, poți începe să gândești cu al tău!

— Dyson! urlă Argus, luându-i-o înainte lui Eryx.

— Ce-i? Ar fi o prezență mult mai amuzantă după ce va putea, în sfârșit, să elimine o parte din energia aia negativă pe care a tot acumulat-o în organism.

Eryx pare pregătit să-i dea un pumn, așa că fac un pas în față și-l iau de braț.

— Dacă vedem că lucrurile iau o întorsătură urâtă, vom pleca imediat, propun.

— Dacă mă expun?

— Asta-i ideea! strigă Dyson.

— Nu mă refer la tipul ăla de expunere!

— Nu există un suflet aici pe care să nu-l putem cumpăra, îl asigur. Și majoritatea oamenilor vor explica orice fenomen

neobişnuit în termeni pe care ei îi pot înțelege. Servitorii de la conac au făcut-o deja. Acum, vino cu mine, Excelență! Avem un moştenitor de conceput.

— Po-poftim?! se bâlbâie el.

Deschid ușa din față și pășesc în bordel.

Este exact așa cum îmi amintesc, de la lumina senzuală răspândită de lumânări până la parfumul îmbietor al trandafirilor. Mulți dintre foștii mei iubiți stau pe perne sau se plimbă prin încăpere. Se pare că Zanita și-a mărit și personalul.

— Bine ați venit! ne întâmpină ea. Sunt Zanita. Cum vă putem ajuta?

Apreciez că se preface că nu știe cine sunt, deși nu este deloc necesar în acest caz.

— Bună, Zanita! A trecut ceva timp. M-am căsătorit de când te-am văzut ultima dată.

— El e bărbatul norocos? mă întreabă, întorcându-se spre Eryx, fără să reacționeze la anunțul meu.

— Da, el e. Și mă tem că avem nevoie de ajutor.

— Desigur. Căutați persoana potrivită pentru un *ménage à trois*? E una dintre puținele excepții pe care le facem pentru clientela masculină.

Ținându-mi în frâu mândria, rostesc minciuna.

— De fapt, problema este că soțul meu nu mă consideră suficient de atrăgătoare pentru a-și îndeplini îndatorirea. Trebuie să concepem un moștenitor. Sper să ai o femeie care să-l ajute să intre în starea de spirit potrivită, astfel încât să pot prelua eu apoi.

Madama îmi cercetează fața și silueta înainte ca atenția să îi revină asupra ducelui.

— Să înțeleg că vă plac femeile cu părul deschis la culoare?

Eryx a rămas fără cuvinte, probabil încă zguduit de explicația mea.

— Exact, răspund în locul lui.

— Cred că am exact fata potrivită. Îi voi explica situația și o voi trimite imediat la etaj. Poftiți! adaugă și ne înmânează o cheie de pe inelul metalic. Veți lua camera 37. Bărbații care vă însoțesc vor trebui să aștepte în fața ușii.

Precaută, îi măsoară din ochi pe „valeți".

— Am propriul personal, pregătit să intervină în eventualitatea în care situația ia o întorsătură neplăcută.

— Nu va fi necesar, o asigur. Bărbații vor aștepta afară.

— Ce? exclamă Dyson, ridicând privirea de la femeia pe care o admira insistent.

Iau cheia.

— Să mergem!

Îmi ridic fusta și urc scările, cu trei bărbați în urma mea.

— Dintre toate... E un plan atât de stupid! spune Eryx. Plătim o femeie ca să...

— Te înflăcăreze. Apoi putem exersa. Am născocit un șiretlic cu adevărat ingenios, nu-i așa? Poate să vină și să plece din cameră de câte ori vrem. Și ne putem întoarce atâta vreme cât avem nevoie. Știi, poate dura ceva timp să concepi un moștenitor.

— Nu vreau să fiu înflăcărat!

— Vrei să-ți stăpânești monstrul? Vrei să-ți continui viața așa?

Ajungem la ușa cu numărul 37.

— Nu-l scăpa din ochi! îi spun lui Argus, referindu-mă evident la Dyson. Voi doi aveți o treabă de făcut.

— Am înțeles.

Descui ușa, pășesc înăuntru, iar Eryx mă urmează fără tragere de inimă. Încerc să nu râd de tapetul roz, de păturile și cearșafurile albe și netede sau de parfumul dulce. Nu mă îndoiesc că Eryx urăște tot ce are de-a face cu camera, dar nu spune nimic. De fapt, nici măcar nu cred că vede cu adevărat ce se află în jurul nostru.

— Ai putea încerca să pari mai puțin inabordabil. O vei speria pe femeie înainte să putem începe.

— Poate că nu vreau să fiu abordat.

— Aceasta e singura cale. Ai spus că nu vrei să eliberez monstrul prin cuvinte, așa că acum ne-am împotmolit la opțiunea B. După ce vei avea situația sub control, o să poți merge de-a binelea la un bordel. În plus, a trecut prea mult timp pentru mine. Intenționez să folosesc camera după ce terminăm lecția din seara aceasta.

— Poftim? întreabă el, încordându-și fiecare mușchi din corp.

— Dacă îți amintești, a trebuit să-mi opresc vizitele pentru că mi-ai întrerupt indemnizația. Acum că am recuperat-o, nu intenționez să-mi petrec noaptea singură, mai ales că suntem deja aici.

— Nu!

Rostește cuvântul pe un ton jos, feroce și poruncitor.

Mă răsucesc spre el.

— Hmm?

— Nu rămâi peste noapte aici. Nu fac asta! Nu facem asta! E strigător la cer!

— Eryx, ce vrei să...

Se îndreaptă valvârtej spre ușă, cu pași apăsați, și o întredeschide puțin.

— Schimbare de planuri. Alungă fata când ajunge aici. Totuși, vom folosi camera. Fără întrebări! Voi doi petreceți-vă seara așa cum credeți că este mai bine.

— Nu trebuie să-mi spui de două ori, spune Dyson în același timp în care Argus bălmăjește:

— Dar...

Eryx trântește ușa și o încuie înainte să se întoarcă spre mine, cu scântei chihlimbarii apărute între timp în ochi.

— De ce avem nevoie de o altă femeie în cameră, când ne descurcăm de minune și singuri?

Cuvintele lui îmi întețesc bătăile inimii.

— Pentru că n-ai putea să-mi plătești o sumă îndeajuns de atractivă încât să fac *acea* treabă, spun cu un nod în gât și pe un ton nonșalant, deși nu cu atâta forță pe cât mi-aș dori.

— Oare? spune Eryx.

Se apropie lent de mine, ca o panteră.

Mă dau înapoi, cu pași mici, dar spațiul este limitat.

— Da, te detest! Fac asta doar din motive egoiste. N-am niciun motiv să ofer mai mult decât am oferit deja. Și așa mi-ai luat destule!

Spatele mi se lovește de perete și brațele lui Eryx coboară astfel încât să-mi prindă trupul ca într-o cușcă. Se apleacă înainte exact când coarnele îi răsar din cap. Buzele lui mi se plimbă seducător pe gât și-mi urcă până la ureche. Degetele mi se încleștează instinctiv în jurul brațelor lui, dar nu ca să-l împing, așa cum am bănuit inițial, ci doar ca să mă țin de el.

— Nu am nevoie de o altă femeie în această cameră pentru a ne consuma căsătoria. Nu vreau pe nimeni altcineva aici, cu noi.

Gura i se oprește lângă a mea, dar nu mă atinge din nou.

— Asta a fost doar o poveste.

— Și una cât se poate de jalnică. Madama aproape că nu a crezut-o. De parcă cineva ar avea nevoie de ajutor cu așa ceva, când vine vorba despre tine. Ai văzut cum arăți?

Buzele lui îmi mângâie ușor creștetul capului.

— Păr mătăsos, negru ca pana corbului.
Îmi alunecă pe frunte.
— Piele auric.
Sărută o pleoapă coborâtă.
— Ochi căprui, care scânteiază ori de câte ori ai ceva malițios de spus.
A ajuns din nou periculos de aproape de gura mea.
— Buze roșii ca rubinul.
Însă tot nu mă sărută.
Deschid ochii, gândindu-mă că poate s-a mișcat, dar chipul i-a rămas în continuare lângă al meu.
— Știu că secretul meu se află în siguranță cu tine, așa că dă-mi voie să te asigur că al tău se află în siguranță cu mine.
— Ce secret?
Își linge buzele.
— Că mă placi.
— Nu-i adevărat!
— Eu și doctorul am avut o discuție interesantă astăzi, chiar înainte de plecarea lui. Mi-ai spus o minciună malefică.
— Am...
În clipa următoare, mă sărută, iar de data asta nici măcar nu încerc să-l împing. Pentru că știe. Știe, iar asta înseamnă că nu mă mai pot preface. Nu față de el și nici măcar față de mine.
Nu pot nega: îl doresc.
Doar acum. Doar pentru seara asta. Vreau să-l am înainte să scap definitiv de el!
Și, odată decizia luată, mă dezlănțui.
Uit de bani, de conac și de orice altceva. În această cameră, suntem doar eu și acest bărbat. Acest bărbat care este și un monstru. Degetele mi se strecoară în părul lui și se lovesc de baza unui corn și, dintr-un motiv necunoscut, totul devine mult mai incitant. Pentru că îmblânzesc bestia. Și bestia mă dorește.
Și, *zeilor*... îl doresc pe el!
Îl sărut pătimaș, fără nicio reținere, dar nu pare să fie suficient. Sărutările lui nu domolesc flăcările, ci le întețesc. S-ar putea să iau foc chiar aici, dacă nu face imediat ceva.
Dar Eryx nu încearcă să-mi scoată hainele. Abia mă atinge cu mâinile, de parcă i-ar fi prea frică să mă frângă. Cât de mult se străduiește să țină monstrul în frâu? Și ce s-ar putea întâmpla dacă, în cele din urmă, n-ar mai deține controlul?
Gândul palpitant mă îndeamnă să mă îndepărtez, pregătită

să-i spun să renunțe la reguli și să fie impulsiv.

Însă, în momentul în care îl văd, îmi dau seama că mai am nevoie de ceva de la Eryx – ultima piesă a puzzle-ului pentru a scăpa de el, iar trupul meu reprezintă singurul stimulent rămas ca să o obțin. După ce voi fi a lui, nu-mi va mai destăinui nimic.

— Ești reținut, zic.

Clipește de câteva ori, cu ochii încețoșați, și probabil că-și înfrânează instinctele.

— Aș putea spune același lucru despre tine. Am un monstru de stăpânit. Care-i scuza ta?

Îmi scot din arsenal talentul actoricesc, îl las să mi se prelingă în vene.

— Îmi pare rău pentru minciuna legată de laudanum.

— Nu erai pregătită să știu că mă dorești cu adevărat.

— Așa e.

— Și acum?

— Te doresc.

La mărturisirea mea, pleoapele îi flutură, de parcă ar fi tentat să închidă ochii și să savureze cuvintele.

— Dar? insistă.

Nimic, vreau să răspund. Trupul meu tânjește după al lui. Ignor senzația.

— Dar între noi încă mai există prea multe secrete. Nu te voi avea fără să te cunosc pe deplin. Te vreau complet – și nu mă voi mulțumi numai cu frânturile cărora crezi că le voi face față.

După ușurința cu care cuvintele îmi zboară de pe buze, nici măcar nu par născocite.

— Atunci, hai să remediem problema! sugerează el.

— Ce vrei să spui?

— Dăm toate cărțile pe față. Ne mărturisim toate secretele.

— Poftim? Acum? îl întreb.

— Nu, răspunde Eryx, râzând scurt. Nu pot gândi limpede acum. Trebuie să mă răcoresc mai întâi. Dar în curând.

— Mâine? propun, cu o notă plină de speranță în voce.

— În regulă. Mâine. Vom merge undeva. Doar tu și cu mine.

Euforia victoriei mi se răspândește prin trup.

— Mi-ar plăcea asta.

— Și mie.

Nu prea mai știu ce să fac cu mâinile, așa că mi le strâng

în fața rochiei. În sufletul meu, dorința și triumful se duelează în continuare pentru titlul de învingător.

— Ia trăsura pentru a te întoarce la conac, îmi recomandă Eryx. Am nevoie de un moment de intimitate.

— Cum vei ajunge acasă?

— Mă descurc.

— În regulă.

Mă întorc, dar înainte să ajung la ușă, simt o apăsare în dreptul încheieturii mâinii. Eryx mă învârte și îmi cucerește buzele cu un alt sărut.

— Aștept cu nerăbdare ziua de mâine, șoptește.

— Și eu.

Nici măcar nu-i o minciună.

DUCELE NU VINE la micul-dejun, dar nu este ceva neobișnuit din partea lui. A promis că vom vorbi astăzi, iar ziua are multe ore. Nu trebuie să se întâmple la revărsatul zorilor, așa că mănânc atât cât pot, mult prea conștientă de ghemul lăuntric de neliniște și entuziasm.

După masă, stau în salon, gândindu-mă că poate Eryx va apărea din senin. Nu o face.

După ce mă foiesc pe un fotoliu preț de cincisprezece minute, mă hotărăsc să mă plimb. Sunt tentată să ies din conac, dar nu vreau să rămân singură cu gândurile mele. Cred că ar fi mult mai bine să-mi distrag cumva atenția.

Așa că mă duc la bibliotecă, unde dau de Kyros și Nico.

Kyros stă pe unul dintre fotolii, cu micuțul Nico în poală, ținând o carte deschisă între ei. Când mă vede, bărbatul se ridică și-l pune pe fiul lui cu picioarele pe podea.

— Nu-i nevoie să faci asta, spun. Îmi pare foarte rău că v-am întrerupt!

— Ducesă, azi am găsit o broască nouă în pârâu! Tata mă ajuta să o iden-i-fic.

— Iden-*ti*-fic, îl corectează Kyros.

— Identific, repetă Nico. Asta înseamnă să descopăr cum se numește.

— Și ai descoperit? îl întreb.

— Da!

Nico ia cartea de pe măsuța pe care a lăsat-o Kyros și aleargă spre mine.

Îmi îndoi genunchii ca să fim la același nivel.

— Uite, ducesă! Avea dungi pe cap, la fel ca cea din poza

asta! E o broască-de-copac! Știai că unor broaște le place să se joace atât în copaci, cât și în lacuri?

— Nu știam asta.

— Sunt cele mai mici broaște care se găsesc în zona noastră. Cele mai mari ajung doar la câțiva centimetri. Pot avea culori diferite, dar cea pe care am văzut-o era verde! Ducesă, aș putea păstra această carte? Vreau să identific mai multe broaște.

— Nu cred că e o idee bună, spune Kyros. Încă nu ai învățat cum să ai grijă de cărți și s-ar putea să o scapi în pârâu.

— N-aș scăpa-o niciodată! Cum aș identifica pe urmă broaștele?

— Bineînțeles că o poate păstra, zic. Prefer ficțiunea, așa că cineva ar trebui să-i găsească un folos și acestui volum.

În plus, făcea parte din colecția lui Pholios și dau cu bucurie lucrurile acelei bătrâne broaște râioase.

— Mulțumesc, ducesă!

Nico mă îmbrățișează strâns și fuge cu cartea înainte ca tatăl lui să mai poată spune ceva.

— Sper că a fost în regulă? îl întreb.

— Îl răsfeți, zice Kyros, dar după tonul folosit, știu că o spune într-un mod jucăuș.

— Cum poți să nu o faci? E cel mai adorabil băiat din lume.

— Și el o știe.

Râd.

— Cum pot fi de folos, Chrysantha? mă întreabă Kyros.

— Tocmai am venit în bibliotecă în căutarea unei modalități de a-mi distrage atenția.

N-am avut nicio intenție cu vorbele acestea, dar Kyros înțelege cu totul altceva.

— Aș fi bucuros să-ți distrag atenția.

Închid ochii, sperând să simt ceva, orice. Un val de dorință. Fluturi. Un fior.

Dar acest bărbat, oricât de bun și sincer este, nu are niciun efect asupra mea.

Un bărbat malefic e cel pe care îl doresc.

— Apreciez oferta, atât pe aceasta, cât și pe celelalte pe care le-ai făcut. Dar cred...

O, de ce este atât de greu?

— Cred că mi-ar plăcea ca lucrurile să rămână așa cum sunt între noi. Ești un prieten drag, Kyros. Cel mai bun, poate,

dar nu cred că putem fi mai mult decât atât.

Nici măcar dispariția lui Eryx din peisaj nu o să-mi schimbe lipsa de sentimente. Poate... dacă îmi acord suficient timp, dar e crud să-l las pe Kyros să aștepte.

Îmi oferă un zâmbet trist.

— Înțeleg. Am vorbit serios, în urmă cu câteva săptămâni. Sunt și voi fi mereu prietenul tău. Nimic nu ar putea schimba asta.

— Ești prea bun pentru mine.

Și vorbesc cât se poate de serios.

CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU, Doran mă găsește în bibliotecă. Las în jos noul roman de dragoste pe care l-am început, despre un rege și o regină a căror căsătorie a fost aranjată, dar care încep să se îndrăgostească unul de celălalt.

— Excelență, ducele te roagă să i te alături afară. Cred că a planificat o ieșire pe malul lacului. Posibil o plimbare cu barca.

— În regulă. Vrei să-mi dai șalul, te rog?

— Bineînțeles.

După ce ies din conac, îl găsesc pe Eryx chiar lângă aleea principală de acces. În plus, nu este îmbrăcat în una dintre vechile lui ținute. Poartă o haină neagră peste o vestă albastră. Pantaloni negri, bine croiți, și cizme lustruite cât să strălucească. Părul îi este dat pe spate, ca să nu-i intre în ochii căprui. Nu are cravată sau mănuși, dar toate celelalte veșminte arată incredibil pe el. Cel mai adorabil lucru care-mi sare în evidență este felul în care își mută greutatea de pe un picior pe altul, de parcă ar fi agitat.

— Te-ai... te-ai îmbrăcat elegant, spun.

Tresare la sunetul vocii mele, dar cel puțin nu-și scoate revolverul.

— Mi s-a părut că ți-a plăcut ultima dată.

— Mi-a plăcut. Îmi place. Arăți foarte bine.

— Arăți minunat. Nespus de frumoasă.

Obrajii îi iau foc, la fel și ai mei – și de ce este totul atât de ciudat?

— Mergem? mă întreabă, întinzând brațul, iar eu îl iau cu cel nevătămat.

Pornim în liniște spre lacul natural al proprietății. Atmosfera nu este tocmai stânjenitoare, dar nici relaxată.

Trecem pe lângă Nico, care atârnă cu capul în jos din- tr-un copac, cu genunchii trecuți peste ramură. Mă salută cu o mână, în timp ce cu cealaltă încearcă să-și țină cămașa ridicată, pus în încurcătură de efectul pe care îl are gravitația asupra veșmântului.

Zâmbesc și îi fac la rândul meu cu mâna.

— E un copil frumos, comentează Eryx. Însă uneori se comportă ciudat. Ultima oară când am trecut pe lângă el, l-am auzit clar mormăind cuvântul *impostor*.

Îmi transform chicotitul răutăcios într-o tuse.

— Învață rapid cuvinte noi. Îi place să le testeze ori de câte ori poate. Nico are, de asemenea, o curiozitate nesfârșită despre lume și cum funcționează lucrurile sau cum se numesc ele. Îi plac cuvintele și răspunsurile la întrebări dificile.

— Ții la el?

— Bineînțeles. Cum ai putea să nu o faci?

— Atunci poate că ar trebui să-i angajăm un profesor. Să-l ajutăm pe drumul lui către un viitor mai bun.

Mă opresc brusc, iar Eryx este forțat să-mi urmeze exemplul.

— Vorbești serios?

— Bineînțeles.

Un singur cuvânt și m-am înfiorat toată, de parcă ar fi țesut un fel de vrajă asupra mea. Cum reușește să-mi devină tot mai drag? Nu-mi place asta.

La orizont răsare suprafața întinsă a lacului, împrejmuită de arbori. Cred că răposatul duce a adus pești în urmă cu câțiva ani, pentru a-i prinde la pescuit, dar nimeni nu a folosit acest loc de ceva timp. Natura a înflorit sălbatic, o explozie de papură și iarbă înaltă. Pe oglinda lucioasă se formează unde de fiecare dată când peștișorii apar la suprafață ca să prindă insecte.

Când ajungem la doc, întreb:

— Mă izolezi într-o barcă astfel încât să nu pot fugi?

— S-ar putea să vrei să o iei la goană după ce auzi tot ce am de spus, dar nu. M-am gândit că ar putea fi un loc frumos pentru o plimbare, atâta tot. Se pare că preferi să petreci destul de mult timp în aer liber – și încă nu am avut ocazia să mă bucur de priveliștea oferită de lac.

Ce... spirit de observație! E atent, grijuliu. Naiba să-l ia!

La capătul docului este legată o singură barcă prevăzută cu vâsle. Câteva frunze și crenguțe au căzut pe fundul

ambarcațiunii, iar Eryx îmi eliberează brațul pentru a le scoate.

— După tine, spune după ce termină.

Mă ajută să urc în barcă, care se leagănă puțin cât mă așez în partea din spate, cu fața înainte. Eryx ocupă cealaltă bancă, unde se află vâslele.

— O, ăăă, ar trebui să chem un slujitor să ne ducă în larg? întreb. Nici măcar nu m-am gândit la...

— Pot să vâslesc, Chrysantha. Nu mă sperie niște muncă grea.

— Nici pe mine nu mă sperie munca grea!

— Ah, deci să înțeleg că ai ceva experiență? Te rog, insist să-mi povestești!

Folosește o vâslă pentru a întoarce barca, până când ajunge cu spatele la lac, apoi ne poartă în larg.

Îmi torturez neuronii, încercând să găsesc un singur moment în care am muncit din greu, dar nu-mi vine nimic în minte.

— Am spus că nu mă sperie, precizez, bosumflată, nu că aș avea ceva experiență în domeniu.

Zâmbește, privindu-mă cât vâslește.

Ochii îmi fug spre brațele lui, cu mânecile jachetei înfășurate foarte strâns în jurul lor. Observ felul în care abdomenul i se încordează la fiecare mișcare a vâslelor prin apă. Nimeni nu ar ghici vreodată că este mai tânăr decât mine. Îmi amintesc de diferența de vârstă numai când am nevoie de ceva cu care să-l tachinez.

— Stai! Am gătit în bucătărie cu Cook, spun pe un ton triumfător, convinsă că frământarea aluatului trebuie să se pună la socoteală.

De obicei, a doua zi mă trezesc cu febră musculară la brațe.

— Nu știam că gătești.

— Mă pasionează partea de cofetărie. Îmi... plac dulciurile.

— Oricine susține contrariul e un mincinos.

— Chiar așa!

După doar câteva minute de vâslit, am ajuns în centrul lacului. Eryx ridică vâslele și se lasă pe spate, sprijinindu-se în mâini în timp ce barca plutește în voie.

— Bun, m-ai adus aici, spun. Singură. Fără nicio cale ușoară de scăpare. Acum ce urmează?

— Presupun că vorbim.

— Barca ar face dificilă orice altă activitate.
Zâmbește la glumă și e nespus de satisfăcător să-i văd buzele arcuite în sus. O reacție extrem de rară din partea lui.
— În acest caz, să înțeleg că am luat o decizie înțeleaptă când am ales-o. Nu vom fi distrași.
— De parcă aș fi neajutorată în fața șarmului tău!
Ridică o sprânceană, de parcă mi-ar pune la îndoială afirmația.
— Firește că nu ești, domnișoară Laudanum.
— Nu ai de gând să uiți minciuna asta, nu-i așa?
— M-a durut, Chrysantha. E greu să o uit.
— Nu eram pregătită să recunosc că te plac.
— Și acum?
— Încă nu recunosc nimic!
Zâmbetul îi devine mai larg.
— Dacă nu împărtășești nimic, va fi foarte greu pentru noi să ne asigurăm că ne aflăm pe aceeași lungime de undă.
— Fie!
De ce să fie totul stânjenitor, dacă tot mint de îngheață apele pentru a obține ce-mi doresc?
— Mi-a plăcut. Gata, am zis-o!
— Ce ți-a plăcut?
— Când m-ai sărutat prima dată. Evident, m-ai surprins. Credeam că mă urăști. Și mai surprinzător a fost faptul că mi-a plăcut, deoarece credeam că eu te urăsc și mai mult.
— Nu te-am urât niciodată. Ei bine, poate puțin. În mare parte, am urât cât de ușor mi te-ai strecurat pe sub piele. Cât de mult a trebuit să mă străduiesc să țin monstrul la distanță când erai prin preajmă.
— Pentru că nu aveam de gând să te las să scapi cu înșelăciunile tale.
— E mai mult decât atât.
— Ce vrei să spui?
— Totul în legătură cu tine îl dezlănțuie. De la cuvintele tale înțepătoare până la privirile pline de ură. Prima oară când te-am văzut, abia l-am ținut în frâu. Nu numai că erai superbă, dar ai îndreptat un pumnal spre mine.
— A fost o periuță de dinți. *Tu* ai îndreptat un pumnal spre *mine*!
— O chestiune de semantică.
— Nici vorbă.
— Cred că ne potrivim de minune.

— Dacă tu crezi că focul şi uleiul se potrivesc de minune.

— Exact. Împreună, dacă ne dorim, am putea arde lumea din temelii.

Îmi las degetele să alunece pe sub suprafața apei. Eryx mă privește prea atent. Am nevoie de altceva de făcut.

— Dacă nu vreau să ard lumea din temelii? Dacă tot ce-mi doresc este viața mea liniştită la țară?

— Atunci voi arde pe oricine încearcă să ți-o ia.

Arcuiesc o sprânceană.

— Şi te-ai mulțumi cu o viață liniştită la țară?

— N-am fost niciodată la fel de fericit ca-n ultimele luni.

— Pentru că ai ucis nobili și generali?

— Te deranjează? Faptul că am ucis?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu sunt nici pe departe o sfântă. Mai mult decât atât, prima oară când te-am întâlnit, am văzut ceva ce am recunoscut. Înțeleg dorința de a face orice este necesar pentru a obține tot ce ai nevoie ca să supraviețuiești. Ai ceva ce mă atrage. Nu-mi pasă ce ai făcut.

CAPITOLUL 23

Nu-mi pasă ce ai făcut.

Îl privesc pe Eryx în timp ce se gândește la cuvintele mele. Par să se așeze în jurul lui, ca o haină care i se potrivește perfect.

— Atunci, ești pregătită să auzi întreaga poveste?

— Sunt pregătită de când mi-am dat seama că nu ești chiar uman.

Îmi pun mâinile în poală și aștept. Însă Eryx ezită.

— Dacă aș fi vrut să te raportez cuiva, aș fi făcut-o până acum.

— Altceva mă neliniștește. După ce o să afli totul, cred că s-ar putea să-ți schimbi părerea despre mine.

— Nu e posibil. Ai încredere în mine.

De data asta, cuvintele au gust de otravă când îmi picură de pe buze.

Pe măsură ce Eryx se uită îndelung la mine, ochii îi devin chihlimbarii.

— Am, spune în clipa următoare.

Fir-ar să fie, vinovăția nu-mi dă pace azi! Mi-aș dori să fie ceva pe care să-l pot alunga, ca o insectă rătăcitoare. Dar trebuie să mă mulțumesc cu soluția aflată la îndemână, și anume să o îngrop sub alte gânduri.

Eryx trage adânc aer în piept.

— Mama mea a fost îndrăgostită de răposatul Rege al Umbrelor.

Mă prefac surprinsă, deși știu deja acest lucru din informațiile culese de detectivul particular.

— A crezut că ea va fi cea care îl va încuraja să renunțe la umbrele lui. Vezi tu, puterea regelui se bazează pe lipsa atingerii. Atâta vreme cât nu-și îngăduie să atingă o altă persoană, este nemuritor și invincibil, dar în momentul în care își dă voie să inițieze un asemenea contact, piele pe piele, umbrele nu-l vor mai menține incorporal în jurul persoanei respective. E muritor în preajma celor pe care îi atinge. Va începe să îmbătrânească, la fel ca noi. Numai în numele celei

mai profunde și mistuitoare iubiri au renunțat Regii Umbrelor din trecut la puterile lor.

Pielea începe să mi se înfierbânte. De asta are parte sora mea cu actualul Rege al Umbrelor? De o iubire care transcende puterea? Nu cred că poate exista așa ceva.

— Dar el nu a ales-o pe ea, continuă Eryx. Nu, a ales-o pe răposata regină, iar mama nu a reacționat prea bine. Nu, nu m-am exprimat corect. Respingerea a *distrus*-o. L-a iubit foarte mult, iar când el a alungat-o, acea dragoste s-a transformat într-o ură și mai puternică. A vrut să se răzbune pentru că i-a fost frântă inimă. Și așa m-a avut.

Știu că povestea nu se sfârșește aici, așa că aștept, răbdătoare, în ritmul năvalnic al bătăilor inimii, entuziasmată că în sfârșit primesc niște răspunsuri reale.

— Ura ei a devenit atât de profundă, încât a atras atenția unui demon, unul diferit de cel care a dăruit puteri dinastiei Maheras.

— I s-a arătat? cer lămuriri, cu ochii mari în urma dezvăluirii.

— Demonul a făcut mai mult decât atât. I-a promis că o să-și primească răzbunarea dacă acceptă să se culce cu el. Așa am fost conceput.

Depun ceva efort pentru a nu rămâne cu gura căscată.

— Tatăl tău a fost literalmente un demon?

— Da. Urma să fiu arma prin care mama se răzbuna în cele din urmă pe răposatul Rege al Umbrelor și, pentru o perioadă îndelungată, am crezut că doar pentru asta sunt bun. Primii ani au fost... cumpliți.

— Povestește-mi! îl încurajez.

— Nu puteam controla transformarea. Îmi era mereu foame. Vânam animalele locale din Dimyros – un orășel din Estetia – , iar când fermierii sau alți orășeni îmi vedeau adevărata formă, trebuia să scap de ei.

Se oprește în acest punct al relatării, ca și cum ar aștepta o altă reacție. Evident, nici nu se pune problema de așa ceva.

— De ce ai ajuns să te înrolezi în armată? îl întreb.

— A fost ideea mamei. A crezut că mi-ar perfecționa abilitățile de ucigaș și îmi doream cu disperare să o mulțumesc. La maturitate deplină, urma să mă lupt cu o mulțime de soldați, să iau cu asalt palatul din Naxos și să-l ucid pe Regele Umbrelor.

— Dar regele a murit, spun.

Rebelii au fost strecurați în palat de Xanthos Maheras, propriul fiu al răposatului rege, după ce acesta aproape că și-a omorât în bătaie băiatul pentru că nu avea puterea umbrelor.

— Știu, zice Eryx. Când mama a aflat că regele a murit, a încetat să mai trăiască. A încetat să mai mănânce, să se mai spele sau să îi mai pese de orice altceva. Și-a pierdut întregul scop de a exista. Întregul ei scop pentru mine. A ales de bunăvoie să moară după ce nu a mai avut nimic de făcut în această viață. Uneori, mă întreb dacă diavolul acela știa ce se va întâmpla. Dacă știa că regele va muri înainte ca mama să aibă ocazia să mă dezlănțuie asupra lui. Dacă s-a hrănit mai întâi cu nevoia ei de răzbunare, apoi cu suferința care a copleșit-o la vestea că regele nu a murit de mâna mea.

— Ți s-a arătat vreodată? îl întreb. Diavolul care te-a creat?

— Nu. Probabil că trebuie să aștepte încă o mie de ani pentru a dobândi suficientă putere ca să se arate din nou în lumea noastră. Nu-mi ocupă gândurile și nici nu-mi pasă de el, cu excepția faptului că mi-a răpit mama. I-a întețit flăcările furiei, a călăuzit-o spre propria moarte, iar ea i-a picat direct în capcană.

O briză suflă peste lac, fluturând o șuviță din părul dat cu gel al lui Eryx, care ridică mâna pentru a o netezi la loc.

— Îmi pare foarte rău! șoptesc.

— Au fost alegerile mamei.

— Asta nu înseamnă că nu te-au rănit. Indiferent dacă mama ta a fost bună sau nu, asta nu înseamnă că nu ai iubit-o.

Mă întind și îi strâng ușor o mână într-a mea. Îmi oglindește gestul.

— Mă întreb dacă aș fi lăsat ca lucrurile să se desfășoare după voia mamei. M-aș fi supus poruncii ei și l-aș fi ucis pe răposatul Rege al Umbrelor pentru ea? Aș fi fost prins sau ucis, fie în timpul atentatului, fie după. Planurile ei nu au fost subtile. Știa asta, dar nu i-a păsat. N-am fost un fiu, ci un dar de la un demon, pe care să-l controleze după bunul-plac. M-am împăcat cu asta. Mi-am făcut prieteni în armată. Am avut o viață în afara scopului pentru care m-a creat. Am fost ușurat când a murit. Și mi-am găsit propriul scop.

— Și anume?

Ezită înainte să răspundă:

— Propria răzbunare.

— Împotriva generalului? întreb.

— Și a altora. Împotriva bărbaților care mi-au greșit.

— Ți-am văzut lista. A mai rămas un nume, presupunând că te-ai ocupat de Barlas.

— M-am ocupat de Barlas. Argus a lăsat jandarmilor un pont anonim. Vor găsi cadavrul pe jumătate îngropat al

generalului pe proprietatea lui, precum și arma crimei în biroul său.

— Bun, reușesc să spun.

Merită să-și petreacă restul vieții în închisoare, dacă nu-l ucide regele.

— Și ultimul nume?

Eryx își coboară privirea spre apă.

— Regele Umbrelor este motivul pentru care au murit atâția oameni buni. Persistă în căutarea puterii, riscând viețile altora, nu pe a lui. Am pierdut mai mulți prieteni decât am salvat.

Mă gândesc bine înainte să răspund.

— A fost o slujbă, Eryx. Au fost plătiți pentru serviciile lor.

— Îl aperi? De ce? Pentru că acum face parte din familia ta?

— Poate pentru că, spre deosebire de mama ta, nu vreau să fii ucis sau să te văd după gratii.

— Nu sunt nesăbuit ca mama. N-aș năvăli pe porți așa cum și-a dorit. Nu trebuie să fiu văzut. Aș putea să o fac fără să fiu prins.

— Poate că da, poate că nu. Mi-ai risca fericirea cu o asemenea tentativă de asasinare.

Îi susțin îndelung privirea și îi ia o clipă să-mi deslușească sensul cuvintelor.

— După toate prin câte am trecut, nu mi-ai face asta, nu-i așa, Eryx?

— Vrei să renunț la ani de ură pentru tine?

— Da.

Se uită la apa liniștită. Dacă nu am fi blocați pe o barcă, cred că s-ar plimba de colo-colo, agitat. Se trage cu degetele de păr și trece un minut întreg înainte ca ochii lui să-i regăsească pe ai mei.

I se încordează mușchii gâtului.

— Atunci, consideră-mi misiunea abandonată.

Mă șochează cât de repede a renunțat la țelul lui. Am fost convinsă că va spune că nu poate. Că nu ar face-o. Ar fi ușurat

considerabil ce urmează să se întâmple.

Dar a fost de acord.

Și-n acel moment mă străfulgeră un gând. Unul pe care nu l-am mai avut până acum.

Dacă nu aș scăpa de Eryx Demos?

Într-adevăr, stă în calea obținerii a tot ce mi-am dorit vreodată, dar asta a fost înainte să-l cunosc. Înainte să mă obișnuiesc cu gândul că e prin preajmă, cu părul lui ridicol, atitudinea infatuată și firea ostilă.

Pentru prima oară, încerc să-mi închipui cum va fi viața fără el. Doar eu și servitorii și conacul. E de ajuns. Întotdeauna a fost de ajuns.

Nu vor mai fi conversații în contradictoriu, presărate cu tachinări și înțepături.

Nu va mai exista un monstru cu care să interacționez.

Nu-i voi mai auzi râsul.

Zeilor, și sărutările lui! Nu vor mai fi curiozitatea aceea senzuală și ochii chihlimbarii.

Nu mă va mai privi așa cum o face acum.

Dar dacă aș putea fi fericită cu el aici?

Dacă Eryx nu mi-ar impune restricții și aș fi complice la toate uneltirile lui? Dacă am fi o echipă? Dacă m-ar trata cu adevărat ca pe egala lui? Ce urmează apoi?

Gândul este pe cât de înfricoșător, pe atât de palpitant.

În plus, vocea rațiunii îmi amintește că aș putea oricând să mă răzgândesc dacă mă abuzează în vreun fel. Dacă lucrurile se schimbă, acum am dovezile necesare cu care să mă prezint în fața regelui.

— Vâslește și du-ne la țărm! spun în șoaptă.

Ochii lui Eryx nu îi părăsesc pe ai mei cât se supune.

Există ceva îmbătător la un bărbat care-mi cunoaște adevărata fire și mă dorește oricum. N-am vorbit niciodată despre ceva care să conteze cu iubiții mei. Nu așa cum fac cu Eryx.

Se pare că nu poate vâsli suficient de repede, iar suspansul îmi încordează și mai mult mușchii, anticipând cu nerăbdare momentul în care se pot descătușa.

Eryx așază vâslele în barcă, apoi iese din ambarcațiune fără să o legene vreun pic. Întinde o mână spre mine și îl las să mă ajute să simt din nou pământul solid sub picioare.

Îi iau fața în mâini și o apropii de a mea, astfel încât să fim la același nivel. Gura îi pare dăltuită în piatră când îi depun un

sărut pe buze. Îi țin obrajii în căușul palmelor, așteptând să-și deschidă ochii și să se uite la mine.

— Nu-mi pasă câtuși de puțin dacă ești pe jumătate-demon. Ai fi putut să-mi spui că *ești* un demon, unul care acum trăiește în lumea noastră – și tot nu mi-ar păsa. Această formă monstruoasă este doar o parte din tine. Și îmi place și această latură a ta. Îmi plac toate. Eryx Demos, mincinos, ucigaș, hoț, demon. Nu-mi pasă. De asta...

Întind mâna pentru a-i atinge încheietura cu degetele. La contact, un val electrizant de căldură îmi străbate trupul, așa cum știam că avea să se întâmple.

— De asta îmi pasă. De această legătură. De această înțelegere. Ai fost menit să fii al meu.

Eryx mă ia în brațe și mă duce la vreo șase metri de doc, unde iarba a devenit luxuriantă și verde. Se lasă la pământ, încrucișându-și picioarele sub el, și mă ține delicat în poală. Îmi așază cu grijă brațul rănit, în așa fel încât să se asigure că nu este în pericol să fie strivit între noi.

Abia atunci îmi cucerește buzele cu ale lui.

Nu mă sărută cu blândețe, nici cu vreo urmă de șovăială. Nu, acum Eryx știe ce face. Se joacă senzual cu buzele mele, mi le prinde între dinți și le mușcă ușor. Când simt cum un canin ascuțit îmi atinge în treacăt pielea sensibilă, scot un suspin. Eryx încearcă să se îndepărteze, dar îmi pun mâinile pe ceafa lui, trăgându-l mai aproape.

Pieptul îi vibrează, eliberând din adânc un zumzet gutural, ceva nu tocmai uman, și-mi place la nebunie sunetul. Îi conturez buza superioară cu limba, iar în clipa în care deschide gura, surprins, i-o explorez curioasă.

În clipa următoare, nu mai stau în poala lui. Nu, mă trezesc întinsă pe iarbă, cu trupul său deasupra mea. Susținându-și greutatea cu mâinile, Eryx își coboară capul, nerăbdător să mă guste. Degetele mi se înfig în părul lui și, când simt duritatea netedă a unuia dintre coarne, îl strâng într-un pumn. Mâna liberă se îndreaptă spre celălalt.

Îmi iau avânt – și ne rostogolim.

Acum, când mă înalț deasupra lui, prinzându-i șoldurile între genunchii mei, simt cât este de entuziasmat. Privind în jos la chipul lui, îi văd ireal de clar ochii chihlimbarii, caninii alungiți, coarnele de un violet-închis.

Scot demonul din el.

O, și, fără îndoială, el scoate demonul din mine!

Cercetez în grabă împrejurimile, asigurându-mă că nu este nimeni prin apropiere pentru a-i vedea transformarea. Când ochii îmi revin asupra lui, Eryx înghite în sec.

— N-ai pic de minte, femeie! Ești sigură că sunt ceea ce îți dorești? Încă ar trebui să-ți fie frică de mine.

— În tot acest timp, am încercat să-ți spun. Ție ar trebui să-ți fie frică de mine.

Mâinile mi se îndreaptă spre vesta lui, desfăcându-i rapid nasturii, iar el încremenește sub mine. Ochii ni se întâlnesc și, din moment ce nu scoate niciun cuvânt în semn de protest, trec la cămașa de dedesubt. I-a ieșit din pantaloni și întind materialul în lături, cât de mult pot, astfel încât ochii mei

lacomi să-i admire pe îndelete pieptul musculos. În sfârșit nu-l mai văd într-un vis, ci în lumea reală.

Când degetele îmi șerpuiesc în jos ca să-l ating, ochii i se închid într-o fluturare de gene. Deodată, cute de concentrare îi brăzdează fruntea, iar fiecare mușchi din corp i se tensionează.

— Ce s-a întâmplat?

— Bestia. Încerc să o țin sub control.

Un zâmbet îmi înflorește pe buze, însuflețit de cuvintele lui. Mă aplec pentru a-i șopti la ureche:

— De ce? Eliberează monstrul! Nu mă sperie.

Eryx scoate un sunet ciudat, ca de sugrumare.

— Nu știi ce spui. Doar oprește-te pentru o clipă, cât îl liniștesc.

În schimb, mă aplec peste trupul lui și-l mușc de gât.

Ochii i se deschid larg, mai strălucitori decât oricând.

— Chrysantha! mârâie el și, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, mă trezesc încă o dată întinsă pe spate.

De data asta, Eryx se lasă cu toată greutatea pe mine și iubesc fiecare centimetru din trupul lui lipit de al meu.

— Da? întreb cu aer nevinovat, dar nu răspunde.

Nu, mâinile îi fug spre partea din față a rochiei, pregătite să o rupă fix pe jumătate.

O răsuflare întretăiată se aude de undeva din spatele lui Eryx, care se întoarce numaidecât, cu coarnele, ochii și dinții încă la vedere.

Kyros se holbează îngrozit la duce, iar eu nu pot face nimic altceva decât să mă holbez când la unul, când la altul, așteptând să văd ce se va întâmpla.

Dintr-o singură mișcare, Eryx se ridică în picioare, apoi se îndreaptă hotărât spre Kyros. Pentru că bestia nu se retrage,

alerg după Eryx și mă arunc în fața lui.

— Stăpânește-te!

Ochii îi săgetează în jos, spre mine, și nu interpretez greșit privirea care fusese ațintită către slujitor. O nevoie de a mă proteja. De a mă revendica. De a înlătura orice alt bărbat din calea lui.

Cu nările umflate ca ale unei bestii, încearcă să se uite peste capul meu.

Îl prind de un corn și-l trag din nou la nivelul ochilor mei.

— Vino-ți în fire! îi poruncesc.

În cele din urmă, închide ochii, iar coarnele și dinții i se retrag treptat. De îndată ce sunt sigură că gândește limpede, mă întorc și-mi trec mâinile peste faldurile fustei, de parcă aș putea să șterg cumva ceea ce Kyros tocmai a văzut. De parcă materialul alb n-ar fi împânzit cu pete de iarbă de la activitățile noastre.

— Kyros! spun, iar bărbatul îmi întâlnește privirea înainte să se concentreze din nou asupra ducelui.

Eryx îmi ia mâna în a lui; evident, încă nu și-a temperat instinctul teritorial.

— Dă-i drumul! zice slujitorul, recăpătându-și în sfârșit vocea.

— Nu! strigă ducele, un cuvânt rostit mai degrabă de o bestie decât de o ființă umană.

— Chrysantha, vino aici! spune Kyros. Te vom scăpa de el.

— Nu! protestez, un ecou al declarației lui Eryx.

— E un *monstru*, zice Kyros.

— Nu e așa ceva!

— Voi chema jandarmii.

— Kyros, *nu*!

— Vei muri înainte să părăsești domeniul, îi promite Eryx.

— *Nu!* repet, răsucindu-mă furioasă spre Eryx. Nu-l vei răni!

— M-a văzut.

— Și este un membru al personalului tău, plătit să păstreze tăcerea.

Eryx închide ochii și respiră adânc pe nas, încercând să se calmeze, să gândească rațional.

— Nu cred că este necesar, spune el într-un târziu. E cuvântul lui împotriva cuvântului unei ducese, adaugă, uitându-se peste capul meu. Poți fugi după ajutor, dar vei ajunge doar

într-un loc pentru nebuni şi-l vei lăsa pe Nico fără tată.

— Îmi ameninţi fiul? întreabă Kyros, care face un pas în faţă.

— Nu, zice Eryx. Îţi relatez doar ce se va întâmpla dacă vei începe să răspândeşti minciuni despre mine. Chrysantha îl îndrăgeşte mult prea mult pe băiat pentru a se gândi măcar să-l rănească.

— Şi cum rămâne cu ea? întreabă Kyros, înclinând din cap spre mine.

— N-aş răni-o *niciodată*, spune Eryx.

— E puţin cam târziu pentru asta. I-ai luat totul sau ai uitat?

Ultimele cuvinte mi le adresează *mie*. Clatină din cap, de parcă n-ar suporta să mă vadă.

— Regina ţi-a mai trimis o scrisoare. Am presupus că vei dori să o primeşti imediat. Dacă aş fi ştiut că eşti indisponibilă, n-aş fi venit niciodată să te caut.

Kyros aruncă plicul pe pământ, apoi se întoarce cu paşi apăsaţi spre conac.

Mă aplec să iau scrisoarea şi o pun în buzunar.

Inima îmi bubuie atât de tare în urechi, încât nu disting cuvintele pe care Eryx încearcă să mi le spună.

Mă răsuceşte spre el.

— Eşti bine?

— Eu? Tu eşti cel care tocmai a fost descoperit!

— Kyros nu poate face nimic care să mă rănească.

— Păi, poate să mă rănească pe *mine*. E prietenul meu. Nu vreau să-şi dea demisia şi să-l ia pe Nico cu el!

— Ce vrei să fac? Să-l mituiesc să rămână? Să uite ce a văzut?

— O, *acum* eşti dispus să dai mită?

— Chrysantha, voi rezolva problema.

— Nu, eu mă voi ocupa de asta. Să nu faci nimic până nu vorbesc cu el!

Apoi mărşăluiesc spre conac, pe urmele lui Kyros.

CAPITOLUL 24

— Kyros! strig. Kyros, așteaptă!

Are un avans însemnat, de aproape cincizeci de metri, așa că-mi ridic fustele și alerg după el. Îl prind din urmă abia când ajungem la conac. Fără să ezit, îl apuc de braț și-l trag în sus pe scări – Kyros se încruntă, dar nu protestează și se lasă condus până la apartamentul ducesei, cu chipul solemn. După ce închid și încui ușa, îl îndepărtez cât pot de aceasta, ca să nu putem fi auziți.

— Lasă-mă o clipă!

Gâfâi, încercând să-mi domolesc respirația. Îmi pierdusem răsuflarea înainte să o iau la goană după prietenul meu.

— Ai știut! răbufnește Kyros. În tot acest timp, ai știut că este un monstru. Să înțeleg că și detectivul particular nu a fost decât un act de viclenie? Ai deja toate informațiile necesare pentru a scăpa de pretinsul duce!

După ce mi se destinde nodul dureros din gât, reușesc să îngân:

— N-am știut în tot acest timp. Abia am aflat!

— Și totuși îl sărutai! Iar după cum arătau lucrurile, te pregăteai să faci mult mai mult, adaugă, uitându-se în jos la rochia mea presărată cu pete de iarbă.

— Gelozia nu te pune deloc într-o lumină măgulitoare, Kyros, spun, rănită de cuvintele lui și dornică la rândul meu să-l fac să sufere.

— Asta depășește cu mult gelozia, Chrysantha. El. Este. Un. Monstru. Ce naiba am văzut afară?

— M-ai văzut cum îl conving să-mi dezvăluie toate secretele lui.

Nu contează că le știam deja, înainte să-l sărut.

— Serios? Aceasta a fost singura modalitate la care te puteai gândi pentru a obține informații de la el?

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești așa! zic, fără urmă de ezitare în glas. Nu eu sunt cea care a avut un copil în afara căsătoriei.

Kyros își înfige dinții în buza inferioară pentru a nu spune

ceva imposibil de iertat.

— Ca să ne înțelegem, continui, *nu* eram pe cale să fac altceva decât să mă sărut cu el. Îl împingeam dincolo de limită. Voiam să văd ce ar elibera bestia. Cum altfel mi-aș putea susține acuzația în fața Regelui Umbrelor și să demonstrez că falsul duce este un monstru?

Liniile de încordare se estompează treptat de pe chipul lui Kyros.

— Ah!

Problema? Mint de îngheață apele. Nici măcar nu sunt pe deplin sigură că vreau să merg la rege. Mă aflu la o răscruce, așteptând să văd pe ce drum mă vor purta pașii.

Mi-am dorit să-l sărut, altă explicație nu am pentru a-mi justifica faptele. Îmi place să-l sărut pe Eryx Demos. Am făcut-o deja de trei ori și n-am terminat nici pe departe cu el.

— Care-i planul? mă întreabă Kyros. Și cum te pot ajuta?

— Asta e versiunea ta de a-mi cere iertare?

— Iartă-mă, Excelență! N-ar fi trebuit niciodată să-ți vorbesc așa sau să te iau la întrebări sau...

— Poate că te afli în serviciul meu, Kyros, dar, mai mult decât atât, știi că ești prietenul meu, iar asta e cel mai important. Poți oricând să-mi vorbești ca un prieten, fără repercusiuni.

— Tot am întrecut măsura. N-ar fi trebuit să țip la tine sau să mă îndoiesc de tine. Un prieten nu ar face așa ceva.

Trebuie să-mi ascund tresărirea. Ba da, ar fi trebuit să se îndoiască de mine. Și eu încă mă îndoiesc de mine. Habar n-am ce naiba fac. Vreau doar ca lucrurile să capete din nou sens.

Dar singurul lucru de care se pare că sunt sigură sau pe care mi-l doresc mai presus de orice este Eryx Demos.

— Trebuie să mă gândesc, spun în cele din urmă. Să nu te duci nicăieri și să nu sufli o vorbă, te rog! Îți promit că, în ciuda a ceea ce ai văzut, nu este periculos. Nu v-ar răni niciodată pe tine și pe Nico. Să nu faci nimic nechibzuit! Lasă-mă să vin cu un plan, atâta tot. Te rog!

Kyros întinde o mână, de parcă ar fi vrut să mă atingă, apoi o lasă să-i cadă pe lângă corp.

— Ai sprijinul meu. Voi fi aici.

În clipa următoare, iese din cameră.

Mai târziu, când cineva bate la ușă, mă prefac că nu aud ciocănitul. Chiar și atunci când Eryx mă roagă să-i dau voie să intre.

— Te rog, Chrysantha, n-am terminat de fapt de vorbit! N-am avut ocazia să-ți spun ce vreau. Planul meu pentru viitorul nostru.

— Trebuie să aștepte. Am nevoie de timp de gândire.

Ce vrea *el*. Viitorul *nostru*.

Vreau să aud ce are de spus, dar trebuie să găsesc o modalitate de a nu-mi pierde prietenul și de a-l convinge să păstreze tăcerea. Lista lucrurilor pe care nu le-ar face ca să mă protejeze e foarte scurtă.

Când pașii lui Eryx se îndepărtează în sfârșit, mă urc în pat. În seara asta, nu o las pe Medora să intre în cameră. Nu-mi pasă că am rămas în hainele de zi – de fapt, nu-mi pasă de nimic. Mă simt amorțită. Mă simt trasă în două direcții

diferite, sfâșiată lăuntric. Nu reușesc să văd o soluție, o cale de mijloc.

Amintindu-mi de biletul Alessandrei, îl scot din buzunarul fustei și-l citesc.

Tu, geloasă pe mine? Uite ceva ce n-am bănuit vreodată! Poate că întotdeauna ne dorim ce nu avem, după cum se spune.

Ce fac ca să mă distrez în afară de cusut? Îmi place să-mi petrec timpul cu prietenii mei. Organizăm picnicuri pe domeniul palatului. Eu și Kallias îl scoatem pe Demodocus, câinele lui, la plimbare sau la joacă.

Oricât de ciudat sună, chiar îmi place să rezolv probleme. Când se întâmplă ceva care să tulbure pacea în Naxos sau în unul dintre regatele cucerite, mă încântă nespus să găsesc modalități de a remedia situația. Faptul că, orice ar fi, Kallias mă ascultă și are încredere în mine este amețitor. Să-l numesc soțul meu este și mai amețitor.

Ar trebui să vii la palat într-o zi. Cred că ar fi

amuzant să discutăm din nou față-n față. Poate că ai putea trece săptămâna viitoare ca să bem un ceai? Numai dacă vrei. Sunt convinsă că nu vrei să-ți părăsești moșia mai des decât trebuie, așa că înțeleg dacă nu e posibil.

Ultimele cuvinte trădează atâta nesiguranță, încât îmi încălzesc inima. Poate că mai există speranță pentru noi două. Poate că pot reaprinde tăciunii acestei relații. Poate că pot scăpa de acest sentiment înnăscut de concurență, pe care se pare că îl am în ceea ce o privește.

Se aude o altă bătaie la ușă, deși soarele a apus de mult.

— Pleacă, Eryx! strig. Încă mă gândesc.

— Sunt Kyros, Chrysantha. Ai un musafir în bibliotecă.

Îmi îndrept spatele.

Detectivul particular.

S-a întors să-și ia restul onorariului, cu siguranță. Dar va avea mai multe vești pentru mine? Mai contează? Dacă îl pot convinge pe Kyros să-și țină gura ferecată, atunci poate voi reuși să-l țin și pe Eryx alături de mine.

Fără să-mi pese că încă nu m-am schimbat de rochia cu pete de iarbă, îmi părăsesc apartamentul și-l însoțesc pe Kyros până la bibliotecă. Prietenul meu nu rostește nicio vorbă pe durata drumului, dar îi ofer un zâmbet înainte să intru, pentru a-i arăta că totul e în regulă între noi. Cu șovăială, îmi răspunde cu un surâs.

— Așteaptă aici, te rog! spun.

— Desigur.

Cu o postură mai dreaptă și cu toată grația așteptată de la o ducesă, pășesc în bibliotecă. Dacă domnul Tomaras este surprins sau derutat de veșmintele mele, își păstrează părerea pentru sine. De fapt, cât mă apropii de el, nu-și desprinde ochii de pe fața mea. Fac un semn către fotoliile din fața șemineului, o invitație să ia loc, așezându-mă la rândul meu.

— Voi trece direct la subiect, Excelență, spune detectivul. Sunteți pe cale să vă recăpătați controlul asupra ducatului. În sfârșit am găsit ce căutam.

Inima mi se lovește de coaste.

— Ce anume, mai exact?

— Am reuşit să iau urma banilor. Am scotocit prin corespondenţa domnului Vander. Într-o scrisoare adresată ducelui, a menţionat că îl interesează îndeosebi un anumit tablou. Mi-am luat libertatea de a vă percheziţiona podul.

— De ce ar fi trebuit ca asta să te îndrume spre podul meu?

— V-aţi debarasat de vechile decoraţiuni ale conacului şi v-aţi însărcinat intendenta să le vândă. M-a informat că toate obiectele rămase sunt depozitate în pod. Se pare că răposatul dumneavoastră soţ avea o slăbiciune pentru un anumit pictor. Doamna Lagos mi-a înmânat o listă detaliată a tuturor pieselor catalogate în pod, împreună cu ceea ce fusese deja cumpărat sau vândut. Am făcut o vizită la casa domnului Vander şi am găsit unul dintre tablourile care nu au fost vândute atârnat în biroul lui personal. Valoarea sa este estimată la cincizeci de mii de necos.

Îmi încleştez maxilarul, un sentiment de groază înfiorându-mi pielea.

— Ai putea spune lucrurilor pe nume, domnule Tomaras?

Bărbatul îşi încrucişează gleznele în faţa lui.

— Eryx Demos este într-adevăr nepotul răposatului duce, dar mama lui – şi Eryx, implicit – a fost dezmoştenită. A fost scoasă din testamentul lui şi i s-a tăiat accesul la banii tatălui ei. Eryx l-a plătit pe Vander cu tabloul, cerând la schimb să fie trecut înapoi în testament, astfel încât să vă ia totul. El *este* moştenitorul, dar totul vă aparţine de drept.

Vederea mi se înceţoşează, văd roşu în colţurile ochilor. Eryx a făcut asta. Eryx, care a spus că nu vrea să mai existe secrete între noi, păstra, de fapt, cel mai înfricoşător secret dintre toate.

Reuşesc cu greu să-mi găsesc vocea ca să-l întreb pe detectiv:

— Ai dovezi pentru a susţine acuzaţia?

— Bineînţeles, Excelenţă.

Se ridică în picioare şi întinde mâna spre o servietă pe care nu o remarcasem mai devreme. Mi-o înmânează.

— E totul aici. Lista detaliată a bunurilor soţului dumneavoastră, locul în care a fost ţinut tabloul în conac înainte

să dispară. Scrisorile dintre Vander şi Eryx, care acum pot fi citite în aşa fel încât să se distingă părţile incriminatorii, având contextul potrivit. Aici sunt toate dovezile de care aveţi

nevoie pentru a-l îngropa pe Eryx Demos, pretinsul duce.

Strâng servieta la piept.

— Mulțumesc, domnule Tomaras! Îți voi aduce restul onorariului. Ai făcut o treabă admirabilă.

— Vă mulțumesc, Excelență! spune el și se înclină.

Ies din bibliotecă și, deși sunt împovărată de dovezile trădării lui Eryx, ținute ferm în mâini, pășesc mai ușor decât atunci când am intrat, pentru că soluția este cât se poate de clară.

Și când mă gândesc că am vrut să renunț la toate lucrurile pentru care am luptat cu atâta înverșunare, ca să fiu cu el! Că am luat în calcul să nu-l ucid. Să împărțim totul între noi doi. Dacă el ar fi fost dispus să-mi lase toate lucrurile pe care mi le-am dorit, atunci ce ar fi fost așa de rău?

Dar, naiba să-l ia, m-a jucat pe degete în tot acest timp! Avea să mă lase în continuare să cred că este ducele de drept și apoi ce? Să-mi dea voie să îi fiu alături în calitate de amantă? Asta mi-ar fi propus lângă lac, dacă nu ne-ar fi distras sărutările?

A dispărut și ultima brumă de îndoială. Eryx trebuie să plece, iar acum am tot ce îmi trebuie pentru a-l îngropa.

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, îl găsesc pe Eryx în birou. Ține un plic în mâini, învârtind un colț pe buricele unui deget.

Păstrându-mi calmul, spun:

— Am vorbit cu Kyros. Nu are niciun interes să-ți dezvăluie secretul și să fie considerat un nebun, dar m-a informat că nu mai poate lucra sub acest acoperiș. Din moment ce este prietenul meu, mă duc astăzi în oraș pentru a-l ajuta să-și

caute un nou loc de muncă. M-am gândit că măcar atât putem face pentru el.

Ochii i se măresc.

— Chiar te va abandona? Credeam că sunteți mult mai apropiați.

— Așa credeam și eu, spun, cu un tremur strecurat în voce. Îmi va fi dor de el și de băiat.

Eryx strânge din dinți.

— Îmi pare rău pentru durerea pe care ți-am provocat-o. N-am vrut niciodată să fii nevoită să alegi între prietenia ta cu

Kyros și – ce avem noi.

Încuviințez din cap și ocolesc biroul masiv spre scaunul pe care *eu* ar trebui să stau. Rezemându-mi un șold de marginea din lemn, îl iau de mână pe Eryx.

De ce este atât de ușor? Ar trebui să fie atât de ușor? Și de ce-mi simt pieptul ca și cum ar fi plin de cărămizi?

— Lucrurile sunt așa cum sunt. Acum nu avem ce face, dar îi datorez măcar atât. Să mă asigur că-și găsește un loc nou. Alături de băiat. Nu pare de ajuns să scriu o scrisoare de recomandare, așa că am să particip cu el la interviuri în oraş.

— Ai aranjat totul destul de repede.

— Când ești ducesă și sora reginei, oamenii sunt mai mult decât dornici să-ți facă pe plac.

Eryx mă aprobă cu o mișcare din cap.

— Probabil că mă voi întoarce târziu în seara asta. Nu mă aştepta!

Mă aplec și-mi apăs buzele de ale lui într-un sărut scurt înainte să mă îndrept spre ieșire.

— Așteaptă! strigă Eryx.

Mă întorc spre el, cu trupul încordat, dar cu o expresie degajată întipărită pe față.

Eryx se ridică de pe scaun și-mi înmânează plicul pe care-l ținea în mână. Râde stânjenit, fără să se uite la mine.

— Nu știu cum să fac asta.

Înghite în sec, de parcă ar fi agitat.

Chiar și acum mă doare inima să mă uit la părul lui ciufulit și la buzele frumoase. Trebuie să mă oțelesc. *Amintește-ți ce ți-a făcut!* Totul nu-i decât o glumă pentru el. Știu prea multe și orice spune sau face are doar menirea de a mă manipula. Lui Eryx nu i-a păsat niciodată de mine. Mă consideră frumoasă, firește. Dar mă dorește așa cum a râvnit la mine orice alt bărbat. Orice cuvinte așternute pe acest pergament îmi vor servi drept confirmare. Orice declarație de dragoste sau poezie va fi lipsită de însemnătate.

— Înțeleg de ce nu am putut vorbi ieri și nu te condamn pentru asta. Ai multe pe cap și pierzi pe cineva la care ții foarte mult. Bineînțeles că Kyros are nevoie să-i fii acum alături. N-am dormit noaptea trecută, așa că mi-am notat toate gândurile, am mărturisit în scris tot ce țin ferecat în inimă. Poate că, în timpul călătoriei, ai putea să citești scrisoarea. Să-ți acorzi câteva minute să vezi lucrurile în perspectivă. Și apoi voi respecta orice hotărâre vei lua.

Accept scrisoarea și o strecor în buzunarul rochiei.

— Aş prefera să vorbim, continuă el, dar îmi dau seama că întorsătura neaşteptată pe care au luat-o lucrurile nu permite o asemenea posibilitate, cel puțin nu în acest moment. Și... trebuie să-ți acord spațiu. Ca să te gândești la ce-ți dorești cu adevărat. Îți cer doar să ne lași să mai purtăm o discuție înainte să iei o hotărâre.

— Desigur, spun, sincer uimită de cuvintele lui.

— Atunci, ar fi bine să pleci. Transmite-i toate cele bune lui Kyros din partea mea, dacă tu crezi că ar fi adecvat.

Înclin ușor capul.

Eryx ridică o mână și-și trece două degete printr-una dintre buclele mele rebele.

— Drum bun!

Și apoi mă eliberează.

KYROS MĂ AŞTEAPTĂ lângă trăsură. După ce mă ajută să urc, încearcă să se cațere pe bancheta vizitiului.

— Nu! Te rog, stai lângă mine, Kyros!

Ochii ni se întâlnesc și dă din cap.

În clipa următoare, o luăm din loc.

— Te-a crezut? mă întreabă el în timp ce ne îndreptăm spre capătul aleii principale.

Observ servieta ascunsă într-un colț al trăsurii.

— Da.

— Atunci de ce pari... tristă?

— Nu sunt tristă. Sunt furioasă. Pretinde că are sentimente față de mine. Când mi-a făcut asta!

Flutur din mână spre domeniul care dispare în spatele nostru. Dar poate că, în secret, sunt puțin tristă. Pentru ce-ar fi putut să-mi ofere viitorul. Eryx Demos m-a văzut în feluri necunoscute tuturor celor din jurul meu. Împreună, am fi putut să fim...

Nu mai contează. A mințit. A profitat de mine, așa cum nu a mai făcut niciun alt bărbat. Pentru că m-a cunoscut cu adevărat. Complet.

Și s-a gândit să mă transforme într-o fată cât mai neînsemnată, luându-mi tot ce am dobândit prin propriile forțe.

— Îmi pare rău! zice Kyros și, după cum o spune, pare că vorbește serios.

— De ce-ți pare rău? îl întreb, mai stăpână pe mine.

Kyros își alege cu grijă următoarele cuvinte.

— Pentru că e clar că-ți pasă de el.

— Nu e adevărat! spun printre dinții încleștați.

— Poate că nu în acest moment, după ce i-au fost dezvăluite forma monstruoasă și firea trădătoare, ci înainte să afli... e în regulă dacă a început să-ți pese.

— Nu de aceea te-am invitat să stai aici cu mine.

— Atunci de ce mă aflu aici, Excelență?

— Nu-mi mai spune așa. Te rog!

Kyros oftează.

— De ce, Chrysantha?

— Pentru că ești prietenul meu și vreau să fii aici.

Iar dacă mă răzgândesc, am nevoie de o voce a rațiunii care să mă ajute să revin pe calea corectă.

— Atunci voi fi aici, spune el simplu.

Cu toate acestea, nu pot scăpa de sentimentul că mi-aş dori ca altcineva să fie acum alături de mine.

CAPITOLUL 25

Palatul pare să arate mai sumbru decât de obicei. Pietrele negre au căpătat o tentă cenușie, iar garguiele stau aproape gârbovite. Până și gărzile dau impresia că sunt plictisite.

La ușile principale ne întâmpină un paj, care ne întreabă scopul vizitei.

— Sunt Chrysantha Stathos Demos, ducesa văduvă de Pholios și sora reginei. Te rog să-i spui ei și Regelui Umbrelor că am ajuns și că doresc să le vorbesc cât mai curând posibil.

Ochii pajului se măresc, dar mă roagă să aștept într-o cameră alăturată de primire, în timp ce se duce să transmită mesajul. Mă așez pe o canapea capitonată, cu Kyros în spatele meu. După zece minute pline de tensiune, mă străbate un val de ușurare când se întoarce pajul.

— Regina m-a însărcinat să vă duc în salonul ei privat de primire. Va veni și Alteța Sa cât de curând poate. Pe aici, vă rog!

Știu că Alessandra mi-a lăsat o invitație deschisă în ultima scrisoare, dar asta nu înseamnă că nu s-a putut răzgândi. Sau că nu se află într-o dispoziție proastă astăzi. Și-mi vin nenumărate motive în minte.

Sunt agitată și nervoasă. Sunt pe cale să-l dau în gât pe bărbatul pe care am ajuns să-l i...

Pe bărbatul la care am ajuns să țin. Pe bărbatul pentru care am fost pregătită să renunț la tot ce-mi doream mai mult. Și doare, chiar dacă aceasta este alegerea corectă.

Suntem conduși pe coridoarele palatului, trecem pe lângă piese frumoase de mobilier, din lemn, cu trandafiri și spini gravați pe laterale. Covoare desfășurate dintr-o noapte fără stele căptușesc podeaua, iar tapițeria este, în mare parte, purpurie.

Mă aflu în casa surorii mele. Odată, am invidiat-o. Am invidiat-o pentru toate astea. Dar acum este evident că n-aș fi fost niciodată fericită în acest castel întunecat. Indiscutabil, prefer nuanțele de roz și auriu alese pentru moșia mea. Un conac la țară, departe de privirile iscoditoare.

Orice urmă de mânie pe care aş mai fi putut-o simți față de sora mea dispare odată cu conştientizarea neaşteptată. Am fost geloasă pentru că a reuşit să pună mâinile pe un rege, în timp ce eu am reuşit să înhaț doar un duce. Dar fiecare zi din viața ei presupune o înşiruire de îndatoriri şi responsabilități. Cum am putut să cred vreodată că îmi doresc o asemenea soartă?

Pentru că am avut o viziune limitată. N-am avut nicio şansă de a-mi dea seama, cu adevărat, ce îmi doresc pentru mine. Am fost prea concentrată să-mi asigur propria libertate. Şi, de îndată ce am obținut-o, am ştiut ce vreau. Să nu mai fiu niciodată nevoită să joc un rol. Să nu am persoane care să aibă aşteptări din partea mea. Să fiu doar eu.

Voi avea din nou toate astea.

Atâta vreme cât Alessandra este dispusă să mă asculte.

În cele din urmă, suntem poftiți într-un salon uriaş de primire. E încântător. Pe un pian impresionant se află o vază cu flori culese recent. Un perete este acoperit cu un vitraliu care înfățişează o pădure plină de viață. Mă aşez pe una dinre

canapele, iar pajul înclină respectuos din cap înainte să ne închidă în cameră.

Eu şi Kyros aşteptăm în tăcere cinci minute agonizant de lungi, apoi mă ridic şi explorez mai amănunțit salonul, trecându-mi degetele peste vitraliul minunat. Când mă plictisesc, îndrăznesc să deschid uşile de la încăperile alăturate. Mă întreb dacă Alessandra bănuia că aveam să acționez exact aşa. Dacă voia să îi văd toate bunurile fine. Nu-mi pasă. O să arunc oricum o privire.

Kyros inspiră şuierător când mă strecor în dormitorul surorii mele, dar mă surprinde ce descopăr.

— Regele şi regina stau în acelaşi dormitor! strig spre el.

— Chrysantha, nu cred că ar trebui...

— Chiar o iubeşte. Uită-te la toate parfumurile astea scumpe! Kyros, vino să-l miroşi pe acesta!

— Nu, mersi! spune el şi cred că *aud* cum îşi dă ochii peste cap.

Are o garderobă mai înțesată chiar şi decât a mea. A cusut din belşug, pentru că n-am văzut nici măcar una dintre aceste ținute la modistă. Pe măsuța de toaletă sunt răspândite numeroase pudre de față şi pentru buze. Citesc etichetele mai multor produse, remarcând mirosuri şi culori care-mi plac. Când îmi pierd interesul, mă întorc în salonul de primire, spre marea uşurare a lui Kyros, şi mă foiesc şi mai mult pe una

dintre canapelele frumoase.

— A trecut jumătate de oră, spune Kyros după o clipă.

— Ce-i drept, i-am făcut o vizită neanunțată. E regină. Și probabil una foarte ocupată.

Dau agitată din picioare. Degetele îmi bat ritmic pe tapițerie și nu-mi vine să cred că sunt aici. Dacă Eryx și-a dat seama ce am de gând ? Dacă i-a pus pe Argus și pe Dyson să mă urmărească? Cu fiecare minut care trece, mi se măresc șansele de a fi descoperită.

— Nu știe, șoptește Kyros, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Va fi bine.

— Ar putea observa în orice moment că îi lipsește corespondența. Încă n-am idee cum a reușit domnul Tomaras să obțină scrisorile.

— E meseria lui să fie bun la astfel de lucruri. Va fi bine, Chrysantha. Doar respiră.

— Respir!

Ușa se deschide.

Iar sora mea, regina Alessandra Stathos Maheras, pășește în salon.

Poartă pantaloni negri sub o fustă despicată, de un roșu-aprins, de parcă s-ar fi gândit să se asorteze cu împrejurimile. În partea de sus are un fel de top asemănător cu un corset, negru cu panglici roșii. Amândouă avem părul scăldat în cea mai întunecată nuanță posibilă de abanos, deși al meu se cârlionțează natural, în timp ce al ei este mai ondulat. Îl poartă despletit, în timp ce eu îl am prins în creștetul capului.

— Chrysantha, mă întâmpină sora mea.

— Alessandra.

După ea intră un servitor, care pune o tavă pe măsuță cât sora mea se așază în fața mea.

— M-a surprins vestea că ai venit la palat atât de curând după ce ți-am trimis scrisoarea, dar mă bucur. A fost... frumos să ne înțelegem mai bine una pe alta.

— Da, așa e. Cum ți-ai mai ocupat timpul de la nuntă?

— O lună de miere de-a lungul coastei. Apoi m-am întors la muncă, la castel.

— A fost frumoasă? Coasta.

Îmi răspunde cu un zâmbet contagios.

— Apa a fost caldă, compania, perfectă, iar mâncarea mi s-a părut delicioasă. Dar tu? Ai citit ceva nou care ți-a plăcut?

Îi povestesc totul despre ultimul roman de dragoste pe care

l-am citit pe nerăsuflate, despre clubul de carte și volumele adăugate recent în bibliotecă. Suntem atât de prinse în conversație, încât probabil că trec lejer vreo cincisprezece minute.

Când Kyros tușește de două ori din spatele meu, îmi dau seama că am uitat complet de motivul vizitei. Cine ar fi crezut că tocmai Alessandra ar putea să aibă un astfel de efect asupra mea?

— E distractiv, spun.

— Într-adevăr, mă aprobă ea.

— Aș vrea să planificăm din nou o asemenea întâlnire, dar mă tem că am venit astăzi aici pentru că am nevoie de ajutorul tău.

Se îndreaptă pe canapea, de parcă ar trebui să fie circumspectă. În privința mea. De parcă m-aș folosi de ea. O, probabil că am abordat complet greșit totul! Dar nu știam cum altfel să procedez.

— Hai! spune ea, pe un ton impasiv. Cere-mi!

— Ultima oară când te-am văzut, ți-am împărtășit povestea despre cine am fost în ultimii șapte ani și de ce. Am obținut ce mi-am dorit. Libertatea. Dreptul de a-mi controla propria viață, în calitate de văduvă. Știi, ai îmbunătățit-o considerabil. Prin noile tale decrete. N-a trebuit să țin o perioadă de doliu pentru un bărbat de care nu mi-a păsat deloc.

Ridică din umeri.

— Ce rost are puterea dacă nu o folosesc pentru a îndrepta lucrurile în lume? Încă mai avem un drum foarte lung de parcurs, dar intenționez să fac tot ce pot.

— Și regele te susține cu desăvârșire?

— Da, răspunde ea, toată numai un zâmbet.

— Mă bucur.

Și vorbesc serios, deși sunt puțin invidioasă. Am început să cred că aș putea avea și eu ceva asemănător.

— Am venit să-ți împărtășesc o a doua poveste. Despre ce s-a întâmplat după apariția unui bărbat care pretinde că este noul duce de Pholios. Ar fi în regulă dacă regele ni s-ar alătura pentru această parte? Va dori să știe, sunt convinsă.

Alessandra își lovește ritmic degetele de coapsă, scrutându-mă cu privirea.

— Bine, îl voi aduce. Așteaptă-mă aici!

Pleacă din salon.

Trec doar zece minute înainte să se întoarcă la braț cu

nimeni altul decât Kallias Maheras, Regele Umbrelor. Din spatele lui se năpustește în salturi un câine uriaș, cu părul castaniu neted și lucios. Având în vedere ce blană deasă are, cineva petrece zilnic, mai mult ca sigur, ore întregi periindu-l. Îmi adulmecă numaidecât picioarele.

— Demodocus, vino aici! spune regele, iar câinele mă părăsește și se așază lângă stăpânul lui.

— Poți să aștepți afară, Kyros? îl rog.

— Desigur.

De îndată ce iese din salon, sora mea și regele iau loc pe canapea. Nu sunt sigură ce i-a spus Alessandra, dar regele întinde o mână înmănușată. O accept, iar el se înclină deasupra ei.

— Mă bucur să te revăd, soră!

Cuvintele mă surprind, dar, dacă le-a rostit, probabil că sora mea începe să mă respecte într-o anumită privință.

— Alessandra spune că i-ai făcut o vizită surpriză și că ai nevoie de ajutor.

Iau servieta de lângă mine și o pun pe măsuță, puțin mai departe de serviciul de ceai.

Apoi le povestesc amândurora despre Eryx Demos. Cine este, faptul că a fost dezmoștenit. Nu-i menționez puterile, nu încă. Doar specific că a luat ce nu îi aparține și că am dovezi care să-mi susțină acuzația.

Kallias se uită la servietă înainte ca privirea să îi revină asupra mea.

— De ce nu ai apelat la ajutorul jandarmilor? Dacă ai, într-adevăr, toate dovezile de care ai nevoie, atunci de ce să vii la mine?

Trag adânc aer în piept. E momentul decisiv. Nu mai există cale de întoarcere din acest punct. Dacă dezvălui secretul pe care mi l-a încredințat Eryx, îl condamn la moarte.

Dar furia și trădarea sunt prea puternice ca să mă opresc acum. Așa că merg mai departe.

— Pentru că jandarmii nu-l pot înlătura cu forța de pe domeniu. Vedeți voi, e odrasla unui diavol.

Iar restul adevărului iese în sfârșit la iveală. Puterile lui Eryx și adevărata sa moștenire. Abilitățile lui. Gărzile de corp. Slăbiciunile pe care le cunosc. Cu cât vorbesc mai mult, cu atât Kallias devine mai tulburat.

— Ești sinceră? mă întreabă regele, plimbându-și privirea de la mine la soția lui, la fel de surprinsă.

— Jur că nu mint! Servitorul meu, care mă așteaptă pe hol, îmi poate confirma spusele. Și el a văzut bestia.

După o pauză scurtă, Kallias mă întreabă:

— Te-a rănit?

Gâtul îmi ia foc, rememorând senzația caninilor lui Eryx pe piele, dar răspund sincer:

— Fizic, nu.

— E violent față de altcineva?

Mă gândesc să dau în vileag faptul că Eryx a fost cel care i-a ucis pe general și pe alți bărbați, dar, dintr-un motiv necunoscut, decid să păstrez informația pentru mine.

— E periculos, cu siguranță. Uneori, are un control limitat asupra lui, dar încă nu l-am văzut să și-l piardă complet și să atace pe cineva.

Momentul în care m-a salvat nu se pune la socoteală.

— Doar... m-am gândit că ai vrea să știi. Susții că umbrele simbolizează un drept divin de a conduce, nu-i așa? Dacă alții posedă puteri, acest lucru nu-ți afectează domnia?

Kallias își înclină capul într-o parte.

— Să înțeleg că ai venit pentru că ești îngrijorată că existența lui îmi pune domnia într-o poziție mai vulnerabilă? M-a amenințat?

Mintea îmi zboară la lista de nume din pivniță.

Dar Eryx a spus că nu avea de gând să-l taie pe ultimul. Al regelui. Dacă spunea adevărul. Nu e ca și cum nu m-a mințit de sute de ori până acum.

— Fac asta pentru că a luat tot ce-mi aparține de drept. Dacă înlăturarea lui te avantajează și pe tine, atunci acest lucru nu poate decât să mă bucure.

Kallias se întoarce spre sora mea, însă nu pot descifra conversația tăcută dintre ei.

— Atunci mă voi ocupa de el, spune regele simplu, ridicân- du-se de pe canapea.

Alessandra se întinde după Kallias și-i prinde mâna ca într-o menghină.

— Voi fi bine, o asigură, uitându-se în jos la ea. Atâta vreme cât rămâi aici, nu mă poate răni. Nu vrei să-ți protejez sora?

O întrebare înspăimântătoare, deoarece îmi dau seama că, dacă i-ar spune să nu mă protejeze, ar asculta-o. Dorințele ei sunt mult mai importante decât viața mea. După felul în care o privește, nu am nicio îndoială în privința asta.

Sora mea ezită pentru o fracțiune de secundă, cu ochii fixați când asupra mea, când asupra soțului ei, înainte să încuviințeze din cap.

— Vom fi aici.

Fără un cuvânt în plus, Kallias ne părăsește, deși Demodocus rămâne alături de sora mea, care îl scarpină după urechi.

Vinovăția îmi inundă trupul ca o otravă. Vreau să îndrept lucrurile cu Alessandra, dar acum i-am împins soțul în calea primejdiei.

— Îmi pare foarte rău! șoptesc.

— Să nu-ți fie. Vorbește serios. Atâta vreme cât rămân aici, e invulnerabil în fața morții.

Dar Eryx nu este. Nu, tocmai i-am semnat condamnarea la moarte.

Încep să dau iar din picioare și mă joc cu faldurile fustei. Alessandra șovăie doar pentru o clipă înainte să se ridice de pe canapea și să se așeze lângă mine. Nu mă atinge, dar prezența ei e o alinare de care nu știam că am nevoie.

— Povestește-mi despre el. Despre acest Eryx, spune ea. S-a purtat urât cu tine?

— Ne certăm. Mult. Poate fi răutăcios. Mi-a întrerupt alocația doar pentru că l-am numit orfan. O, ar fi trebuit să vezi starea în care se afla ducatul înainte de a avea permisiunea să-l înfrumusețez.

Mă relaxează să vorbesc, să-i spun despre toate schimbările pe care le-am făcut. Mă simt mai bine chiar dacă vorbesc despre Eryx, amintindu-mi de lucrurile îngrozitoare pe care le-a înfăptuit și de ce este în regulă să scap de el.

A mărturisit că mă place, că vrea să vorbim despre un viitor împreună – și, totodată, m-a înșelat ca nimeni altul.

Îmi strâng degetele în faldurile fustei, surprinsă de foșnetul hârtiei. Îmi vâr mâna în buzunar; am uitat complet de biletul pe care mi-l strecurase Eryx. Mă întorc spre Alessandra.

— E de la el. Mi-a dat scrisoarea înainte să plec.

— Ai citit-o?

— N-am avut timp.

— Atunci, nu mai amâna! Mai ales dacă ar putea să te mai liniștească.

Dezbat dacă să o citesc sau nu, dar, în cele din urmă, decid că nu va face decât să-mi întețească ura și să mă ajute să mă simt mai bine în privința deciziei de a-l trimite pe Regele

Umbrelor după Eryx.

Înflăcărata mea Chrysantha,

Am de făcut o mărturisire. Două, de fapt. Prima este că am mințit în legătură cu schimbarea testamentului. Adevărul este că ar fi trebuit să moștenești totul. Moșia pe care o iubești și pe care ai înfrumusețat-o nespus, servitorii pe care i-ai angajat și cu care te-ai împrietenit, banii care îți vor asigura pentru totdeauna viitorul. Sunt cu adevărat nepotul lui Hadrian Demos, dar eu și mama mea am fost dezmoșteniți din cauza naturii nefirești a tatălui meu.

Vander a menționat mult prea târziu că ducele a lăsat în urmă o văduvă, abia după ce planul se afla deja în desfășurare. La început, nu mi-a păsat dacă exiști sau nu. Erai o doamnă nobilă și răsfățată și ai fi fost în continuare așa, chiar dacă aș fi fost recunoscut drept duce. N-am avut niciodată o casă propriu-zisă, în care să mă simt pe deplin în siguranță și liniștit. Iar când am ajuns la moșie, m-am îndrăgostit de frumusețea ei – o frumusețe datorată măiestriei tale, așa cum am descoperit apoi, deși, în acele prime zile, nu aș fi crezut niciodată că voi ajunge să-ți recunosc meritele.

Dar apoi am aflat mai multe despre tine. Mi-ai povestit despre familia ta și despre căsătoria ta îngrozitoare cu bunicul meu. Mi-ai povestit despre cât de înteminițată și neputincioasă te simți într-o lume condusă de bărbați. Mi-ai povestit despre cum ai reușit să găsești un anumit control asupra vieții tale odată cu dobândirea titlului de ducesă văduvă.

Și astfel ajung la a doua mărturisire. Una pe care ar fi trebuit să fiu destul de curajos încât să ți-o spun personal, în momentul în care am fost în acea barcă pe lac. Te iubesc, Chrysantha Stathos Demos! Îți iubesc temperamentul înflăcărat și gura diabolică. Îți iubesc inteligența și dragostea pentru cărți. Îți iubesc acel simț tăios al umorului și prietenia pasională. Nu există nicio

frântură din tine pe care să nu o iubesc, prin urmare cum aș putea să stau în calea a tot ce îți dorești? A tot ce ai nevoie și meriți?

Îți las ducatul. I-am scris deja lui Vander, însărci- nându-l să întocmească documentele legale necesare. Vei fi adevărata ducesă de Pholios și nimeni nu va avea puterea să-ți ia titlul. Deși poate că ai putea să-l rogi pe cumnatul tău să schimbe numele? Știu ce a ajuns să însemne Pholios pentru tine.

Cea mai mare dorință a mea este să-mi permiți să rămân la moșie, indiferent de rolul pe care mi-l hotărăști. Nu-mi doresc să fiu despărțit de tine, dar mai important decât atât, îmi doresc să fii

fericită, așa că-ți voi respecta dorințele, oricare ar fi acestea. Fie să alungi acest monstru cât se poate de departe, fie să-l ai cât mai aproape de tine, pentru a te proteja și a te iubi pentru tot restul vieții sale.

Îmi pare foarte rău pentru Kyros! Îmi pare rău că a trebuit să scriu asta într-o scrisoare, pentru că v-am distrus prietenia. Călătorește cu bine și-n siguranță! Sunt veșnic al tău și-ți aștept cu nerăbdare întoarcerea.

Cu dragoste,
Eryx

Scap biletul pe podea, cu ochii împăienjeniți de lacrimi la sfârșitul scrisorii. Nu văd nimic, iar ceva explodează și se răspândește prin mine, înlocuind groaza și vinovăția.

Dragoste – trebuie să fie dragoste!

Îmi înfășor brațele în jurul meu, încerc să-mi stăpânesc lacrimile. Abia când inspir adânc îmi dau seama că Alessandra a luat scrisoarea scăpată.

O citește în grabă înainte să mă privească în ochi.

— Nu înțeleg: de ce ar... O! Îl iubești? mă întreabă.

Lacrimile îmi inundă din nou ochii, dar reușesc să încuviințez din cap.

— Atunci, ce mai cauți aici? Du-te la el înainte ca soțul meu să-l ucidă! Voi călători cu tine cât de departe pot, dar nu-l voi pune pe Kallias în pericol prin contracararea puterilor lui.

Sar direct de pe canapea și mă năpustesc pe ușă. Kyros, aflat în continuare pe coridor, mă ajunge repede din urmă. Cuvintele refuză să prindă glas, așa că Alessandra îi spune:

— Adu trăsura ducesei în față! Și repede!

Cu pașii lui mult mai mari, Kyros ne-o ia înainte și dispare din vedere. Între timp, un strigăt cumplit îmi răsună încontinuu în minte.

Ce am făcut? Ce am făcut? Ce am făcut?

De ce nu am citit blestemata de scrisoare în drum spre palat? Am fost atât de orbită de furie, atât de copleșită de nevoia de a fi liberă!

Dar Eryx îmi oferă tot ce-mi doresc. Libertatea și pe sine.

O, și cât de mult îmi doresc asta! Mai mult decât mi-am dorit orice altceva în toată viața. Dacă Kallias îl ucide...

Nu pot suporta gândul.

Pe măsură ce eu și Alessandra străbatem în fugă

coridoarele și încăperile palatului, edificiul pare de cinci ori mai mare decât în realitate. După câteva clipe, deja mă dor plămânii și picioarele, dar tot nu încetinesc, tot nu renunț. Singura alinare pe care o am acum este faptul că sora mea îmi este alături.

Cine ar fi crezut că atât de multe se pot schimba într-o zi?

Slujitorii încearcă să o oprească pe regină, o întreabă ce s-a întâmplat și dacă îi pot fi de folos, dar Alessandra îi ignoră pe toți. Nu slăbește nici măcar pentru o clipă ritmul, deși o aud cum respiră la fel de repede ca mine.

Când ieșim valvârtej din castel, Kyros ne așteaptă deja cu trăsura pregătită, ținând ușile deschise. Eu și sora mea ne aruncăm înăuntru. Înainte ca servitorul să închidă ușile, strig:

— Trebuie să ne întoarcem cât se poate de repede în ducat, Kyros! Sunt vieți în joc!

Îi transmite mesajul vizitiului cât se așază lângă el, pe bancheta din față.

Și pornim la drum.

Nu pot gândi limpede. Sunt atât de tensionată, încât abia pot respira.

— Are un avans de doar cincisprezece minute, spune Alessandra.

— De atât ar putea avea nevoie pentru a-l ucide.

Nu mă contrazice.

— De ce mă ajuți? o întreb.

— Aș putea susține că o fac pentru că ești sora mea, dar nu cred că asta a contat pentru niciuna dintre noi, în cea mai mare parte a vieților noastre.

Tăcerea se așterne între noi, pentru că nu-i pot dezminți spusele.

— Am fost odată în locul tău, șoptește. Pentru o vreme, am părăsit palatul, iar apoi mi-am dat seama că Kallias se află în pericol. Mă temeam că voi ajunge prea târziu.

— Cum l-ai salvat?

— L-am ucis pe bărbatul care l-a amenințat. El a crezut că nu am suficient sânge rece cât să comit o crimă. Nu știa că eram în stare să comit orice faptă malefică pentru a-l salva pe bărbatul pe care îl iubesc.

Ochii ei se fixează asupra mea.

— Asta îți schimbă părerea despre mine? Când ai aflat că mi-am ucis primul iubit, ți-ai schimbat părerea despre mine?

Instinctul îmi spune că se mândrește până-n măduva

oaselor de cine este, dar că nu știe ce gândesc de fapt despre ea.

Îi susțin privirea când recunosc:

— L-am ucis pe răposatul duce.

Ochii i se măresc.

— M-a atins. M-a rănit. Am cedat nervos. L-am sufocat cu propria pernă. De asemenea, am încercat să-l ucid pe Eryx otrăvindu-i mâncarea. Habar n-are. Mă întreb ce reacție va avea după ce îi voi spune – *dacă* mai apuc să-i spun.

Alessandra îmi zâmbește.

— M-am gândit să-l otrăvesc pe Kallias odată. Însă nu mi-am pus în aplicare planul. Ce noroc pe noi că ambii noștri bărbați ne-au supraviețuit!

Și, deși pericolul persistă în continuare la orizont și trebuie înlăturată amenințarea, mă trezesc că îi răspund la zâmbet.

— Noi, surorile Stathos, suntem o forță care trebuie luată în considerare.

— Așa e. Suntem la fel de arogante ca zeii, hotărând cine merită să trăiască sau să moară.

— Dacă zeii nu au vrut să ucidem bărbați, atunci nu ar fi trebuit să le permită să ne rănească atât de mult.

— Într-adevăr, mă aprobă Alessandra. Avem doar o singură viață. Trebuie să ne străduim din răsputeri să o facem cât se poate de bună. Iar când alții profită de puterile care le-au fost acordate, oare ce alegere ne rămâne, dacă nu aceea de a riposta?

Cuvintele surorii mele reflectă atât de bine adevărul, încât par să pulseze în ritmul bătăilor rapide ale inimii mele.

— Mi-aș fi dorit să vin la tine când a murit mama. Ar fi trebuit să te aleg pe tine în detrimentul tatei. Împreună, am fi fost de neoprit!

— Ne avem acum una pe cealaltă. Cred că trecutul s-a desfășurat așa cum trebuia, dar chiar nu te-ai putut abține să mă numești de atâtea ori femeie ușoară?

Reușesc să râd, cu obrajii năpădiți de valuri noi de lacrimi.

— Am făcut-o pentru că te invidiam. Pentru că îmi doream să simt dragoste și pasiune, dar credeam că singura modalitate de a-l găsi pe soțul de care aveam nevoie era să mă păstrez neprihănită. Am permis ca legile bărbaților să-mi dicteze viața. Credeam că doar așa pot câștiga. Dar să mă aleg pe mine a fost mai eliberator decât orice altceva.

Alessandra își încrucișează picioarele în trăsura spațioasă.

— Și acum îl alegi pe Eryx. Nemernicul cu sânge de

diavol care te-a mințit.

— Da, așa e, spun cu convingere.

Da, așa e.

CÂND DUCATUL SE IVEȘTE în sfârșit în depărtare, Alessandra bate cu pumnul în acoperișul trăsurii. Vizitiul trage brusc de hățuri pentru a înfrâna caii, iar sora mea coboară îndată.

— Voi fi aici. Vino după mine când totul s-a terminat. Pentru a sărbători sau pentru a te alina. Orice vei avea nevoie, la final.

— Mulțumesc! îi spun. Kyros, rămâi cu regina!

Picioarele lui abia ating pământul înainte să strig:

— Pornește!

O trosnitură de bici mai târziu, trăsura își continuă drumul. Când trecem de arborii magnifici și-n față apare splendida Moșie Pholios, văd mulțimile. Toți servitorii mei înconjoară ușile principale, iar gărzile palatului îi țin în frâu. Un alt grup de soldați înaintează, poruncind ca trăsura să se oprească imediat.

— Lăsați-ne să trecem! răbufnesc la bărbatul care îndrăznește să ne stea în cale.

— Regele a ordonat ca moșia să fie evacuată. Nimeni nu are voie să intre.

— E casa mea! Ne vei lăsa să trecem în clipa asta!

— Mă tem că nu putem face asta, Excelență. Trebuie să respectăm ordinele pe care le-am primit.

— Ocolește conacul! îi poruncesc vizitiului.

La nevoie, vom merge la intrarea din spate.

— Această trăsură nu va mai înainta niciun metru în plus! urlă garda.

Mai mulți bărbați împresoară caii.

Deschid larg ușa aflată pe partea opusă, sar din trăsură și o iau la goană. Câteva gărzi se năpustesc după mine, dar mă reped spre labirintul de gard viu. Inițial, mă tem că mă vor ajunge repede din urmă, dar după prima cotitură, încep să dobândesc un avans considerabil, iar soldații se pierd în oceanul de verdeață, incapabili să se țină după mine și să intuiască pe unde mă poartă pașii. Unul dintre ei încearcă să se arunce peste gardurile vii, însă doar se prăvălește ca un bolovan pe pământ, de cealaltă parte. Progresează prea lent.

Când ajung în partea centrală a labirintului, încă neterminată, mă îndrept spre ieșirea situată vizavi. Cunosc cărarea ca-n palmă. Gardurile vii se micșorează treptat în urma mea, însă nu mă uit peste umăr. În schimb, fug spre partea din spate a conacului și găsesc intrarea servitorilor.

Din moment ce toți au fost forțați să iasă în curtea interioară, înăuntru domnește o tăcere mormântală. Mi-a fost teamă că aveam să fiu întâmpinată de sunetul sticlei sparte și de scrâșnetul mobilei sfărâmate.

Dar nu-mi ajunge nimic la urechi.

Și, pe toți zeii, conacul este uriaș! Unde ar putea fi? E amiază. Poate că Eryx era în birou?

Îmi încerc norocul mai întâi acolo, dar ușa este încuiată și nu aud voci dinăuntru. Mi-am lăsat cheia-şperaclu în

apartament, însă nu are rost să irosesc minute prețioase ca să o recuperez. Mă îndoiesc că se află în spatele ușii ferecate. Poate că Eryx trăgea un pui de somn când l-a găsit regele? Să îndrăznesc să verific pivnița?

Nu, l-am antrenat cu privire la regulile de etichetă și la modurile corespunzătoare în care se desfășoară lucrurile. Știu exact unde sunt cei doi bărbați.

În salonul meu. E regele. Eryx l-ar fi primit în cea mai elegantă încăpere din moșie. Cea pe care am mobilat-o și decorat-o special pentru vizitatori. Probabil că nici nu a bănuit că regele a venit pentru că l-am trădat.

Disting vocile cu mult înainte să ajung la destinație.

— Stați deoparte! Amândoi!

Recunosc glasul lui Eryx.

— Asta este între mine și rege.

— Nu trebuie să recurgem la violență, dar, dacă nu există altă cale, vei pierde, spune Kallias. Nu pot fi ucis.

— Și eu sunt destul de greu de ucis.

— Greu și imposibil sunt două noțiuni diferite.

— Am zis *stai deoparte*, Argus! Plecați!

— Vă rog, sire! aud vocea lui Dyson. Ducele este inofensiv. Nu știu ce născociri v-a împărtășit ducesa...

— Dyson, măcar o dată în viața ta blestemată de demon, ține-ți naibii gura! răcnește Eryx.

Urmează o scurtă pauză, timp în care ajung în sfârșit la ușă.

— Arată-mi chipul tău real! poruncește Kallias. Arată-mi cine ești cu adevărat. Știi, la bal am simțit ceva diferit în

legătură cu tine. N-aș fi ghicit niciodată că este vorba despre asta.

În momentul în care mă năpustesc în salon, toți cei patru bărbați își răsucesc gâturile spre mine. Dar nu apuc să rostesc nici măcar un cuvânt, pentru că se întâmplă ceva de neconceput, rapid cât ai clipi.

Într-o secundă, Eryx este normal, cu părul lui castaniu ciufulit şi ochii căprui. În următoarea, se transformă.

Din cap îi răsar coarne, caninii i se lungesc, ochii îi strălucesc intens, de un chihlimbariu-aprins. Dintr-o gaură din pantaloni îi iese șerpuitor o coadă, lungă și subțire, cu excepția triunghiului de piele din vârf.

— Eryx, nu! strig, exact când se aruncă asupra Regelui Umbrelor.

Care nu poate fi ucis. Și nu-mi scapă faptul că s-a transformat abia când am apărut în salon. Când a crezut că *eu* sunt amenințată. Ce băiat prost și nesăbuit!

Nenumărate umbre îl învăluie pe Kallias. Îi alunecă de-a lungul pielii, plutesc deasupra lui, se unduiesc în propriul ritm.

Primul pumn al lui Eryx trece direct prin Kallias, ca şi cum regele ar fi realmente plămădit din umbre. Având în vedere că nu a existat niciun contact fizic, aproape că se prăbuşeşte din cauza lipsei de împotrivire.

Deodată, Kallias atacă. Pumnul lui își atinge ținta, lovind partea inferioară a spatelui lui Eryx, care răcnește și-și regăseşte echilibrul.

Dyson şi Argus aleargă spre mine.

— Trebuie să pleci! spune bărbatul vânjos.

— Nu, voi doi trebuie să plecați!

În loc să mă asculte, mă apucă fiecare de un braț și mă ridică deasupra podelei.

— Puneți-mă imediat jos! țip la amândoi.

Când îmi aude vocea, Eryx se întoarce și-și ațintește ochii ca de lup asupra prietenilor lui. Înaintează cu un pas spre ei, gata să-i *rănească*, dar Kallias îl lovește din nou, de data aceasta măturându-i picioarele de sub el.

Argus şi Dyson îmi dau imediat drumul, moment în care toți ne dăm seama că a te pune cu mine este cel mai sigur mod de a-l ucide pe Eryx.

În timp ce se ridică mult prea repede pentru ca ochii mei să urmărească mişcarea, spun:

— Opreşte-te! Kallias, am făcut o greşeală! Te rog, opreș-

te-te! M-am răzgândit! Vreau să punem capăt întregii situații!

— E puțin cam târziu pentru asta! răspunde regele când Eryx încearcă să-l izbească în abdomen.

Degetele îi trec prin talia lui Kallias, sfâșiind umbre, dar nimic altceva. Din nou. Când regele își ia avânt pentru încă un atac, Eryx îi prinde pumnul.

Îl prinde.

Pentru că nu este incorporal. Nu, Kallias trebuie să-și materializeze anumite părți din trup pentru a-l lovi pe Eryx, iar adversarul lui se mișcă mult mai iute.

Oasele scrâșnesc sub apăsarea mâinilor lui Eryx, care își întețește strânsoarea asupra regelui. Acesta tresare, apoi își preschimbă la loc mâna în umbră. Nu durează mult înainte ca oasele să se reașeze în ordinea corectă. Abilitatea fulgerătoare de vindecare a umbrelor acționează la fel atât pentru rege, cât și pentru Eryx.

Kallias zâmbește.

— Asta-i cea mai dreaptă luptă la care am luat parte vreodată.

Dar Eryx nu mai poate vorbi. Cu ochii fixați asupra regelui, cercetând îndelung acele umbre cu care nu poate intra în contact, întinde mâna spre pumnalul pe care-l are mereu la îndemână și, sub privirea mea îngrozită, trece lama zimțată peste propria palmă stângă, lăsând umbrele să se reverse din rană. Fără să ezite, întinde brațul, cu palma desfăcută.

Și-l *atinge* pe Kallias.

Înfruntarea umbrelor. Nu contează că regele ar trebui să fie incorporal. Umbrele lui Eryx sunt identice cu ale lui.

Deodată, îl împinge pe Kallias, doborându-l la podea. Și-l strânge de gât.

La naiba, la naiba, la naiba!

Kallias își scoate spada și o trece razant de-a lungul brațului lui Eryx, trimițând mai multe umbre în zbor. Deși se smucește înapoi din cauza durerii, Eryx nu scapă pumnalul din mână.

— Eryx, oprește-te! strig. Te rog, trebuie să mă asculți! Sunt bine. Uite! Vino aici! Vino la mine! Sunt bine!

Dar nici nu-și întoarce capul în direcția mea. Întreaga sa ființă se concentrează asupra regelui. Asupra soțului surorii mele, care, fără să vrea, s-a pus singur în pericol. Dacă Eryx a găsit o modalitate de a-l atinge când este incorporal, atunci sunt șanse foarte mari să *poată* muri, chiar dacă Alessandra se află

la mai bine de un kilometru distanță de conac.

Într-o explozie de scântei, spada și pumnalul se întâlnesc într-un dans metalic. Eryx e mai rapid, dar îl poate lovi pe Kallias doar într-un număr limitat de locuri, cu umbrele lui. Cu rănile lui. Zeilor, trebuie să fie dureros!

Dyson și Argus stau neputincioși lângă mine. Sincer, ce credeau că pot face când Eryx se comportă așa? Nu poate fi oprit. Niciun bărbat muritor nu îi poate face față. Cum s-au putut amăgi în asemenea hal, crezând că ar putea împiedica bestia să obțină ce-și dorește?

Eryx se taie în lateral, iar umbrele ies sinuos din rană. Apoi se folosește de acea parte a trupului pentru a-l izbi cu toată puterea pe Kallias, doborându-l încă o dată la podea, și-și scrijelește iar propria palmă, în așa fel încât să-l poată atinge din nou pe rege.

Chiar și cu plămânii goliți violent de aer, Kallias se rostogolește.

— Spune-i să înceteze, Chrysantha! strigă el când își recapătă răsuflarea. Mă voi opri dacă o face și el!

— Am încercat! urlu la rândul meu. Nu mai gândește rațional!

Kallias trebuie să blocheze o serie de atacuri ale pumnalului. Dar Eryx continuă să se miște ireal de rapid, iar a treia lovitură nimerește încheietura regelui, unde mâna îi este corporală pentru a ține spada.

Mai multe umbre se alătură confruntării.

Cineva o să moară. De asta sunt sigură. Și dacă este soțul surorii mele, atunci orice speranță de a îndrepta lucrurile cu Alessandra va fi distrusă de-a pururi.

Dacă este Eryx, nu voi putea trăi cu sentimentul de vinovăție.

Dar eu? Port răspunderea pentru întreaga încurcătură, iar sacrificiul meu este singurul pe care-l voi tolera în acest moment.

Făcând, poate, cea mai prostească greșeală a vieții, înaintez. În momentul în care cei doi bărbați sunt din nou separați și aruncați în colțuri opuse ale salonului, mă strecor între ei.

Eryx este pregătit pentru următorul asalt. Pumnalul trece la un fir distanță de mine, dar nu închid ochii. Îi mențin ațintiți direct în ai lui.

Se oprește brusc, fără să-și ducă la bun sfârșit atacul. În

schimb, mârâie la mine.

Iar eu mârâi imediat la el.

Încearcă să se uite peste umărul meu, să ajungă la Kallias, așa că fac o nouă mișcare nesăbuită. Mă apropii de el, îmi lipesc trupul de al lui și-mi înfășor brațele în jurul gâtului său.

Îl sărut.

Bestia încremenește complet, însă aproape că aud cum i se rotesc rotițele din creier. Gândurile de a ucide pentru a mă proteja sunt date uitării, înlocuite de dorința nouă care pune stăpânire pe Eryx.

Aruncă pumnalul și mă ia în brațe. Monstrul a ieșit complet la suprafață și nu se retrage. Nici măcar când mă poartă în afara salonului.

Nu-mi pasă câtuși de puțin.

— Alessandra se află la marginea domeniului, cu servitorul meu! strig peste umărul lui. Vin mai târziu să vă găsesc pe amândoi!

Când Argus și Dyson încearcă să pășească în fața lui Eryx, el își dezvelește amenințător caninii la prietenii lui.

— Nu interveniți! le spun. E alegerea mea. Ați face bine să păstrați o distanță cât mai mare.

Pentru că, în acest moment, bestia din mine o oglindește pe cea a lui Eryx.

Încearcă să mă ducă în pivniță, dar îl opresc trăgându-l cu putere de unul dintre coarne.

— Nu! zic și-l direcționez în schimb spre apartamentul ducesei.

Pe măsură ce urcă scările, inspiră adânc, absorbindu-mi parfumul. Îmi plimb mâinile peste pieptul și chipul lui, atingându-l cât pot de mult.

Dormitorul se află mult prea departe!

Eryx închide ușa de la apartamentul ducesei cu un picior, trântind-o în urma noastră. Mă întinde pe pat, apoi îmi capturează gura într-un sărut pătimaș, flămând. Dinții lui îmi trec ușor peste buze, dar nu-mi străpung pielea, o senzație înfiorător de palpitantă. După atacurile regelui, hainele i s-au transformat în zdrențe, așa că nu trebuie să depun nici pe departe prea mult efort ca să i le scot. Eryx face exact ce și-a dorit prima oară lângă lac, sfâșiindu-mi rochia cu forța lui brută.

Mă fixează cu privirea, din creștetul capului până-n vârfurile degetelor de la picioare, admirându-mi trupul gol

întins sub al lui. Se cutremură la vederea sa.

Și apoi mă revendică.

Dar, mai important decât atât, eu îl revendic pe el.

DUPĂ CE TERMINĂM, amândoi gâfâim, întinși pe pat.

Abia atunci se estompează schimbările din înfățișarea lui.

Coarnele și coada dispar. Caninii îi revin la normal. Când se sprijină într-un cot și se uită la mine, îi mai rămân doar ochii chihlimbarii.

— Te-am rănit?

Drept răspuns, zâmbesc larg.

— Cred că întrebarea corectă e: te-am rănit eu pe *tine*?

Îmi răspunde cu un zâmbet păcătos, dar apoi, de parcă l-ar îndurera prea mult să mă privească, se ridică în șezut. Cât Eryx își trece mâinile prin părul ciufulit, urmăresc cum mușchii brațelor i se încordează odată cu mișcarea.

— Te-ai dus la rege, spune el încet. M-ai mințit.

— Nu părea să-ți pese de asta în urmă cu treizeci de minute.

Umerii i se încovoaie sub povara rușinii, ca și cum s-ar simți vinovat pentru felul seducător în care m-a răvășit. Gândul aproape că mă face să râd, dar purtăm o conversație serioasă.

— Te-am mințit în legătură cu multe lucruri, recunosc. Ți-am ucis bunicul.

Își smucește capul în direcția mea.

— Mă săturasem să fiu pipăită și desconsiderată de el. L-am sufocat cu o pernă după ce m-a învinețit. Am încercat să te ucid și pe tine, continui, din moment ce Eryx nu spune nimic. Otrava din curry? Eu am pus-o. Nu Sarkis.

Acum și-a mărit atât de mult ochii, încât mai că îi ies din orbite.

— Credeam că reprezinți un pericol pentru mine. Eram convinsă că ești un impostor, indiferent de ce susțineau alte surse. Îmi furasei totul.

Mă aplec peste pat ca să ajung la rochia distrusă și revin cu scrisoarea lui în mână.

— Se pare că am avut dreptate în toate privințele.

Ochii i se întunecă, revenind la nuanța obișnuită de căprui, dar chipul îi rămâne enigmatic.

— Dacă te consolează cu ceva, spun, am citit-o abia după ce i-am povestit regelui despre tine. Atunci mi-am dat seama

de greşeala mea, şoptesc, coborându-mi privirea spre cearşafurile mototolite. Am aflat despre tine şi Vander înainte să citesc scrisoarea. Am angajat un detectiv particular. Acesta este motivul pentru care am fost de acord să pun o vorbă bună pentru tine la rege și să-ți predau lecții de etichetă – ca să am resursele necesare pentru a-i plăti onorariul. Am crezut că ai mințit cu privire la sentimentele tale pentru mine ca să mă manipulezi. Ca să încerci să mă convingi să pun capăt investigației și să te las să rămâi. Întotdeauna superiorul meu. În schimb, ai renunțat la totul pentru mine. Iar eu...

O lacrimă îmi alunecă pe obraz.

— Iar eu am renunțat la tine. Te-am dat în vileag regelui. Ți-am ucis bunicul. Am încercat să te ucid. În numele zeilor, nu voi putea remedia niciodată situația, nu-i așa?

Îmi şterge lacrima cu degetul mare.

— Am ucis persoane nevinovate. Am ucis persoane nu-chiar-atât-de-nevinovate. Am venit aici sub pretexte false. Eram pe deplin pregătit să-ți iau totul.

— Dar n-ai făcut-o, în cele din urmă.

— Nu l-ai lăsat pe rege să mă omoare. Te-ai întors.

— Bineînțeles că m-am întors, băiețel prostuț! Te iubesc!

— Mereu îmi scoți ochii cu diferența de vârstă!

Se rostogoleşte deasupra mea, iar irisurile lui își recapătă strălucirea chihlimbarie.

— Vom vedea cât de mult mai contează după ce voi fi din nou în tine!

Un fior euforic îmi străbate întregul trup la auzul promisiunii.

— Cuvintele pe care mi le-ai spus în scrisoare. Vreau să le aud rostite cu glas tare.

— Pe care dintre ele? mă întreabă el.

Se apleacă să mă sărute pe gât, dar știe foarte bine la care mă refer.

— Singurele care contează, răspund.

Ridică lent capul ca să mă privească din nou în ochi.

— Te iubesc! Am încercat din răsputeri să nu te iubesc, dar era la fel de inevitabil ca răsăritul soarelui în fiecare zi. Pentru că tu ești egala mea în aproape toate privințele și superioara mea în toate celelalte.

Un zumzet melodios îmi scapă de pe buze.

— Rosteşti cuvinte atât de frumoase!

— Gata cu vorbitul! îmi cere pe un ton hotărât.

Apoi mă sărută.

>-+-*>—€>»<>-!-<

PROBABIL CĂ nu ar fi trebuit să-i las pe regele și pe regina din Naxos să aștepte în timp ce mi-am desăvârșit relația cu Eryx.

De trei ori.

Doar că există ceva aparte în a ști că sora mea așteaptă în pădure cât sunt satisfăcută de acest bărbat plin de entuziasm, făcând ca totul să fie mai incitant.

Sunt, într-adevăr, o persoană îngrozitoare – un gând care îmi aduce zâmbetul pe buze.

Dar, când îmi dau seama că regele ar putea reprezenta în continuare un pericol pentru Eryx, mă grăbesc să mă îmbrac. Eryx se duce în camera alăturată pentru a-și găsi ținuta nou croită.

Până să intrăm împreună în salon, se pare că sora mea și regele au ajuns să se simtă ca la ei acasă. Kyros se află în spatele canapelei lor. Argus și Dyson se sprijină de perete, amândoi cu brațele încrucișate la piept. Câteva dintre gărzile

regelui stau cu ochii în patru, răspândite prin încăpere, și bănuiesc că au venit la cererea Alessandrei.

În atmosfera deosebit de tensionată, eu și Eryx ne așezăm pe canapeaua din fața regelui și a reginei.

— Moșia este cu adevărat minunată, spune sora mea. Mi-a plăcut foarte mult plimbarea până aici.

— Îți mulțumesc! zic.

Alte clipe de tăcere.

Regele se apleacă înainte, privindu-mă în ochi.

— Explică-te! zice, iar eu mă uit la sora mea.

— Nu ți-a spus...

— Mi-a spus. Vreau să o aud de la tine.

Îmi adun curajul, iar mâna lui Eryx se strecoară în a mea, oferindu-mi putere și susținere.

— Îl iubesc pe acest bărbat. De ceva vreme, de fapt, însă am fost prea oarbă pentru a-mi da seama. Te rog, nu-l ucide! Nu are deloc aspirații politice. Nu-și dorește să fie o persoană importantă în societate. A renunțat deja la conducerea ducatului în favoarea mea. Eryx vrea doar o viață liniștită la țară, la fel ca mine.

Mâna lui Eryx se încleștează în a mea.

— Voi accepta orice pedeapsă pe care o consideri necesară, regele meu. Dar, te rog, permite-i ducesei să-și reia

controlul asupra...

Însă Kallias ridică o mână pentru a-l opri pe Eryx. Chipul lui nu trădează nimic.

Deodată, Alessandra se înclină spre el și îi șoptește ceva la ureche, însă nu disting cuvintele. Spre deosebire de Eryx, care cu siguranță le aude, pentru că se relaxează puțin.

Kallias o privește cu o dragoste pătimașă în ochi, dar își îndreaptă din nou atenția asupra noastră.

— Ai falsificat un testament. Ai stresat-o excesiv pe ducesă. Și ți-ai atacat regele.

Groaza își răsfiră ghearele pe spatele meu.

— Te rog, Kallias! Încerca doar să mă protejeze. P-pot să-l țin sub control.

Regele mă fulgeră cu privirea.

— Nu mă pune acum să înșirui și infracțiunile tale!

Înghit în sec.

Surâsul Alessandrei devine mai mare, însă nu-mi dau seama de partea cui se află. Până când spune:

— Îi iert.

Întorcându-se spre soția lui, Kallias își reține cu greu zâmbetul.

— Îl ierți pe bărbatul care a încercat să-ți ucidă soțul?

— Nu a reușit. Nimeni de pe domeniu nu a văzut ceva. Nimeni nu știe nimic în afară de cei prezenți în acest moment în salon. În plus, cred că-mi place de sora mea și vreau să petrec mai mult timp cu ea. N-ai vrea să fac asta într-o celulă de închisoare, nu-i așa?

Kallias își masează gânditor bărbia, moment în care conștientizez că amândoi se joacă cu noi, la fel cum se joacă unul cu celălalt.

— Presupun că sora ta nu prea și-ar dori să te mai vadă dacă îi ucidem iubitul, iar eu nu-mi pot lăsa regina să pună piciorul într-o închisoare.

Ce se întâmplă?

Alessandra se ridică înainte să-și mute privirea de la mine la Eryx.

— Aveți la dispoziție o săptămână. Apoi mă aștept să ne vizitați amândoi la castel.

Clipesc nedumerită. O săptămână... să petrec timp cu noul meu iubit, înainte să apărem în societate, la cererea surorii mele. Pe toți zeii, ne-au auzit mai devreme?

— Până atunci, sper ca Eryx să învețe să-și țină mai bine

în frâu instinctul protector, continuă ea.

Dau din cap, pentru că ce altceva pot să fac sau să spun?

Kallias îi întinde lui Eryx o mână înmănușată, iar el i-o strânge.

— Nu confunda asta cu toleranța. Dacă vreodată întreci măsura sau îți pierzi controlul, o voi trage pe ea la răspundere, adaugă regele, arătând spre mine. Din moment ce susține că te poate stăpâni.

Când Eryx scoate un mârâit gutural, îl plesnesc.

— Desigur, Majestate! răspund în locul lui.

Kallias cercetează încăperea.

— E un salon încântător, Chrysantha. Să aveți o zi frumoasă!

Gărzile îi urmează pe rege și pe regină afară din cameră.

Eu și Eryx ne holbăm unul la celălalt.

— Nu știu care dintre zei vă veghează pe voi doi, spune Dyson, dar, ținând cont de tot ce s-a întâmplat, amândoi ar trebui să fiți morți.

— Pe mine încă mă bate gândul să-i curm viața doamnei, mormăie Argus cu venin în voce.

— Argus! îl avertizează Eryx.

— Te-a dat în gât! L-a asmuțit pe rege asupra noastră! Ar trebui să plecăm...

Mă ridic de pe canapea, eliberându-mi mâna dintr-a lui Eryx, și mă apropii de bărbatul vânjos.

— Eu și Eryx ne-am acceptat trecutul. Mă pot aștepta la același lucru și din partea ta? Sunt dispusă să iert rolul pe care l-ai avut în toate astea, așa că poți găsi în sufletul tău puterea să mă ierți și tu pe mine? Pentru că aș vrea să rămâneți, dar amândoi sunteți concediați din slujba de valeți. Poate că am putea găsi ceva mai potrivit pentru tine.

Eu și Argus ne înfruntăm din priviri și, în cele din urmă, bărbatul se relaxează.

— Nu voi fi un servitor în livrea. Nu mă poți îmbrăca în așa ceva! spune, aruncând o privire spre Kyros.

— La ce te pricepi?

— La ucis.

— Ne... vom gândi la ceva.

Îmi îndrept atenția către Dyson, dar el deja zâmbește larg, așa că știu că nu o să-mi facă probleme.

Prin urmare, mai rămâne Kyros.

— Îmi pare rău! spun când ajung la el.

— Nu mi-ai făcut nicio promisiune, îmi răspunde.

— Știu, dar am vrut să încerc. Am început să o fac, dar ceva continua să-mi stea în cale.

Arunc o privire scurtă spre Eryx, care se uită când la mine, când la Kyros, văzând relația dintre noi într-o cu totul altă lumină.

— Am vrut să merg până la capăt cu toate astea. Până când am citit un bilet pe care mi l-a scris Eryx. Renunță la ducat în favoarea mea. În mod legal. Nu-mi mai doream ca regele să-l rănească.

— E încă periculos, șoptește Kyros.

— Așa e.

Și eu sunt, dar nu prea pot rosti cuvintele cu voce tare.

— Dar nu reprezintă un pericol pentru mine. Nici pentru cei de care ne pasă. Eryx a adus deja în discuție posibilitatea de a angaja un profesor pentru Nico. Cred că ideea este minunată și mi-ar plăcea din tot sufletul să-l ajut să aibă un viitor strălucit.

Întrezăresc licărul de nesiguranță din ochii lui Kyros. Deși îl încântă în mod evident ideea unei vieți mai bune pentru fiul lui, încă îl neliniștește gândul că Nico locuiește sub același acoperiș cu Eryx.

— Doar gândește-te la asta, spun. Dacă decizi că vrei să pleci, bineînțeles că te voi ajuta să-ți găsești un nou loc de muncă.

Kyros dă din cap.

Și uite așa, a mai rămas doar Eryx.

— Deci, care este noul meu rol, ducesă? Mai angajezi pe cineva?

Mă aplec în față pentru a-i șopti la ureche:

— Am nevoie de un amant nou.

Aud sunetul estompat al ușii închise, moment în care îmi dau seama că toți ceilalți trei bărbați au plecat din salon. Poate că nu vorbisem atât de în șoaptă pe cât credeam.

— Nu voi accepta să fiu plătit pentru asta. Îți ofer serviciile mele gratuit.

— Ești sigur? Ți-aș oferi o alocație foarte generoasă, de cincizeci de necos pe lună.

Eryx tresare.

— În apărarea mea, mi s-a părut o sumă generoasă la acea vreme. Am înțeles cât de mulți bani au cei bogați la îndemână abia când m-am prefăcut că sunt duce.

— Încă mai am multe să te învăț, spun, iar vocea îmi capătă un ton senzual.

— *Eu* ar trebui să te plătesc pentru lecții.

— Ai nevoie de un venit pentru asta, dragul meu.

— Sunt convins că vei găsi o soluție în așa fel încât să-ți fiu de folos.

— Ce abilități ai?

— Pot să gestionez conturile și să mă ocup de acel avocat îngrozitor în numele tău.

— Îl concediem la prima oră.

— Mi se pare o decizie înțeleaptă. Nu-i un bărbat prea cinstit.

Întind o mână pentru a-i contura buza inferioară, iar ochii îi scapără, două oaze chihlimbarii. Mă voi distra atât de mult descoperind exact ce îl excită.

— Doar fii al meu. N-am nevoie de nimic altceva din partea ta.

Eryx își înfășoară una dintre buclele mele în jurul unui deget.

— Sunt deja al tău.

— O să te învăț să cheltuiești bani, continui, imaginându-mi deja toate ținutele extravagante în care pot să-l îmbrac.

— Zeii să mă ajute!

Mulțumiri

NU-MI VINE SĂ CRED că scriu în sfârșit pagina de mulțumiri pentru această carte. A existat o vreme în care am crezut că modificările aduse acestui manuscris aveau să însemne sfârșitul zilelor mele. Plângeam în hohote. Am fost copleșită de tot ce aveam de făcut pentru facultate, pentru muncă, pentru viața mea personală. Totul s-a prăbușit deodată, dar am avut parte de foartă multă dragoste și de sprijin din belșug.

Le mulțumesc lui Holly și Rachel, care și-au dat seama de ce aveam nevoie și au oferit tot ce au putut pentru a mă ajuta să trec peste o perioadă întunecată. Sunteți cu adevărat echipa mea de vis și sunt extrem de norocoasă că v-am avut alături pentru OPT cărți deja.

Mulțumiri echipei Macmillan, care lucrează atât de mult pentru a publica aceste cărți. Mulțumesc în special lui Jean, Gaby, Leigh Ann, Morgan, Sam, Starr, Kristin, Jordan, Meg, echipei audio, echipei de redactori și tuturor celorlalți care au contribuit la acest roman.

Sunt mai mult decât binecuvântată să am atât de multe edituri străine care îmi ajută cărțile să ajungă pe noi piețe. Mulțumesc echipei mele Pushkin, în special Rimei, lui Sarah și tuturor celorlalți care lucrează necontenit în Marea Britanie.

De asemenea, trebuie să ofer o dedicație specială echipei mele franceze. Dorothy și Miriam, sunteți oamenii mei preferați din toată Franța. Vă ador pe amândouă! Vă mulțumesc că vă asigurați ca lucrurile să fie deosebit de speciale de fiecare dată când vin în vizită.

Mulțumiri speciale lui Caitlyn McFarland, care a citit mai multe variante ale romanului *Întunericul din noi* și m-a ajutat să schițez diverse scene. Îți mulțumesc că ai fost acolo când am avut nevoie de tine. Îi mulțumesc lui Mikki Helmer pentru că a venit ori de câte ori am avut nevoie de o noapte albă de scris pentru a-mi respecta termenele-limită.

Le mulțumesc celor din familia mea pentru sprijin! Înainte să câștig vreodată bani din scris, mi-ați fost alături și m-ați

încurajat. Sunt norocoasă să vă am!

La final aş vrea să le mulțumesc fanilor mei. Datorită vouă, simt că am o slujbă specială și prețioasă. Îmi place foarte mult să ne vedem online sau la evenimente. Vă mulțumesc că mi-ați oferit un loc sigur în care să-mi împărtășesc cuvintele.

O scenă care nu a ajuns în manuscrisul final

În prima versiune a romanului, Chrysantha s-a hotărât să nu participe la nunta surorii ei. În schimb, a fost de acord să-l însoțească pe Eryx la evenimente sociale în schimbul banilor necesari angajării detectivului particular. În scena următoare, Chrysantha și Eryx participă la un prânz pe domeniul unui conte, iar Eryx tocmai l-a invitat pe un duce interesat de Chrysantha să treacă pe la moșie.

Când prânzul în sfârșit, dar în sfârșit se termină, curtenii se îndepărtează de masă în grupuri mici, în timp ce servitorii aranjează tot echipamentul necesar pentru evenimentul principal. O gamă largă de arme, muniții și un fel de drăcovenie asemănătoare cu o praștie sunt aduse afară, departe de corturi, unde pot fi găsite o mulțime de locuri.

Îl trag pe Eryx deoparte, astfel încât să nu fim auziți.

— Ce crezi că faci?

— Ți-am spus de ce suntem aici: ca să-ți găsim un soț. Acum, ducele este în mod clar interesat, iar tu ai crește în rang, deci...

— Nu invita oameni la mine acasă!

— Presupun că vrei să spui la *noi* acasă.

— Nu contează asta! Credeam că detești oamenii. Ce-a fost în capul tău când i-ai invitat să treacă pe la moșie oricând doresc?

— Trec să te vadă pe tine, nu pe mine.

— Eryx, *nu*! Am fost de acord să vin la aceste evenimente cu tine. N-am spus că le voi ține companie unor vizitatori oarecare, la orice oră din zi!

— Și ce te aștepți să fac acum? Să retrag invitația?

— Da! Spune-le că ești un băiețel nerăbdător și că ți-ai luat nasul la purtare!

— Faptul că-mi fluturi constant pe sub nas diferența de vârstă devine destul de enervant. Se apropie ziua mea de naștere. Ce vei face când vom avea aceeași vârstă?

— O, există o mulțime de lucruri despre tine de care să mă plâng!

Ne uităm cu dușmănie unul la altul, dar când îmi dau

seama că alți curteni s-ar putea să fie cu ochii pe noi, îmi îmblânzesc trăsăturile. La fel și Eryx.

— Nu uita! spun pe un ton plăcut. Tu ai început asta.

— Ce am început?

Dar ni se alătură și alți nobili, așa că nu pot să-i răspund. Pentru că prânzul s-a terminat și, din cauza sosirii noastre târzii, doar acum li se permite oaspeților să intre în vorbă cu noi.

Se pare că ar fi trebuit să le admir reținerea – deodată, se năpustesc furtunos asupra noastră.

— Ducesă, arăți minunat astăzi!

— Excelență, te rog, permite-mi să mă prezint, sunt...

— Ai vrea să faci o plimbare prin grădini, ducesă Pholios?

— Pholios, te-ai gândit să vii pe la club?

Vocile se contopesc încontinuu, până când nu mai pot să-mi dau seama cărei *Excelențe* i se adresează curtenii. Doamnele și destul de mulți lorzi încearcă să câștige atenția lui Eryx, în timp ce eu sunt abordată de bărbați, deoarece preferințele mele în privința partenerilor romantici au fost făcute cunoscute cu ocazia debutului meu în societate.

Din fericire, lady Glaros vine să ne salveze. Contesa mă îndrumă spre un scaun situat sub unul dintre foișoare, apoi îl predă pe Eryx în grija soțului ei, ca să poată participa la evenimentul de astăzi.

Dar chiar și așezată pe scaun, sunt asaltată în moduri noi.

Doamnele vin în grup la mine, dornice să-mi pună întrebări despre Eryx. Ce îi place să facă? Care sunt talentele lui? De unde vine? Ce calități caută la o soție? A pus ochii pe cineva? Aș putea să intermediez o prezentare? Și tot așa.

Și, în loc să le spun ce cred cu adevărat despre Eryx, îl pun într-o lumină bună, răsplătindu-i favoarea.

— O, Eryx este un tânăr minunat! Îi place nespus să facă plimbări lungi și să citească. E foarte ușor de mulțumit și are o răbdare infinită. Nu sunt sigură unde locuia înainte să se mute în ducat. Cred că vrea să se căsătorească din dragoste și caută o persoană care îl poate curta romantic. Nu a pus ochii pe nimeni și întâmpină cu brațele deschise posibile noi candidate. Sunt bucuroasă să înlesnesc o prezentare oricui dorește una.

Mă simt deosebit de malefică pentru minciunile care-mi răsar de pe buze, dar sunt profund mulțumită de toate. Eryx vrea să mă arunce în gura lupilor? Bine, voi trimite turmele de oi la el. Dacă zilele îmi vor fi întrerupte de vizitatori interesați

să-mi ceară mâna, atunci la fel vor fi și ale lui.

— Excelența lui se pricepe la arme? vrea să știe lady Kormos, fiica unui viconte.

Ținând cont că singurele momente în care l-am văzut mânuind o armă au fost cele în care a îndreptat revolverul în direcția mea, nu pot spune prea sigur.

— A servit în armată pe linia frontului, deci presupun că da, răspund.

— Un erou de război! spune lady Kormos cu un glas visător. O, crezi că are vreo cicatrice? Ador bărbații cu cicatrici frumoase!

— Dacă are, intervine Evadne, înseamnă că sunt în locuri ascunse vederii!

— O, poate că dacă evenimentul va deveni prea sufocant, își va scoate jacheta?

Încerc să nu vărs. Femeile astea leșină la gândul că Eryx ar putea purta mai puține haine? Presupun că vina îmi aparține, din moment ce l-am prezentat drept un fel de erou onorabil de război. Habar n-au că are mai puține calități demne de admirat decât un urs grizzly irascibil.

Contele de Glaros ocupă o poziție centrală pe peluza din spate, vorbind mai tare ca să fie auzit peste sporovăiala doamnelor și mormăielile bărbaților.

— Stimați oaspeți, sunt foarte entuziasmat de evenimentul principal din această după-amiază! Deoarece ar fi dificil și obositor pentru noi toți să cutreierăm prin pădure, în căutarea prăzii, am făcut aranjamentele necesare ca să ne distrăm la vânătoare și, totodată, să le permitem doamnelor să se bucure în siguranță de priveliște.

Scoate un disc maro dintr-o grămadă de lângă el.

— Iată porumbelul de lut și aruncătorul!

Glaros arată spre mașinăria din fața lui. Pune discul în brațul dispozitivului, trage de o manetă pentru a întinde elasticul, apoi apasă pe o pedală aflată chiar deasupra solului. Discul zboară în înaltul cerului.

Cu o mișcare mult prea rapidă pentru a fi surprinsă de ochii mei, contele își scoate pușca din tocul atârnat peste umăr, țintește și trage. Porumbelul de lut se sparge în o sută de bucăți, care se revarsă pe pământ ca picăturile de ploaie.

Câțiva dintre lorzi și câteva doamne tresar la zgomotul brusc al împușcăturii și al exploziei imediate. Majoritatea dintre ei încearcă să-și mascheze jena, dar mă uimește numărul

mic de bărbați care nu au reacționat deloc. Cei care trebuie să fie destul de obișnuiți cu sunetul.

Dinspre mâinile înmănușate ale doamnelor se aud aplauze politicoase, dar bărbații bat cu entuziasm din palme pentru a-și arăta aprecierea. Lady Glaros fluieră, felicitându-și soțul pentru ținta perfectă. Demonstrația mi se pare realmente impresionantă și revigorantă, deși nu mă așteptam ca împușcătura să fie chiar atât de bubuitoare. Tatei nu i-a plăcut niciodată un asemenea sport.

— Cine urmează? întreabă Glaros și, unul câte unul, bărbații se aliniază, așteptând să le vină rândul.

Devine destul de repede evident că majoritatea curtenilor nu au ochiul format pentru a nimeri o țintă în mișcare, la fel ca Glaros. Cei mai mulți dintre ei împușcă prea în lateral, iar porumbeii de lut se sparg numai la impactul cu solul. Însă Simos reușește să atingă ținta, motiv pentru care doamnele din jurul meu aplaudă cu mai mult elan decât înainte.

— Acum că regele s-a căsătorit, Simos este cel mai eligibil burlac din întregul Naxos, spune contesa, aplecându-se conspirativ spre mine. Deși bănuiesc că Pholios va fi un contracandidat de luat în calcul. Se putea și mai rău.

Înclină capul în direcția lui Simos.

— Nu intenționez să mă recăsătoresc.

— Nici măcar cu un bărbat atrăgător care cunoaște tainele dormitorului?

Sunt aproape prea șocată ca să răspund. Nimeni, în afară de regretatul Pholios, nu mi-a vorbit vreodată într-o asemenea manieră. Dar descopăr că îmi place, de fapt, când o femeie conspiră cu mine.

— De unde ai ști?

— Simos a avut câteva aventuri cunoscute în societate, dar nimic serios. Iubitele lui par întristate de despărțire.

Se aude o altă împușcătură, așa că sunt nevoită să repet prima parte a următoarei mărturisiri.

— Nu-mi doresc un soț, dar nu m-ar deranja un alt iubit.

Cuvintele răsună mai puternic decât mi-am propus, fix în tăcerea bruscă de după împușcătură, iar multe capete coafate se întorc în direcția mea.

Inocenta lady Kormos face ochii mari.

— Vrei să spui că zvonurile sunt adevărate? Ai avut un... un bărbat *întreținut*?

— Sandros, îi rostesc numele cu tristețe. Dar aranjamentul

s-a sfârșit acum, odată cu apariția lui Eryx. Nu mai am fondurile de odinioară.

— Nu mai fi atât de scandalizată! o mustră contesa Glaros pe fata mai tânără. Femeile au la fel de multe nevoi ca bărbații.

— Nu știam că prezența ducelui ți-a schimbat atât de drastic viața, spune Evadne. O, în acest caz, trebuie să-ți găsim un iubit nou!

— Da! spune contesa, entuziasmată. O, sunt sigură că ar fi nenumărați bărbați cărora le-ar plăcea să fie într-o relație cu tine, complet dezinteresați de aspectul financiar. Ești o frumusețe rară.

Încerc să nu mă strâmb la ultima ei afirmație. Asta obișnuia să spună tata. A fost singura trăsătură valoroasă în ochii lui. Singurul lucru folosit ca stimulent în negocieri pentru a obține toți banii de care avea nevoie.

— Va trebui să întocmim o listă pentru tine, continuă contesa. Care sunt cerințele tale?

Înainte să pot răspunde, Evadne spune:

— Bineînțeles că trebuie să fie înalt și atrăgător și iscusit cu mâinile. Și să aibă dinți buni, adaugă ea. Da, dinții buni sunt obligatorii.

— Credeam că i-am pus întrebarea ducesei, zice contesa, zâmbind, dar se pare că te-ai gândit deja destul de mult la asta, lady Petrakis.

Fata se îmbujorează.

— Nu, are dreptate, spun, gândindu-mă să o cruț. Trebuie să aibă dinți buni și chiar îmi plac bărbații înalți.

Dintr-un motiv necunoscut, ochii mi se opresc exact în acel moment asupra lui Eryx, amintindu-mi cum se înalță impunător deasupra mea.

— Ar trebui să fie o relație de dragoste, nu-i așa? întreabă lady Kormos. Nu-ți dorești un bărbat care nu vrea nimic de la tine? Tu ar trebui să fii premiul pentru el. Nu lucrurile pe care i le poți oferi. Uită de acest Sandros! E clar că nu a fost demn de tine.

Multe femei aprobă din cap, iar reacția lor mă emoționează și prind drag de ele.

Conversația se încheie brusc când cineva strigă:

— Liniște, e rândul lui Pholios!

Câteva zeci de persoane se întorc spre duce, care se apropie de aruncătorul de porumbei cu o pușcă ținută lejer în mână. Cercetează gloanțele din armă, după care închide

compartimentul și trage piedica.

Urmăresc cum i se umflă pieptul în veșmintele strâmte, în timp ce inspiră adânc. În secunda în care expiră, calcă pe pedală, eliberând porumbelul de lut. Înainte ca discul să ajungă măcar până în cel mai înalt punct, Eryx apasă pe trăgaci. Lovitura își nimerește ținta, presărând fragmente de lut pe pământ. Primește cele mai răsunătoare aplauze de până acum, întrecându-le chiar și pe cele de care s-a bucurat Simos.

— La cât de repede ținteşti, ar trebui să fii asasin, Pholios, îi spune Glaros înainte să-l bată prietenește pe umăr.

Eryx ascunde un zâmbet îndurerat în spatele unuia forțat, mai natural.

— Poate că am fost. M-ai deconspirat. Identitatea mea secretă nu trebuia să fie dezvăluită publicului.

Bărbații și doamnele râd de glumă, dar eu mijesc ochii la el. Ca și cum ar fi rostit cuvintele cu subînțeles, iar eu trebuie doar să-l deslușesc. Totul în legătură cu Eryx reprezintă un mister și îmi este atât de greu să decid cât de mult din el trebuie să rămână așa.

— De ce să nu facem lucrurile puțin mai interesante, domnilor? propune contele. Ce ziceți de o competiție amicală între prieteni? Prima ratare duce la înfrângere? Trageți până când ieșiți din joc. Câștigătorul ia totul.

Unii bărbați, cunoscându-și punctele forte, refuză politicos, dar destul de mulți curteni fac pariuri și participă la competiția contelui.

— Ei bine, nu îi vom lăsa pe bărbați să aibă parte de toată distracția! declară contesa. Pariez zece necos pe bărbatul meu.

Femeile încep să-și împărtășească predicțiile. Mai multe își pun banii pe Simos și pe Eryx. Altele pe alți gentlemeni, simțind nevoia să-și susțină frații sau admiratorii.

— Deci, Excelență? Ai de gând să pariezi? mă întreabă contesa.

Sinceră să fiu, chiar nu vreau să-mi pierd nicio monedă din mica indemnizație, dar din moment ce Eryx mi-a plătit o sumă generoasă pentru lecțiile de etichetă, poate ar fi bine să mă bucur puțin de spiritul competiției?

— Zece necos pe Pholios.

— Minunat! exclamă contesa, notând suma, iar eu mă uit fix la Eryx, confuză.

Îmi dorisem să spun contele. Chiar intenționasem să dau dovadă de bună-credință față de gazdele noastre. Dar de pe

buze a ieșit numele lui Eryx. De parcă aș fi vrut să-l rostesc de la început. Mi-aș schimba pariul, dacă nu aș risca să mă fac de râs.

Așa să fie!

Bărbații trag pe rând și, de fiecare dată când unul dintre ei își ratează ținta, acceptă politicos înfrângerea și se retrage din competiție. După două runde, pierde lordul Livas. La a treia, lordul Soter își atinge razant porumbelul pentru a se califica în etapa următoare. Dar după patru, sunt eliminați jumătate dintre bărbați. La a cincea, au mai rămas doar șase. Și lucrurile se desfășoară așa în continuare, iar contesa devine tot mai captivată de competiție, pe măsură ce soțul ei avansează de la rundă la rundă.

E adorabil de privit.

La a zecea, au mai rămas doar trei bărbați: Pholios, contele și Simos, care nu a servit în război, dar printre hobbyurile căruia se numără și trasul cu arma. Însă în niciun caz în ființele vii (ne informează lady Castellanos).

N-aș fi bănuit că ținerea unei arme ar fi o treabă atât de istovitoare, dar pe fruntea contelui au apărut perle de sudoare, iar Simos se trage de cravată. Dar, într-un mod complet necivilizat, Eryx își scoate cravata și jacheta, apoi își suflecă mânecile. Lângă mine, doamnele cu evantaie le flutură mai viguros. Și sunt cel puțin recunoscătoare că nimeni nu pare prea scandalizat de gest.

Simos este primul. Își șterge fruntea înainte să calce pe pedală și să elibereze porumbelul. În sfârșit ratează.

— Felicitări, Excelență! spune contele, bătându-l pe spate. Ai avut un parcurs foarte bun.

— Mulțumesc, va trebui să mă antrenez mai mult pentru a-mi lua revanșa.

— Așa te vreau, asta da atitudine!

Următorul este contele, cu o lovitură perfectă. Eryx îi urmează exemplul.

Se întrec în continuare, fiecare bărbat din ce în ce mai răpus de oboseală, tot mai hotărât să iasă învingător. Competiția nu devine neprietenoasă, dar e clar că ambii sunt epuizați și că abia așteaptă ca totul să se încheie. Mă întreb dacă vreunul dintre ei va rata dinadins, însă fie sunt amândoi prea mândri să facă acest lucru, fie pregătirea protocolară din armată nici nu le va permite să ia în calcul o asemenea variantă.

La vederea nenumăratelor bucăți de lut răspândite pe pământ, mă gândesc cu milă la servitorul însărcinat cu adunarea lor, dar asta nici nu se compară cu dorința mea ca Eryx să câștige. S-a strâns o sumă frumușică în rândul femeilor, una pe care mi-ar plăcea să o adaug la venitul meu modest.

Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să-l ascult mai târziu pe Eryx cum se umflă în pene de mândrie.

Dar, pe măsură ce timpul trece, încep să observ o ușoară schimbare la Eryx.

La început, nu cred că este de natură fizică. Doar ceva ce simt. O inerție stranie care pune stăpânire pe Eryx între runde înainte să se miște apoi – aproape nefiresc de iute.

Iar în momentul în care observ, chiar de la distanță, că ochii i-au căpătat nuanța chihlimbarului lichid, îmi dau seama că urmează să se întâmple ceva foarte rău.

După ultima lui lovitură perfectă, Eryx își îndreaptă ochii ca de lup spre conte, fără să clipească. Mușchii i se încordează, de parcă s-ar pregăti să se năpustească asupra lui. Argus și Dyson au remarcat la rândul lor transformarea, dar se află mult prea departe pentru a-i sări în ajutor – în plus, nu-mi pot închipui cum intenționează să intervină fără să se dea în spectacol sau să stârnească un scandal.

Nu sunt sigură ce mă îndeamnă să acționez, dar sar de la locul meu și mă arunc între conte și Eryx.

— Cred că ar trebui să zicem că e remiză! exclam, fără să-mi desprind vreo clipă ochii de la amenințare.

Când Eryx își întoarce privirea spre mine, primesc confirmarea că imaginația nu-mi joacă feste în privința ochilor lui, în niciun caz acum. E imposibil de făcut o astfel de confuzie în aer liber, sub lumina soarelui. Nu e o iluzie optică, nu există umbre care să ascundă ceva vederii. Are pupilele dilatate, iar nările îi freamătă abia perceptibil.

— În plus, cred că doamnele s-au săturat să urmărească spectacolul, continui. Cred că e rândul nostru.

Întind mâna după pușca ținută de Eryx, deși nu sunt în totalitate convinsă că este cea mai periculoasă armă de care dispune. Pare surprins când i-o smulg dintre degete, dar nu reacționează imediat.

— Acum, cine o să mă învețe să trag? întreb.

Mulți bărbați ridică mâinile, plini de speranță, dar aproape că mă arunc în brațele lui Eryx, cu buzele la urechea lui.

— Orice ți s-ar întâmpla, trebuie să te aduni!
Iar în clipa următoare, fără să știu de ce o fac, îi suflu în ureche, ca și cum l-aș răcori.
Clipește lent și, când se uită în jos la mine, sunt ușurată să constat că ochii i-au revenit la normal.
— Desigur, ducesă! Ar fi plăcerea mea.
Trece în spatele meu, încleștându-și degetele în jurul fiecăreia dintre mâinile mele pentru a-mi arăta unde să le pun.
— Mulțumesc! îmi șoptește drept răspuns.
Îmi las bărbia să coboare subtil, o încuviințare abia vizibilă cu ochiul liber.
Eryx are mușchii încordați și respiră greu, dar își menține spatele drept cât îmi corectează postura, cu fiecare linie a trupului său lipită de al meu într-un fel complet nepotrivit în public. Dar e o lecție de tras cu arma, așa că nu mă îndoiesc că toată lumea va trece cu vederea o astfel de încălcare a etichetei.
— Atenție la recul! mă avertizează, suficient de tare încât să poată fi auzit de restul curtenilor.
— La recul? întreb.
Îi simt zâmbetul în ceafă. Calcă pe pedală, porumbelul de lut țâșnește în zbor, iar când simt cea mai mică presiune din partea lui Eryx, apăs cu putere pe trăgaci.
Ținta se sparge, dar sunt prea distrasă de durerea bruscă din umăr pentru a mă bucura de reușită.
Reculul, într-adevăr.
Mai multe doamne se ridică în picioare, fiecare dornică să primească o lecție personală de tras cu arma, deși bănuiesc că are mai puțin de-a face cu activitatea în sine și mai mult cu
gândul de a-l ști pe Eryx sau pe Simos în spatele lor pentru a le corecta postura.
Mă întorc pe scaunul meu de la margine, privind spectacolul și reflectând la ceva care devine din ce în ce mai clar pentru mine.
Există ceva nefiresc în legătură cu Eryx Demos.
Ceva, poate, nu tocmai uman.